Gaston Renée

DEMONUL ROȘU

Volumul 3

Capitolele 59–97

Gaston Renée

DEMONUL ROŞU

Volumul 3
Capitolele 59–98

[Paginile 603 – 1003]

– Roman foileton –
Traducere de A. TOMA

Apărut în 131 de fascicole
în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 5
Telefon 3–52/75

Versiune [V2.0]: mai 2019

CUPRINS

Capitolul 59 – Domnul de Vallières
Capitolul 60 – Prizonierul
Capitolul 61 – Un banchet ciudat
Capitolul 62 – Un pas cu urmări grave
Capitolul 63 – Dulăul
Capitolul 64 – Surprins
Capitolul 65 – În subterana Băncii Franţei
Capitolul 66 – George Vallières pierde partida
Capitolul 67 – O nouă lovitură
Capitolul 68 – Un duel în catacombe
Capitolul 69 – Frumoasa Denisa
Capitolul 70 – În pivniţa hoţilor
Capitolul 71 – O aventură primejdioasă
Capitolul 72 – Înviat din morţi
Capitolul 73 – Dragoste fără speranţă
Capitolul 74 – La Monte Carlo
Capitolul 75 – George Vallières o găseşte pe Alice
Capitolul 76 – Aruncată în mare
Capitolul 77 – Prinţul Bentivoglio
Capitolul 78 – Vechea lui iubită
Capitolul 79 – În castelul maur
Capitolul 80 – Taina peşterii din stâncă
Capitolul 81 – Printre bandiţi
Capitolul 82 – Trădarea Arankăi
Capitolul 83 – Răfuiala
Capitolul 84 – Între cer şi pământ
Capitolul 85 – Moarte trădătorului!
Capitolul 86 – Prăbuşiţi
Capitolul 87 – Stăpânul cel nou
Capitolul 88 – Dispărut în taina nopţii
Capitolul 89 – Profesorul Clairmont
Capitolul 90 – În puterea bandiţilor.
Capitolul 91 – Printre stâncile cenuşii
Capitolul 92 – Proba morţii
Capitolul 93 – Salvată
Capitolul 94 – Noul amant al Arankăi
Capitolul 95 – Între tată şi fiică
Capitolul 96 – Dispreţ şi ură

Capitolul 97 – Spovedania unei mame

Capitolul 59 – Domnul de Vallières

A doua zi după amiază. Cu o mutră cam indispusă, directorul Băncii Franţei se plimbă agitat prin cabinetul său particular. El nu poate pricepe de ce şeful poliţiei de siguranţă întârzie să i-l trimită pe nepotul său, domnul de Vallières, după cum rămăsese stabilit. Dacă tânărul – căruia unchiul său îi profetiza un viitor strălucit – ar fi fost reţinut în drum de o împrejurare, atunci şeful poliţiei ar fi putut să-i trimită pe altcineva, care să examineze temeinic subterana băncii.

Chiar dacă la început refuză să creadă ceea ce afirmau paznicii, cu privire la bătăile misterioase din zid, totuşi o bănuială începuse să-l stăpânească. Din această cauză coborâse el însuşi în subterană şi, în prezenţa câtorva funcţionari superiori, cercetă intrările diferitelor compartimente, examină zidurile, dar nu putu să descopere nimic.

Ca să-şi alunge necazul, directorul îşi aprinse o ţigară şi începu să privească prin fereastra zăbrelită care dădea într-un parc mic. În clipa următoare, un clopoţel îl anunţă că un servilor avea să-i comunice ceva. Directorul îi răspunde, apăsând pe un buton electric. Şi atunci, se deschide o uşă mecanică şi servitorul poate intra.

Pe o tavă de argint, el întinde stăpânului său o cartă de vizită şi de-abia citi directorul numele de pe dânsa, că figura lui se însenină ca prin farmec, şi spuse repede:

— Să poftească domnul!

După câteva clipe, domnul de Vallières păşeşte elegant şi sigur pragul luxoasei încăperi.

Cine l-a văzut pe tânărul bărbat în trenul cu care venise din W., se va mira, desigur, constatând mica transformare care se produse într-însul, de când păşise în capitala Franţei. În definitiv lucrul era explicabil, însă. Domnul de Vallières e îmbrăcat cu un costum închis de o eleganţă rafinată, lenjeria şi cravata de cea mai fină calitate şi în mână ţine un joben în luciul căruia te poţi oglindi. Cu un zâmbet de o amabilitate care-ţi inspiră încredere, el se înclină în faţa directorului.

— Îmi pare rău că n-am avut încă plăcerea, domnule Mornieu, să vă cunosc personal, începu el, după primele cuvinte. Scumpul meu unchi, şeful poliţiei de siguranţă din Paris, e un om atât de ocupat, încât pune pe planul al doilea chestiunile de politeţe.

Directorul face un gest amabil de invitaţie şi domnul Vallières ia loc într-un fotoliu. Manierele sale sunt îndemânatice şi sigure. Privirile sale ascuţite, trădează inteligenţă şi chibzuială şi gura cu liniile severe mărturiseşte energie şi putere.

Domnul Mornieu e convins imediat că şeful poliţiei nici nu-i putea trimite un om mai potrivit ca pe acest funcţionar tânăr şi energic.

— Sunt fericit să vă pot saluta, răspunde el, cu căldură. Drept să vă

spun, vă aşteptam mai devreme, dar unchiul dumneavoastră mi-a comunicat că aţi fost reţinut în drum.

— Aşa e, domnule Mornieu, spuse tânărul bărbat. Nădăjduiesc, însă, că-mi voi recâştiga întârzierea, prin aceea că din momentul de faţă mă pun cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

— Sunteţi de-acum informat despre ce e vorba?

— Numai în linii generale, dar v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da lămuriri mai amănunţite.

Fireşte că directorul nu stătu o clipă la îndoială să satisfacă dorinţa vizitatorului său, deoarece nu putea avea nicio bănuială în privinţa lui.

— După cum ştiţi, începe el, este vorba de tezaurul subteran al Băncii Franţei. Avem câteva compartimente, care pornesc ca razele unei stele, formând nişte ganguri. Veţi putea examina planul acestei construcţii, care, fireşte, trebuie să rămână un secret desăvârşit, şi care se află numai în posesia mea. Instalaţiile sunt desăvârşite. Aproape pretutindeni ne-am folosit de oţel dur. Uşile au încuietori complicate şi dulapurile sunt zidite adânc în blocurile de piatră pe care e zidită clădirea şi în afară de asta se găseşte acolo, în adâncime, un adevărat labirint de cabluri de sârmă, prin mijlocirea cărora pornesc semnale de alarmă în toate direcţiile, de îndată ce nu e ceva în ordine.

Domnul de Vallières zâmbi uşor la aceste cuvinte.

— Am auzit de asta, spuse el. Unchiul mi-a vorbit odată, deoarece m-au interesat mult aceste instalaţii geniale care fac imposibilă orice spargere în banca dumneavoastră. Şi cu toate aceste măsuri de precauţie, cred că mai aveţi şi paznici, care supraveghează cu schimbul, zi şi noapte, tezaurul!

— Fireşte, fireşte! făcu directorul. Doi oameni mai în vârstă, vrednici de toată încrederea, stau necontenit în gangul principal. La capătul scării care duce de aici în jos, au o gheretă mică în care se află un pat şi o mulţime de cabluri electrice, în aşa fel că la cel mai mic indiciu suspect, nu trebuie decât să apese pe un buton. Pot cere ajutor fie în locuinţa mea particulară, sau celui mai apropiat post poliţienesc, care se găseşte imediat după colţul străzii.

— Asta-i admirabil! spuse domnul de Vallières. Dar ce anume v-a determinat, domnule Mornieu să cereţi să vi se trimită un poliţist?

Directorul surâse jovial şi întinse tânărului cutia cu ţigări fine.

— Drept să vă spun, nici eu nu ştiu cum mi-a dat în gând asta. E ciudat ce efect are uneori un cuvânt aruncat la întâmplare, de cineva. Acum câtva timp, oamenii mei lansaseră zvonul că Masca-Roşie are de gând să se folosească de prilejul nimerit, pentru a adăuga încă o lovitură în stil mare, şirului nesfârşit de lovituri pe care le îndeplinise de-acum, jefuind tezaurul Băncii Franţei, care era considerat intangibil până acum. Fireşte că-ţi vine să râzi auzind asta, căci Masca-Roşie nu

ştie că încercarea aceasta l-ar face să-şi lase oasele pe aici. Dar, oricum ar fi, tot mai rămâne o mică bănuială în capetele oamenilor mei. Am făcut constatarea că paznicii au început să devină nervoşi. Le-am vorbit cu toată energia, căutând să-i fac să-şi scoată din cap prostiile acestea, dar lucru curios, nu ştiu cum s-a făcut că m-am molipsit şi eu puţintel de ideea asta. După cât se spune, Demonul roşu ar fi izbutit să scape din mâinile poliţiei germane, după ce dăduse o lovitură măiastră, şi astfel e mai bine să-i liniştim puţin pe oameni. Sunt chiar obligat la aceasta, cu atât mai mult, cu cât azi dimineaţă am primit din partea preşedintelui consiliului nostru de administraţie o comunicare, pe care nu trebuie s-o trec cu vederea.

— E un secret, sau pot s-o cunosc şi eu? întrebă domnul de Vallières.

— Dumneavoastră, ca om de încredere, vă pot spune. Faţă de oricare altul, fireşte că aş proceda cu toată atenţia, răspunse directorul. Trebuie să vă mai explic, că într-un compartiment separat, prevăzut cu instalaţii de siguranţă şi mai perfecţionate ca celelalte, se află un dulap vechi, proprietatea guvernului francez. De obiectul acesta se leagă o istorie interesantă. Dulapul e de origină germană, foarte vechi şi probabil o operă de artă a maeştrilor din Augsburg. E de pe vremea lui Napoleon I, care, la înapoierea sa din Germania l-a adus la Paris, deoarece îi plăcuse mult dulapul acesta. El este înşurubat în zid şi posedă două uşi solide, una interioară şi una exterioară. Nu se deschide cu cheia, ci cu ajutorul unui cuvânt secret. Pe frontispiciul său se află pe o tăbliţă de oţel literele alfabetului. Dacă prin combinaţia literelor se compune cuvântul respectiv, atunci, prin apăsarea unui resort, se deschide prima uşă. Dar cu asta nu s-a făcut încă nimic, după cum veţi vedea îndată. De-abia după ce au fost mişcate din loc două litere ale cuvântului compus, luând astfel naştere un alt cuvânt, se deschide şi uşa interioară, care e cu mult mai solidă. În afară de asta, dulapul mai posedă o instalaţie foarte ingenioasă, care îngăduie să se plaseze în diferite locuri, lichide caustice şi distrugătoare. De îndată ce cineva încearcă să găurească sau să arunce în aer dulapul, lichidele dintr-însul se revarsă şi distrug toate documentele, care se găsesc acolo. Vedeţi, dar, că e un obiect foarte interesant din toate punctele de vedere!

Domnul de Vallières aprobă din cap. Ochii săi, umbriţi de sprâncene stufoase, fixează tăblia mesei şi degetele-i albe şi subţiri se mişcă uşor.

Se gândeşte la ceva cu totul deosebit.

— Într-adevăr – spune el, după ce domnul Mornieu a terminat – n-aş fi crezut că în veacul nostru prozaic să se mai găsească o mobilă atât de romantică. Îngăduiţi-mi acum o întrebare: dulapul v-a fost predat de însuşi preşedintele?

— Nu chiar aşa. Se află de-acum de mulţi ani aici, dar proprietatea lui trece asupra fiecărui nou preşedinte, care se foloseşte de el după plac şi ascunde aproape întotdeauna secrete de stat într-însul, care sunt atât de importante, încât e mare pericol dacă ajung în mâini străine.

— Atât de primejdioase încât în cazul unei spargeri ar putea avea efect distrugător?

— Întocmai. Despre ce e vorba – n-aş putea spune, căci nici eu nu ştiu nimic.

Domnul de Vallières schimbă discuţia, revenind la instalaţiile subteranei.

Directorul scoate din dulapul său o foaie de hârtie, care reprezintă un desen exact, mai bine-zis un plan al tezaurului subpământean al băncii.

Cu atenţie deosebită, domnul de Vallières urmăreşte fiecare linie a planului. Cere explicaţii asupra tuturor în parte. Se mai interesează în chip deosebit, în care gang sau ladă de oţel se găsesc banii şi unde se află documentele de Stat ale Franţei.

Domnul Mornieu îi dă toate lămuririle cerute. El caută să fie cât mai serviabil faţă de tânărul poliţist şi pe de altă parte vrea să-i dovedească ce comori nepreţuite îi sunt date în pază.

— Ce înseamnă aceste două cruciuliţe roşii? întreabă Vallières, într-o doară, arătând cu mâna un anumit loc de pe plan.

Mornieu zâmbeşte.

— E camera cea mica de oţel, în care se află dulapul secret al Preşedintelui, spune el.

— Mulţumesc! făcu domnul de Vallières. V-aş fi foarte recunoscător, dacă mi-aţi îngădui acum să fac o vizită scurtă la faţa locului. Vă voi comunica apoi, ce măsuri am de gând să iau în cursul zilei. Fireşte că în noaptea aceasta, voi conduce eu însumi operaţiunile de rigoare. Aş dori numai ca Masca-Roşie, care a dat de-acum atâta de lucru vitejilor noştri oameni, să se arate într-adevăr, ca să ne privim faţă-n faţă. Prilejul acesta ar fi binevenit pentru mine, căci m-ar înălţa dintr-odată.

Mornieu strânse cu căldură mâna tânărului şi se-ndreptă spre uşă.

— Poate să aveţi noroc în noaptea asta, spuse el mai mult de formă, căci nu prea credea într-o astfel de posibilitate.

La un semn al directorului, i se alăturară doi bărbaţi, şi mica societate ieşi în holul mare, luminat şi în timpul zilei cu electricitate. Paznicii din subterană fuseseră de acum anunţaţi telefonic de vizita aceasta.

Unul din bărbaţii care merg în frunte deschide cu o cheie complicată două încuietori ale unei uşi de fier care se află în fundul holului. Apoi deschide încă o uşă şi cei patru oameni pătrund într-o

încăpere simplu mobilată, luminată de asemenea cu electricitate.

După ce uşile sunt închise în urma lor, se descuie o a treia uşă şi încăperea în care intră acum e pardosită cu plăci de oţel iar fereastra din zid are zăbrele solide.

Uşa de oţel e destul de mare pentru a îngădui unui om să treacă printr-însa şi duce spre o scară de fier care coboară în spirală în adâncime. Se aude o sonerie şi apoi se aprind pretutindeni becuri electrice.

Nimeni nu rosteşte un cuvânt. De îndată ce au trecut o uşă, aceasta se închide în mod automat. Acum intră cu toţii în gangul principal. Un paznic se apropie şi duce mâna la şapcă. El ştie de acum despre ce e vorba.

— Vino mai încoace, Pierre! porunceşte directorul băncii. S-a mai petrecut ceva în cursul nopţii trecute?

— Cam aşa, domnule director! răspunse cel întrebat. Exact la ora unu fără un sfert am auzit din nou bătăile în acelaşi loc.

Directorul înalţă din umeri şi-l priveşte întrebător pe domnul de Vallières, dându-i să înţeleagă dacă n-are cumva ceva de vorbit cu paznicul.

— Arată-mi, te rog, locul cu pricina, spune tânărul.

Paznicul o ia din loc. Străbat gangul principal, apoi trebuie să fie deschisă o uşă laterală, unde iese la iveală un nou gang luminat electric, pardosit cu plăci de oţel şi de ambele părţi ale căruia sunt uşi de metal. Încă o cotitură după colţ şi sunt la capătul gangului.

Paznicul arată spre perete:

— În locul acesta s-au auzit bocăniturile.

Directorul ordonă să se aprindă alte două lămpi electrice din apropiere, şi acum domnul de Vallières e în măsură să examineze în amănunţime locul cu pricina.

Peretele e format din plăci pătrate, fixate cu şuruburi de oţel. Privirea lui ageră a descoperit şi cablul care înconjoară peretele. Ceva bănuitor nu se poate observa.

— Nu cumva te-ai înşelat, omule? se adresează el paznicului, după o scurtă examinare.

Omul însă, rămâne la părerea sa.

— Din ce e format peretele din spatele plăcilor de oţel? întreabă Vallières pe directorul băncii.

Acesta dă din umeri.

— Din păcate, nu prea ştiu. Planul nu spune nimic în această privinţă. Dar se poate presupune că aici – ca pretutindeni, de altfel – sunt doar bucăţi de stâncă. În consecinţă, ar fi cât se poate de grea o găurire din partea cealaltă. În afară de asta nu ştiu zău cum se gândesc să pătrundă în gang criminalii, dacă e vorba de aşa-ceva. Colo sus sunt cablurile, uşile sunt încuiate solid şi cu dispozitive electrice. Colo unde

vedeţi uşa aceea neagră de fier, cu dunga roşie deasupra, se află dulapul Preşedintelui. Aici mai e un truc cu totul deosebit, care ar pregăti o surpriză mare eventualului spărgător, presupunând c-ar izbuti să pătrundă: În clipa în care va fi deschis uşa îndeajuns pentru a putea trece printr-însa, e curentat atât de puternic de un dispozitiv electric, încât rămâne paralizat pe loc, dacă nu chiar ucis.

— Pe legea mea! exclamă domnul de Vallières, acestea sunt măsuri care dovedesc cu prisosinţă că dulapul acesta secret conţine obiecte de o însemnătate nebănuită.

— Asta e şi părerea mea, răspunse directorul.

— Dar, interveni din nou Vallières, s-ar putea întâmpla ca şi dumneavoastră sau funcţionarii dumneavoastră, să fiţi expuşi descărcării curentului electric, atunci când intraţi odată în încăperea misterioasă?

Mornieu zâmbeşte iarăşi.

— Nimic mai simplu ca asta! răspunse el, apoi. E de ajuns să intru în ghereta paznicilor şi să răsucesc manivela care poartă pe dânsa numărul corespunzător acestui gang, pentru ca să întrerup cu totul curentul aici.

Domnul de Vallières scoate un carneţel din buzunar şi-şi notează numărul gangului.

— Pentru ca să nu uit cifra periculoasă! spune el directorului, zâmbind cu amabilitate.

Apoi bate cu mâna în plăcile de oţel, îndărătul cărora, susţineau paznicii, se auziseră zgomote ciudate în ultimele două nopţi. Dar totul rămâne liniştit.

— Cine ştie ce-nseamnă asta?! spune el după câteva clipe de chibzuială. Se poate să se fi adunat apă în masele de piatră care împrejmuiesc bolţile şi acum caută ieşire, producând acel zgomot ciudat. Altceva ce-aş putea crede?

După ce mai ceru directorului să-i explice diferite amănunte ale planului, precum şi instalaţiile electrice, dânsul urcă la suprafaţă, însoţit de domnul de Mornieu. Ajunşi în cabinetul particular al acestuia, îşi ia rămas bun.

— Când se va însera, spune dânsul, voi trimite aici zece poliţişti care vor ocupa toate încăperile de sus, până la intrarea în subterană şi la cel dintâi semnal de alarmă vor pătrunde în adâncime. Vă rog să-mi încredinţaţi pentru noaptea asta cheile necesare.

— Vi le ţin cu plăcere la dispoziţie, răspunde Mornieu. Doriţi să mai orânduiesc vreo pază deosebită acolo jos?

— Mulţumesc, nu e necesar, răspunde Vallières. Cei doi paznici vor rămâne desigur şi astăzi acolo?

— Fireşte, fireşte!

— În cazul acesta, dacă oboseala mă va doborî, voi putea să mă

întind niţel pe patul din gheretă. La revedere, stimate domnule director! Nădăjduiesc să vă pot îndepărta neliniştea mâine dimineaţă şi dacă totuşi s-ar întâmpla ca Masca-Roşie să pătrundă în subterană, fiţi sigur că pe Vallières, nepotul şefului poliţiei pariziene, îl veţi găsi la postul său.

Directorul Băncii Franţei nu observă zâmbetul ciudat, inexplicabil, care flutură în jurul buzelor vizitatorului său, când acesta îl părăseşte.

În clipa aceasta, Demonul roşu a pus la punct înc-odată un ingenios plan de luptă şi în vreme ce adevăratul Vallières stă închis în vila tăinuită a lui Hector Rammont, Masca-Roşie se prezintă directorului Băncii Franţei, în calitate de nepot al şefului poliţiei de siguranţă din Paris.

Capitolul 60 – Prizonierul

În prada unei nelinişti grozave, Alice aşteaptă întoarcerea iubitului ei. O presimţire îi spune că se petrece ceva important, misterios, ceva ce Hector caută să ascundă şi faţă de dânsa. Zadarnic l-a rugat să-i spună ce plănuieşte să facă. Răspunsul lui e întotdeauna acelaşi: trebuie să rămână câtva timp ascuns, apoi, însă, va părăsi Parisul, pentru a pleca spre Riviera. Acolo va înflori pentru dânsa o viaţă nouă, paradisiacă.

Biata fată n-avea încotro şi trebuia să creadă ceea ce îndruga dânsul. Se gândea că intrase în horă şi acum trebuia să joace înainte.

Ceea ce îşi propusese într-un ceas de pasiune arzătoare, – să devină îngerul bun al lui Hector Rammont –, îi era cu neputinţă să îndeplinească acum.

Un singur lucru îşi jurase şi anume: dacă va sta în puterea ei să salveze viaţa unui om, să facă aceasta cu preţul propriei sale libertăţi.

Crima o îngrozea. Fu străbătută de fiori, când Hector Rammont îi spuse la despărţire că va coborî în catacombele Parisului.

Acum el plecase şi o tăcere adâncă, sinistră, domnea peste vila tăinuită, pe care Masca-Roşie o închiriase prin agenţii săi secreţi. Ea auzise numele străin cu care dânsul se prezentase autorităţilor, dar se sinchisi atât de puţin de lucrul acesta, încât îl uită repede de tot. Pe de altă parte, Hector îi făgădui să-i procure o servitoare, dar fata nu putea sosi decât a doua zi. În tot cazul, va fi o tovarăşă din bandă…

Niciun zgomot nu se mai auzea în cuprinsul vilei şi cu toate acestea Alice ştia că aici se petrece ceva misterios, căci avea impresia că percepuse o cădere grea şi apoi târşâitul unor paşi pe nişte scări ascunse, de a căror existenţă nu avea cunoştinţă.

Neliniştea ei sporeşte din clipă în clipă. În cele din urmă se ridică din pat şi ia o lumânare aprinsă în mână. E îmbrăcată în toaletă de noapte. Trebuie să se încredinţeze cu propriii ei ochi ce se petrece în

casa asta. Poate că e păzită de Joe sau vreun alt servitor. Dar asta n-o va împiedica din ceea ce-şi pusese în gând.

Un revolver încărcat se află pe măsuţa de noapte şi Alice ştie cum să-l mânuiască. Pentru orice eventualitate îl ascunde în buzunar.

Apoi, se târăşte în vârful picioarelor în camera alăturată, ţinând mâna pavăză înaintea lumânării, şi cu auzul încordat asupra fiecărui zgomot. Dar nu se arată nimeni, nu se aude nimic, întreaga vilă pare moartă în noaptea asta. Să se fi dus toţi tovarăşii Demonului roşu la adunarea din catacombe? Dar atât de neprevăzător nu putea fi Hector Rammont, ca să nu lase cel puţin un paznic de încredere acasă.

Alice ajunge în coridorul de sus, priveşte în toate odăile, care nu-s nici măcar încuiate, dar pretutindeni nu se aude decât ecoul propriilor ei paşi.

Ea nu mai ştie ce-i frica; alături de Masca-Roşie pierise dintr-însa şi ultima rămăşiţă de teamă.

Şi astfel, ca o fantomă coboară scara spre vestibulul de jos. Acolo arde o lampă mică, la intrare. Alice pune lumânarea jos, sub scară, şi se apropie de uşă. Aceasta e încuiată şi cheia nicăieri. Tânăra fată pipăie să găsească ghereta portarului şi deoarece perdeluţa de la fereastra acesteia nu o acoperă în întregime, poate privi înăuntru. Un bărbat se află acolo, la masă. În faţa sa se află o sticlă cu vin şi capul îi atârnă pe spate. Aşadar, tot lăsase un paznic Hector Rammont! Pe masă se mai afla şi un revolver.

Tot aşa de încet precum venise, Alice o porneşte înapoi pe scări în sus. Acum e convinsă tot atât de mult ca înainte, că în vilă i se ascunde o taină, care-i răpeşte liniştea.

Cu lumânarea în mână a ajuns din nou în camera ei şi, simţindu-se mai sigură, deschide uşile celor două încăperi învecinate.

Odaia din fund pare să fi fost o bibliotecă. Pereţii sunt acoperiţi cu tăblii de lemn şi câteva lăzi vechi stau de jur-împrejur. În aer pluteşte miros de mucegai. De cărţi, nicio urmă. Se vede că vila aceasta stătuse mult timp în părăsire.

Într-un colţ al peretelui îngust, Alice descoperă o ramă înaltă, cu un tablou înnegrit de vreme, şi care de-abia mai este de recunoscut; pare să fie pictat pe lemn şi reprezintă desigur, vreun cavaler din veacul al XVI-lea.

Câtva timp, fata contemplă ciudatul tablou, din întunericul căruia lucesc doi ochi, apoi privirea ei se fixează asupra colţurilor ramei şi deşi aici nu se arată nimic deosebit, ea simte, totuşi, că are în faţa ei cheia enigmei pe care caută s-o descopere.

Pusese lumânarea pe o masă de stejar din apropiere, şi acum degetele ei fine pipăie cadrul. Deodată, un ţipăt uşor îi scapă de pe buze. Auzise zgomotul unui resort care se desface şi ca prin minune una din părţile tabloului se afundă în ramă şi atunci iese la iveală o

crăpătură îngustă, îndeajuns de mare totuşi, ca să îngăduie trecerea unui om.

— Ce-i asta? murmurară buzele palide ale Alicei.

Tabloul e într-adevăr pictat pe lemn şi se mişcă fără zgomot.

Câteva minute doar ţine uimirea Alicei, apoi dânsa ia lumânarea în mână şi, cu hotărâre, intră în încăpere. O privire aruncată în semiîntunericul din jur îi arată ziduri goale şi o pardoseală acoperită cu praf şi putregai. Acum stă în gangul mic, care e atât de scund încât trebuie să se aplece. Un zgomot uşor în spatele ei o face să-şi întoarcă capul speriată. Rama tabloului se închisese de la sine.

Un simţimânt de spaimă o cuprinde: nu cumva devenise prizonieră aici? Dar îndată îşi dă seama că e de ajuns o singură manipulare uşoară, pentru a pune din nou în mişcare tabloul, şi a lăsa liberă intrarea în bibliotecă. Asta o linişteşte în aşa măsură, încât se hotărăşte să-şi urmeze investigaţiile. Descoperă acum că gangul îngust duce de-a lungul zidurilor, în jos, peste câteva trepte primitive. Alice se trezeşte de-odată în faţa unui alt cadru, la fel cu acela din partea de sus.

Acelaşi resort se vede şi aici.

Cu multă atenţie, fata apasă resortul. Fără cel mai mic zgomot se dă în lături şi acest al doilea tablou, şi-i îngăduie să intre într-o cameră de locuit, cufundată în întuneric. Cadrul rămâne deschis pe jumătate şi acum Alice luminează cu lumânarea în jurul ei.

E o cameră măricică cu mobile puţine, şi o singură fereastră; într-un colţ se află un pat, înconjurat de o perdea veche. Alice puse lumânarea pe jos şi cu ochii larg deschişi caută să descopere, în jur ceva misterios.

Uşa prin care intrase pare tăiată în perete şi când se închide nu dă nimic de bănuit, ca şi cum nici n-ar exista.

Fata vrea să se retragă, căci nu descoperise nimic surprinzător, când, deodată, perdeaua din jurul patului se mişcă uşor. Alice îşi duce mâna la piept, ca să-şi oprească un strigăt de surpriză.

Aşadar, nu se află singură aici!

Câteva minute rămâne nemişcată, privind ţintă, înaintea ei. I se pare că aude o respiraţie uşoară, venind dinspre pat. Un om se află acolo, probabil un muribund sau un rănit grav.

Dintr-odată, îşi aduce aminte de căderea înăbuşită pe care o auzise şi de gândurile ce i le trezise această cădere.

Cu inima palpitândă de emoţie covârşitoare, Alice se apropie în vârful picioarelor de patul din colţ şi cu mâna tremurândă dă la o parte perdeaua… Raza de lumină a lumânării pe care o ţine în mână, dă făpturii sale o înfăţişare fantastică. Părul ei lucios s-a desfăcut şi-i cade în valuri pe umerii goi.

Întins pe pat se află un bărbat tânăr, care deschide ochii, orbit de

raza de lumină. El nu se mişcă, însă, numai buzele îi tremură, ca şi cum ar vrea să vorbească. Nu e legat şi nicio urmă de rană nu se vede pe chipul său. Costumul în care e îmbrăcat pare elegant.

În ochii bărbatului se vede o lucire ciudată. El închide pleoapele pentru o clipă, pentru a le redeschide repede. O vede pe Alice în faţa sa… Mâinile-i mici, albe, ţin perdeaua patului.

Vallières – căci el era – priveşte ţintă la apariţia din faţa lui. Cine să fie dânsa?

Nu-şi poate aduna gândurile, căci capul îi este greu încă. Lovitura pe care o căpătase jos, în vestibul, îl ameţise prea tare şi ceea ce vede aici îi apare ca o imagine din vis. Din ce în ce mintea i se limpezeşte, dar tot nu-şi poate pune în ordine gândurile.

— Cine eşti tu? murmură el, de-abia auzit. Ai venit încoace să mă scapi din visul greu ce mă apasă?

Auzindu-l vorbind, chipul Alicei se înseninează. Ştie prea bine că ea, tovarăşa Măştii roşii, nu trebuie să rămână prea mult timp aici. După cum vede lesne, nicio mână criminală nu-l atinsese încă, pe tânărul bărbat; îl ameţiseră, numai, probabil. Dacă mai rămâne o clipă în locul acesta, străinul se va smuci din pat şi va căuta s-o reţină cu forţa. Şi asta nu trebuie să se-ntâmple. Pe de altă parte, însă, nu trebuie să lase să se făptuiască o crimă asupra acestui om. Când se va-ntoarce Rammont, ea va căuta să împiedice asta, cu toate mijloacele ce-i stau la îndemână.

Vallières întinde mâinile spre dânsa şi se ridică greu din culcuşul său.

— Rămâi cu mine! exclamă el. Eşti frumoasă ca un înger. Nu vreau să-ţi mai dau drumul.

În clipa aceasta Alice dă drumul perdelei şi se refugiază în fundul încăperii. E şi timpul. Tânărul se ridicase de-acum în picioare, clătinându-se ca un beţiv şi căutând să se ţină de marginile perdelei.

Când vrea să se repeadă spre dânsa, lumina lumânării dispare, şi întunericul îl înconjoară iarăşi. Un strigăt răguşit îi scapă de pe buze.

Cu ambele mâini el îşi cuprinde fruntea arzândă şi se clatină spre locul unde stătuse Alice. Dar zadarnic caută mâinile sale o uşă, zadarnic loveşte în perete. Nimeni nu-i răspunde, nicăieri nu se deschide o uşă, şi cu toate acestea el este încredinţat că se găseşte aici o ieşire secretă.

Începe s-o strige pe fata care făcuse o impresie puternică asupra sa, dar când îşi dă seama că totul e în zadar, el se-ndreaptă, clătinându-se, spre fereastră zăbrelită şi-şi lipeşte capul de dânsa.

— Se va reîntoarce! Ea e singura care mă ocroteşte! murmură fără voie buzele sale.

Dar apoi se târăşte îndărăt spre culcuşul său şi îngână:

— Poate a fost numai un vis, un tablou fantastic…

Cu membrele amorţite recade în aşternut. Cât a rămas astfel, nu ştie. O rază palidă de lumină pătrunzând prin fereastra zăbrelită, îi trădează că se făcuse ziuă. Nădejdea îl însufleţeşte… Va vedea poate un chip omenesc, care-şi va bate joc de dânsul, pentru cursa în care se lăsase prins. Dar tăcerea de moarte continuă să domnească.

Când Vallières începe să privească cu atenţie în jurul său, zăreşte într-un colţ o sticlă cu vin, pâine şi şuncă afumată. Aşadar, nu trebuia să moară de foame! Dar ce aveau de gând cu dânsul şi în mâinile cui se afla? Întrebările acestea, care îi reveneau necontenit, îl chinuiau nespus.

În curând, însă, avea să capete răspuns la ele.

Capitolul 61 – Un banchet ciudat

Prizonierul din vilă vede soarele apunând înc-o dată dar până acum nu-i fusese cu putinţă să vorbească cu cineva sau să vadă vreo fiinţă omenească în faţa lui. Ceasuri întregi stătuse la fereastra zăbrelită şi observase cu atenţie bucata de parc din faţa lui. O singură dată trecuse pe-acolo, ca o umbră, o făptură bărbătească, un servitor în livrea, după cât se părea, dar acesta nu auzise nimic din bătăile în fereastră, pe care Vallières le repeta necontenit. Apoi nu se mai arătă niciun om.

Zadarnice rămaseră şi bătăile în uşă şi în pereţi. Tânărul îşi însemnase exact locul în care dispăruse fata aceea străină, în noaptea trecută. La lumina zilei îşi spuse că era, probabil, vorba de un coşmar, dar renunţă repede la credinţa aceasta, căci observă pe jos o picătură de ceară, care nu putea proveni decât de la lumânarea pe care o ţinuse în mână Alice. Dar altceva nu mai găsi. Uşa era atât de bine trucată încât nicio crăpătură nu se putea observa.

Din ceas în ceas îl chinuia tot mai mult gândul de ce se afla aici? Fel de fel de presupuneri îi treceau prin minte, dar nu se apropia nici cu un pas de adevăr.

Noaptea coboară din nou. Luna apare dintre norii pe care îi mână un vânt uşor. Razele ei palide tremură deasupra parcului vilei tăinuite şi pătrund şi în odaia unde se află prizonierul.

Acesta stă la fereastră şi fel de fel de gânduri i se învălmăşesc în minte. Din întâmplările ultimelor zile, el caută să lămurească situaţia prezentă.

Dacă i-o fi jucat un renghi neamţul acela, care-şi spunea Profesor Ehrenbreit? Dar nu, asta nu e cu putinţă! Bărbatul acesta avusese o conduită cât se poate de corectă. Congresul medical avea loc într-adevăr la Paris şi profesorul părea să fie un savant, care lucrează numai de dragul ştiinţei. Atunci? Oricât îşi frământa capul, tânărul nu izbutea să găsească o explicaţie. Cel puţin de-ar avea lumină, ca să i se

pară mai uşoare ceasurile acestea de noapte! Descoperi că ticăloşii care îl culcaseră la pământ, jos, în vestibul, îi furaseră şi portofelul şi tot ce mai avusese la dânsul. Nici măcar un cuţit de buzunar nu avea ca armă. Până şi ceasul de aur îi lipsea. Dar de un furt obişnuit nu putea fi vorba.

Deodată i se păru că se mişcă ceva îndărătul uşii. Vor veni oare să-l ucidă?

Cu braţele încrucişate rămâne la fereastră, ţinându-şi buzele încleştate. În ceasul acesta de primejdie se pare că se trezeşte într-însul adevăratul său temperament Uşurinţa de altădată dispăruse acum.

Uşa se deschide dintr-odată. O lumină vie năpădeşte camera. Spre nemărginita lui surprindere, Vallières vede doi servitori galonaţi, aducând în odaie o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi. O baterie cu gheaţă în care se află două sticle şi două pahare, stă pregătită. Uşa se închide imediat în urma celor doi servitori.

— Ce să-nsemne asta? Vreo nouă comedie? strigă Vallières şi face o mişcare, de parc-ar vrea să se apropie de uşă.

Cei doi servitori se-ntorc cu iuţeala fulgerului şi îndreaptă spre dânsul două revolvere.

Răspunsul acesta e destul de convingător şi bietul tânăr rămâne nemişcat locului. Acum e curios să vadă ce va urma. Servitorii părăsiseră camera. Pe masă lăsaseră, însă, o lampă, cu abajur roz.

În clipa când Vallières vrea să se-ndrepte spre uşa închisă pentru a bate din nou într-însa, aceasta se deschide pentru a doua oară şi în prag apare… Masca-Roşie.

George Vallières îşi dă seama imediat pe cine are în faţa sa. Regele criminalilor e îmbrăcat cu mantia neagră, dar aceasta e deschisă în faţă în aşa fel că se vede costumul elegant de seară şi briliantele mari de pe piept. Pe cap poartă o pălărie neagră, moale, şi jumătate de figură îi este acoperită de o mască de catifea.

Vallières rămâne locului, fără să scoată un cuvânt. Înainte vreme îşi dorise să dea ochii cu omul acesta, pentru care poliţia, se poate spune că avea un respect tainic. Acum sosise clipa aceasta, dar… el îşi simte membrele ca paralizate.

Masca-Roşie se apropiase încetişor de masă, în vreme ce ochii lui ageri urmăresc toate mişcările tânărului poliţist. Uşa se închide de la sine.

— Bună, seara, spuse Hector Rammont, cu ton politicos, dar ironic. Deoarece am presupus că ultimele întâmplări v-au silit să vă lipsiţi de mâncare, îmi veţi îngădui să vă ofer un mic banchet. Veţi recunoaşte că nu prea e plăcut să iei masa singur, de aceea mă invit ca musafir la dumneavoastră.

Rammont îşi scoase uşor pălăria, dar o puse repede înapoi pe cap.

— Luaţi loc pe scaunul de acolo, continuă regele criminalilor, e

puţin cam tare, dar regret că pentru moment nu vă pot servi cu unul mai bun.

În acelaşi timp îşi trage şi el un scaun lângă masă.

Vallières se supune aproape mecanic. Se simte îmboldit să privească sub masca acestui demon, care nu se dă înapoi să prânzească la aceeaşi masă cu dânsul.

— Sunteţi foarte original, domnul meu, răspunde el, aşezându-se. Acum ştiu cui datorez atacul acela viclean şi arestarea mea.

Hector Rammont se înclină, uşor.

— Îmi face plăcere să aud asta. Mă scutiţi, astfel, de explicaţii. Pentru început, îngăduiţi-mi să umplu paharele. Poate că mai târziu vă va pieri pofta şi-mi va părea nespus de rău.

Zis şi făcut. Vinul are o aromă minunată şi, deoarece Masca-Roşie umple amândouă paharele din aceeaşi sticlă, Vallières n-are niciun motiv să refuze a bea. Cel mai nimerit lucru e, desigur, să se împace pentru moment cu soarta. În felul acesta, va izbuti să afle mai curând taina care-l ţine aici, decât dacă s-ar arăta băţos faţă de acela care-l ţinea în mână.

— În sănătatea cui doriţi să ciocnim, domnule Vallières, nepot al prea stimatului şef al poliţiei din Paris? întreabă Rammont, zâmbind.

— Lăsaţi glumele acestea! răspunde tânărul, supărat.

Şi dădu paharul pe gât, în vreme ce Masca-Roşie soarbe dintr-însul, cu aer de cunoscător.

— Cum vreţi! spune el, apoi. Am venit numai să stau de vorbă cu dumneavoastră. Şi să vă povestesc, cu prilejul acesta, o mică istorioară.

— O nouă ticăloşie, probabil! intervine Vallières.

— Serviţi-vă întâi, vă rog, răspunde celălalt şi dă el pilda. Aşadar, ştiţi unde vă aflaţi?

— În casa celui mai mare ticălos cunoscut în istoria lumii, a regelui tuturor hoţilor şi criminalilor, Masca-Roşie! răspunde Vallières.

Demonul ia paharul în mană.

— Să ciocnim! Rar am întâlnit atâta curaj la colegii dumneavoastră! Şi cam ce credeţi că se va întâmpla cu dumneavoastră de-acum înainte?

— Vreţi să mă ucideţi!

Masca-Roşie face un gest de împotrivire.

— Aş! Cum aş putea fi atât de puţin galant! Dacă iau cuiva viaţa, n-o fac decât atunci când e necesar. Mă miră că domnii colegi ai dumneavoastră, sau chiar unchiul dumneavoastră, nu şi-au dat seama încă de acest lucru. La dumneavoastră lipseşte, întâmplător, această necesitate. Altfel…

— N-aţi fi stat la îndoială nicio clipă…

Hector Rammont pare că zâmbeşte.

— Uneori sunt silit să îndeplinesc nimicuri dintr-acestea, spuse el. Dar nu ştiu de ce fac oamenii atâta caz de asta. Împăratul nostru trimite la măcel mii de oameni, când e vorba să-şi aducă la îndeplinire planul! *Voilà!* Eu fac la fel ca dânsul.

— Afirmaţia aceasta e cam nebunească, răspunde Vallières. Între dumneavoastră şi capul unui stat e o deosebire uriaşă doar.

— Foarte adevărat! El stăpâneşte numai peste supuşii săi, eu, însă sunt internaţional. Pentru mine nu existe graniţe, şi eu trec peste ele, când îmi vine pofta. Eu cobor în adâncuri şi stăpânesc printre cei mai ticăloşi oameni, tot aşa precum îi scot din palate strălucitoare pe domnii încărcaţi cu decoraţii şi briliante. Şi cu toate acestea, eu vărs mai puţin sânge, decât oricare stăpânitor de popoare.

Vallières priveşte îngrozit la misteriosul personaj din faţa sa:

— Spânzurătoarea vă va dovedi odată că lumea gândeşte cu totul altfel asupra acestui lucru.

— Credeţi în mod sigur lucrul acesta? întrebă Masca-Roşie, cu acelaşi ton politicos pe care-l folosise şi până acum. Vă asigur că nu voi muri, nici de ştreang, nici de securea călăului. Dimpotrivă, ştiu de pe acum că-mi voi da sfârşitul în pace, la pieptul unei femei, care-mi va închide ochii cu vorbe de dragoste.

În vreme ce rostea aceste cuvinte, glasul lui Rammont se schimbă dintr-odată.

George Vallières simte în mod instinctiv că demonul acesta crede în ceea ce spune. El nu găseşte ce să răspundă; de aceea atacă alt subiect.

— Vreţi să-mi îngăduiţi altă întrebare, Mască-Roşie?

— Cu plăcere, răspunde acesta.

— Cunoaşteţi pe domnul profesor Ehrenbreit?

— O, da, e chiar cel mai bun prieten al meu.

— Aha! acum încep să văd mai bine. Complimentele mele. Într-adevăr, masca a fost cât se poate de reuşită. Niciodată nu-mi voi ierta – dacă voi scăpa cu viaţă de aici – că m-am lăsat dus de nas de un ticălos…

— Dar, scumpul meu Vallières, infamia s-a consumat, şi nu se mai poate schimba nimic. Nici nu-ţi dai seama ce plăcere mi-a făcut convorbirea cu dumneata în compartimentul vagonului. De multă vreme urmăream să intru în relaţii cu un funcţionar superior sau cu directorul Băncii Franţei. Fireşte, lucrul nu e atât de lesnicios, nici chiar pentru mine. Şi aşa, dintr-o singură lovitură, am dobândit tot ce doream.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Vallières.

— Asta e istorioara pe care ţi-am rezervat-o pentru sfârşitul mesei, răspunde Masca-Roşie, zâmbind, şi întinzându-se în scaun. Dar să mai bem un păhărel înainte de a începe. M-am prezentat de-acum

domnului Mornieu, cu care prilej mi-am luat libertatea să copiez figura dumitale, domnule Vallières. Am fost primit cât se poate de amabil acolo şi nu numai că mi s-a arătat planul încăperilor subterane ale băncii, dar am fost condus pretutindeni chiar, lămurindu-mi-se totul. Dar s-o scurtez: cunosc totul, fiecare instalaţie, fiecare sârmă, fiecare manivelă electrică. Peste un sfert de ceas voi fi iarăşi la bancă şi domnul Mornieu va fi încântat să mă vadă. Postul de poliţie apropiat a primit ordin din partea mea – fireşte, în numele dumitale – să trimită zece poliţişti, care să ocupe încăperile de la parterul băncii, şi să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă din local, în afară de mine. Probabil că te întrebi cum am izbutit să insuflu încredere pretutindeni? Foarte simplu: M-am folosit de actele pe care le-am găsit la dumneata, şi ceea ce mai lipsea, am înlocuit prin falsificarea exactă a semnăturii dumitale.

Unchiul dumitale a fost înştiinţat printr-o telegramă că te afli încă în drum şi că vei sosi la dânsul de-abia mâine dimineaţă… Şi îmi voi ţine făgăduiala, orice s-ar întâmpla.

Mâine dimineaţă vei fi liber şi nimeni nu-ţi va ieşi în cale să te împiedice a lua contact cu şeful poliţiei din Paris. Numai că, între timp, Banca Franţei va fi fost jefuită şi cred că aceasta nu te va supăra.

George Vallières ascultase cu groază cuvintele inchizitorului său. Uită să mănânce şi se prăbuşi în scaun, moale ca o cârpă.

I se pare ceva nebunesc tot ce-i dezvăluise Masca-Roşie, dar privind în ochii lui reci, batjocoritori, nu se poate să nu-şi spună că regele criminalilor făcuse într-adevăr toate pregătirile pentru una din cele mai mari lovituri ale sale.

— Şi eu!… exclamă Vallières, cu glasul înăbuşit de mânie.

Demonul roşu priveşte liniştit.

— Îmi pare nespus da rău, Vallières, că trebuie să te reţin aici atât de mult. Pricepi acum motivul arestării dumitale şi asta mă scuteşte de alte lămuriri. Nu-ţi port niciun fel de ură. De altfel, în majoritatea cazurilor, oamenii nu mă apreciază după merit. Când înregistrez undeva un insucces, nu port nici măcar pică aceluia care mi-a pus vreo piedică în cale. Bieţii oameni erau de bună credinţă, închipuindu-şi că lucrează conform legilor, conform aşa-zisei dreptăţi omeneşti. Dumneata mi-ai oferit un prilej atât de strălucit, încât îţi voi fi recunoscător toată viaţa. Dacă vei avea cândva o dorinţă, adresează-te cu încredere prietenului dumitale, Mască-Roşie.

Se aude un râs dispreţuitor. George Vallières sare de pe scaun şi apucă una din sticle, pe jumătate plină.

— Şi dacă te voi culca la pământ, până a nu păşi pragul băncii, pentru a înfăptui planul acela nebunesc? răcneşte el.

Demonul roşu se ridică încetişor. Privirea lui tăioasă paralizează

mişcările tânărului poliţist.

— Nu-ţi va fi de niciun folosi dragul meu, spune el zâmbind, fără să facă un singur gest de apărare. Din odaia aceasta nu vei izbuti să ieşi. Tovarăşii mei sunt cu sutele, răspândiţi în tot Parisul şi celelalte oraşe mari. Fireşte că şi vila aceasta e păzită din toate părţile. Ce vei folosi, deci, cu actul acesta de violenţă? Dar presupunând chiar că izbuteşte – lucru de care mă îndoiesc – totuşi planul meu va fi dus la îndeplinire de credincioşii mei partizani, cu care l-am pus la punct în amănunţime.

Sticla cade greoi înapoi pe masă. Vallières încrucişează braţele şi face un pas spre fereastră.

— Ştiu că am de-a face cu un demon, care păşeşte peste cadavre şi izbuteşte să facă posibil, imposibilul. Sunt în mâinile dumitale şi poţi face cu mine tot ce vrei! Mai ştiu că dacă planul dumitale grozav se realizează chiar numai în parte, tot viitorul meu, toată cariera mea e pierdută. Dar ce-ţi pasă dumitale de asta? Un singur lucru te rog: pleacă de aici, ca să nu fiu cuprins de un acces de furie, care să mă determine să comit fapte pentru care nu voi putea fi chemat la răspundere.

Masca-Roşie îşi scoate pălăria şi răspunde politicos:

— Îţi voi îndeplini dorinţa, căci nu ţin deloc să ai o noapte proastă. Rămâi cu bine, deci, până mâine! Dacă totul iese precum trebuie, se vor deschide porţile închisorii acesteia. Până atunci… somn uşor!

O clipă mai târziu, Demonul roşu dispăruse din odaie. Lampa cu abajur roşu continuă să ardă pe masă.

Cu un ţipăt înăbuşit, George Vallières se prăbuşeşte lângă pat.

Capitolul 62 – Un pas cu urmări grave

Într-o după-amiază, Margot primeşte o scrisoare recomandată, al cărei exterior o înspăimântă. Îşi dă seama imediat de la cine vine scrisoarea: Hermann Erbach, omul despre care nu mai auzise nimic câteva zile, în care timp dânsul îşi făcea de cap, în mijlocul demnilor săi tovarăşi. După cum ştim, tânărul baron de Bergen îi scrisese lui Margot în sensul acesta.

Sfătuindu-se cu mama regăsită – „Vipera” – Margot hotărâse să nu răspundă nimic lui Bergen. Ştie bine că asta îl va îndurera foarte mult, dar nu-l poate ajuta. Peste câtva timp, va pleca spre Sud împreună cu mama sa, care-şi luase sarcina să vegheze asupra siguranţei şi liniştii copilei sale, şi să lupte pentru aceasta cu toate mijloacele ce-i stăteau la dispoziţie.

Bertrand, ajutorul ei, îşi înaintase şi el demisia din serviciul poliţiei franceze, spre a se consacra alături de maestra lui, operei de apărare a tinerei femei. Atât cât a fost necesar, dânsul fusese iniţiat în tainele

chestiunii.

Pentru moment, sarcina lui e să urmărească pas cu pas pe Hermann Erbach, ceea ce nu e lucru prea uşor. Căci fostul călăreţ de circ posedă o doză respectabilă de viclenie şi iscodise repede că este pus sub supraveghere.

Scrisoarea pe care o avea acum în mână Margot, îi spune îndeajuns la ce se poate aştepta de la omul acesta. Hârtia avea următorul cuprins:

„Te vei mira, desigur, că pseudo-soţul dumitale dă din nou semne de viaţă, – şi asta numai din vina dumitale. Ai fi putut face să fie altfel! Dar eu nu-s omul care să se lase purtat de nas! Notează bine aceasta, o dată pentru totdeauna! Şi acum ascultă, ce-ţi voi spune:

Ştiu cu precizie că vrei să părăseşti Berlinul, plecând spre Sud, pentru a te ascunde acolo, probabil sub un nume fals. În cazul acesta nu m-aş alege cu nimic, urmărindu-te din loc în loc. Şi nu prea am poftă de aşa ceva. În afară de asta, ştiu că eşti în legătură cu o spioană – o femeie cu care m-am întâlnit de-acum o dată în Berlin –, şi anume, în camera cadavrelor de la Morgă. Dacă te interesează faptul, o poţi întreba pe doamna. Vezi, dar, că sunt perfect orientat!

Tot atât de bine ştiu că ai pus pe urmele mele un al doilea spion, care mă urmăreşte pretutindeni. Aşa de prost doar n-aş fi eu, ca să nu mă pricep să-i râd în nas acestui domnişor!

La toate astea se mai adaugă povestea cu idiotul acela de baron Bergen, care sare-n sus când aude că fac vreo apreciere amabilă la adresa dumitale, lucru la care am doar tot dreptul, în calitate de soţ. Dar să revenim la chestiune!

Nu mai am poftă să mă zvârcolesc încolo şi-ncoace şi să mă întreţin din pomana pe care mi-ai aruncat-o. În urma moştenirii pe care ai căpătat-o, în calitate de doamnă Grosser, ai devenit milionară, şi eu, ca soţ, cer pur şi simplu o sumă de renunţare. Înainte de a te lăsa să dispari, fără ca pretenţiile mele justificate să fie satisfăcute, voi dezvălui întreaga afacere. În privinţa acesta, poţi fi pe deplin sigură.

Să nu-ţi închipui cumva că-mi primejduiesc, cu aceasta, propria mea siguranţă! Mie nu-mi poate pune nimeni ceva în spinare, nici măcar relaţii cu o spioană oarecare… Decedatul bancher s-a căsătorit pe patul de moarte cu fiica adoptivă, fără să ştie că Berta Walter era de-acum cununată cu mine, la Londra. Ceea ce a mai trecut el cu vederea, pentru a te scoate pe dumneata din încurcătură, nu mă priveşte pe mine. În orice caz, ridic pretenţii asupra unei părţi din avere.

Nu-mi prea plac colindările pe la tribunal, de aceea propun o soluţie mai simplă pentru lichidarea chestiunii: du-te la banca răposatului Grosser şi casierul îţi va pune imediat la dispoziţie suma. Banii va trebui să mi-i aduci personal, la locuinţa mea. În schimb, vei primi din partea mea o

scrisoare, prin care renunţ la orice alte pretenţii, obligându-mă, în acelaşi timp, să părăsesc Europa, Nu-mi mai place aerul de pe aici şi doresc să întemeiez ceva nou în America. Despre ce e vorba, nu te priveşte!

În mod special îţi atrag atenţia că nu trebuie să arăţi scrisoarea aceasta spioanei care trăieşte pe lângă dumneata şi nici vreunui străin. Dacă astă-seară, între 7 şi 8 nu vei veni singură la locuinţa mea, unde te aştept, tot ce va urma va fi numai din vina dumitale. Atâta doar îţi pot spune: nu vor trece nici 12 ore şi poliţia te va aresta. Şi Berlinul va avea la ordinea zilei un scandal, cum demult n-a mai avut. Dacă, însă, vei veni la ora indicată, fără niciun însoţitor, şi-mi vei aduce suma pretinsă, în întregime, atunci vei primi scrisoarea din parte-mi şi vei putea face ce vei pofti. Nu trebuie să-ţi fie teamă nici că voi căuta să te supăr cu propuneri drăgăstoase… Asta a trecut de-acum, căci mi-am găsit altă dulcinee, care-i mai puţin mofturoasă ca dumneata.

Locuiesc în strada Novalis No. 46. Dacă nu vei găsi imediat uşa apartamentului meu, întreabă de Monsieur Charrey.

Aşadar, astă-seară între 7 şi 8. Nu uita!"

Acesta era conţinutul scrisorii pe care Margot îl citi cu groază. Mototoli apoi hârtia şi aprinse o lumânare, ca s-o ardă. Primul ei gând e să mărturisească totul mamei, dar îşi reaminteşte de ameninţările lui Erbach. Poate că izbuteşte să astupe gura vagabondului cu suma de 30.000 mărci şi să-l îndemne să părăsească Germania. Ar fi cea mai bună soluţie. E cuprinsă de spaimă la gândul de a se duce singură la locuinţa acestui ticălos, dar viaţa o învăţase de-acum să înfrunte primejdiile. Dacă ar anunţa-o pe mama sa, ori pe doctorul Bertrand despre scrisoarea primită, ar fi cu neputinţă să-l viziteze pe Erbach, fără să nu fie supravegheată. În orice caz, nu se va duce neînarmată în casa aceea, care se află într-o stradă din cele mai rău famate ale Berlinului.

După lupte aprige cu ea însăşi, rămâne la hotărârea luată în primul moment: îl va vizita pe Hermann Erbach în seara aceasta.

Peste câteva minute apare mama ei, „Vipera , şi Margot izbuteşte cu greu să-şi ascundă neliniştea. Spune cu un aer indiferent că în cursul zilei are de discutat ceva cu nişte funcţionari ai băncii Grosser, ceea ce nu-i va răpi, însă, mult timp. Vestea aceasta nu dă nimic de bănuit, deoarece banca se transformă într-o societate în comandită, ceea ce nu se săvârşeşte atât de uşor.

Doctorul Bertrand soseşte şi el în cursul după-amiezii şi depune raportul. N-a aflat prea multe despre lui Hermann Erbach. Individul îşi duce veacul încă în tovărăşia elementelor suspecte şi locuieşte – după cum aflase dânsul – în strada Kanonier, sub nume de împrumut.

Margot îşi dă seama îndată că fostul călăreţ de circ izbutise să înşele până şi pe Bertrand. Desigur că domiciliază în două cartiere în

acelaşi timp.

După ce se sfătuiră toţi trei asupra datei plecării, Bertrand părăseşte iar vila.

Peste puţin timp trăsura lui Margot opreşte în faţa casei şi tânăra femeie ia loc într-însa, după ce întinse mâna mamei sale, zâmbind. „Vipera” se uită lung după trăsură apoi clatină capul.

— Bertrand o va supraveghea, căci îmi face impresia că pentru prima oară astăzi n-a fost sinceră cu mine, murmură dânsa.

De-abia coti trăsura după primul colţ şi la o depărtare mică o urmează altă trăsură, care ieşise dintr-o stradă laterală. În aceasta se află Bertrand, care-şi îndeplinea misiunea ce-i dăduse maestra.

Margot coboară din trăsură în faţa băncii Grosser şi porunceşte vizitiului s-o aştepte. Cealaltă trăsură se apropiase şi ea. Şi doctorul Bertrand o vede pe tânăra femeie dispărând în interiorul clădirii. Dă un ordin vizitiului, care-şi porneşte caii spre partea cealaltă a străzii. Acolo, într-un loc retras, rămâne în aşteptare.

Margot nu se gândeşte că ar putea fi urmărită de cineva, dar în situaţia ei ştie bine că trebuie să fie cu multă băgare de seamă.

Ajunsă în interiorul băncii, cheamă la dânsa pe casier, un om mai în etate, care se bucurase de toată încrederea decedatului bancher. În câteva cuvinte, îl lămureşte că are nevoie de 30.000 mărci, pentru achitarea unei ipoteci. Bătrânul dă din cap în semn că a înţeles şi o roagă politicos să aştepte câteva minute.

Pe când dânsul scoate suma din casa de fier, Margot completează o chitanţă. Peste două zile nu va mai avea niciun drept în bancă, şi alţi oameni vor stăpâni aici.

Casierul se înapoiază repede şi numără bancnotele pe masă. La dorinţa lui Margot, împachetează banii într-un plic mare, pe care-l închide.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, spune tânăra femeie, întinzând mâna bătrânului.

Apoi părăseşte clădirea şi când ajunge afară, se opreşte deodată în loc. Mai are câţiva paşi până la trăsură, dar în clipa aceasta mintea îi este străbătută de gândul că a fost, probabil, urmărită din momentul când plecase de-acasă. Chiar dacă aceasta se făcea în urma unei dispoziţii a mamei sale, ea trebuia s-o împiedice astăzi. Nimic mai simplu ca aceasta.

Ştie că banca are o a doua ieşire, care dă într-o stradă laterală. Se îndreaptă imediat într-acolo şi, trăgându-şi voalul pe faţă, iese în străduţa îngustă. O privire e de-ajuns ca să-şi dea seama că nu se află acolo nimeni care să spioneze mica intrare. Apucă apoi la dreapta şi ajunge într-o piaţă, unde se află o staţie de trăsuri.

Începuse să se întunece. Se apropie ora întâlnirii cu Hermann Erbach. Se urcă într-o trăsură şi dă vizitiului adresa unei străzi din

apropierea aceleia unde se duce dânsa.

În timpul acesta, doctorul Bertrand aşteaptă în zadar să iasă tânăra femeie. Începând să-şi piardă răbdarea, coborî din trăsură şi se îndreptă spre bancă, stăpânit de nelinişte. Chiar dacă n-ar fi avut nicio bănuială în privinţa drumului proiectat de Margot, presimţea, totuşi, că în dosul acestei escapade se află ticălosul de Erbach. Şi asta însemna primejdie, iar el avea datoria să pună totul în mişcare, pentru a o găsi şi a o apăra pe tânăra femeie.

Vizitiul decedatului bancher începu şi el să se neliniştească de întârzierea stăpânei sale, şi când Bertrand se opri în faţa lui, şi bătrânul recunoscu într-însul pe un obişnuit al casei, se legă între ei o scurtă convorbire.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? spuse detectivul. Tocmai voiam să mă îndrept spre vila doamnei Grosser, pentru a-i face o comunicare importantă, dar văzând aici trăsura ei, mi-am spus că doamna se află poate în bancă?

— Aşa e, domnule, răspunse vizitiul.

— Atunci voi căuta să vorbesc aici cu dânsa! spune doctorul Bertrand, intrând în bancă.

Casierul căruia i se adresează nu-i poate spune altceva, decât că doamna părăsise banca de vreun sfert de ceas. Rămâne şi el surprins, la ştirea că trăsura o mai aşteaptă afară.

Bertrand îşi dă seama exact ce s-a petrecut. Descoperi imediat a doua ieşire şi, fără să se mai îngrijească de vizitiu, aleargă spre străduţa laterală, dispare apoi după colţ şi ajunge în piaţeta de unde luase Margot trăsura. Şi, tot întrebând pe birjari dacă n-au văzut o doamnă îmbrăcată în negru, care pornise de-acolo cu o trăsură, creierul său făureşte cu înfrigurare un plan.

— O doamnă ca aceea despre care ne spui dumneata s-a urcat acum un sfert de ceas în trăsura unuia de-ai noştri, răspunde un birjar.

— N-ai auzit ce adresă i-a dat? întreabă Bertrand.

Birjarii dau din umeri. Niciunul nu dăduse atenţie acestui amănunt.

— În ce direcţie a apucat trăsura?

I se dau lămuriri în această privinţa şi fără să mai piardă o clipă, Bertrand se depărtează repede.

Nu posedă niciun punct de sprijin, căci, chiar dacă e ferm încredinţat că nimeni altul decât Erbach nu se ascunde în dosul acestei afaceri, nu poate crede, totuşi, ca o întâlnire să aibă loc între dânsul şi Margot, în strada Kanonier. Individul e destul de viclean şi şi-o fi dând seama că locuinţa îi este supravegheată. Asta înseamnă că cei doi se întâlnesc în altă parte, dacă detectivul nu se înşală în presupunerile sale.

Dar unde?

La întrebarea aceasta e foarte greu de răspuns.

Îşi urmează drumul, privind cercetător în toată părţile. Şi e ciudat că, cu toate ocolurile ce le face, rămâne, totuşi, în aceeaşi direcţie pe care o apucase Margot cu trăsura.

Între timp, se întunecase de-a binelea şi fireşte că pierduse multă vreme.

De-odată ajunge într-un cartier cu renume cam prost. Dar asta nu-l sperie. Dimpotrivă, observă cu şi mai multă atenţie locul.

Aici locuiesc, în casele cu înfăţişare de cazarmă, prostituate cu întreţinuţii lor. Proprietarii care îi adăpostesc nu-s nici ei poame mai bune. Dacă Erbach ademenise pe Margot într-una din aceste case, apoi soarta ei e din cele mai triste.

Detectivul se apropie, fără să vrea, de strada Novalis, printr-o ulicioara lăturalnică. Deodată, îi atrage atenţia o trăsură care aşteaptă, şi, cu încredere în steaua-i ocrotitoare, se opreşte în faţa ei, adresându-se birjarului, care tocmai aprindea felinarul.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? Sunt în căutarea surorii mele, care a venit prin părţile acestea, ca să dea de urma bărbatului ei fugit de-acasă, şi care se află în societate suspectă. Sunt îngrijorat de soarta ei şi aş vrea să-i vin în ajutor. N-ai văzut cumva vreo doamnă tânără, îmbrăcată în negru, sau poate că ai adus-o chiar aici cu trăsura dumitale?

Birjarul încruntă sprâncenele-i stufoase şi măsoară scrutător pe străin. Impresia pe care i-o face doctorul Bertrand e destul de bună, aşa că-i răspunde:

— Da, am adus cu trăsura mea o doamnă îmbrăcată în negru, precum zici dumneata.

— Şi nu ştii încotro a mers?

— Mi-a ordonat numai să aştept până se întoarce şi mi-a plătit cursa înainte.

Faţa detectivului se lumină. Găsise, ceea ce căuta şi asta datorită perspicacităţii sale.

— Şi nu-mi poţi spune deloc încotro a apucat? mai încercă Bertrand.

— Pare că după colţ, răspunse omul, şi detectivul trebui să-şi urmeze înainte investigaţiile.

Pierduse multa vreme şi cine ştie ce se întâmplase între timp.

În clipa când s-o ia după colţul străzii, se dă speriat înapoi. O femeie se năpusteşte spre dânsul. Se clatină ca o bolnavă, vălul de pe faţă e rupt, capul îi e descoperit şi părul blond în dezordine.

Rochia îi este ruptă, la umeri. Bertrand aude gemetele nenorocitei, o vede că se îndoaie de genunchi, şi până să ajungă la dânsa, femeia se prăbuşeşte cu un ţipăt înăbuşit.

Doctorul Bertrand se apleacă asupra ei, cu iuţeala fulgerului, şi o ridică în braţe. Lumina unui felinar din apropiere cade asupra unui

chip palid şi răvăşit de groază. E chipul lui Margot!

Capitolul 63 – Dulăul

Ce se întâmplase în timpul acesta?

Margot coborâse din trăsura cu care venise, plătise birjarului şi-i spusese să aştepte. Nădăjduia să fie înapoi peste cel mult un sfert de oră. Intenţionat nu dăduse omului adresa casei în care locuia Hermann Erbach.

Trăgându-şi vălul gros pe faţă şi rotindu-şi privirea în toate părţile, se îndreaptă spre colţul străzii şi coteşte în strada Novalis. Peste câteva clipe a găsit numărul căutat.

În gangul întunecos se loveşte în faţă cu o femeie care-i adresează un potop de înjurături. Probabil că individa – care e o prostituată de rând – o socoate de teapa ei.

Îngrozită de cuvintele ce aude, biata Margot aleargă repede înainte, urcând scările spre primul etaj. Citeşte numele de la uşi, dar îi sunt străine. Un soi de nelinişte, o părere de rău că venise aici, e gata să pună stăpânire pe dânsa. Dar îşi adună tot curajul, spunându-şi că are doar banii cu dânsa şi ticălosul acela de Hermann Erbach nu va cere altceva. De trupul ei nu se va atinge, căci revolverul încărcat pe care-l luase cu sine, va şti s-o apere la nevoie.

O femeie mai în vârstă vine pe scară, de sus. Îmbrăcămintea ei e murdară şi părul îi atârnă în neorânduială pe frunte. Cu o privire bănuitoare, se uită la tânăra doamnă, a cărei rochie nu se prea potriveşte cu mediul acesta.

— Pe cine cauţi, domnişorică? întreabă individa, oprindu-se lângă Margot.

— Caut pe domnul Charrey, cu care am ceva treabă, răspunde Margot, repede. Mi-aţi face un mare serviciu, spunându-mi unde-l pot găsi.

Femeia îşi crispează buzele într-un zâmbet, al cărui înţeles nu-l sesizează.

— Aşa, aşa, pe domnul Charrey, sau cum i-o fi zicând, vrei să-l vizitezi? Şi ai afaceri cu dânsul? Fusese parcă pe vremuri călăreţ de circ, nu-i aşa? spuse femeia.

— Îl cunoşti?

— Aşa, puţintel, răspunde femeia. Du-te în casa din fund, sus pe scară, şi acolo vei da de o uşă pe care stă scris numele său.

— Îţi mulţumesc, murmură Margot, şi coboară treptele.

Curtea zace în întuneric. În schimb scara casei din fund este luminată de un felinar. Peste câteva clipe, Margot ajunge la etajul al doilea, la uşa indicată.

Biata femeie îşi duce mâna la pieptul care zvâcneşte puternic şi o

teamă nemărginită pune stăpânire pe dânsa. E doar o femeie slabă şi nimeni nu va fi alături de dânsa dacă nemernicul acela va încerca să-i facă vreun rău. Cine-i va sări în ajutor dacă va striga? În casele acestea, ţipetele şi scandalurile sunt doar la ordinea zilei.

O clipă îi dă în gând să se întoarcă, să coboare în grabă scara; dar de-odată se deschide uşa şi în prag apare Hermann Erbach.

Un zâmbet de triumf îi luminează chipul. Ochii-i lucesc ciudat, la vederea făpturii mlădioase.

— Aşadar, tot ai venit! exclamă dânsul. Asta-i frumos din partea dumitale; dovedeşte că eşti o femeie înţeleaptă. Dacă ai îndeplinit şi celelalte cerinţe ale mele, atunci n-ai de ce să-ţi fie teamă. Vino mai aproape!

E prea târziu să mai încerce a fugi. Cel mai nimerit e să nu-şi trădeze spaima care o stăpâneşte din ce în ce mai mult. Poate că peste câteva minute afacerea va fi rezolvată, şi atunci va putea pleca neîmpiedicată.

Fostul călăreţ de circ ieşise în coridorul din spatele uşii şi Margot păşeşte pragul, cu hotărâre. În perete arde o lampă, arătându-i interiorul unei locuinţe mici.

— Dezbracă-ţi mantia! o invită Erbach.

Dar ea clătină capul, negativ.

— Cum doreşti, replică el scurt.

Margot e nespus de mirată de faptul că el caută să-şi domine glasul. De data aceasta, vocea lui nu mai e ameninţătoare şi aspră. Dânsa are impresia că odată cu hainele noi pe care le îmbrăcase, îşi schimbase şi manierele.

Erbach îi face semn să intre într-o odăiţă, a cărei uşă o deschide. O lampă cu petrol atârnă în tavan, luminând încăperea. Mobilierul e simplu, dar îngrijit.

Tânăra femeie priveşte în juru-i. Nu-i scrisese oare Erbach că-şi găsise o amantă? I-ar fi fost plăcut să aibă pe lângă dânsa un suflet de femeie, chiar dacă ar fi al unei fiinţe stricate.

Se pare că Erbach i-a ghicit gândurile. Îi oferă un scaun şi spune:

— Va trebui să fii singură cu mine, coniţă. Doamna despre care am pomenit, lipseşte pentru moment.

În vreme ce Margot se aşază, din colţul odăii se aude un mârâit. Înspăimântată, ea îşi întoarce privirea într-acolo. Erbach apucă repede un bici care se află pe masă şi plesneşte cu el în aer. Mârâitul încetează pentru moment.

— Mi-am adus un câine în casă, spune fostul călăreţ de circ, cu un zâmbet batjocoritor. Animalul nu e încă obişnuit cu mediul de aici, aşa că trebuie să-l silesc să se acomodeze. De altfel, e un exemplar frumos. Uită-te numai la colţii lui şi-ţi vei da seama că şmecherul ăsta e în stare să dea gata un om în doi timpi şi trei mişcări.

Margot îşi dă seama de aluzia din cuvintele sale. Îşi făcuse rost de un dulău, pentru a se putea apăra în cazul vreunei surprize. Un fior îi trecu prin trup, gândindu-se la colţii puternici ai animatului ce ar putea s-o sfâşie în bucăţi. Nici măcar revolverul nu i-ar mai putea fi de folos acum.

— Să venim la chestiune, coniţă, îi întrerupse gândurile Erbach. Ai adus bani?

— Da, răspunde Margot. N-am vrut să-ţi dau prilej să-ţi pui în practică ameninţările şi m-am gândit că e mai bine să-ţi dau posibilitatea de a părăsi Europa. Spuneai că-mi vei da o scrisoare în schimbul acestei sume; deoarece nu pot pierde prea mult timp, aş vrea s-o am repede.

Erbach duce mâna la buzunar şi scoate o hârtie împăturită. O ţine însă în mână şi spune liniştit:

— Încredere pentru încredere! Ai bunătatea şi numără-mi banii înainte.

Margot desface plicul şi scoate dintr-însul bancnotele. Le întinde în aşa fel pe masă, încât Erbach să poată număra suma. Apoi le strânge iar repede.

— Am văzut, e exact spune el, zâmbind. Aşa, şi acum putem sta de vorbă asupra celeilalte chestiuni.

O priveşte iscoditor şi biata Margot nu poate pricepe ce-ar mai vrea să pretindă de la dânsa.

— Erai într-adevăr atât de puţin deşteaptă încât să-ţi închipui că m-aş putea mulţumi din nou cu o pomană ca asta? Lumea consideră femeile fiinţe inteligente. La dumneata, însă, n-am putut face constatarea aceasta. Te am acum, ca şi înainte, în mâna mea şi pot face cu dumneata tot ce poftesc. Atârni exclusiv de bunăvoinţa mea. Ai uitat poate ce ţi-am spus în salonul dumitale, când m-ai lovit cu pumnul în faţă? Am aşteptat cu nerăbdare clipa să-ţi pot plăti insulta aceea. Dezbracă-te, te rog, căci vom rămâne împreună în seara asta, fie că vrei sau nu. Să nu încerci a striga ajutor, căci nu-ţi va folosi la nimic. Chiar dacă vei îi adus cu dumneata unul din numeroşii spioni pe care îi ai, fii sigură că înainte ca dânsul să poată intra aici, câinele meu te va rupe în bucăţi.

Îngrozită, Margot încearcă să se ridice. Cu ochii holbaţi priveşte ţintă pe ticălosul care o atrăsese în cursă cu atâta perfidie. Dar în afară de groază şi scârbă, o cuprinde şi o indignare fără margini faţă de acest om lipsit de conştiinţă.

— Dă încoace scrisoarea! strigă ea şi cu mâna dreaptă pipăie revolverul din buzunar, în vreme ce cu stânga trage la dânsa o parte din bancnotele de pe masă. Mi-ai făgăduit că te vei purta cinstit, şi eu te-am crezut. Dar până ce să-ţi dau răgazul de a ţi bate joc de mine, fii sigur că nu mă voi da înapoi de la mijloace extreme.

Erbach aruncă pe masă hârtia pe care o are în mână. Margot o desface şi constată că nici nu e scrisă măcar.

Ticălosul izbucneşte într-un râs sinistru.

Tânăra femeie se ridicase de pe scaun şi, în furia ei, îl răsturnase la pământ. Caută să fugă, dar monsieur Charrey o ajunge repede, şi-i smulge pălăria de pe cap.

Margot scoate un ţipăt şi caută să scape din strânsoarea lui. Din colţ se aude mârâitul furios al câinelui. Animalul e legat de un lanţ, după cum poate observa Margot. Smuceşte însă de el, scăpărând din ochi scântei. Ce grozăvie s-ar întâmpla dac-ar izbuti să se desprindă!

— Dă-mi drumul! răcneşte Margot. Ţi-am adus banii ceruţi şi n-ai dreptul să mă atingi!

— Astea-s vorbe goale! îi strigă fostul călăreţ de circ.

O bucata din vălul de doliu rămăsese atârnată pe umărul ei. El încercă să o tragă spre dânsul pe femeie, dar în lupta ce se încinge, nenorocita izbuteşte să se elibereze pentru o clipă şi, apucând repede revolverul, îl îndreaptă spre Erbach. Cu o înjurătură, ticălosul se dă înapoi, strângând pumnii de mânie şi din ochii săi ţâşnesc fulgere.

— Aşa, vasăzică, te-ai îngrijit şi de asta! scrâşneşte el. Trebuia să mă fi gândit eu, căci de la prima vizită mi-am dat seama că eşti o pisică sălbatică. Dar nu-ţi va fi de niciun folos, căci e de-ajuns să dau drumul câinelui şi te va rupe în bucăţi.

— Nicio mişcare, ticălosule! îi strigă Margot.

Mizerabilul rămâne ca plouat. Câteva clipe groaznice se scurg.

Margot are de gând să se retragă încetişor spre ieşire, pentru a ajunge în coridor şi de acolo la scară. Nici nu se mai gândeşte la banii care erau răvăşiţi pe masă şi pe podea. Principalul e să scape de aici!

De-odată, însă, pe chipul schimonosit al ticălosului se produce o transformare. Mânia şi spaima sa se schimbă într-o bucurie demonică. Margot observă aceasta, dar nu poate pricepe ce-nseamnă.

Atunci Erbach se ridică în vârful picioarelor şi de pe buzele sale se aude un fluierat în clipa în care Margot voia să apese pe trăgaci, se simte apucată pe la spate şi mâna în care ţine revolverul se lasă în jos. Totul se produce atât de repede, încât arma îi cade pe podea şi ea rămâne fără nicio putinţă de apărare.

Ce se întâmplase?

Fără ca ea să fi observat, apăruse afară, pe coridor, o femeie, care urmărise de-aproape toată scena. În clipa în care Margot îndreptase arma ucigătoare asupra lui Erbach, ea stătu pe gânduri dacă să-i vină în ajutor omului, sau nu. Avea motive să se codească. Despre ce era vorba între cei doi, nu avea nicio idee, căci de-abia de douăzeci şi patru de ore se afla în casa aceasta. În cele din urmă, se hotărî, însă, să-l salveze pe Erbach. Şi în momentul în care acesta o recunoscu, în prag, spaima de moarte dispăru de pe chipul său, făcând loc unei

bucurii triumfătoare.

Margot simte braţele femeii strângând-o cu putere, şi în acelaşi timp e împinsă spre scaun. Fostul călăreţ de circ se află de-acum lângă ea şi răsuflarea-i fierbinte îi dogoare faţa. Glasul femeii străine îi izbeşte auzul:

— Ce-ai de gând să faci cu muierea asta, Hermann?

— Treaba mea! răspunde el, scurt. Dă la o parte revolverul, ca nu cumva să-i mai dea în gând pisicii ăsteia sălbatice să se folosească de el! Îl vom păstra ca amintire!

Străina aruncă revolverul pe masă şi atunci descoperă bancnotele împrăştiate acolo. O apucă pe Margot de umeri şi o priveşte ţintă în faţă. În ochii ei holbaţi străluceşte, parcă, o amintire.

— Cine eşti dumneata? Cum te numeşti? exclamă dânsa.

În situaţia ei grozavă, Margot încearcă să mişte inima acestei femei.

— Nu ţi-am făcut niciun rău. De ce ai venit în ajutorul acestui bărbat, ca să făptuiască o crimă? Uite colo banii pe care i-am adus; şi-a bătut joc în chip murdar de cuvântul dat. Dacă mai e o singură scânteie de simţire în inima dumitale, ajută-mă să ies din casa aceasta şi-ţi dau cuvântul că nu voi sufla niciodată o vorbă din tot ce s-a petrecut aici.

— Vreau să ştiu cine eşti şi cum te numeşti! repetă tânăra femeie, pe al cărei chip palid şi scofâlcit lucesc doi ochi negri ca noaptea.

— Refuz să-ţi spun numele meu! răspunde Margot, scurt.

— Atunci spune-mi cel puţin dacă aveai o soră care semăna cu dumneata?

— Da, răspunde Margot, şi Alice – acesta era numele ei – îmi semăna foarte mult.

În clipa aceasta străina o loveşte cu furie şi izbucnind într-un hohot sinistru, se aruncă în braţele lui Erbach.

— Aşadar, totuşi, strigă dânsa. Cunosc trăsăturile acestea, pe care le-am blestemat de mii de ori. Am jurat s-o arunc în braţele pierzaniei pe Alice aceea, amanta Demonului roşu, şi pe toţi care fac parte din familia ei.

Femeia aceasta pierdută este Aranka, fosta amantă cu sânge pătimaş a lui Hector Rammont care o doborâse în casa lui Utaşin, şi pe care o socotea acum dispărută din rândurile celor vii.

Împrejurări favorabile făcuseră, însă, ca ea să se însănătoşească relativ repede, dar de la spital fu transportată la ospiciul din Herzberge, deoarece se observară la dânsa semne de alienaţie mintală. Fata asta era o prea bună elevă a Demonului roşu, pentru a nu putea juca teatru tot atât de bine ca dânsul. Datorită slabelor măsuri de pază care domneau la ospiciu, izbuti să evadeze într-o noapte şi să vină la Berlin. În strada Novalis, la Hermann Erbach, găsi un adăpost

vremelnic. El cunoştea numai în linii generale povestea vieţii sale, care, de altfel, nici nu-l prea interesase pentru moment.

Asemănarea cu sora ei Alice, fu fatală bietei Margot. În vreme ce câinele trage cu turbare de lanţ, Erbach apucă trupul nenorocitei, căutând s-o atragă pe genunchii săi. Dar ea se apără cu energie. Mâna ei cade greoaie pe faţa fostului călăreţ de circ, şi în furia lui, acesta apucă biciuşca de piele.

— Te potolesc eu acuş, bestie! răcneşte el ca un sălbatic.

Şi ridică braţul pentru a lovi cu sete. Margot cade în genunchi întinzând mâinile, spre apărare. Cu un surâs sinistru, cu braţele încrucişate pe piept, Aranka stă în prag, urmărind scena care se desfăşoară în faţa ei.

Înainte ca ticălosul să dea prima lovitură de bici, se produce ceva neaşteptat.

Ochii mari, scânteietori, ai câinelui, urmăriseră fiecare mişcare a noului stăpân. Pe când Erbach îşi descărca toată mânia asupra nenorocitei, se aude deodată un sunet metalic şi o parte din lanţul de care era legat animalul cade la pământ. Cu braţul în aer, în mână cu biciuşca de piele, ticălosul rămâne nemişcat în mijlocul încăperii, în faţa lui Margot, care stă îngenuncheată la picioarele sale. În aceeaşi clipă apare în faţa lui ceva întunecat, şi cu un ţipăt răguşit scapă biciuşca din mână.

Câinele se eliberase din lanţ şi cu inteligenţa-i înnăscută, dându-şi seama de mişelia ce era să se înfăptuiască împotriva unei fiinţe fără apărare, se năpusteşte asupra lui Hermann Erbach, care are acum prilejul să simtă pe propria lui piele puterea câinelui său.

Zadarnic încearcă să se apere cu amândouă mâinile de muşcătura animalului înfuriat, zadarnic caută să respingă atacul sălbatic al acestuia… Înfuriat peste măsură, nobilul animal îl trage la pământ.

Margot îşi dă seama că şi-a găsit un salvator neaşteptat şi atunci se ridică de jos, fără însă a-şi putea dezlipi privirile de la scena înfiorătoare care se desfăşoară aici.

Câinele îşi înfige colţii-i grozavi în gâtul călăreţului de circ şi se pare că pentru acesta a sunat ceasul din urmă.

— Trageţi câinele înapoi! gâfâie nenorocitul, care se apără cu disperare.

Zâmbetul dispăru da pe chipul Arankăi, care rămâne locului ca paralizată, fără să poată face o mişcare sau să rostească o vorbă.

Erbach amuţise şi dânsul… Câinele îi smulge fâşii întregi de carne. Doar din când în când călăreţul ridică pumnul, iar în ochii holbaţi peste măsură se oglindeşte o spaimă de moarte.

Şi atunci, Margot se repede ea însăşi asupra câinelui şi, apucându-l cu amândouă mâinile de zgardă, caută să-l tragă înapoi. Dar puterile ei sunt prea slabe pentru asta. Biata femeie îşi acoperă ochii cu

palmele şi fuge repede din cameră. Nimeni nu i se pune în cale. Smuceşte uşa care dă în tindă şi coboară scările în goană.

În spatele ei se aude mârâitul răguşit al câinelui. Clătinându-se pe picioare, ea străbate curtea, se poticneşte la fiece pas, cade, se ridică iar şi porneşte înainte, necontenit înainte, de-a lungul străzii, până ajunge la colţ. Mai departe n-o ajută puterile… Şi atunci se prăbuşeşte pe caldarâm, de unde o ridică doctorul Bertrand şi o duce spre trăsură.

După plecarea lui Margot, trupul Arankăi pare să capete iar viaţă. Ea nici nu se gândeşte să-ncerce a scăpa pe Erbach de furia câinelui întărâtat. Privirea ei se opreşte fără voie asupra banilor împrăştiaţi pe masă şi, cu toată situaţia groaznică din clipele acelea, strânge în grabă tot ce-i cade sub mână şi vâră repede în buzunar. Apoi se-ndreaptă şi ea spre ieşire, lăsând pe Erbach în tovărăşia câinelui…

În trăsură, doctorul Bertrand izbuteşte eu greu să afle de la Margot ce se întâmplase. Tânăra femeie îl imploră să vină în ajutorul omului sortit unei morţi atât de cumplite. Inima ei bună nu poate rămâne nepăsătoare în faţa acestei tragedii.

Bertrand ce declară dispus să-i îndeplinească dorinţa fără a explica totul autorităţilor. Trăsura opreşte şi lăsând-o pe Margot în paza vizitiului, detectivul se-ndreaptă spre cea mai apropiată circumscripţie de poliţie şi cere să i se dea doi oameni, înarmaţi cu revolvere. Drept explicaţie, spune că un câine fioros atacase un om, şi va fi probabil, nevoie să fie împuşcat.

Cererea îi este satisfăcută şi peste puţin timp, cei trei bărbaţi urcă scara casei din strada Novalis. Găsesc uşa de la locuinţa lui Erbach descuiată, aşa că pot intra în antreu. În camera alăturată domneşte o tăcere mormântală.

Cele trei persoane privesc înăuntru şi o privelişte ciudată li se înfăţişează ochilor. Întins la pământ, cu mâinile depărtate de trup, Hermann Erbach zace, cu hainele de pe dânsul ferfeniţă. Faţa îi e mânjită cu sânge şi pieptul sfâşiat de colţii şi ghearele câinelui. Iar la căpătâiul său, ca un paznic credincios, animalul stă nemişcat, cu privirea aţintită, bănuitor, spre uşă.

— Care din voi are mâna mai sigură? întreabă doctorul Bertrand, cu voce înceată. Animalul acesta e prea primejdios, ca să-l putem învinge pe altă cale. Sunt convins că dacă vom pune piciorul pe prag, se va repezi la noi şi ne va sfâşia, cum l-a sfâşiat pe nenorocitul de colo.

Cei doi poliţişti stau cu revolverele pregătite. Dacă unul ar greşi ţinta, poate interveni imediat celălalt. O împuşcătură porneşte pe ţeavă şi, o clipă mai târziu, câinele cade trăsnit, lovit în inimă.

Capitolul 64 – Surprins

George Vallières îşi revine cu-ncetul. Cuvintele Demonului roşu îi răsună în urechi. În noaptea aceasta va face o vizită în subteranele Băncii Franţei, pentru a jefui tezaurul acesteia. Dacă va izbuti, poliţia pariziană se va face de râs în faţa întregii lumi.

Tânărul poliţist se lasă greoi pe un scaun de lângă masă şi-şi duce mâinile la frunte. El singur dăduse regelui criminalilor prilejul să-şi întocmească acest plan nou. De ce se lăsase înşelat de masca acelui profesor Ehrenbreit? De ce-l luase gura pe dinainte, vorbindu-i despre legăturile sale cu poliţia şi despre motivul reîntoarcerii pripite la Paris? E ferm încredinţat acum că Masca-Roşie se va da drept George Vallières şi-şi va duce la îndeplinire planul criminal. Trebuie să evadeze din această închisoare, trebuie să anunţe poliţia, pentru ca să împiedice această lovitură îndrăzneaţă.

Dar cum să scape de aici? Pe masă se află încă lămpiţa electrică. Are o baterie proprie, după cum se încredinţează lesne Vallières. Dar aceasta nu poate ţine mai mult de un ceas. Şi atunci, va fi iar înconjurat de beznă adâncă.

Cu lampa în mână, Vallières porneşte acum de-a lungul pereţilor încăperii. Cercetează cu atenţie deosebită fiecare locşor, cu deosebire acela unde-i apăruse Alice. Dar toate sforţările sale sunt zadarnice. Loviturilor în pereţi şi în uşă le răspunde doar un ecou prelung.

Abătut, se-ntoarce îndărăt, spre masă.

— Trebuie să ies de-aici… trebuie… trebuie să ies! strigă el, în culmea deznădejdii.

Îi mai rămâne fereastra… Dar cu gratii, pe dinăuntru şi pe dinafară, şi drugii de fier sunt atât de înţepeniţi, încât nici nu se clintesc când îi zgâlţâie cu toată puterea.

Deodată, privirea i se opreşte pe tacâmurile care rămăseseră pe masă. Poate că ar izbuti, cu ajutorul celor două cuţite, să slăbească puţin gratiile.

Se pune pe lucru fără zăbavă.

Ca nu cumva să fie observat de jos, din parc, luminează numai locul care i se pare potrivit, apoi stinge lampa cu totul.

Afară, parcul e luminat de lună. Nu se observă nimic suspect. George Vallières nu va sta în cumpănă nicio clipă să întreprindă primejdioasa săritură de la înălţime, dacă va izbuti să îndepărteze gratiile.

Începe deci să scormonească tencuiala în care e înfipt drugul. Lama cuţitului se rupe repede, dar tânărul nu se sinchiseşte şi lucrează mai departe. Săvârşeşte operaţia în întuneric, căci lumina lunii atinge doar în treacăt locul acela. După o muncă de peste două ceasuri, izbuteşte în sfârşit să scoată drugul. Cu asta n-a făcut încă nimic, căci mai trebuie să scoată o a doua gratie, care se află de partea cealaltă a ferestrei. Ba chiar două trebuie să scoată, căci gratiile sunt aşezate aici

mai aproape unele de altele.

Se apucă din nou de lucru, cu înverşunare. Sudoarea îi curge şiroaie de pe frunte şi genunchii îi tremură de enervare. Ia lampa electrică pe care o pusese deoparte şi face lumină. O privire aruncată în parc, îl încredinţează că nimic suspect nu se petrece acolo. Şi la raza lămpii, constată cu bucurie că drugii de afară nu-s atât de solid fixaţi în zid, ca cei dinăuntru. Timpul şi intemperiile i-au slăbit mult.

Plin de ardoare el lucrează un ceas încheiat, până ce, aproape de miezul nopţii, treaba e gata şi în faţa lui se deschide un loc de trecere.

Vallières respiră uşurat şi aprinde din nou lampa. Îşi pune în ordine hainele, apoi stinge iar lampa. Privirea lui dibuise o friză de lăţimea palmei, pe care ar fi putut pune piciorul, în caz de nevoie. Ceva mai jos pare că se află o a doua fereastră, cu un balcon.

Nădejdea sa este să ajungă la balconul acesta şi să deschidă fereastra. La săritura de la această înălţime trebuie să renunţe, căci pământul e tare şi-şi va rupe cel puţin un picior. Şi cu asta n-ar face nimic, căci sau ar rămâne acolo până dimineaţă, în vreme ce ticăloşia s-ar produce în timpul nopţii, sau ar fi descoperit de tovarăşii Măştii-Roşii şi târât înapoi în casă. Şi atunci, toată munca sa ar fi fost zadarnică.

Tânărul poliţist îşi strecoară cu atenţie trupul pe deschizătura făcută, ţinându-se cu mâinile de celelalte gratii, şi se lasă încetişor în jos, căutând să atingă un sprijin cu piciorul. O clipă are senzaţia că pluteşte între eter şi pământ, dar în cele din urmă izbuteşte să găsească sprijinul căutat. Acum se poate odihni o clipă, în vederea primejdioasei întreprinderi.

Aruncă o privire spre balconul care se desenează slab în lumina lunii şi examinează zidul, căutând să constate dacă nu i-ar putea oferi un sprijin pentru mâini. În locul acesta al casei căzuse tencuiala, în aşa fel că peretele este zgrunţuros.

Nu-i rămâne altceva de făcut decât să-şi înfigă vârfurile degetelor între crăpăturile pietrelor şi bizuindu-se pe norocul şi rezistenta sa, să alunece de-a lungul zidului. Mai stă să chibzuiască o clipă, apoi eliberează o mână, înaintează puţin pe ieşitura din perete şi dă drumul şi celeilalte mâini. Ameţeala ameninţă să-l cuprindă, căci la cea mai mică mişcare a capului, vede căscându-se dedesubtul lui o prăpastie, care stă gata să-l înghită. Cu paşi de melc înaintează şi… izbuteşte. Atinge repede balustrada de fier şi sare peste ea.

Rămâne din nou locului şi-şi roteşte privirea în jur, căutând să-şi dea seama dacă nu cumva fusese observată fuga sa. Nu se vede, însă, niciun indiciu suspect. Dar nu izbuteşte deloc să deschidă fereastra, cum avusese intenţia, pentru a pătrunde în interiorul casei şi de-acolo s-ajungă pe coridor.

Disperat, priveşte în toate părţile; înapoi nu mai poate merge şi

nici n-ar face-o.

Încalecă partea opusă a balconaşului. Zidul face o cotitură, unde se arată două frize paralele. Ţinându-se cu încordare, tânărul poliţist continuă să înainteze. Nădăjduieşte să ajungă la o fereastră deschisă, căci altă scăpare nu există pentru dânsul. Un timp izbuteşte să se ţină bine în poziţia aceasta nespus de primejdioasă. Dar apoi, sforţarea pe care o depusese îi slăbeşte puterile.

Dacă fereastra de care se apropie este şi ea închisă, atunci planul său se zădărniceşte cu desăvârşire, iar el se prăbuşeşte de la înălţimea aceea ameţitoare. Dar iată-l ajuns la fereastră. Cerceveaua e chiar întredeschisă. O lumină se strecoară dinăuntru. Nu cumva o fi locuită încăperea? Gândul acesta îi străbate fulgerător mintea. Dar chiar aşa fiind, el nu va da înapoi, ci se va furişa înăuntru. Mai rău decât acum – când e ameninţat să-şi frângă gâtul – nu i se poate întâmpla.

Se apropie şi mai mult de fereastră şi examinează… înăuntru nu se mişcă nimic. Niciun sunet nu pătrunde până la dânsul. Numai o parte din odaie i se înfăţişează înaintea privirilor. E mobilată cu eleganţă. Podeaua e acoperită cu covoare şi într-un colţ se află un pat înconjurat de draperii de mătase. Doarme cineva într-însul oare?

Un gând ciudat pune stăpânire pe dânsul. Îşi reaminteşte de fata care-i apăruse în noaptea trecută. Nu fusese, oare, o plăsmuire a fanteziei sale aţâţate?

Camera pare să fie locuită de o femeie, nu de un bărbat. Dar asta n-are importantă! George Vallières n-are dreptul să şovăie. Nu mai e vorba acum să-şi salveze viaţa, libertatea, ci ceva mai mult: trebuie să împiedice lovitura drăcească a Demonului roşu.

Acum se furişează în cameră, pe fereastră şi o închide la loc, încetişor.

După toate aparenţele, în încăperea asta nu se află nicio fiinţă. Lumina e împrăştiată de o lampă cu abajur roşu, aşezată pe căminul de marmură. George Vallières acoperă fereastra cu draperia şi-şi şterge năduşeala de pe frunte. Trebuie să mai răsufle puţintel, înainte de a merge mai departe.

Cercetează mai atent încăperea. În mijloc se află o masă, în jurul căreia sunt aşezate câteva scaune. O sticlă cu vin şi câteva pahare goale se află pe ea. Alături de ele… un revolver.

Ochii tânărului poliţist scânteiază. Cu un singur gest îşi poate însuşi arma şi în cazul acesta îşi va vinde scump viaţa. Are de-acum revolverul în mână şi se încredinţează repede că e încărcat, ceea ce-l face să-şi recapete curajul.

De-ar şti numai, care din cele două uşi duce spre scară, afară, spre libertate! În vreme ce se apropie în vârful picioarelor de intrarea principală, rămâne de-odată locului şi ciuleşte urechile. I se pare că aude o respiraţie uşoară. Nu se poate înşeală, nu; vine din colţ, de sub

draperiile de mătase ale patului.

Curiozitatea şi spiritul de precauţie îl îndeamnă să cerceteze cine se află în încăperea aceasta. Masca-Roşie nu poate fi, căci la ora aceasta este la lucru. Probabil tot vreo nenorocită, care se află în mâinile acestui demon.

Iată-l acum lângă pat, trăgând încetişor la o parte draperia de mătase. Lumina lămpii pătrunde pe crăpătură şi… George Vallières îşi înăbuşă un ţipăt de surpriză.

Pe pernele albe, îmbrăcată într-un „negligée" cu broderii… se află fata, al cărei chip nu-l părăsea nici în cele mai grozave clipe ale vieţii sale: Alice.

Îşi ţinea capul sprijinit pe braţul dezgolit şi pe chipul ei de copil era un farmec liniştit. Răsuflarea-i este uşoară; numai o singură dată se mişcă, de-abia vizibil, buzele-i fine, ca şi cum ar murmura un cuvânt neînţeles. Un zâmbet fericit flutură pe ele şi George Vallières e stăpânit de un sentiment pe care nu-l cunoscuse până atunci.

Aşadar, era realitate! Ea e aici, probabil prizonieră a Demonului roşu, ca şi dânsul! În cazul acesta vor fugi împreună din casa aceasta şi, dacă va fi nevoie, îşi vor croi drumul luptând. Avea doar în mână revolverul pe care-l găsise pe masă!..

De-odată, tresare violent. Ea nu poate fi prizonieră, căci unei prizoniere nu-i laşi o armă încărcată. Nu poate fi decât… o complice a Măştii-Roşii.

O clipă, Vallières rămâne ca paralizat în faţa acestei revelaţii. O durere adâncă îi covârşeşte inima şi tâmplele încep să-i zvâcnească. Caută să i se împotrivească gândului că fiinţa aceasta îngerească ar putea fi o aliată a regelui criminalilor.

Subit îşi dă seama ce se petrecuse cu dânsul: iubeşte această făptură necunoscută, o iubeşte pătimaş.

Câteva minute, stă în faţa ei, ascultându-i respiraţia uşoară. Şi de-odată, o vede mişcându-se şi deschizând ochii.

Vallières rămâne nemişcat în acelaşi loc, ţinând cu o mână draperia de mătase, şi cu ochii pironiţi pe Alice, care se ridică încetişor. Ea îşi trece mâna peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că e trează…

Un străin intrase în odaia ei şi, deodată ştie cine-i dânsul. Recunoscuse pe prizonierul din camera secretă!

— Ce s-a întâmplat aici? murmură ea, înspăimântată.

Sare pe jumătate din pat şi picioarele-i goale ating covorul din faţa acestuia. Dar în aceeaşi clipa scoate un ţipăt, zărind revolverul în mana tânărului poliţist. Acum ştie că se află la discreţia acestuia.

George Vallières se dă înapoi, încetişor, până ajunge lângă masă, unde rămâne locului.

— Să nu vă fie teamă, domnişoară, rosteşte el cu glas tremurător.

Nu ştiu în prezenţa cui măi aflu, dar oricum ar fi, mai curând voi îndrepta arma împotriva mea însumi, decât să vă fac vreun rău dumneavoastră.

Alice se strecoară printre draperiile de mătase, cu ochii-i albaştri aţintiţi temători asupra tânărului bărbat. Vede fereastra întredeschisă, probabil de vânt, deşi Vallières o închisese.

— Ai fugit? murmură ea aproape imperceptibil.

— Da, răspunde el, cu hotărâre. Au pus la cale împotriva mea o ticăloşie nemaipomenită, atrăgându-mă în vila aceasta, sub motiv că aş fi aşteptat aici de unchiul meu, şeful poliţiei din Paris. În loc de asta însă, m-au ameţit şi Masca-Roşie a avut chiar neruşinarea să-mi ofere un banchet, în cursul căruia m-a anunţat că în noaptea asta, va jefui Banca Franţei, împreună cu tovarăşii săi.

Alice îşi duce mâinile la piept.

— O, Dumnezeule sfânt! exclamă dânsa. Acum se face lumină înaintea ochilor mei. Nenorocitul!

George Vallières îşi sprijină mâna de masa lângă care se află, apoi spune:

— Cuvintele dumneavoastră exprimă durere şi spaimă în acelaşi timp. Ce este pentru dumneavoastră omul acesta misterios, cunoscut sub denumirea de Masca-Roşie?

— Nu mă întreba despre asta, căci nu-ţi pot da niciun răspuns! murmură Alice.

— Este amantul dumneavoastră! rosteşte tânărul poliţist cu asprime aproape.

Un val de sânge inundă figura palidă până atunci a nefericitei. Privirea dispreţuitoare a lui Vallières o face să se cutremure şi trăsăturile ei îi spun că ghicise adevărul.

— Aşadar eşti tovarăşa lui, complicea lui! exclamă dânsul, cu un râs silit. Aş fi putut s-o ghicesc îndată, din clipa când am izbutit să pătrund în această cameră, după, sforţări supraomeneşti. Pe masă se afla doar un revolver încărcat şi Masca-Roşie e destul de prevăzător, pentru a nu lăsa o jucărie atât de primejdioasă în mâna uneia din prizonierele sale.

— Te-ai eliberat singur, fără niciun ajutor străin? Cum e cu putinţă asta? bâiguie Alice, care cu greu îşi revine.

— Să lăsăm asta, principalul e că întreprinderea mi-a reuşit. Dar ştii dumneata ce se petrece în noaptea asta, ştii că Masca-Roşie e pe cale să jefuiască tezaurul Băncii Franţei? Lucrul acesta e cu putinţă numai cu întrebuinţarea celor mai rafinate mijloace; dar eu nu mă îndoiesc nicio clipă că Demonului acesta îi va reuşi şi lovitura de astăzi, în cazul că nu izbutesc eu să intervin la timp. De altminteri, cred că vila aceasta e păzită de câţiva dintre oamenii săi. E drept că posed arma aceasta, pe care întâmplarea mi-a adus-o în mână, dar nu

cunosc ieşirile şi nici scările. Vreau să merg la sigur de data aceasta şi dumneata îmi vei ajuta să ajung neîmpiedicat afară.

Alice îşi recapătă stăpânirea de sine. Ştie că nu trebuie să-l lase să plece pe bărbatul acesta, până a nu se fi întors Hector Rammont, orice s-ar întâmpla. Din câţiva paşi ajunge la uşă şi întinde braţele.

— Nu trebuie să pleci de-aici! spune ea, cu glasul agitat. Cu ieşirea dumitale din camera secretă n-ai făcut încă nimic, căci parterul e supravegheat de câţiva oameni.

— În cazul acesta, mă vei conduce dumneata! răspunde tânărul. Te iau cu mine şi cred că fac o faptă bună, scăpându-te din mâinile acestui diavol cu chip de om.

— Cine ţi-a spus dumitale, răspunde Alice, că nu rămân de bunăvoie la dânsul?

— Stau în faţa unei enigme, replică Vallières. În ochii dumitale nu se zăreşte scânteia păcatului şi a crimei. Atât de frumoasă şi atât de decăzută! Îmi vine greu să-mi închipui asta!

Atunci Alice lasă braţele în jos şi murmură:

— Consideră-mă ca pe îngerul ocrotitor al Măştii-Roşii! Intervin pretutindeni unde pot împiedica să se producă fapte extreme. În noaptea aceasta, fireşte, nu mai pot face nimic, căci Masca-Roşie a avut ghinion în ultimul timp şi oamenii săi îi vor cere să le dea bani… Asta l-a făcut, desigur, să-i dea în gând să facă o vizită tezaurului Băncii Franţei. Iată de ce nu pot îngădui să te las să părăseşti încăperea aceasta, chiar dac-ar fi să-mi dau viaţa pentru a te împiedica s-o faci.

Tânărul poliţist strânge cu putere patul revolverului, ridică mâna şi o clipă e într-adevăr hotărât s-o răpună pe fata aceasta şi să-şi facă drum cu forţa…

Ea vede arma îndreptată asupră-i, dar nici nu clipeşte măcar. Atunci, el se simte stăpânit din nou de sentimentul acela ciudat, care-l îmbătase aproape când stătuse lângă patul ei.

— Sfinte Dumnezeule, nu pot s-o fac! murmură el şi braţul îi cade moale.

Lângă masă se află un scaun şi George Vallières se prăbuşeşte într-însul.

— Ştii dumneata, nenorocito, din ce cauză mi s-a paralizat braţul? întreabă el, privind-o pe fată cu patimă. Am trecut pe lângă sute de femei, fără ca inima mea să bată mai tare ca de-obicei, – dar acum… acum… simt că te iubesc şi va trebui să mă prăpădesc împreună cu dumneata…

Urmează câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Alice rămâne nemişcată lângă uşă. Sufletul ei e năpădit de un sentiment de nespusă milă pentru bărbatul acesta. Dar numai milă şi nimic mai mult.

— Inima dumitale caldă ţi-a jucat o festă, domnul meu, spune dânsa, după o pauză lungă. Eu nu-s demnă de dragostea dumitale… Eu nu sunt decât tovarăşa Demonului-roşu…

— Nu! strigă tânărul poliţist, cu hotărâre. De o mie de ori mai mult cred ochilor şi figurii dumitale nevinovate, decât vorbelor pe care le rosteşti. O forţă neexplicabilă, o înrâurire nefastă te ţine încătuşată de această fiinţă demonică. Mi-aş pune mâna în foc pentru dumneata şi nevinovăţia dumitale. Inima şi cugetul dumitale nu ştiu nimic despre crimele acestui om. Dacă va fi nevoie, te voi scoate cu forţa de aici, şi nu va trece mult şi-ţi va cădea de pe ochi vălul şi te vei da înapoi cu groază din faţa omului căruia-i aparţii acum.

Dar Alice clătină capul, cu tristeţe.

— Nu te osteni, căci totul e zadarnic!

George Vallières se ridică repede de pe scaun.

— Nu mai pot şovăi, dacă vreau să împiedic planul Măştii-roşii.

Şi, spunând acestea, se îndreaptă spre Alice vrând să deschidă uşa. Fata, însă, nu se dă în lături şi atunci el o apucă de braţe ca s-o îndepărteze cu forţa.

— Ucide-mă mai întâi! imploră ea şi tânărul dă din cap, cu disperare.

Cu o mişcare violentă, o smuceşte spre dânsul şi uşa rămâne liberă.

— Nu te voi omorî, căci trebuie să trăieşti… pentru mine!

Ea se apără cu disperare; el, însă, pusese de acum mâna pe mânerul uşii. E gata s-o deschidă şi să iasă cu Alice, făcându-şi drum cu revolverul… Dar iată că aude deschizându-se altă uşă. Rămâne locului, uimit şi-şi ciuleşte urechile.

De la parter se aude ţârâitul unei sonerii electrice, apoi un glas răguşit ajunge la urechile celor doi. Paşi grei se apropie.

George Vallières dă drumul Alicei şi se retrage cu un pas, ţinând revolverul întins.

— Prea târziu, murmură el. Acum va fi, desigur, o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Alice, stăpânită de groază, îşi lipeşte urechea de uşă. Cunoaşte mersul lui Rammont…

Deodată, ridică imploratoare mâinile spre tânărul poliţist, care stă gata de luptă, în spatele ei.

— Te rog din suflet, te conjur pe ce ai mai scump în lumea aceasta… ascunde-te! Masca-Roşie va fi aici peste o clipă şi nu vreau să se făptuiască o crimă sub ochii mei!

Vallières priveşte adânc în ochii plini de groază ai fetei.

— Aş face-o şi asta de dragul dumitale! Dar unde să mă ascund?

Alice îşi roteşte privirea prin cameră.

Omul de afară e aproape de uşă. Cu un salt de pisică tânărul ajunge sub draperia patului… Cu stânga ţine stofa de mătase, iar dreapta i se

încleştează de patul revolverului.

— Dacă mă vei trăda, spune el în ultimul moment, nu mai ţin seamă de nimic.

Alice cade în scaunul de lângă masă şi, o clipă mai târziu se deschide uşa.

Hector Rammont păşeşte în odaie. Poartă acelaşi costum ca şi atunci când luase masa împreuna cu Vallières. Chipul îi este acoperit cu masca-roşie. Închide încetişor uşa, apoi rosteşte, triumfător:

— Lovitura a reuşit. Banca Franţei a sărit în aer!

Capitolul 65 – În subterana Băncii Franţei

Să ne întoarcem puţin îndărăt.

Birourile puternicei instituţii financiare s-au închis. Funcţionarii părăsesc clădirea şi directorul Mornieu se îndreaptă spre cabinetul său particular. Ştie că în noaptea aceasta se vor petrece fapte însemnate. Şi peste puţin timp, într-adevăr, unul din servitorii săi credincioşi îi anunţă că la poarta principală a băncii apăruseră câteva persoane care cer să fie lăsate să intre.

Cu vreun ceas înainte, un tânăr elegant îmbrăcat, se prezentase la secţia poliţienească din apropiere, recomandându-se comisarului de serviciu, drept George Vallières. Prezentase poliţistului un ordin al şefului siguranţei şi, după ce comisarul îl citi, aprobă din cap.

— Voi da imediat dispoziţiunile de rigoare domnule de Vallières, spuse el. De câţi oameni aveţi nevoie pentru încăperile băncii?

— De şase oameni şi un sergent, răspunse falsul nepot al şefului Siguranţei.

Chestia fu rezolvată repede.

Peste câteva minute, mica trupă în frunte cu „George Vallières”, ajunse la bancă şi tânărul sună la poarta laterală.

Servitorul, iniţiat de stăpânul său, se duse să-i anunţe directorului. Nu trecu mult şi poliţiştii, împreună cu Vallières, se aflau în interiorul băncii.

Holul imens e luminat în parte, uşile care dau afară sunt toate închise. Directorul ţinuse pe lângă dânsul numai pe servitor, ceilalţi slujbaşi fiind pe la casele lor. Aceasta fusese dorinţa expresă a domnului de Vallières.

Cei şase poliţişti se aşază în fotolii, în jurul unei mese încărcate cu gustări diferite. În acelaşi timp domnul Vallières se retrase cu directorul în cabinetul particular al acestuia.

Oamenii nu prea ştiu pentru ce au fost aduşi aici. Ei s-au supus ordinului primit, spunându-şi că ar fi vorba de supravegherea băncii, ameninţată probabil de spărgători.

Uşa cabinetului particular se redeschide şi domnul de Vallières îşi

face apariţia în hol, însoţit de directorul Mornieu.

— Vă mulţumesc, domnilor – se adresează directorul, poliţiştilor, – că aţi urmat cu atâta bunăvoinţă chemării tânărului meu prieten… Amănuntele vi le va comunica domnul de Vallières, Servitorul meu a primit porunca să vă stea la dispoziţie cu tot ce veţi dori, căci va trebui să staţi de pază până dimineaţă.

Vallières se apropie de poliţişti şi se sfătuieşte cu sergentul, care-l ascultă foarte atent.

— Băgaţi de seamă, domnilor! spune el apoi şi-i scrutează pe toţi cu privirea. E posibil să se petreacă ceva deosebit în noaptea asta, în subterana băncii. Eu însumi voi fi acolo, împreună cu doi paznici şi de îndată ce vom avea nevoie de ajutor vom da semnalul de alarmă. Până atunci, nu e niciun pericol! Vă veţi posta la locurile pe care vi le va indica domnul sergent. El a primit dispoziţiile necesare din parte-mi!

Spunând acestea, se depărtează de poliţist şi directorul Mornieu face un semn servitorului său, care păşeşte spre fundul sălii, unde deschide uşa mascată ce duce în subterana băncii.

După ce trecură printr-o serie de încăperi, cei doi bărbaţi coboară scara ce duce în adâncime. Aici, la capătul de jos al scării, sunt aşteptaţi de paznicii Pierre şi François. Pe unul din pereţii încăperii era un mare tablou de distribuţie, pe care se aflau diferite manivele pentru curent electric. De asemenea tot aici era şi instalaţia pentru semnalele de alarmă.

Domnul de Vallières rămase locului în faţa tabloului. Pe buze îi flutură un zâmbet ciudat. Arătând spre o manivelă, prevăzută cu o cruce roşie, spune într-o doară:

— Probabil că acesta este dispozitivul care produce puternica descărcare electrică, atunci când cineva caută să pătrundă în bolta unde să găsesc documentele de Stat ale Franţei.

Mornieu dă din cap, zâmbind.

— Întocmai, răspunde el. În fiecare seară se dă drumul curentului şi el poate fi descărcat din locul acesta.

Tânărul „poliţist” se-ntoarse repede şi începu să vorbească despre alte chestiuni. Apoi strânse mâna lui Mornieu şi-l conduse până la scară. Ţinea să rămână singur cu cei doi paznici, în noaptea aceasta.

Sus se închise fără zgomot uşa în urma directorului. Vallières zâmbi ciudat. Apoi se înapoie în încăperea mică şi luminată de lângă scară şi dispuse ca cei doi paznici să se ducă imediat la posturile lor.

După cum am mai amintit, subterana aceasta era formată din mai multe ganguri. Pereţii, ca şi pardoseala, erau acoperiţi cu plăci de fier, şi deoarece şi intrările, precum şi plafonul, erau din oţel, pare imposibil să pătrundă cineva cu forţa aici.

Domnul de Vallières îşi desfăcu puţin mantia ce o purta pe umeri, iar jobenul şi-l puse pe una din băncile care se aflau în gangul

principal. Nimeni nu bănuia că în jobenul acesta se aflau ascunse numeroase unelte de spargere de provenienţă engleză şi în special chei false, lucrate cu măiestrie.

Până în momentul acesta, totul îi mersese de minune Măştii-roşii. Restul, va depinde de împrejurări. Un serviciu nepreţuit îi făcuse directorul, când îi comunicase cum se deschid unele din bolţile principale, ale căror chei se găsesc într-un dulap încuiat şi el, de altfel, de lângă scară. Cheia de la acest dulap n-o putuse obţine Masca-Roşie, dar era o jucărie de copil pentru dânsul să deschidă uşa.

Timpul trece încet. Se făcuse de-acum miezul nopţii, dar nimic nu se-ntâmplase încă.

Demonul roşu stă la masa din încăperea paznicilor şi în faţa sa e întins planul de orientare în subterana băncii. Urmăreşte câtva timp liniile întortocheate, apoi împătureşte hârtia şi o vâră în buzunar Acum e complet lămurit în toate privinţele.

O tăcere mormântală domneşte în jurul său. Paznicii poartă pantofi de pâslă şi paşii nu li se aud deloc când îşi fac rondul.

François îşi face apariţia în pervazul uşii. E complet liniştit.

— E ceva nou? întreabă falsul poliţist.

— Absolut nimic! răspunde credinciosul paznic.

— Şi nici bătăile acelea misterioase care se auzeau lămurit în ultima noapte?

— Nimic. Totul pare mort!

George Vallières înalţă din umeri.

— Mi-ar părea rău dacă tocmai astăzi nu se va petrece nimic. Toate pregătirile sunt puse la punct, sus aşteaptă poliţia, gata să sară la primul semn al nostru şi să pună mâna pe ticăloşii aceia, dacă e într-adevăr vorba de aşa ceva.

Se produce o mică pauză. François se dedă odihnei puţin şi falsul poliţist începe să umble prin toate gangurile, dar… nu aude nici el nimic!

Îşi scoate ceasul şi vede că e aproape douăsprezece şi jumătate. În aceeaşi clipă i se pare că aude pasul târşâit al celui de al doilea paznic, care vine din gangul lateral.

— Aha! murmură el, dansul începe.

Pierre îşi face apariţia de după colţ. Înfăţişarea lui e nespus de agitată.

— Domnule de Vallières, şopteşte dânsul, se aud iar bătăile acelea misterioase. Chiar în momentul acesta au început.

— Vino cu mine! porunceşte Vallières, scurt.

Omul merge înainte şi amândoi dispar în gangul luminat. Paznicul se opreşte în locul unde, cu o noapte în urmă, auzise împreună cu directorul bătăile misterioase. Pierre ţine în mână revolverul încărcat şi privirea lui Vallières se opreşte, de-odată, asupra armei.

— Auziţi? întreabă paznicul, arătând spre un loc anumit din zid.

Masca-Roşie face în aşa fel ca şi cum ar vrea să se încredinţeze dacă paznicul nu se înşală cumva: îşi lipeşte urechea de zid şi ascultă câteva clipe. Ciudat însă, în momentul acesta nu se aude nimic.

Vallières se-ntoarce spre Pierre şi-i spune cu intonaţie de mirare în glas:

— Nu aud nimic! Se vede că te-ai înşelat!

Paznicul se apleacă şi tocmai în clipa aceea răsună iar câteva lovituri înăbuşite.

— Asc… ascultaţi! se aud din nou! exclamă Pierre.

Masca-Roşie se dădu puţin înapoi şi-şi duse mâna dreaptă sub mantie.

— Apropie-ţi bine urechea de zid şi caută să auzi ceva precis! spune regele criminalilor.

Paznicul se supune pe dată; nicio bănuială nu încolţeşte într-însul. Dar cum se apleacă şi ascultă cu cea mai mare atenţie zgomotul ce pătrunde de dincolo, el nu poate vedea ce se petrece în spatele său.

Demonul roşu îşi trage încetişor mâna de sud mantie. Deodată zboară ceva prin aer, şi o lovitură înăbuşită răsună.

Pierre se prăbuşeşte la pământ. Masca-Roşie strecoară înapoi în buzunar un săculeţ îngust, umplut cu nisip. Cu arma aceasta doborâse pe paznic. Un mijloc neîntrecut pentru a ameţi în mod sigur pe un om, fără să-i zdrobească capul.

Totul se petrecu atât de repede, încât niciun sunet nu scăpă de pe buzele lui Pierre.

Masca-Roşie aruncă o privire în spatele său, în gang, deşi ştie bine că primul paznic se află în încăperea de lângă scară. Apoi se apleacă asupra victimei, îi leagă mâinile şi picioarele, vârându-i şi un căluş în gură. Apoi, o ridică, ducând-o spre o firidă întunecoasă. Numai o parte din picioare rămân afară, dar nimeni nu le-ar putea observa.

Rammont stă să asculte o clipă, dacă nu se aud paşii celuilalt paznic şi cum constată că totul rămâne liniştit, se apropie de zid şi ciocăneşte cu mâna într-o placă mare de fier. Imediat se aud lovituri din partea cealaltă, asemănătoare cu ticăitul aparatelor telegrafice.

Masca-Roşie se pune pe lucru. Plăcile de oţel sunt fixata de perete cu şuruburi mici. Cu instrumente speciale, Rammont le deşurubează şi peste vreun sfert de ceas, treaba e gata: placa e scoasă şi în locul ei se cască, o deschizătură, destul de mare pentru ca doi oameni să se poată strecura printr-însa, imediat ce ar fi fost gata gaura din partea cealaltă. Placa stă la pământ şi de dincolo se aud oameni muncind de zor. Câteva pietre se fărâmă, căzând pe podeaua gangului.

Brusc, Rammont se-ntoarce; urechea lui fină percepuse un zgomot suspect.

Îşi propusese ca, imediat după îndeplinirea acestor lucrări

pregătitoare, să se ducă în ghereta de lângă scară şi să ameţească şi pe al doilea paznic.

— Să-i fi dat oare în gând lui François să-şi vâre codiţa în ultimul moment? se întreabă el.

Repede, cu mâna strânsă pe revolverul de sub mantie, aleargă înapoi pe gang. Dar înainte de a ajunge la capătul acestuia, îi apare în faţă al doilea paznic. Trebuie să fi auzit ceva, căci privirile sale rătăcesc speriate în jur.

— Ce-i asta? îngână el, arătând cu mâna spre fundul gangului, unde se zăreşte deschizătura în zid.

Rammont trebuie să se hotărască repede. Paznicul n-are nevoie decât să apese pe un buton electric şi cei şapte poliţişti ar da imediat năvală în subterană… Şi în cazul acesta, regele criminalilor ar fi prins în cursă.

— Ce vrei dumneata? se adresează el, aspru, credinciosului paznic. Întoarce-te la postul dumitale şi să nu-ţi pese de ceea ce se-ntâmplă aici! Eu singur sunt răspunzător de tot ce se petrece astăzi aici.

Dar în aceeaşi clipă, o bănuială cumplită se furişează în mintea slujbaşului. Zărise revolverul pe care Rammont îl ţinea sub mantie.

— Trădare! răcneşte el. Unde e colegul meu?

Masca-Roşie vrea să se năpustească asupra lui, ca să-l apuce de gât, spre a-l împiedica să pună în mişcare semnalul de alarmă.

— Un singur cuvânt încă, şi eşti pierdut! strigă el.

Paznicul, însă, pare să-şi dea seama că se va săvârşi o crimă grozavă, aşa că începe s-alerge spre gangul principal. Dacă va ajunge la odăiţa de lângă scară şi va trage de manivela de alarmă, totul va fi salvat. Sus vor răsuna soneriile în toate încăperile, iar casele de oţel se vor încărca instantaneu cu curent electric.

Masca-Roşie aleargă după paznic. Ştie şi el ce primejdie îl ameninţă. La intrarea încăperii de lângă scară, îl ajunse aproape pe François.

— Sus mâinile! strigă el, cu glas de tunet. Nicio mişcare sau eşti o pradă a morţii!

Credinciosul paznic ştie că e vorba de viaţă şi de moarte… În mâna lui Rammont luceşte oţelul revolverului.

O clipă de nehotărâre, apoi François ridica amândouă mâinile, în semn de supunere, dar… cu una din ele apucă manivela, dând să tragă de ea… Masca-Roşie însă i-a surprins mişcarea şi apasă de două ori pe trăgaciul revolverului. Paznicul se prăbuşeşte la pământ scoţând un geamăt înăbuşit.

Ecoul împuşcăturilor, răsună sus, prin coridoarele tăcute. Dar poliţiştii nu se mişcă; nu auziseră semnalul de alarmă!

Regele criminalilor se apleacă, peste trupul care zace la pământ şi de-abia mai dă semne de viaţă.

— Idiotul şi-a căutat-o singur! murmură Rammont. N-am avut încotro, împrejurările m-au silit.

Apoi se strecoară din încăpere şi urcă în grabă scara până la intrarea ce dă în hol. Acolo îşi lipeşte urechea de uşă şi ascultă cu încordare.

Dacă împuşcăturile fuseseră auzite sus, atunci poliţiştii vor pătrunde în subterană. În cazul acesta Hector Rammont era hotărât să-i împuşte unul după altul, cu revolverul său cu opt gloanţe.

Se scurg câteva minute. Totul rămâne liniştit. Demonul roşu se ridică încetişor şi-şi vâră revolverul în buzunar.

— Cu atât mai bine! murmură dânsul şi chipul său exprimă iar liniştea obişnuită.

Coboară scara, îndreptându-se din nou spre încăperea paznicilor. Cu uneltele ce le avea la dânsul, taie toate sârmele de legătură. Manivela cu crucea roşie o răsuceşte în sens invers.

Acum e asigurat din toate părţile. Paznicul ucis nu mai dă niciun semn de viaţă. Fără să se mai ocupe de această victimă, Masca-Roşie părăseşte începerea şi o ia de-a lungul gangului.

Acum e stăpân în tezaurul Băncii Franţei!

Când ajunge la locul unde scosese înainte placa de oţel din perete, vede capul lui Joe în deschizătură.

— Totul în regulă! i se adresează Rammont şi aghiotantul dispare.

Acum mâini harnice se aştern pe lucru şi cu ajutorul uneltelor potrivite, gaura este lărgită, în aşa fel că după un sfert de ceas, Joe se poate furişa în gang.

Masca-Roşie îi strânge mâna, apoi se pune şi el pe lucru de partea astălaltă, pentru a lărgi şi mai mult deschizătura.

După un sfert de oră treaba e complet gata. Trei oameni vin în urma lui Joe. Pe gaura mare din perete, se vede un gang de pământ, luminat de lanterne; la intrarea din fund se află un camion…

Demonul roşu se sfătuieşte cu Joe.

Se introduc pe deschizătură pârghii de oţel şi un aparat electric. Joe urmează pe maestrul său şi amândoi pornesc înainte, oprindu-se în faţa gangului cu crucea roşie.

— Uşa aceasta trebuie deschisă! porunceşte Rammont.

Cei patru oameni lucrează după indicaţiile sale. El se îndreaptă apoi din nou spre scara care duce sus şi, ajuns acolo, stă să asculte câteva clipe. Când se înapoiază la ai săi, lucrările pregătitoare sunt aproape gata. Cu ajutorul cheilor pe care le recunoaşte după numerele de pe ele izbuteşte deschidă uşile de oţel.

— Atenţie! porunceşte el oamenilor săi, înainte de a păşi sub bolta căptuşită cu oţel.

Se putea întâmpla ca să nu fi fost, totuşi, curentul electric descărcat. Dar nu se întâmplă nimic.

Masca-Roşie apasă pe un buton de la intrare şi imediat se aprinde becul electric din tavan.

Încăperea nu e mare şi pe podea se află o ladă de o formă ciudată, care pare construită în parte din fier, în parte din lemn de stejar. Deasupra ei e o roată în formă de evantai… Masca-Roşie îşi dă seama îndată că aceasta este misterioasa încuietoare.

— Lada aceasta trebuie să fie ridicată cu totul! spune el oamenilor săi, care se silesc îndată să-i execute ordinul. Mecanismul acela de deasupra e cam complicat şi mi-ar trebui multă bătaie de cap ca să-i dau de rost. Din cele ce mi-a spus directorul băncii, ştiu că aici îşi ţine Preşedintele Republicii documentele secrete de Stat. M-am hotărât să trec pe numele meu mobila aceasta interesantă şi cu un prilej favorabil s-o transport în Germania. Pe viitor, ea va ascunde într-însa secretele Măştii-Roşii.

Oamenii, împreună cu Joe, lucrează de zor la ridicarea ciudatei lăzi. Rammont stă lângă dânşii, privindu-i în tăcere. Spiritul său în veşnică frământare lucrează de-acum la elaborarea unui plan nou. De când aflase de existenţa acestor secrete de stat, se-ngrijise să beneficieze de pe urma lor.

Un singur lucru îl îngrijorează: nu cunoaşte cuvântul tainic pe care trebuie să-l combine, pentru a izbuti să deschidă lada. Privind gânditor în pământ, zăreşte o bucăţică de hârtie, care scăpase neobservată. O ridică şi descifrează câteva litere. Un zâmbet triumfător îi joacă pe buze.

Găsise ce căuta, restul îi apare ca o jucărie.

Cu un scrâşnet puternic ultimul şurub e rupt şi lada e desprinsă de pe pământ.

— Va trece bine prin deschizătura din perete, spune Masca-Roşie. Aşezaţi-o în camion şi aşteptaţi ordinele mele. De altfel, nu mai avem nimic de făcut. Urmaţi-mă!

Şi părăseşte, împreună cu oamenii săi, gangul acesta, îndreptându-se spre cel principal şi înmânând lui Joe o cheie.

— Uşile pe care am făcut un semn cu creta trebuie sparte şi conţinutul dulapurilor golit. Aveţi la-ndemână toate uneltele trebuitoare şi nu cred să vă deranjeze cineva până mâine dimineaţă. Acum fii atent, Joe! Eu o pornesc prin intrarea secretă şi cu ajutorul a doi oameni de încredere, voi transporta dulapul într-un loc sigur din catacombe. Sarcina ta este să deschizi dulapurile însemnate şi să transporţi de aici bănetul care se află în ele. Peste trei sferturi de oră sunt înapoi. Cred că până atunci veţi putea fi gata.

Joe dă din cap, în semn de aprobare.

Demonul roşu se apropie de gaura din zid şi o clipă mai târziu se face nevăzut în catacombe. Aici, supraveghează transportul dulapului secret, până ce-l vede aşezat în camion. Cu o lanternă oarbă în mână,

o ia înaintea vehiculului şi pătrunde în gangurile pe jumătate prăbuşite ale catacombelor din Paris.

Capitolul 66 – George Vallières pierde partida

În dormitorul Alicei domni câteva clipe o tăcere mormântală.

Tânăra fată vrea să se ridice, vrea să răspundă ceva cuvintelor Demonului roşu, care tocmai se-napoiase din catacombe, dar privirile-i speriate sunt necontenit atrase spre draperiile de mătase ale patului din colţ.

Rammont pare să bănuiască ceva.

— Ce ai, Alice? întreabă el brusc şi privirea-i rătăceşte prin odaie. Aici s-a întâmplat ceva, despre care trebuie să iau la cunoştinţă.

Alice se ridică de pe scaun. I se pare că observase o tremurare uşoară a draperiilor de la pat şi zăreşte chiar ţeava revolverului îndreptată spre mijlocul odăii. O clipă mai târziu scoate un ţipăt şi se aruncă la pieptul lui Rammont, acoperindu-l cu trupul său.

— Nu, rosteşte dânsa, tremurând din tot corpul, nu vreau ca să mori! Şi dacă totuşi va trebui atunci să mă ucidă şi pe mine odată cu tine.

Masca-Roşie o apucă de braţ şi o priveşte în faţă.

— Alice, îţi poruncesc să-ţi revii şi să-mi mărturiseşti ce s-a petrecut aici!

O uşă se deschide brusc în spate şi un bărbat apare în prag.

— Şefule, spune acesta, fără să ţină seamă de prezenţa Alicei, prizonierul nostru a dispărut. Tocmai făceam o inspecţie în jurul casei, când am găsit pe pământ un drug rupt şi îndreptând lumina în sus spre fereastră, am văzut că lipseşte una din gratii.

— Blestem! scrâşneşte Masca-Roşie şi, mai bănuitor ca înainte, se adresează aspru Alicei: Ştii ceva despre omul acesta?

Ea îşi ascunde faţa pe umărul lui, pentru a-l apăra de gloanţele lui Vallières, care trebuia mai întâi să treacă prin propriul ei piept.

Rammont o trage puţin la o parte şi brusc îi dă drumul din strânsoare, alergând în camera vecină, unde şopteşte câteva vorbe omului care-i adusese vestea.

— Atenţie desăvârşită! Urmaţi întocmai ordinele mele! Individul e aici în cameră şi, peste câteva minute, va trece pragul şi va ajunge în coridor. Acolo ştiţi ce aveţi de făcut.

Omul se depărtează repede şi Masca-Roşie revine în camera Alicei.

Aceasta, surprinsă de plecarea bruscă a lui Rammont, se îndreaptă spre pat şi îngână cu glas tremurător:

— Trebuie să fugi! Ai fereastra de colo! Dumnezeu să-ţi vină într-ajutor!

— Nu! răspunde cu hotărâre Vallières dindărătul perdelei. Masca-

Roşie, demonul acesta înspăimântător, se va îndepărta şi atunci vom părăsi împreună casa aceasta blestemată, dacă nu…

În clipa aceasta Rammont îşi făcu din nou apariţia în cameră şi, în vreme ce Alice se agaţă de dânsul, el arată, cu un surâs rece, spre draperiile patului.

— Ai înlesnit tu fuga omului pe care eu îl ţinteam aici închis, pentru că aşa îmi dictau interesele?

— Nu, nu! se apără Alice, încercând să-şi împingă iubitul în odaia alăturată.

Rammont, însă, rămâne locului, nemişcat. Chiar dac-ar şti că-l ameninţă cine ştie ce primejdie, tot nu s-ar înspăimânta.

Deodată, descoperă fereastra întredeschisă. Zâmbeşte.

— Individul pare să fie foarte îndemânatic în materie de căţărare, căci acum cunosc drumul pe care a apucat. A pătruns aici în odaie pe fereastră şi tu l-ai ascuns.

Câteva clipe priveşte în ochii ei, pentru a se încredinţa că nu se mai întâmplase şi altceva între dânsa şi Vallières. Apoi se apropie liniştit de masă. Alice îl urmează, căutând necontenit să-i acopere trupul cu al său.

— Fricosule! strigă de-odată Masca-Roşie, cu intonaţie ironică, încrucişând braţele, nu vrei să ai bunătatea şi să ieşi la lumină? Unde s-a mai pomenit ca un bărbat să se ascundă după draperiile patului unei fete? Sau crezi că ascunzătoarea asta e potrivită ca să mă dobori pe mine pe la spate? De ce mai şovăi în cazul acesta?

Cu o smucitură, draperia se desparte în două şi George Vallières îşi face apariţia cu demnitate.

— Tonul acesta obraznic se potriveşte numai Demonului roşu, spune el cu glas tremurător, în vreme ce inima sa e răvăşită de o durere nespusă la vederea Alicei.

— Ah! exclamă regele criminalilor, aruncând o privire asupra revolverului din mâna lui Vallières, eşti bine înarmat, după cum văd! Probabil că te gândeşti să iei jucăria asta drept amintire a şederii dumitale aici? Te rog, însă, s-o lepezi!

— Ce-ai spus? îngână fără voie poliţistul.

Nici nu-i vine să creadă că un om, într-o situaţie atât de primejdioasă, poate vorbi astfel.

— Am spus să lepezi revolverul! repetă Rammont, netulburat. După cât ştiu eu, aparţine iubitei mele şi cred că nu ai intenţiunea să i-l furi! Dar îngăduie-mi să-ţi pun o întrebare: când te aflai ascuns după draperiile patului, aveai doar un prilej admirabil să tragi asupra mea; de ce n-ai făcut-o? Un prilej atât de strălucit nu trebuie lăsat din mână. Sincer vorbind, eu în locul dumitale n-aş fi stat în cumpănă atât de mult!

Aruncând priviri de ură sălbatică spre Masca-Roşie, Vallières îi

răspunde, cu glas tremurător:

— Ţi-o voi spune, mizerabile, de ce n-am vrut să trag: de câte ori îndreptam ţeava asupra dumitale, mă temeam să nu ţintesc în nenorocita de colo, şi gândul acesta m-a făcut să dau înapoi.

Hector Rammont înclină capul.

— Îţi mulţumesc pentru mărturisirea aceasta! Foarte frumos din partea dumitale! Ca revanşă, îţi voi reda libertatea; acum e prea târziu ca să mai împiedici opera mare pe care mi-o propusesem pentru noaptea asta. Poţi părăsi în linişte camera aceasta şi grădina, pentru a te duce la unchiul dumitale, şeful poliţiei. Parisul va avea mâine o senzaţie mai mult şi asta o va datora tot Măştii-roşii. Poţi pleca!

Cu un gest elegant, îi arătă uşa.

— Mă alungi ca pe un copil pe care l-ai pedepsit! scrâşneşte Vallières. Eu, însă, nădăjduiesc că nu mai e departe ziua când îţi voi plăti injuria din noaptea asta. Deocamdată te mai afli la Paris, dumneata şi tovarăşii dumitale! Dar înainte de a părăsi oraşul acesta, sute de poliţişti te vor întâmpina în drum. O singură fiinţă numai îmi înduioşează inima, şi aceasta este biata fată care te urmează orbeşte, în credinţa că ar fi îngerul dumitale păzitor.

— Ai terminat, domnule? întreabă Masca-Roşie, cu nepăsare. Atunci… du-te cu bine! Salutări din parte-mi şefului poliţiei. Am de gând să părăsesc în curând câmpul meu de activitate. Vei avea, deci, linişte. De un singur lucru te pot încredinţa, însă: poţi să pui pe urmele mele, nu o sută, ci o mie de agenţi de-ai dumitale, şi Masca-Roşie îi va trage pe toţi pe sfoară, fără să-i pese de nimic. La revedere, domnule Vallières!

Tânărul aruncă o privire lungă asupra Alicei, ca şi cum ar vrea s-o implore, să se desprindă din braţele acestui demon, apoi pune liniştit arma pe masă.

— Nu mai am nevoie de ea, spune el, încetişor. Rămâi cu bine!

Rămasul bun e numai pentru Alice; el ştie că nu va mai revedea niciodată chipul acesta cu ochii mari, albaştri, de copil…

Gânditor trece pragul spre odaia alăturată. Încăperea e goală… Aşadar, Masca-Roşie îl lăsa într-adevăr să plece nestingherit, deoarece, după cum însuşi spusese, lovitura de la Banca Franţei fusese executată deja.

Dar cum oare să se înfăţişeze unchiului său? Disperarea pune stăpânire pe dânsul şi blestemă în gând neatenţia sa, care-l făcuse să se trădeze în faţa falsului profesor german.

Ajunse acum în coridorul vilei şi vede înainte-i scara slab luminată ce duce la parter. În clipa când pune piciorul pe prima treaptă se aude ţârâitul unei sonerii electrice.

Ce să-nsemne asta? Bănuitor, vrea să-şi întoarcă repede capul, dar iată că se simte apucat de patru mâini şi trântit la pământ. Cu iuţeală

surprinzătoare e legat şi încătuşat, dar oricât ar fi fost de îndemânatic atacul, tot mai are răgaz să scoată un ţipăt puternic. Doi indivizi vânjoşi îl târăsc în grabă pe scară, în jos, ducându-l în grădină. Acolo aşteaptă o trăsură închisă, cu vizitiul pe capră. Cu aceeaşi repeziciune ca până acum, Vallières e azvârlit în trăsură, apoi cei doi indivizi se fac nevăzuţi.

Bietul tânăr nu poate face nicio mişcare şi nici nu poate chema ajutor.

Sus, în camera de culcare a Alicei, ţipătul lui nu trecuse neauzit. Alice se năpusteşte la uşă şi o deschide brusc.

— O nouă crimă se săvârşeşte aici. Vreau să văd ce-i faceţi nenorocitului acela! strigă ea.

Masca-Roşie o ajunse dintr-o săritură şi o apucă de braţ.

— Rămâi aici şi taci din gură! se răsteşte dânsul, nu admit eu ca să-mi strici socotelile.

Ea, însă, se smulge cu furie din strânsoarea lui şi-l izbeşte în piept.

— Îl ucizi şi eu nu pot răbda asta! Sub acoperământul acestei case nu trebuie să se întâmple nicio crimă. El te-a cruţat pe tine, deşi putea să te trimită lesne pe lumea cealaltă.

Deodată se depărtează de el şi apucă revolverul pe care şi-l îndreaptă spre tâmplă.

— Făgăduieşte-mi că nu-l vei ucide, altfel mă vei vedea prăbuşindu-mă în faţa ta!

— Mă ameninţi? scrâşneşte Masca-Roşie.

Vrea să se năpustească asupra ei, să-i smulgă arma din mână, dar ea întinde braţul, apărându-se.

— Niciun pas înainte, căci altfel nu mă mai vezi vie!

Demonul izbucneşte într-un râs zgomotos.

— Nu cumva ţi-a căzut cu tronc la inimă băiatul acela?

Alice îi răspunde întărâtată:

— Ştii prea bine că sunt a ta şi numai a ta!

— În cazul acesta, nu face prostii! răspunde el. Pentru liniştirea ta, îţi voi mărturisi că nici nu mă gândesc să-l ucid. Mai am nevoie de dânsul doar câteva ceasuri şi mâine dimineaţă se va putea înfăţişa viu şi nevătămat în faţa unchiului său.

— Ridică mâna şi jură că-i vei cruţa viaţa! îi cere Alice.

— Jur! Şi asta ca să fii liniştită.

— Nu aşa, jură-mi pe memoria mamei tale!

Masca-Roşie priveşte întunecat înaintea sa.

— Pe memoria mamei mele… pe care n-am cunoscut-o niciodată… murmură el.

Alice pune revolverul pe masă şi cade, plângând, pe scaun.

— Mai am ceva treabă, spune Masca-Roşie, în spatele ei. Între timp îmbrăcă-te, căci încă înainte de a se face ziuă trebuie să plecăm de-

aici.

Ea nu-i răspunde şi Hector Rammont părăseşte odaia. Jos, la intrarea principală, îl aşteaptă unul din oamenii săi.

— Totul în regulă? întreabă Demonul.

— Da, şefule, sună răspunsul.

Masca-Roşie se urcă în trăsura la portiera căreia stau de strajă doi bărbaţi.

— Vom face o mică plimbare de noapte, se adresează el lui Vallières. Nu trebuie să-ţi fie teamă! Am făcut tocmai un jurământ să nu mă ating de viaţă dumitale.

Trăsura o porneşte în goană prin Parisul adormit.

Capitolul 67 – O nouă lovitură

E aproape ora două, noaptea.

Mornieu, directorul Băncii Franţei, aţipise puţin în fotoliul său, când deodată se trezeşte brusc.

Visase că în subterana băncii o mulţime de oameni roiau încolo şi încoace, târând cu ei lăzi umplute cu aur.

Mornieu zâmbeşte. Aruncă o privire pe pendula din perete şi murmură:

— E două! Şi nu s-a auzit nimic până acum!

Deoarece se plictiseşte singur, părăseşte cabinetul şi intră în holul luminat. Poliţiştii moţăie şi ei pe scaune, numai sergentul se plimbă cu paşi măsuraţi încolo şi încoace.

— Nu-i nimic nou, domnule sergent? întreabă directorul, cu indiferenţă.

— Nimic însemnat, sună răspunsul. O singură dată mi s-a părut că aud o împuşcătură, dar sunetul era atât de slab, încât nu ştiu ce să fi fost.

— Din subterană a venit? întreabă Mornieu.

— Nici asta n-aş putea-o preciza.

Directorul dă din umeri.

— Dacă s-ar fi petrecut ceva de seamă acolo jos, am fi auzit semnalele de alarmă. Cred că paza din noaptea asta a fost zadarnică! Simpaticul domn Vallières va fi tare necăjit.

În clipa aceasta, directorul întoarce repede, capul.

— Nu auzi nimic? întreabă el, uimit.

— Bate cineva, răspunde poliţistul.

— Vine din subterană.

Mornieu deschide imediat uşa care dă jos, în vreme ce sergentul îşi adună oamenii. Bătrânul servitor al directorului îşi face şi el apariţia.

Intrând în prima încăpere, Mornieu poate auzi mai lămurit ciocăniturile. Pare că un pumn bate în uşă. În pas alergător, Mornieu

se îndreaptă într-acolo, împreună cu servitorul său. În spatele lui vin poliţiştii, cu sergentul în frunte.

— Descuie!… s-a întâmplat ceva aici… deşi nu aud încă semnalul de alarmă… gâfâie Mornieu.

Servitorul răsuceşte cheia în broasca complicată. O clipă mai apoi, cei faţă se dau îngroziţi înapoi.

În prag se clatină paznicul Pierre, pe care l-am lăsat legat fedeleş în gangul subteran. Dar ce înfăţişare avea omul acesta! Ochii păreau că-i ies din orbite, şapca şi-o pierduse pe undeva şi părul i se lăsase în neorânduială pe faţa de o paloare cadaverică. Haina e ruptă în câteva locuri şi nenorocitul se prăbuşeşte în genunchi…

— Omule, ce s-a întâmplat pentru numele lui Dumnezeu? îi strigă directorul.

În cuvinte nearticulate, credinciosul paznic de-abia izbuteşte să vorbească:

— Crimă!… crimă… spargere… hoţie! Masca-Roşie… Demonul…

Atâta putu să îngâne.

Sergentul îl apucă de umeri şi-l ridică.

— Caută de-ţi vino în fire! îi strigă el. De ce n-aţi pus în funcţiune semnalele de alarmă?

Pierre izbuteşte să-şi revină puţin şi în vreme ce directorul cu câţiva poliţişti se postează la intrarea scării interioare el îngână:

— Am fost doborât la pământ şi legat… Dar peste puţin m-am trezit… M-am târât pe mâini şi pe picioare prin gang, până în camera noastră de lângă scară… Acolo am vrut să dau alarmă, dar cablurile erau tăiate. Camaradul meu François a fost împuşcat.

Mornieu întreabă repede.

— Dar unde e domnul Vallières? I s-o fi întâmplat şi lui ceva?

— Nu e dânsul, ci diavolul… Masca-Roşie… îngână paznicul.

Mornieu îşi duce mâna la frunte, având impresia că şi-a pierdut minţile. George Vallières, tânărul poliţist, pe care-l iniţiase în toate secretele băncii să fie oare?…

Totul i se lămureşte acuma dintr-odată.

— Veniţi după mine! porunceşte sergentul oamenilor săi. Ţineţi revolverele în mână şi trageţi în oricine vă iese în cale!

Cei şapte poliţişti, pătrund în subterana luminată. În urma lor vine Mornieu cu servitorul, în vreme ce Pierre rămâne leşinat pe scări.

În drumul lor dau peste cadavrul sărmanului François.

— Înainte! strigă sergentul, înaintând primul, cu revolverul în mână.

Dau buzna în gangul principal, fără să întâlnească pe nimeni. Câteva din uşile laterale ale bolţilor sunt deschise, dar nu se zăreşte nimeni.

Se îndreaptă apoi spre gangul lateral, în fundul căruia se vede

deschizătură din zid.

Un ţipăt fioros izbeşte în ureche pe sergent. În gangul îngust zăreşte silueta unui bărbat, care-i face semne disperate.

— Trageţi! strigă el, furios. Cel puţin ăsta să nu ne scape!

Dar în aceeaşi clipă se aude un alt glas:

— Opreşte! Eu sunt George Vallières! Greşiţi, criminalul a dispărut!

Nu lipsea mult ca Vallières – căci el era într-adevăr – să fie ciuruit de gloanţele poliţiştilor.

Sergentul priveşte o clipă aiurit. Mornieu se apropie şi dânsul şi apucă de umeri pe omul a cărui înfăţişare trădează o groază nespusă.

— Acesta nu-i omul căruia i-am dat drumul în subterană, în seara aceasta! exclamă el. Cum ai ajuns dumneata aici?

— Masca-Roşie m-a luat în primire acum două zile, pe când veneam spre Paris cu trenul, şi în timpul acesta s-a dat drept eu, căci eu, şi nimeni altul, sunt George Vallières!

— Dar cum ai izbutit să ajungi aici? răcneşte directorul ca ieşit din minţi, în vreme ce poliţiştii se răspândesc în diferitele ganguri, nădăjduind să mai pescuiască pe vreunul.

— Am fost ţinut prizonier, apoi transportat în trăsură închisă până la catacombe. Nemernicii m-au adus până aici, unde mi-au dezlegat legăturile de la mâini şi picioare.

Unul din poliţişti întinde lui Vallières o sticlă cu coniac şi tânărul trage o înghiţitură.

Toţi stau acum lângă deschizătura din zid şi sergentul o luminează cu o lanternă. Un coridor întunecos se arată… Fără să şovăie o singură clipă el pătrunde înăuntru, urmat de Vallières şi ceilalţi poliţişti, înarmaţi cu revolvere.

După vreo zece minute de mers, zăresc în faţa lor o rază de lumină. Sergentul închide imediat clapa felinarului său. Dar se pare că lumina acestuia fusese de-acum zărită de partea cealaltă, căci se aud împuşcături repetate.

— Înainte, după mine! ordonă sergentul.

Ei înaintează fără să ţină seama de primejdie. Se orientează după raza de lumină a celorlalţi. Deodată, însă, aceasta se stinge, dar poliţiştii avură timpul să zărească în ultimul moment, şase umbre omeneşti.

— Foc! comandă sergentul oamenilor săi.

În clipă următoare revolverele scuipă o salvă. De dincolo se aud înjurături înăbuşite şi aproape în acelaşi timp răsună o salvă de răspuns. Dar aceasta nu face nicio victimă, căci poliţiştii se culcaseră la pământ.

Masca-Roşie se află iarăşi în ultimul gang, care răspunde în subterana băncii. Oamenii săi distruseseră la repezeală gangul proaspăt lucrat, în aşa fel încât la o eventuală urmărire din partea

funcţionarilor băncii şi a poliţiştilor, tavanul să se prăbuşească deasupra lor, îngropându-i de vii.

Dar aceasta nu se întâmplă. Rammont îşi dă seama îndată că poliţiştii izbutiseră să pătrundă în catacombe. Acuma se punea pentru el problema să dispară cât mai repede.

Joe cunoştea dispoziţiile lui şi era iniţiat îndeajuns în planurile secrete ale catacombelor.

Împuşcăturile pornite din ordinul sergentului, dovediră Demonului roşu că avea de-a face cu un duşman dârz. Cu toate acestea, era sigur că va ieşi cu faţa curată. Oamenii săi se depărtează pe trei drumuri diferite, cu banii jefuiţi. Dulapul secret al Preşedintelui Republicii fusese dus la loc sigur, unde Masca-Roşie putea să-l găsească oricând.

Pe întuneric se schimbară focuri de revolver în două rânduri. Rammont observă că doi din oamenii săi fuseseră atinşi. Dădu imediat ordin ca aceştia să fie transportaţi de-acolo, ceea ce se şi îndeplini.

El rămase singur în gang, ţinând în fiecare mână câte un revolver, spre a asigura până în ultimul moment retragerea oamenilor săi, căci pentru persoana sa nu se îngrijea. Era sigur că-şi va putea apăra pielea.

Trecură câteva minute, fără să se întâmple nimic.

Deodată, se auziră iar împuşcături din partea poliţiştilor. Dar ele nu-l atinseră pe Rammont, care se întinsese la pământ. O clipă în urmă, însă el se ridică, şi amândouă revolverele sale scuipară gloanţe, unul după altul.

În acest timp, oamenii săi avuseseră răgazul să se pună la adăpost. Cu băgare de seamă, începe şi dânsul să se retragă. Dar se loveşte de o piramidă de oseminte, care se dărâmă cu zgomot.

— Înainte! După ei! răcneşte sergentul şi mica trupă o porneşte prin gang, la voia întâmplării.

Rammont îşi dă seama că pericolul se apropie şi o rupe de fugă.

În aceeaşi clipă lanternele poliţiştilor se aprind şi silueta Măştii-Roşii e învăluită într-un nimb luminos.

— Opreşte-te! Predă-te! răsună glasul plin de mânie al sergentului.

Acum văd cu toţii că au în faţa lor pe Demonul roşu. Şase revolvere se îndreaptă spre Rammont care nu se mişcă din loc, ci-şi strânge doar mantaua în jurul trupului. El ştie bine că e menit unei morţi sigure, în clipa când poliţiştii ar apăsa pe trăgaci; cu toate acestea, nu se înspăimântă.

George de Vallières îşi face loc în primele rânduri şi ridică mâna.

— Să nu trageţi! strigă el. Demonul acesta trebuie să ne cadă viu în mână. Ştie că nu mai poate scăpa şi de aceea se va preda.

Un hohot ironic fu răspunsul omului cu masca roşie.

Cu revolverele întinse, poliţiştii se pun în mişcare. Rammont are de ales: sau să se lase prins, sau să se retragă. Dar în cazul din urmă e în

primejdie să fie ciuruit de gloanţele celor şapte revolvere.

Întoarce capul încetişor. I se păruse că aude un zgomot în spatele său, în adâncime. Să fie oare oamenii săi, care vor să-i vină în ajutor?

Poliţiştii auziseră şi ei şi sergentul şopteşte ceva subalternilor.

— Cine-i acolo jos? strigă apoi tare. Răspundeţi!

Masca-Roşie e şi el curios să ştie cine se apropie, dar deodată se cutremură, căci răspunsul din adâncime sună:

— Ochi-de-Pisică! Cu ajutorul poliţiştilor parizieni am ocupat gangurile înconjurătoare şi caut pe omul cu masca roşie.

— Alo! răspunde sergentul, cu voce tunătoare. Masca-Roşie e prins aici, îl luăm între două focuri.

— Îl văd, îl văd! se aude de partea cealaltă şi Hartenberg se apropie cu oamenii săi.

Hector Rammont continuă să stea în mijlocul gangului. Îşi dă bine seama că se află într-o situaţie disperată. Cu toate acestea, nici nu se clinteşte. Sprijinit cu spatele de un zid, vede pe poliţişti apropiindu-se din ambele părţi. E drept, mai are câteva cartuşe în revolverele sale, dar ce-i pot ele ajuta acum? Trebuie să făurească alt plan – dac-ar mai putea fi posibilă o scăpare de aici! Din ambele părţi îl învăluie lumina orbitoare a lanternelor poliţiştilor: încă zece paşi şi ambele trupe vor fi lângă el. Vede chipul roşu de mânie al sergentului, apoi faţa palidă a lui George Vallières şi în spatele acestora pe directorul Băncii Franţei, pe care-l înşelase în mod atât de rafinat.

De cealaltă parte se apropie de dânsul un om care făcuse jurământ să-l predea în mâinile călăului: Ochi-de-Pisică. Tatăl celor două fete: Margot şi Alice. La indulgenţă nu se putea aştepta din nicio parte. Încă un minut şi două duzini de mâini se vor întinde asupră-i doborându-l, chiar dac-ar avea curajul şi forţa unui leu.

Deodată Masca-Roşie înaintează cu un pas.

— Opriţi! strigă el cu glas de stentor.

Oamenii se supun, fără voia lor.

— Sunt înfrânt, o recunosc! scrâşneşte el apoi. Dar veţi admite că un om ca mine nu-şi vinde pielea atât de ieftin. Între două focuri nu mai există nicio cale de scăpare pentru mine. Oamenii mei sunt de-acum de mult în siguranţă şi nu veţi izbuti să puneţi mâna pe niciunul din ei. Eu, însă, îmi voi încheia cariera în mod strălucit, ca să nu se poată spune că Masca-Roşie se lasă prins ca un câine bolnav.

Mantia neagră se dă în lături şi mâna dreaptă a lui Rammont ridică un obiect strălucitor.

— Ce înseamnă asta? întreabă Ochi-de-Pisică.

Ceilalţi rămân şi ei o clipă uimiţi, neînţelegând nimic.

— Domnilor, răspunde Demonul, vedeţi în faţa dumneavoastră o bombă umplută cu nitroglicerină. În clipa următoare o voi azvârli la pământ în faţa dumneavoastră şi catacombele prăbuşite ne vor acoperi

pe toţi. Un sfârşit mai demn nici nu şi-ar putea dori Masca-Roşie.

Sergentul holbează ochii spre obiectul de metal pe care Masca-Roşie continuă să-l ţină ridicat. Ceilalţi poliţişti stau şi ei ca paralizaţi. George Vallières şi directorul stau strânşi unul într-altul; graiul le pierise.

— Ai înnebunit, omule? strigă Hartenberg.

— Atenţie! strigă Rammont cu un glas care-i înfioară pe toţi. Voi număra până la trei şi, în timpul acesta, veţi avea răgazul să vă faceţi rugăciunea din urmă, căci în clipa următoare vom fi cu toţii pe drumul spre lumea cealaltă.

Ochi-de-Pisică ridică revolverul. O furie de nedescris îl cuprinsese, văzând că Demonul acesta îi scapă încă o dată din mână. Nu vrea să-l vadă mort înaintea sa, ci viu vrea să-l predea călăului. Dar înainte de aceasta va trebui să-i spună unde a târât-o pe Alice şi ce s-a făcut cu Margot.

Rammont vede revolverul ridicat.

— Degeaba totul, stimate domnule Hartenberg! spune el, ironic. Înainte ca glontele dumitale să-şi atingă ţinta, vom sări cu toţii în aer! încep să număr: Unu… doi… trei!

Mâna lui Rammont se aplecă cu iuţeala fulgerului şi izbi de pământ bomba infernală. În aceeaşi clipă poliţiştii se lăsară pe pântece şi lanternele se stinseră. Fiori de moarte îi cuprinse pe toţi şi inimile păreau să-şi fi oprit bătăile. Dar clipele începură să se scurgă şi în întunericul de nepătruns nu se petrece nimic deosebit. O linişte de mormânt stăpâneşte.

Cu o înjurătură zdravănă, Ochi-de-Pisică e cel dintâi, care se scoală de la pământ. Lanterna luminează din nou şi, îndreptându-se spre locul unde stătuse înainte regele criminalilor, detectivul observă că acela se făcuse nevăzut. Numai maşina infernală e la pământ.

Ceilalţi se ridică şi ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sergentul, tremurând încă din tot corpul.

Hartenberg se apleacă asupra cutiei de metal şi ridicând-o, izbucneşte într-un hohot înfuriat:

— Mizerabilul şi-a bătut joc de noi înc-o dată. Cutia asta nu conţine niciun fel de explozibil. E umplută doar cu bucăţele de hârtie.

Din depărtare se auzi în clipa aceasta un hohot de râs triumfător.

Detectivul se-ntoarce repede şi ochiul său descoperă în apropiere de locul unde stătuse Rammont, un morman de paie, iar dedesubtul lui o gaură în pământ.

În furia-i nemărginită, îşi dă drumul repede în gangul acesta.

— Alo, domnule Hartenberg! strigă unul din poliţişti, după dânsul. Fii cu băgare de seamă, căci dacă te vei rătăci nu te mai poate găsi nimeni!

Dar Ochi-de-Pisică dispăruse de-acum.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne luăm pe urmele bandei, spune sergentul, cu un glas care trădează că nu prea are multă nădejde în reuşita întreprinderii.

Şi oamenii se iau după el.

Capitolul 68 – Un duel în catacombe

Cum ajunsese Ochi-de-Pisică în catacombe?

În seara aceleiaşi zile, noul Sherlock Holmes ceruse o audienţă la şeful poliţiei. Fu primit imediat.

În cabinetul luxos mobilat, Ochi-de-Pisică se lăsă într-un fotoliu şi după o scurtă introducere spuse cu glas domol:

— Masca-Roşie este iar la Paris. Sunt ferm încredinţat despre aceasta.

Şeful poliţiei rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse liniştit:

— Dacă într-adevăr nu te-nşeli, domnule, nu ştiu totuşi, de ce pui atâta temei pe faptul acesta. În ultimul timp i-am dat atâta de lucru acestui om misterios, încât a dispărut subit, peste noapte. Cea mai vigilentă poliţistă pe care o avem, „Vipera", l-a urmărit pe omul cu mască roşie şi, după câte ştiu, i-a dat de urmă la Berlin. Din păcate, de data aceasta a fost lovită de nenoroc şi se gândeşte chiar să demisioneze din slujba poliţiei. În catastrofa de drum de fier din W. se spune că tot Demonul roşu ar fi amestecat. N-ai fost dumneata acela care ai pus mâna atunci pe dânsul?

— Da, Excelenţă, răspunde Ochi-de-Pisică şi face un scurt istoric al faptelor. Vin direct de la W. acum şi ceea ce am stabilit între timp, îmi dă deplina siguranţă că Masca-Roşie a revenit în vechiul său câmp de activitate.

— Aşadar, se află iar la Paris, spune şeful poliţiei. În cazul acesta vom avea puţină linişte cu dânsul, căci ultimele afaceri din Germania n-au fost, desigur, lucruri neînsemnate pentru regele criminalilor.

Ochi-de-Pisică clatină capul.

— Eu nu cred ca Masca-Roşie să-şi impună o odihnă, chiar numai de câteva săptămâni. Dimpotrivă, bănuiesc că în momentul de faţă e în plină activitate.

Şeful poliţiei îl priveşte uimit.

— Aş fi curios să ştiu cum de-ai ajuns la convingerea aceasta.

— Am convingerea absolută a celor ce vă spun, Excelenţă; şi în afară de asta am avut şi plăcerea – dacă mă pot exprima astfel – să-l cunosc personal pe Masca-Roşie şi ştiu la ce mă pot aştepta de la omul acesta. Îmi îngăduiţi o întrebare, Excelenţă?

— Cu plăcere.

— Nu s-a întâmplat nimic însemnat în ultimele două-trei zile? N-a

descoperit poliţia vreo combinaţie care ar da de bănuit activitatea vreunei bande secrete?

Şeful poliţiei stă pe gânduri o clipă, apoi spune:

— Ceva de mare importanţă nu-mi amintesc să se fi petrecut. Doar lucruri mici. Aşa, de pildă, oamenii mei au urmărit în nopţile trecute câteva persoane suspecte, care au dispărut într-o casă dintr-o regiune cam rău famată a oraşului. Proprietarul imobilului respectiv e o vulpe vicleană, şi nu l-am putut înfunda niciodată. Casa a fost imediat împresurata şi s-au percheziţionat toate colţurile, fără să se dea de ceva suspect sau de urmele oamenilor acelora. Au dispărut ca-n pământ.

— Vă rog, Excelenţă, să-mi daţi amănunte asupra aşezării acelei case, ceru Ochi-de-Pisică, a cărui minte lucra de-acum cu-nfrigurare.

Şeful poliţiei îi dă lămuririle cerute şi adaugă:

— De altfel, vă puteţi informa mai precis la postul apropiat de poliţie, unde comisarul respectiv cunoaşte faptele în amănunt.

— Care este părerea Dumneavoastră asupra acestei întâmplări, Excelenţă? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Ce-aş putea spune? Criminali, hoţi sau de-alde ăştia. Probabil că e vreo ascunzătoare tăinuită în casa aceea, dar după cum am spus, poliţia n-a descoperit nimic suspect.

— Îngăduiţi-mi încă o întrebare, Excelenţă, continuă detectivul. Nu cumva gangurile secrete ale catacombelor Parisului se-ntind până-n regiunea aceea?

— Fireşte, răspunde şeful poliţiei. Nu cumva vrei să spui?…

Ochi-de-Pisică zâmbeşte cu înţeles:

— Doresc să iau în cercetare chestia încă în noaptea aceasta. Am eu ideile mele. Vreţi să-mi daţi câţiva oameni de încredere?

— Desigur. Îţi voi da câteva rânduri scrise pentru comisarul de serviciu.

— Mulţumesc, Excelenţă!

Detectivul vrea să se ridice, dar celălalt îi face semn cu mâna să rămână:

— Doresc să te mai iniţiez şi în altă chestiune, o chestiune personală, dacă pot spune astfel. De două zile aştept sosirea nepotului meu, un tânăr poliţist cu însuşiri superioare. Băiatul acesta are o carieră strălucită înaintea sa şi l-am trimis de curând să facă o călătorie de studii în străinătate, pentru a cunoaşte instituţiile poliţieneşti de acolo. Nu ştiu ce să cred despre întârzierea lui. George de Vallières – aşa se numeşte nepotul meu – este de altfel, un om de încredere. În ultimul timp se afla la W. şi de acolo mi-a trimis o telegramă, prin care-mi anunţa sosirea pentru o zi anumită. În zadar însă l-am aşteptat, şi o altă telegramă pe care am primit-o, nu mi-a prea plăcut. E drept, conţinutul ei trăda că e expediată de o persoană

care e la curent cu împrejurările, dar este posibil ca să fie un fals la mijloc. Am trimis la W. un om de încredere, dar cercetările lui n-au dus la alt rezultat, decât la stabilirea faptului că George de Vallières plecase în urmă cu două zile.

Ochi-de-Pisică ridică surprins capul! Mintea lui lucrează de zor, iscodind noi combinaţii. Apoi, întreabă liniştit:

— Aţi putea să-mi daţi oarecare amănunte asupra persoanei domnului de Vallières?

— Ce ţi-aş mai putea spune? răspunde şeful poliţiei. Nepotul meu e un tânăr manierat, foarte amabil şi, din păcate… cam vorbăreţ.

— Asta e o însuşire primejdioasă pentru un poliţist.

— Se va dezvăţa, însă, cu timpul, spune celălalt. Ce părere ai despre întârzierea lui?

Ochi-de-Pisică se uită liniştit la interlocutorul său.

— Sunt convins că această întârziere a nepotului dumneavoastră e în legătură cu o crimă.

Şeful poliţiei sare-n sus:

— Mergi cam departe, domnule Hartenberg. Nu uita că am pornit cercetări în toate direcţiile şi n-a ieşit nimic la iveală pân-acum.

— N-are importanţă. Rămân la ceea ce am spus, ba cutez chiar să susţin că Masca-Roşie şi-a vârât codiţa şi aici.

— Dar bine, domnule, asta e cu totul imposibil! izbucneşte şeful poliţiei. E o simplă presupunere, fără niciun temei.

— Îmi îngăduiţi încă o ultimă întrebare, Excelenţă?

— Vorbeşte!

— Aţi transmis cumva vreo ştire nepotului dumneavoastră, asupra vreunei misiuni care l-ar aştepta la reîntoarcerea sa în Paris, sau ceva asemănător?

Şeful poliţiei tresare surprins:

— Da… aşa e! Era vorba ca nepotul meu să se pună la dispoziţia directorului Băncii Franţei, pentru a inspecta subteranele în care se află tezaurul marii instituţii financiare.

Ca muşcat de un şarpe, detectivul sare de pe scaun.

— Asta e! strigă el. Nepotul dumneavoastră a nimerit în societatea Demonului roşu, a vorbit prea mult şi a fost îndepărtat cu iscusinţă. Cine ştie dacă nu e chiar mort de-acum?! În posesia datelor asupra Băncii Franţei, Masca-Roşie nu va întârzia să facă o vizită marii instituţii. Până când nu izbuteşte lovitura aceasta, nu veţi avea nicio ştire despre domnul de Vallières.

Şeful poliţiei se frământă agitat în fotoliul său, apoi dă din cap cu energie:

— Nu, nu, lucrurile nu pot sta astfel. De altfel, mâine dimineaţă voi face personal o vizită directorului băncii şi atunci va fi exclusă posibilitatea vreunei lovituri.

De unde să bănuiască bietul om că Hector Rammont îşi adusese planul la îndeplinire chiar în noaptea aceasta?

Ochi-de-Pisică se ridică:

— N-aş dori să pierd nicio clipă şi vreau să fac încă în noaptea asta o vizită casei aceleia care-mi pare atât de suspectă.

După câteva minute se află în faţa locotenentului de poliţie care dispune să i se pună la dispoziţie câţiva agenţi destoinici.

Între timp se făcuse târziu, dar asta nu-l împiedică pe Hartenberg să se îndrepte spre locul acela suspect pe care l-am descris deja şi să-şi posteze agenţii în diferite părţi. Ceasuri de-a rândul ei ţin sub observaţie casa. Trecătorii sunt rari. Câteva mutre suspecte se furişează ca umbrele. La început observară lumină în dosul ferestrelor casei, dar uşa rămase închisă.

Un orologiu îndepărtat bate de ora unu. Ochi-de-Pisică dă un semnal şi poliţiştii se adună în grabă într-un loc hotărât. Sunt patru, cu Hartenberg cinci.

— Vom pătrunde în casă! vorbeşte el energic. E drept că n-am prea observat nimic bănuitor, dar eu rămân la părerea mea şi sunt sigur că vom avea de furcă în noaptea asta.

Porniră cu toţii în grabă spre casă. Ochi-de-Pisică bate în uşă, iar unul dintre agenţi rămâne de pază la poartă.

După câtva timp proprietarul îşi face apariţia, cu lumânarea în mână şi cu mutra nevinovată. Dar Hartenberg nu se lasă înşelat, şi-l împinge într-o odaie, silindu-l să-i predea cheile de la toate încăperile. Un poliţist rămâne lângă dânsul, de pază.

Însoţit de ceilalţi doi, detectivul porneşte în cercetare. Încăperile de sus nu prezintă niciun interes pentru dânsul. Luminează pivniţele, fără să descopere nimic bănuitor, apoi intră în curte. Dar niciun suflu de viaţă, nicăieri.

Fără zgomot, noul Sherlock Holmes deschide uşile grajdurilor şi iată-l ajuns în încăperea unde se află intrarea secretă în catacombe. Cei doi poliţişti curăţă din drum felurite vechituri, dar nu descoperă nimic suspect.

Hartenberg rămâne locului într-un anumit punct şi priveşte pardoseala care e din pământ bătut. Dar într-un colţ se văd câteva scânduri groase. Detectivul îşi plimbă privirea pe jos şi deodată pare să fi descoperit ceva care scăpase celorlalţi. Fără să spună o vorbă, luminează cu lanterna lemnăria din colţ, apoi se apleacă. Cu repeziciune îndepărtează bârnele şi în faţa lui apare o deschizătură, destul de largă, ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa.

— Asta căutam! spune el, cu un zâmbet rece.

Cei doi poliţişti se apropie şi constată surprinşi că e vorba de un chepeng bine mascat.

Ochi-de-Pisică luminează deschizătura şi exclamă:

— Întocmai după cum am bănuit! De aici dăm în catacombele Parisului. În casă nu mai avem ce căuta şi e de-ajuns dacă unul din noi va sta de pază lângă birtaş. Chemaţi încoace pe camaradul vostru de la poartă!

Un agent se depărtează pentru a îndeplini ordinul şi în timpul acesta detectivul scoate de sub mantie o scară de frânghie, al cărei cârlig îl agaţă de marginea chepengului.

Omul care stătuse de pază la poartă soseşte împreună cu colegul său.

— Veniţi după mine, băieţi! spune Hartenberg. Fiţi cu armele pregătite, căci vom avea nevoie de ele acolo jos.

Cel dintâi coboară chiar dânsul. Ajuns jos, ciuleşte urechile, dar nu aude niciun zgomot suspect. Încăperea este o boltă mare sprijinită cu bârne, dar în fund se zăreşte intrarea într-un gang întunecos.

După câteva minute cei trei agenţi pătrund şi dânşii în gropniţă şi fără să piardă timpul pornesc cu toţi înainte. Detectivul cunoaşte bine primejdiile ce le prezintă catacombele acestea. Ştie cât e de uşor să te rătăceşti pe aici şi de aceea, îşi ia măsurile de prevedere. Scoate din buzunar o foaie de hârtie albă pe care o rupe în bucăţele şi pornind, urmat de oamenii săi, aruncă din loc în loc câte una, pentru a regăsi, astfel, drumul la înapoiere.

În faţa lor apărea lumea misterioasă a Parisului subpământean. Pătrund în încăperi prăbuşite pe jumătate sau pline cu oseminte şi schelete omeneşti, dar atât Hartenberg, cât şi oamenii săi nu cunosc frica. Încercatul detectiv cercetează pământul cu atenţie şi, într-adevăr, în câteva locuri se observă urme de paşi care-i dovedesc că aceste ganguri sinistre nu-s chiar atât de părăsite precum se crede. Dar niciun zgomot nu-i trădează că în noaptea asta ar fi pătruns cineva aici, şi cu toate astea îl urmăreşte necontenit gândul că se petrece, totuşi, ceva.

Se uită la ceas şi vede că o trecut de două. Pentru moment nu-şi dă seama unde se află, dar deodată se petrece ceva surprinzător.

Din adâncime, pornind din toate direcţiile, se aud împuşcături de revolvere. Detectivul tresare, chipul i se însufleţeşte şi agenţii par şi ei electrizaţi.

— Ce vă spuneam eu? exclamă el. Venim tocmai la timp.

Stă şi ascultă o clipă. Împuşcăturile se repetă, părând a veni din măruntaiele pământului. Dar el s-a orientat repede.

— Trebuie s-o luăm pe gangul de colo, oriunde ar duce! ordonă dânsul, arătând spre o gaură lăturalnică.

Fără să rostească o vorbă, cei patru bărbaţi pornesc cu mult curaj într-acolo.

Deodată, detectivul li se adresează în şoaptă:

— Staţi! În faţa noastră e un gang mai mare, sau o peşteră, trebuie

să aşteptăm să vedem ce urmează, căci sunt convins că de acolo pornesc împuşcăturile.

Venise momentul când Masca-Roşie se simţise descoperit din amândouă părţile.

Ceea ce a urmat, am descris mai înainte.

În tovărăşia revolverului şi a lanternei sale, Hartenberg urmăreşte singur pe regele criminalilor, scăpat în mod atât de dibaci, în vreme ce tovarăşii săi se iau pe urmele bandei care fuge zăpăcită. Un singur gând îl însufleţeşte: să-l răpună pe Masca-Roşie.

„Îl voi urmări pe demonul acesta, chiar de va trebui să pătrund în iad după dânsul!" scrâşneşte el.

Coteşte pe după un colţ şi… în aceeaşi clipă o împuşcătură trosneşte lângă dânsul, glontele şuieră pe la ureche şi se loveşte pe zid. Ochi-de Pisică îşi dă seama de primejdie şi trage în jos oblonaşele lanternei. Urmărirea continuă într-un întuneric adânc.

Cu revolverul în mână, cu capul aplecat înainte, caută să prindă fiecare zgomot. Paşii nu se aud în pământul moale.

Deodată, se izbeşte cu capul de un perete de scânduri. N-are încotro şi trebuie să-şi deschidă lanterna, fie numai pentru o clipă.

Gangul face iar o cotitură şi… detectivul zăreşte în faţa lui o umbră care se furişează: silueta lui Hector Rammont. Închide repede lanterna şi deoarece terenul pare să fie neted, se ia cu paşi repezi după criminal.

După socoteala lui trebuie să-l ajungă peste câteva clipe.

Dar se izbeşte din nou de un perete şi e nevoit să facă iar lumină. În faţă-i apare o peşteră largă, plină cu oseminte omeneşti. În fund zăreşte silueta lui Mască-Roşie şi în aceeaşi clipă descarcă două împuşcături. Hartenberg stinge iar lumina şi străbate în fugă peştera; nu poate şti dacă gloanţele sale şi-au atins ţinta, – probabilitatea e, însă, foarte mică.

Rammont nu se lasă nici el mai prejos: glontele său trece deasupra capului încercatului detectiv. Vânătoarea se continuă câtva timp şi Ochi-de-Pisică e încredinţat că duşmanul său de moarte se va rătăci în cele din urmă; şi aşa pare să fie chiar, căci atunci când deschide din nou lanterna, zăreşte silueta banditului într-un gang lateral. Rammont sta lipit de un zid, cu braţele încrucişate pe piept.

— Predă-te! strigă Hartenberg.

Dar nu-i răspunde nimeni.

În clipa următoare el se năpusteşte în întuneric spre locul cu pricina şi apucă mâna omului cu mască roşie, – pământul se clatină sub picioarele celor doi bărbaţi şi înainte ca detectivul să izbutească a face lumină se prăbuşeşte în adâncime împreună cu Hector Rammont.

O înjurătură înăbuşită, apoi se face tăcere. Culcat la pământ,

detectivul îşi caută revolverul, pe care-l găseşte alături de lanternă. Spre norocul său nu le pierduse. De-altfel, se pare că n-a căzut prea adânc. Încetişor şi cu precauţie se ridică de jos.

Dar ce se întâmplase cu Masca-Roşie?

Hartenberg ciuleşte urechile şi-i se pare că aude un hohot de râs batjocoritor la o mică depărtare. Să fi triumfat înc-odată sinistrul individ? Tot ce se poate.

Detectivul face lumină şi se vede într-o încăpere semicirculară, cu pereţii netezi. Pe partea cealaltă, ghemuit la pământ, zăreşte făptura întunecată a Demonului roşu. Şi în aceeaşi clipă porneşte un glonte din revolverul banditului, atingând braţul lui Hartenberg.

Acesta îşi dă seama că făcuse o imprudenţă şi stinge imediat lumina. Dar acum ştie că se află singur cu duşmanul său de moarte, într-o tainiţă din măruntaiele Parisului, unde poate că nici nu călcase vreodată picior omenesc. Va fi o luptă, pe viaţă şi pe moarte. Un duel înfiorător în bezna catacombelor.

— Te întreb pentru ultima oară: Vrei să te predai de bună voie? întrebă Ochi-de-Pisică.

— Nici nu mă gândesc la aşa-ceva! se aude răspunsul celuilalt. Ai uitat că ţi-am spus cândva că voi găsi oricând mijloace să-ţi scap din mână? Părăseşte nădejdea să mă poţi răpune pe mine!

— În momentul când ne găsim numai noi doi aici în groapă, nu prea e nimerit să vorbeşti în felul acesta, răspunde Ochi-de-Pisică. Arma pe care o ai dumneata o am şi eu. Se pune deci, întrebarea: care pe care? Să lăsăm soarta să hotărască!

— *Voilà!* se aude răspunsul celuilalt. Va fi un duel original: în catacombele Parisului. E amuzant, într-adevăr.

Urmează câteva clipe de tăcere. Ochi-de-Pisică observă că rivalul său caută să se apropie pe întuneric. Face şi dânsul la fel, în direcţia opusă, şi multă vreme cei doi oameni se rotesc în cerc.

Din când în când se aude o împuşcătură în întuneric. Ochi-de-Pisică găseşte că situaţia devine insuportabilă şi vrea să-i pună capăt. Glontele lui nu trebuie să omoare pe omul cu mască roşie, ci să-l facă numai incapabil de luptă. Stând culcat la pământ, detectivul întinde în sus braţul stâng şi cu o apăsare a degetului cel mare face să lumineze lanterna, la a cărei licărire să poată lua la ţintă pe criminal, care, fireşte, va trage la rându-i spre locul unde se va ivi lumina. Trucul reuşeşte într-adevăr. O împuşcătură şi lanterna se sparge în zeci de bucăţi. Tot atât de repede trage şi Hartenberg, apoi noapte adâncă se lasă în jur şi o înjurătură înăbuşită dovedeşte detectivului că gloatele său nimerise, probabil. Partea proastă e numai că nu mai are lumină pentru a se putea orienta.

— Te-am nimerit? întreabă dânsul.

— Nu te-ngriji, stimabile! i se răspunde. Nu mă-nspăimânt eu de

nimicuri de-astea. Cred că glontele mi s-a înfipt în umăr, dar nu face nimic.

Împuşcăturile încep din nou în întuneric, dar numai hazardul poate veni în ajutorul unuia său altuia. Ochi-de-Pisică mai trăgea nădejde că împuşcăturile ar putea da de veste poliţiştilor dar nimeni nu se arată, dovadă că se află într-un loc cu totul necunoscut.

După câtva timp, Rammont strigă cu glas batjocoritor:

— Mă auzi, domnule Hartenberg?

— Ce este? întreabă detectivul.

— Am tras ultimul glonte. Vezi că sunt sincer şi-ţi mărturisesc adevărul. Dumneata cum stai?

— Mă priveşte! răspunde detectivul.

Câteva clipe domneşte iar tăcere, apoi se aude din nou glasul lui Rammont:

— Mi-aş îngădui să-ţi dau un sfat, stimabile. După cât cunosc eu catacombele, ne aflăm acum într-un loc unde luni de-a rândul nu calcă picior omenesc, nici măcar oamenii mei. În afară de asta ne aflăm într-o gropniţă care nu ne oferă alt confort decât o pardoseală de pământ şi pereţi netezi. Ai face bine deci să nu-ţi prăpădeşti ultimul glonte, trăgându-l în întuneric, ci să-l păstrezi pentru dumneata însuţi. În felul acesta vei scăpa de moartea prin foame, care va trebui să vină odată.

— Îţi mulţumesc pentru sfatul binevoitor, răspunde Ochi-de-Pisică.

Se lasă iar tăcerea, de data asta de durată mai lungă. Deodată detectivului i se pare că aude un zgomot, de parc-ar curge nisip de-a lungul pereţilor. Sub imboldul unui gând, ridică arma… într-adevăr nu mai are decât un singur glonte.

Ciuleşte urechile, apoi trage. Dincolo, totul rămâne liniştit. De-abia după câteva minute se aude din nou glasul Demonului roşu:

— Îmi pare c-ai tras ultimul glonte, domnule Hartenberg! Stăm, deci, pe teren egal. Cu armele nu mai putem face nimic, ne mai rămâne lupta cu cuţitele. În ceea ce mă priveşte, mă pricep în meseria asta. Se spune despre mine că-mi nimeresc duşmanul şi în întuneric.

— Acelaşi lucru şi despre mine, răspunde Ochi-de-Pisică. Dacă ai plăcere să te apropii, îţi stau la dispoziţie.

Ca două animale sălbatice adversarii se rotesc câteva minute în subterana întunecoasă. Apoi se produse din nou zgomotul acela ciudat pe care-l mai auzise Hartenberg. Imediat o masă de pământ cade jos şi fără să stea o clipă pe gânduri detectivul se îndreaptă într-acolo. Descoperă atunci că Mască-Roşie se depărtează din peşteră. Ochi-de-Pisică caută repede bricheta în buzunar, o aprinde şi, la lumina slabă, vede pe duşmanul său căţărat pe marginea găurii, pe unde intraseră aici.

Cu îndemânare de necrezut, Hartenberg se avântă şi el în sus, unde dă peste un gang mai mic. La lumina flăcăruii, zăreşte pe Demonul

roşu la câţiva paşi, alergând. Se ia după el şi, când nu mai aude niciun zgomot, rămâne locului.

Priveşte în jurul său şi zăreşte un canal mare pe care dă năvală o apă neagra, rău mirositoare.

Pe aici să fi dispărut Masca-Roşie? Dar n-are timp să cugete asupra acestui punct, căci se trezeşte cu o lovitură puternică în spate şi cade cu capul înainte în apa neagră care-l acoperă îndată.

Nu scoate niciun strigăt de ajutor, căci ştia prea bine că totul va fi în zadar. Habar n-are încotro duce acest canal şi înainte de a se afunda cu totul, aude în întuneric cuvintele batjocoritoare:

— Călătorie bună, domnule Hartenberg!

Capitolul 69 – Frumoasa Denisa

Un cupeu elegant străbate în goană bulevardele feeric luminate ale Parisului. Trăsura coteşte într-o stradă laterală şi după câtva timp opreşte în faţa grilajului parcului unei case distinse.

La orizont se-ngână ziua cu noaptea.

Din trăsură coboară un bărbat îmbrăcat cu eleganţă. Jobenul lucitor, o mantie largă, neagră, trădează imediat pe parizianul modern.

Se apropie de vizitiu şi-i spune câteva cuvinte.

— Da, domnule, răspunde acesta şi trăsura porneşte.

La vreo douăzeci de paşi, unde luminile felinarelor nu mai ajung, trăsura opreşte din nou, după colţul parcului.

Între timp, tânărul parizian scoate o cheie din buzunar şi deschide poarta aurită. În cartierul acesta se pare că se află numai locuinţele elitei pariziene. Totul respiră bogăţie şi bun gust.

Tânărul pătrunde în parc şi în lumina slabă a zorilor porneşte înainte pe o potecă.

Prin tufişuri păsărelele încep să ciripească. O fântână arteziană murmură duios şi picăturile argintii cad înfiorate în jgheabul de marmură. Plante exotice încântă ochiul pretutindeni şi băncile aşezate pe ici-colo trădează un gust ales.

Necunoscutul a ajuns la terasa de marmură care se găseşte în partea dinspre parc. Scările largi duc sus şi acolo vizitatorul nostru zăreşte o luminiţă în dosul unei ferestre. Clatină capul mulţumit, apoi scoate un obiect din buzunar: o mască de catifea, pe care şi-o aplică imediat pe faţă.

Cu paşi hotărâţi, urcă scările terasei, ajunge la o uşă mică şi din nou scoate din buzunar o cheie aurită.

În vârful picioarelor păşeşte înăuntru în încăperea slab luminată. Pe jos sunt covoare moi; lampa e acoperită de un văl roşu.

În toată casa domneşte linişte desăvârşită. Tânărul descoperă o uşă

laterală acoperită cu draperii de mătase, pe care le dă în lături. Aici e o altă încăpere, mobilată mai luxos decât cea dintâi. Adevărate comori de artă sunt îngrămădite aici.

Pe o canapea acoperită cu blănuri de leopard stă culcată o tânără femeie, de o frumuseţe răpitoare. Lumina slabă cade din înălţime asupra ei şi face să scânteieze briliantele din păru-i negru.

Vizitatorul pare să nu fie surprins de tabloul fermecător din faţa sa. Tânăra femeie n-a observat încă prezenţa lui sau, poate, joacă vreo comedie rafinată…

Bărbatul de lângă uşă zâmbeşte semnificativ. El cunoaşte jocul femeilor de soiul aceleia pe care o vizitează în noaptea aceasta.

După câteva clipe de gândire păşeşte în odaie şi se apropie încetişor de sofa. Se apleacă asupra făpturii adormite şi-şi lipeşte buzele de ale ei. În clipa aceea femeia se trezeşte şi-i înlănţuie gâtul cu braţele. Joacă teatru cu măiestrie, prefăcându-se că tocmai se trezise.

— În sfârşit, ai venit, iubitule! murmură dânsa căutând să-l atragă pe tânăr pe canapea.

Deodată, însă, tresare speriată şi-l priveşte ţintă.

— Dar ce-nseamnă masca asta, Charles? Vii de la bal de te-ai deghizat aşa?

Un râs uşor îi răspunde. Elegantul vizitator stă cu un genunchi pe covor şi-i acoperă braţele albe cu sărutări pătimaşe.

— O mică glumă, zeiţa mea, murmură dânsul. De-altfel, am toate motivele să-mi ascund chipul în odaia asta. Dacă Monsieur Lanterre ar descoperi că frumoasa lui soţie Denise îmi acordă mie un cesuleţ de favoruri în noaptea asta, n-aş vrea, zău, să-i văd mutra.

Tânăra femeie se-ntunecă puţin şi răspunde:

— Monsieur Lanterre mă neglijează în mod nepermis. Mă plictisesc de moarte. Afacerile lui de stat îl interesează mai mult decât tânăra-i soţie. E vina lui dacă-mi caut fericirea cu altul.

Necunoscutul se ridică de jos:

— Tăcere, Denise! N-auzi nimic?

Frumoasa femeie se înfioară o clipă, apoi izbucneşte în râs:

— Nu-i nimic, scumpule. Soţul meu a fost în seara trecută la un bal al ducelui de Bourbon şi s-a întors de-abia acum vreo două ceasuri, după cum am aflat de la servitor. Era foarte obosit şi s-a dus imediat la culcare. De altfel, ar fi pentru prima oară să-şi facă apariţia la ora asta în budoarul meu.

— Atunci, cu atât mai bine, răspunde mascatul. Să nu ne lăsăm deranjaţi de gândul la domnul Lanterre, prefectul.

Şi braţele sale cuprind cu patimă trupul fermecătoarei femei. Denise îşi duce mâna la masca lui şi i-o smulge, în chip de joacă. În aceeaşi clipă însă un ţipăt de spaimă îi scapă de pe buze:

— Dumnezeule Atotputernic! Ăsta e…

Şi se face palidă ca un cadavru. Ridicată pe jumătate, întinde mâinile în semn de apărare împotriva tânărului.

— Cine eşti dumneata? îngână ea cu groază. Nu eşti Charles Berton, căruia i-am acordat astă-noapte cel dintâi „rendez-vous” de când sunt măritată! Nu te cunosc. Ajutor!…

Ciudatul vizitator îşi pune masca în buzunar, apoi se lasă în genunchi în faţa frumoasei femei, şi, cu un zâmbet ironic, răspunde liniştit:

— Îmi îngădui să-ţi dau un sfat, stimată doamnă: să nu faci prea multă gălăgie. Presupune că o întâmplare sau o manevră reuşită a făcut să aflu de taina dumitale conjugală. Charles Berton e afară în trăsura mea şi va avea bunătatea să rămână acolo liniştit până când mă voi reîntoarce. Mi-a predat în chip foarte amabil cheile de la ambele uşi, astfel că nu mi-a fost deloc greu să pătrund în vila unui prefect al Franţei, Scuză-mă!

— Dar ce vrei de la mine? întreabă tânăra femeie, tremurând de spaimă.

— De la dumneata… nimic, stimată doamnă. Am doar o rugăminte, pe care sunt sigur că mi-o vei îndeplini. Arată-mi drumul spre dormitorul soţului dumitale şi poartă de grijă ca să pot sta de vorbă netulburat un sfert de ceas cu dânsul. În schimb, sunt dispus la contra-serviciu: voi păstra secretul cu privire la mica idilă a dumitale. De mâine încolo, Charles Berton îţi va aparţine iarăşi, n-am nimic împotrivă.

Tânăra femeie e atât de uluită încât nu ştie ce să răspundă, dar înainte de a putea lua o hotărâre, o uşă laterală se deschide şi în pragul ei apare… Lanterre, prefectul.

E într-o pijama de mătase şi în mâna stângă ţine un sfeşnic de argint, iar în cea dreapta strânge un revolver.

— Aşadar, totuşi! izbucneşte dânsul cu glas răguşit şi ochii-i holbaţi rătăcesc prin odaie. Mizerabilo, calci în picioare onoarea casei mele! Şi dumneata, ticălos blestemat… dumneata nu vei păşi viu peste pragul acestei încăperi.

Necunoscutul, surprins o clipă, îşi revine repede şi încrucişează mâinile pe piept..

— Monsieur Lanterre, răspunde el rece, vă înşelaţi în toate privinţele.

— Ce vrei să zici cu asta? izbucneşte prefectul. Eşti doar amantul acestei mizerabile…

Cu un ţipăt, Denise se aruncă la picioarele sale:

— Îţi jur, Jules, sunt nevinovată. Pentru prima oară zăresc chipul acestui om care a pătruns la mine… Ucide-l, căci nu poate fi decât un criminal.

Un zâmbet sfidător încolţeşte pe buzele necunoscutului.

— Monsieur Lanterre, spune dânsul, încrucişându-şi privirile cu acelea ale necredincioasei soţii, vă rog să-mi acordaţi o scurtă convorbire în cabinetul dumneavoastră! Ceea ce vă spune doamna, rămâne la aprecierea dumneavoastră, dacă trebuie să credeţi sau nu.

Prefectul rămâne o clipă pe gânduri, apoi se adresează tânărului, cu voce de gheaţă:

— Urmează-mă! Fereşte-te, însă, să mă minţi! Am la-ndemână zeci de mijloace ca să storc adevărul.

Şi cei doi bărbaţi se îndepărtează.

În cabinetul de lucru al prefectului se aprinde lumina şi Lanterre se adresează cu glas poruncitor nocturnului său musafir:

— Ia loc şi vino imediat la chestiune!

O privire asupra îmbrăcămintei elegante a străinului îi trădează că are de-a face cu un cavaler.

— Mulţumesc, domnule Lanterre, spune străinul, aşezându-se comod în fotoliu.

Duce apoi mâna la buzunar de unde scoate un portofel mare, pe care-l întinde pe genunchi.

— Cine eşti dumneata, care-ţi este numele? întreabă prefectul, cu asprime.

— Fiţi atât de bun şi scutiţi-mă de acest răspuns. Voi reveni la timp asupra faptului.

— Dar nu te cunosc! strigă Lanterre.

— Nici eu n-am avut încă plăcerea de a vă cunoaşte personal.

— Eşti amantul soţiei mele?

— Regret din suflet, dar nu sunt, răspunde tânărul, cu un zâmbet misterios. N-am cuvinte ca să-mi exprim admiraţia pentru frumuseţea doamnei, dar amantul ei nu sunt. Faptul că am pătruns la o oră atât de nepotrivită în budoarul ei, e pură întâmplare.

— Dar ce cauţi în casa mea?

— Tocmai ajungem la asta, răspunde vizitatorul, deschizând portofelul. Am o mică afacere de discutat cu dumneavoastră, domnule Lanterre.

Încremenit de uimire, prefectul urmăreşte fiecare mişcare a tânărului. Ar avea poftă să-i trântească un glonte în cap, dar curiozitatea de a afla despre ce e vorba, îl face să se stăpânească.

— Ai ales o oră foarte nepotrivită pentru a sta de vorbă cu un slujbaş al statului. Vino la chestiune! O simplă apăsare pe butonul soneriei şi servitorii te-au şi înhăţat!

Prefectul a şi întins mâna spre buton, dar tânărul îi apucă repede braţul şi-l reţine.

— În clipa când veţi chema servitorii sunteţi pierdut, Monsieur Lanterre!

— Ce? Ce-ai spus? izbucneşte prefectul, tremurând de mânie. Cine

eşti dumneata? Trebuie să-ţi cunosc numele!

— Bine, fie! Sunt numit în chip obişnuit… Masca-Roşie!

Lanterre se prăbuşeşte în fotoliu. Chipul său exprimă groază şi murmură în neştire:

— Masca-Roşie… regele criminalilor?…

— În carne şi oase, Monsieur Lanterre! Şi aveţi avantajul de a mă vedea în plină lumină şi fără mască, un noroc pe care nu l-au prea avut mulţi.

Prefectul pune mâna pe revolver.

— Vă rog, nu trageţi! intervine Hector Rammont. Împuşcătura ar atrage servitorii şi atunci Parisul va afla în primul rând că frumoasa doamnă Denise Lanterre împodobeşte cu cele mai minunate coarne capul soţului ei, şi în al doilea rând, poporul amator de senzaţional va afla de la mine cum a ajuns prefect domnul Lanterre şi unde au dispărut fondurile de milioane pe care le-a găsit în casa Statului la intrarea în slujbă.

Cuvintele acestea au un efect grozav. Buzele prefectului nu sunt în stare să rostească o silabă. Cu ochii holbaţi, priveşte pe omul din faţa sa, revolverul i-a căzut la pământ şi mâna-i tremură violent.

— Eşti tovarăş cu diavolul de ai izbutit să cunoşti tainele vieţii mele? izbuteşte în cele din urmă să rostească.

— Cam aşa ceva, Monsieur. Şi acum să venim la chestiune.

Îşi apropie scaunul de birou şi scoase câteva hârtii din portofel.

— Mi-am îngăduit să pătrund niţeluş în afacerile dumneavoastră, domnule Lanterre. Şi acum vă solicit puţină atenţie. Aşadar, să luăm documentul acesta: poartă data de 25 Iulie 19… Aţi intrat atunci în legături cu un domn director Georg Letoire. E vorba de predarea unor hârtii de stat în valoare de douăzeci şi cinci milioane franci. Mai e nevoie de alte amănunte?

Chipul prefectului e de o paloare mortală.

— Cum ai ajuns la această hârtie? întreabă el în şoaptă.

— Cât se poate de simplu. Dar să lăsăm asta şi să trecem mai departe. În posesia mea se mai găsesc cinci sau şase asemenea documente. Dac-aş vrea să fiu om rău, aş putea destăinui conţinutul acestor hârtii câtorva gazete din Paris şi atunci cariera dumneavoastră, domnule Lanterre, ar fi înmormântată.

— Să văd, să văd, demonule! gâfâie prefectul, aplecându-se peste masă.

— Cu plăcere, răspunde Rammont, cu un zâmbet rece. Documentele rămân în mâna mea, dar pentru ca nu cumva să credeţi că e vreo înşelăciune la mijloc, vă voi explica în ce fel am ajuns la ele. Într-una din subteranele cele mai solide ale Băncii Franţei se află vestitul dulap secret, adus de Napoleon, din Germania. Acest dulap, trece în proprietatea Preşedintelui Republicii, odată cu intrarea sa în

slujbă. Obiectul acesta de valoare m-a interesat din totdeauna şi am ţinut să-l văd de aproape. Sincer vorbind, am rămas cam dezamăgit. M-am aşteptat la ceva mai artistic, căci încuietoarea lui nu e decât o jucărie de copil.

— În dulapul secret se aflau toate hârtiile astea? întreabă prefectul, cu vocea sugrumată. Doar nu vei susţine că ai făcut o vizită în subteranele Băncii şi cu prilejul acesta!…

— Ba tocmai aşa, Monsieur Lanterre, răspunde Rammont, împăturind la loc hârtiile. Şi acum să nu mai pierdem vremea şi să venim la chestiune! Am căutat să pătrund azi în locuinţa dumneavoastră şi m-am folosit de un prilej favorabil pentru asta. E adevărat că frumoasa dumneavoastră soţie are un amant. Dar nu trebuie să i-o luaţi în nume de rău… dânsa e tânără… dumneavoastră nu mai sunteţi… în sfârşit! Numele amantului ei fireşte că nu-l voi rosti. N-aveţi decât să porniţi cercetări, deşi v-aş sfătui să lăsaţi lucrurile baltă şi să nu vă expuneţi batjocurii publice. Şi acum, la chestiune! La ce sumă apreciaţi valoarea acestor documente? Sunt pe punctul de a părăsi Parisul – poate chiar şi Franţa – şi n-am vrut să scap prilejul unor afaceri… De bani ai nevoie oricând şi organizaţia mea înghite mult, după cum veţi fi aflat, desigur.

— Organizaţia ucigaşilor şi spărgătorilor!

— Întocmai! Sunt de aceeaşi părere. Dar şi oamenii aceştia vor să trăiască şi încă să trăiască bine. Ce-mi oferiţi, domnule Lanterre?

Prefectul clocoteşte de mânie. Strânge pumnii şi sângele îi năvăleşte în faţă. Se teme să nu-l lovească apoplexia.

— Ticălosule! scrâşneşte dânsul, şi ochii stau să-i iasă din orbite. Aş putea să chem servitorii şi să te arestez, fără să ţin seama de scandalul cu care mă ameninţi! Voi face prin aceasta un ultim serviciu Franţei, înainte de a mă prăbuşi… predând călăului pe cel mai mare criminal din lume.

Hector Rammont rămâne liniştit. Ştie prea bine că numai această stăpânire de sine îl poate salva.

— Cum vreţi, domnule Lanterre. Apăsaţi doar butonul soneriei şi oamenii vor da buzna aici. Pe unul, doi îi voi culca la pământ înainte de a pune mâna pe mine, şi aceeaşi soartă vă poate aştepta şi pe dumneavoastră. Dar să terminăm mai repede, căci se face ziuă. Hotărâţi-vă! Cer cinci milioane pentru predarea acestor mici secrete. Îmi veţi preda un cec pentru Banca Angliei, căci am legături şi acolo şi apoi n-aş mai vrea să rămân mult timp în Paris. Dar nici să nu vă gândiţi că mi-aţi putea întinde o cursă! Am păstrat copii exacte şi conţinutul singur ar fi în măsură să vă distrugă iremediabil, dac-ar fi publicat.

Prefectul îşi retrage mâna de la butonul soneriei. Gândurile îi aleargă nebuneşte prin cap. Ameninţarea mizerabilului din faţa sa este

foarte serioasă şi îşi dă seama că e mai bine să-şi jertfească o parte din avere, decât să sfârşească cu un glonte în cap şi acoperit de ruşinea publică.

— Admit tranzacţia! murmură el cu greu, printre buzele tremurătoare.

— Foarte cuminte faceţi, domnule Lanterre. Apoi cum văd, aveţi pe masă un carnet de cecuri. Vă rog! Poftiţi şi toc! Mâna vă este cam nesigură. Trebuie să păstraţi mai mult sânge rece, Monsieur!

Cu dinţii strânşi de furie, înaltul slujbaş completează cecul. Hector Rammont pune tamponul deasupra, parcurge în grabă rândurile scrise, apoi vâră hârtia în buzunar.

— Mulţumesc, Monsieur, spune el, înclinându-se politicos. Poftim preţioasele documente.

Şi, întinzând prefectului hârtiile, se ridică din fotoliu.

— Şi nu uitaţi, Monsieur, că, în momentul când omul meu va fi arestat la Londra, în localul Băncii Angliei, toată Franţa va afla secretele, de care vă feriţi atât de mult. Şi acum îngăduiţi-mi să mă retrag, se luminează de ziuă şi n-aş dori să dau ochi cu servitorii dumneavoastră. Vă rog să transmiteţi complimentele mele încântătoarei dumneavoastră soţii… A fost, oricum, o deosebită plăcere pentru mine să mă odihnesc în braţele ei chiar şi numai câteva clipe.

— Spune-mi cel puţin, ticălosule, cum ai izbutit să dai lovitura aceasta? scrâşneşte, cu furie nespusă, prefectul.

— Secret profesional domnule Lanterre. Îngăduiţi-mi să trec sub tăcere punctul acesta.

Privirea sa alunecă de-odată în încăperea de alături, a cărei uşă e întredeschisă. Pe un fotoliu de acolo observă ceva care-l interesează.

— Îmi daţi voie, Monsieur!

Şi, fără să aştepte răspunsul, intră în dormitorul prefectului.

— Ce vrei să faci?

Masca-Roşie nu răspunde. Observase butonii cu briliante din cămaşa albă pe care o dezbrăcase Lanterre şi pe măsuţa de noapte un inel minunat.

— Cred că n-aveţi nimic împotrivă dacă voi lua cu mine şi aceste mici amintiri, se aude din camera alăturată. Voi purta cu nespusă plăcere aceste bijuterii ale prefectului Parisului.

Bietul om face un pas spre uşa dormitorului său. Pieptul i se zbate puternic şi pumnii i se strâng cu încordare.

— Părăseşte casa mea, sau… nu ştiu, zău, ce voi face! răcneşte dânsul.

Hector Rammont vâră bijuteriile în buzunar şi cu o înclinare adâncă îşi ia rămas bun de la prefect.

În clipa următoare a dispărut din odaie.

Prefectul se clatină pe picioare, apoi cade gemând într-un fotoliu. Rămâne aproape în nesimţire până se luminează bine de ziuă şi bătrânul său servitor bate la uşă.

Înspăimântat de înfăţişarea stăpânului, vrea să cheme pe cineva în ajutor, dar prefectul îl opreşte.

— Am adormit în fotoliu şi mă simt zdrobit, murmură el. Nu primesc pe nimeni deocamdată… nici pe soţia mea.

*

Masca-Roşie ajunse repede în parcul elegantei vile. E într-o dispoziţie minunată. Şi avea şi de ce. Îşi realizase planurile mai bine decât ar fi putut visa cândva.

Acum nu-l mai leagă nimic de Paris. După această ultimă lovitură putea să dispară, strămutându-şi în altă parte câmpul de activitate.

Glontele pe care-l trăsese Hartenberg asupra lui, în catacombe, i-a zdrelit numai puţin umărul. O nimica toată pentru dânsul. Dar acum îşi luase grija de la duşmanul acesta de temut: desigur că Ochi-de-Pisică s-a înecat în apele murdare ale canalului.

Rammont se gândi şi la copila detectivului, Alice, iubita sa. Dar îşi spuse imediat că dânsa nu trebuia să ştie de moartea tatălui său.

Între timp ajunse la poarta parcului, o deschise şi ieşi în stradă. La o mică depărtare aşteaptă trăsura. Pe capră e… Joe. Masca-Roşie fluieră şi trăsura se apropie în grabă; deschide portiera şi înainte de a intra, spune câteva cuvinte aghiotantului său:

— Totul e în regulă. Dă-i drumul unde ştii!

Nu se află singur în trăsură. În faţa lui mai este cineva. După toate aparenţele, omul acela e legat şi cu căluş în gură. Când Rammont se aşază în perne, prizonierul încearcă să se ridice, dar fără succes.

— Rămâi liniştit la locul dumitale! îl sfătuieşte Demonul. Ţi-am dat de acum asigurarea că nu ţi se va întâmpla nimic, atâta vreme cât nu vei căuta să mi te împotriveşti.

Bărbatul elegant din faţă-i se ghemuieşte din nou la locul său şi trăsura aleargă de-a lungul străzilor. După vreun sfert de ceas opreşte într-o pădurice. Joe sare de pe capră şi deschide portiera.

— Am ajuns, maestre, spune el, scurt.

Masca-Roşie coboară şi el şi face un semn lui Joe. Amândoi iau în primire pe prizonier şi-l duc spre o bancă din apropiere.

Chipul omului este palid şi ochii holbaţi mărturisesc groaza de care e stăpânit. Respiră din greu şi nu poate face nicio mişcare.

Rammont îşi pusese din nou masca peste ochi şi după ce Joe se îndepărtează, se adresează omului lungit pe bancă:

— Vreau să-ţi spun ceva, monsieur. De aventura din noaptea asta e vinovată numai neprevederea dumitale. Când eşti amantul unei femei atât de frumoase ca soţia prefectului Parisului, e indicat să-ţi ascunzi

mai bine scrisorile. Masca-roşie – despre care ai auzit, desigur – s-a folosit de împrejurare şi a făcut o vizită doamnei Denise, în locul dumitale. Dar am avut ghinionul să fiu surprins de domnul Lanterre. Îţi apun asta, în propriul dumitale interes, ca să stai în rezervă de-acum încolo. Dacă îmi făgăduieşti, printr-un semn din cap, că nu vei scoate niciun ţipăt, îţi scot căluşul imediat.

Nenorocitul face semnul cerut şi Joe scoate căluşul. Masca-Roşie continuă:

— Mâinile şi picioarele trebuie să ţi le las legate deocamdată – oricât mi-ar părea de rău – dar poţi fi liniştit, căci peste cel mult un sfert de ceas va trece pe aici un poliţist şi te va dezlega. După asta, n-ai decât să spui că ai fost o victimă a omului cu masca roşie, nu-mi pasă. Dar cred c-ai face totuşi mai bine dac-ai trece sub tăcere realitatea, în propriul dumitale interes. N-ai decât să îndrugi că te-au atacat nişte pungaşi, sau aşa ceva. Monsieur Lanterre nu cunoaşte încă numele iubitului soţiei sale, dar ştie că eu am pătruns la el în locul lui. Dacă cumva vei vorbi despre întâlnirea cu Masca-Roşie şi de cele ce ţi s-au întâmplat, nu-i va fi greu prefectului să-şi facă deducţiile. Atât am avut de spus. Bună dimineaţa!

Rammont se întoarce şi se urcă în trăsura care se depărtează în goană.

În piaţa Concordiei se opreşte. Masca-Roşie coboară şi intră în una din casele elegante.

După zece minute, Joe, cu hainele schimbate, intră într-o încăpere elegantă a acestei case. Nimeni nu ştie cine e acest duce bogat, care se mutase chiar în noaptea aceea în apartamentul de la etajul întâi.

În cuvinte scurte, Joe îşi face raportul:

— Banii de la Banca Franţei sunt în siguranţă, parte din ei sunt în drum spre străinătate. Dulapul secret este şi el bine ascuns şi poate fi adus în orice clipă. De asemenea, cei care au participat la atacul de noapte s-au pus cu toţii la adăpost. Doi dintr-înşii sunt răniţi şi aşteaptă în linişte vindecarea. Peste câteva ceasuri Parisul va avea o senzaţie: jefuirea Băncii Franţei de către Masca-Roşie!

Hector Rammont ascultase în tăcere raportul aghiotantului său. Condeiul lui alunecă în grabă peste hârtiile care îi stau în faţă.

— Aici sunt ordinele mele pentru viitor! spune dânsul, întinzând lui Joe o listă.

— Ce să-i spun băiatului care ne-a predat scrisoarea lui Chevalier?

— Şi-a trecut cu succes proba, răspunde Masca-Roşie. Fără această scrisoare, şterpelită de la stăpânul său, şi care era adresată acestuia de frumoasa doamnă Denise, nu mi-ar fi fost posibil să mă introduc atât de uşor la domnul prefect. Băiatul a intrat cu aceasta în rândurile noastre şi te însărcinez ca tu să-l iniţiezi. Dar pentru început, ţine-l sub observaţie. În asociaţie va fi primit de-abia atunci când voi socoti eu

că a venit vremea. Acum du-te! Trebuie să mă odihnesc câteva ceasuri, căci am avut de furcă în noaptea asta.

Cu o înclinare mută, Joe se retrage.

Capitolul 70 – În pivniţa hoţilor

Când Rammont îl împinsese în canal de la spate, Ochi-de-Pisică îşi apuse că i-a sunat ceasul din urmă. Începu să se zbată ca un disperat, dând din mâini şi picioare, dar toate sforţările sale fură zadarnice, căci se afunda tot mai mult.

Aproape în acelaşi moment, dintr-un canal lateral, o luntre mică ţâşneşte deodată. Într-însa se află doi bărbaţi, dintre care cel din faţă ţine în mână o lanternă veche, a cărei lumină alunecă pe pereţii umezi. Deodată, omul care vâsleşte se-ntrerupe din lucru şi se adresează camaradului său:

— N-auzi nimic? Mi se pare c-ar fi strigat cineva.

Cei doi indivizi, ale căror haine sunt numai zdrenţe şi pe ale căror chipuri sălbăticite sunt întipărite toate patimile omeneşti, se lipesc de peretele umed şi ţin astfel barca în loc. Primul a vârât repede lanterna sub banchetă, aruncând deasupra, un sac. S-a făcut întuneric adânc de jur-împrejur. Amândoi ascultă cu respiraţia întretăiată, căci au, desigur, motive să se ascundă.

— Se petrece ceva în apă, mormăie unul către camaradul său. A căzut cineva în canal.

— Prostii! răspunde celălalt. Cum să ajungă un om aici jos?

— Crezi tu că suntem singurii care ne facem meseria pe aici! Or mai fi şi alţii care cunosc ascunzătorile din catacombe.

Mai aşteaptă câteva clipe şi totul rămânând tăcut. Unul dintre ei scoate din nou lanterna şi luminează apa neagră. Deodată scoate o exclamaţie şi cu mâna întinsă arată spre un obiect care pluteşte pe apă.

— Să fiu al dracului dacă nu-i un om! şopteşte dânsul.

Împing barca mai departe şi unul din ei apucă de ceafă pe Ochi-de-Pisică. Cu puteri unite amândoi îl trag în barcă pe detectivul în nesimţire.

Întins pe fundul acesteia, Hartenberg rămâne cu ochii închişi şi cu pumnul încleştat. Omul cu lanterna se apleacă peste dânsul, şi camaradul său priveşte de asemenea captura făcută.

— Toate bune, spune el, numai că nu prea ştiu ce-am putea face cu dânsul!

Lumina lanternei arată celor doi că salvatul poartă un ceas cu lanţ de aur.

— Trebuie să-i luăm totul, spune camaradul descoperind ceasul. Scotoceşte-i buzunarele, poate mai găseşti ceva.

După oarecare şovăială, celălalt se supune. Dar nu prea se găseşte mare lucru prin buzunare. Obiectul cel mai de preţ e un revolver, dar fără niciun glonte într-însul.

— Asta ne mai poate fi de folos, spune Jack, vârându-l în buzunar.

— Şi apoi ce facem?

Chibzuiesc o clipă dacă să-l azvârle înapoi în canal, sau să-l aducă pe uscat undeva.

— Cine ştie la ce ne poate fi de folos individul?! îşi dă cu părerea Jack, în cele din urmă. Să-l luăm cu noi. De stricat n-are ce să ne strice, căci ne putem lua măsurile de apărare. Tare curios aş fi, însă, să aflu de la el ce căuta pe aici. Are mutră străină şi noi nu îngăduim de alde ăştia în domeniul nostru.

Vâslind încet, unul din cei doi indivizi mână barca prin canal. Trebuie să umble încet, căci rabla de-abia se mai ţine în încheieturi.

Ochi-de-Pisică rămâne nemişcat; e în stare de leşin.

Barca trece prin câteva canale laterale şi opreşte într-un loc unde se văd ziduri năruite. Jack sare pe ţărm şi o leagă de un cârlig de fier.

— Eu ies să aduc câţiva de-ai noştri, spune dânsul apoi. Până atunci rămâi tu aici cu individul.

Şi luând lanterna, se îndepărtează.

După vreun sfert de ceas se înapoiază, însoţit de doi indivizi, cu mutrele tot atât de simpatice ca şi tovarăşii lor din barcă.

— Şi la ce adică îl luaţi cu voi pe ăla de colo? mormăie unul din noii veniţi, după ce a luminat cu lanterna trupul nemişcat al detectivului. Dracul să-l ştie, dar mie nu-mi place deloc mutra asta. Şi jur că nu-i de-ai noştri; te pomeneşti c-o fi un spion sau un „sticlete” dintr-ăia de-ai poliţiei, pe care l-au aruncat într-adins în canal. Şi pe o scârlă ca asta vreţi s-o luaţi cu voi la mal!

Jack îl împinge cu umărul pe cel care vorbise, încât mai-mai să alunece în apă.

— Treaba mea răspunde el, scurt. Să-l scoateţi din barcă şi să-l duceţi sus. Pentru rest vom mai sta de vorbă.

Tonul cu care vorbeşte Jack prea e poruncitor şi cei doi n-au încotro: apucă pe detectiv şi-l scot din barcă. Ceilalţi doi trag la mal barca şi scot dintr-însa câteva lăzi mai mari şi mai mici, pe care le legaseră cu frânghii.

— Ce-aţi mai vânat astăzi?

— Nu ştim nici noi. Mişon ăla gros ne-a spus aseară că a dat jos de pe un camion un număr de lăzi pe care le-a ascuns la locul ştiut, de unde să le luăm şi să le ducem încoace. Vom vedea sus ce-i în ele.

Convoiul ciudat se mişcă în lumina lanternei, pe gangul îngust. Ajung într-o încăpere mai mare, al cărei tavan şi pereţi sunt sprijinite cu scânduri şi bârne. Într-un colţ e o scară care duce sus, unde se observă un chepeng. Urcă cu toţii şi ajung într-un soi de grajd. Jack

deschide uşa şi rămâne în loc cu lanterna în mână.

— Aici e ascunzătoarea cea mai sigură, până vom şti cu cine avem de-a face.

Cei doi indivizi îl aruncă pe Hartenberg pe un maldăr de paie, care e, de altfel, singurul „mobilier” al încăperii.

— Să aşteptăm până şi-o veni singur în simţiri, spune Jack, părăsind grajdul.

Afară împinge două zăvoare, şi cu asta Hartenberg devine prizonierul acestor ticăloşi.

În vremea asta, pe cealaltă parte a gangului s-a întredeschis o uşă. Se aud voci răguşite şi zgomot de pahare. O femeie între două vârste, urâtă foc, grasă peste măsură, vâră capul pe crăpătura uşii.

Jack se apropie de dânsa şi stinge lanterna, pe care o atârna într-un cui din perete.

— Ah! aţi venit, dragii mei băieţi! exclamă ea, rânjind sinistru.

Pare şi dânsa băută.

Din odaia din spatele ei pătrunde miros de rachiu şi alte băuturi. Se pare, însă, că atmosfera aceasta nu le e neplăcută indivizilor care se apropie de uşă.

Ochii femeii scânteiază lacomi, la vederea lăzii pe care o duc Jack şi camarazii săi. Dă buzna îndărăt în odaie şi vocea ei ţipătoare domină toate celelalte glasuri.

Încăperea nu e prea mare. În schimb, murdăria nu lasă deloc de dorit. În mijloc se află o masă lungă; în loc de scaune sunt lăzi sau butoiaşe vechi.

Adunătura de oameni de aici e la nivelul interiorului. Sunt de toate vârstele, îmbrăcaţi cu zdrenţe, cu bărbi neîngrijite şi părul vâlvoi.

E o gazdă de hoţi, de cea mai ordinară speţă. Indivizii aceştia colindă ziua prin Paris şi iscodesc prilejuri de furt. Lovituri mari nu îndrăznesc să dea, ci se mărginesc mai mult să facă vânt coletelor din camioanele ce trec prin străzile Parisului. Au complici pretutindeni şi lucrează mână-n mână. Când vreunul din ei a izbutit să fure vreun sac sau o ladă de pe un camion, duce prada la repezeală în ascunzătoarea cea mai apropiată. Îşi continuă apoi drumul, dar dă de veste tovarăşilor unde pot lua în primire bunul furat.

La fel se petrecuseră lucrurile şi în noaptea aceasta în canal.

Femeia cea urâtă era gazda acestei spelunci de hoţi. „Mama Fadé” – cum era numită între ai ei – îşi avea localul într-o casă pe jumătate năruită. Dar partea bună era că avea o intrare secretă în gangurile subterane ale Parisului. În felul acesta, prăzile erau aduse cu uşurinţă prin canale în casa mamei Fadé.

Când Jack intră cu cele două lăzi în încăpere, fu întâmpinat cu mare tămbălău. În spatele său venea tovarăşul de barcă, târând şi el o ladă. Lăsară lăzile jos şi fură înconjuraţi pe dată, din toate părţile.

— Ce-aţi mai dibăcit astăzi? Să vedem şi noi! mormăie un bătrân, întinzând mâinile spre una din lăzi.

Dar se dă repede îndărăt cu un ţipăt, căci mama Fadé îl loveşte cu pantoful.

Apoi trage un butoiaş mai aproape şi se aşază pe dânsul.

— Aduceţi lampa din perete, băieţi, şi să împărţim prada cinstit. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul! Aşa merge la noi!

Lampa e adusă şi în vreme ce toţi se îngrămădesc în jurul lăzii, Jack începe să deschidă capacul primei lăzi. După ce treaba fu gata, mama Fadé îşi vâră mâinile înăuntru, şi, deodată, faţa i se lungeşte, dezamăgită.

— Dar ce-i asta? exclamă dânsa.

Scoase afară mai multe sticle de formă ciudată şi câteva pachete. Citi inscripţia de pe ele şi le aruncă deoparte.

— Alta la rând, alta la rând! strigă înciudată.

Capacele celorlalte lăzi sunt desfăcute. Patru lăzi şi în toate… sticle cu apă purgativă şi cutii cu paste făinoase!

Indivizii rămân o clipă idioţiţi. Ghinion ca ăsta nu mai avuseseră.

— Ha-ha-ha! izbucneşte mama Fadé. Frumoasă treabă aţi făcut, băieţi. Acum ştiu şi eu că suntem asiguraţi când ni s-or înfunda stomacurile.

Jack izbeşte cu piciorul într-una din lăzi, care se sfărâmă în bucăţi.

— Dracul să-l ia pe măgarul ăla de Mişon!

— Ho! ho! Nu te-nfierbânta aşa! intervine mama Fadé. Cel puţin vom avea cu ce să preparăm supa câteva săptămâni de zile. Luaţi mâinile de aici sau lovesc fără milă!

Se lăsase la pământ şi strângea cu grijă obiectele împrăştiate.

Se-ndreaptă apoi spre sobă şi aprinde repede focul. Pune un cazan mare deasupra şi-l umple cu apă.

— Acum veţi căpăta de mâncare, băieţi! râde ea din toată inima.

În aceeaşi clipă toţi tresar înspăimântaţi. Strigăte înăbuşite vin din gangul care dă în tavernă.

— Prizonierul nostru s-a trezit! mormăie unul din şleahtă şi schimbă o privire cu ceilalţi.

— Las’ că-i fac eu o vizită! râde Jack şi părăseşte camera, urmat de alţi câţiva.

Capitolul 71 – O aventură primejdioasă

În încăperea complet întunecoasă, Ochi-de-Pisică se trezeşte din leşinul greu şi încetul cu-ncetul îi revin gândurile. Umezeala care-i pătrunde în trup şi care-l face să tremure de frig, îl lasă să priceapă repede ce s-a petrecut cu dânsul.

Dar unde se află? În privinţa aceasta n-are nicio idee. Încearcă să

se orienteze cu mâinile şi atâta doar poate stabili că e culcat pe o legătură cu paie, într-o încăpere cu patru pereţi şi cu pământ pe jos.

Iată-l acum la uşă, încercând s-o deschidă. Dar nu izbuteşte. În aceeaşi clipă face constatarea că-i lipseşte ceasul cu lanţ, precum şi revolverul.

Evenimentele petrecute i se desfăşoară prin minte şi el îşi pune întrebarea: cine l-a salvat? Masca-Roşie sau oamenii săi nu puteau fi în niciun caz. Deoarece salvatorii i-au luat obiectele ce le avea asupra lui, deduce pe bună dreptate că a căzut în mâinile unor pungaşi parizieni, care l-au târât aici, unde l-au închis.

Acum, însă, se pune problema să scape, până ce ticăloşii nu află că au de-a face cu un detectiv, căci altfel nu-l vor cruţa cu una, cu două.

Ciuleşte urechile şi ascultă cu atenţie la uşă. I se pare că aude glasuri în depărtare, apoi râsul strident al femeii îl izbeşte.

— Aha! E o şleahtă întreagă! îşi spune el. Se impune băgare de seamă.

Dar în definitiv, mai are destulă putere ca să doboare cu pumnii pe eventualii duşmani.

Mai chibzuieşte câteva clipe, apoi izbeşte cu putere în uşă. Glasurile de dincolo amuţesc pe dată.

Dar tăcerea durează numai câteva secunde, apoi aude deschizându-se o uşă. Se retrage încetişor în colţ şi se aşază pe paie.

În vremea asta, Jack îşi aprinde lanterna şi face semn câtorva tovarăşi care îl urmează.

— Fiţi cu băgare de seamă, le spune dânsul, căci individul poate încerca să ne sară în spinare. Trebuie să aflăm înainte de toate cu cine avem de-a face şi dacă nu cumva ne poate deveni primejdios.

Trage zăvorul încetişor şi deschide uşa cu precauţie.

Ochi-de-Pisică nu se mişcă. Privirile-i ascuţite se fixează spre intrare, unde stătea un individ cu trup de uriaş şi cu cap sălbatic. Deabia când ticălosul vede că prizonierul său nu se ridică din culcuşul de paie, cutează să păşească înăuntru. Uşa rămâne întredeschisă şi Hartenberg zăreşte câteva chipuri suspecte, care se uită curioase înăuntru, dar şi ameninţătoare în acelaşi timp.

— Aşadar te-ai „remontat” iarăşi? întreabă Jack.

Deoarece detectivul stăpâneşte la perfecţie limba franceză, îi este uşor să se întreţină cu indivizii aceia.

— După cum vezi, răspunde el liniştit, folosindu-se de un ton familiar. Care din voi, nătărăilor, mi-a furat ceasul şi revolverul?

Jack rămâne o clipă surprins de tonul acesta neaşteptat, apoi răspunde cu brutalitate:

— Mulţumeşte lui Dumnezeu, omule, că te-am scăpat de la înec! Ştie dracul ce căutai acolo jos prin catacombe. Lucru curat n-a fost în niciun caz.

Hartenberg izbucneşte într-un râs ironic.

— Socot că aţi mers pe aceleaşi drumuri ca şi mine, răspunde el. Dar s-o scurtăm: de ce m-aţi vârât în gaura asta şi m-aţi închis? Ceasul cu lanţ vi l-aţi luat, aşa că v-aţi răsplătit singuri. Daţi-mi drumul deci, căci vreau să-mi fac rost de haine uscate.

— Chiar aşa de repede nu merge, frăţioare, răspunde Jack. Mai întâi şi-ntâi să ne spui cine eşti şi ce gânduri ai?

Ochi-de-Pisică îşi dă repede seama de situaţie şi răspunde:

— Sunteţi nişte idioţi dacă puneţi astfel de întrebări. Ar fi trebuit să recunoaşteţi din primul moment că nu vă pot fi duşman. Nu aparţin niciunei asociaţii pariziene şi sunt străin de ţara voastră. O întâmplare blestemată a făcut s-ajung în catacombele astea… Un pas greşit şi-am căzut în adâncime. Dacă n-aţi fi fost voi, aş fi înghiţit apă de-aş fi crăpat.

Ochii lui Jack au o scânteiere de bănuială.

— Am auzit, însă, un glas şi aş pune rămăşag, că a fost al unui alt bărbat, spuse el.

— V-aţi înşelat amarnic! răspunde detectivul. Eu am fost acela care a strigat şi nu trebuie să vă prindă mirarea. Vreţi să-mi daţi drumul sau nu?

— Şi dacă nu suntem mulţumiţi cu lămuririle dumitale?

— Atunci aş ţine mult să ştiu ce-aveţi de gând cu mine. Ce câştigaţi dacă mă veţi lăsa să stau aici până m-or apuca frigurile? Sau poate ţineţi musai să flămânzesc? Într-o bună zi vă face o vizită poliţia şi dă de mine aici. Atunci ştiu că numai bine n-o să vă meargă.

Jack nu prea se putea lăuda că e om deştept, aşa că răspunsurile curajoase ale detectivului îl cam făcură să-şi piardă cumpătul. El se îndreaptă spre uşa întredeschisă, vrând să ceară un sfat tovarăşilor de afară.

— Să-l lăsăm să plece, camarazi? îi întreabă Jack. În definitiv, nu e decât o gură mai mult la mâncare! Ducă-se dracului!

Ochi-de-Pisică crede că a şi câştigat jocul, când observă de-odată că unul din pârliţi îşi face loc cu coatele, împingându-i la o parte pe ceilalţi.

— Fă lumină încoace, Jack! gâfâie el.

Jack apleacă lanterna. Pe jos e un obiect mic, pe care nu-l zărise nimeni până atunci. E o insignă de metal.

Un strigăt de mânie scapă de pe buzele sale. Şi iese ca fulgerul. Ceilalţi au recunoscut şi ei insigna de metal şi o zbughesc îndărăt. Jack împinge uşa grea şi pune zăvorul. Apoi şleahta se retrage în tavernă.

— Ne-a căzut în mână un spion al poliţiei! scrâşneşte Jack, trântind lanterna pe masă.

Mama Fadé vine repede de la sobă şi toţi îşi întind mutrele către insigna de metal, pe care Jack o luase cu sine.

Când îl scotocise pe detectiv în barcă, obiectul acesta micuţ îi scăpase şi probabil că atunci când l-au aruncat pe maldărul de paie, îi căzuse din buzunar.

Câteva clipe domneşte tăcere adâncă. Toţi simt parcă mâna poliţiei în ceafă. Apoi se aude un gas răguşit, plin de furie:

— Ucideţi-l pe spionul ăsta! Viu să nu iasă de aici! Nu va şti nimeni c-a fost printre noi. După ce-i vom zdrobi capul, îl vom arunca îndărăt în canal. Acolo poate să-noate până la capătul lumii.

Mama Fadé pune mâna pe un lemn şi strigă:

— Eu am să-i dau binecuvântarea, măgarului.

— Ce mai aşteptăm? urlă Jack, adresându-se celorlalţi. Suntem zece contra unu şi cu cât vom face mai repede treaba, cu atât mai sigur e pentru noi.

Şi cu o smucitură deschide uşa spre gang şi toţi dau buzna afară.

În momentul acesta viaţa detectivului nu mai valora doi bani.

Jack stă în faţa uşii şi trage zăvorul. Lumina lanternei cade în încăpere. Hartenberg e liniştit.

— Ce vreţi, derbedeilor? strigă el, cu glas ameninţător.

El pricepuse îndată motivul retragerii grabnice a indivizilor. Insigna poliţiei secrete din Paris l-a trădat.

La fugă, nu se poate gândi. În afară de o minune, nimic nu-l mai poate salva.

Toată banda năvăleşte înăuntru, în strigăte de furie. O clipă, Jack se uită ţintă la detectiv, cu ochii injectaţi.

— Câine de poliţist, vrei să ne spionezi? răcneşte dânsul.

Mama Fadé se apropie şi ea şi pare o adevărată mumă a pădurii. Părul îi cade pe faţă şi în mâna dreaptă are o bucată de lemn cât toate zilele.

Dar înainte ca şleahta să fi avut timpul să pornească la acţiune, pumnul lui Hartenberg zboară prin aer şi aproape în acelaşi moment cade cu putere, pe capetele lui Jack şi mamei Fadé.

Cei doi se prăbuşesc la pământ ca vitele la tăiere.

Afară pe gang, însă, se mai găsesc vreo şapte indivizi. Un urlet de furie izbucneşte din gâtlejurile acestor vagabonzi.

Jack îşi revenise repede şi se ridicase de-acum în genunchi. Sfârşitul acestei lupte inegale ar fi fost, desigur, în defavoarea detectivului, dacă nu s-ar fi petrecut ceva neaşteptat tocmai atunci.

Uşa tavernei se deschide brusc şi un glas ameninţător de bărbat răsună:

— Staţi, ticăloşilor! Niciun pas mai departe! Sunteţi arestaţi!

O tăcere de mormânt urmează acestor cuvinte. O singură privire a fost de-ajuns ca ticăloşii să-şi dea seama că încăperea din faţă e plină de poliţişti, iar pe prag stătea un comisar cu revolverul în mână.

Cu toate că era pe jumătate ameţit, Jack auzise strigătul

poruncitor. Ochi-de-Pisică trece peste trupul lui.

— Aici, poliţişti! răcneşte dânsul, apucând de piept pe primul vagabond care-i cade în mână.

Atunci Jack trânteşte lanterna de pământ, prefăcând-o în ţăndări. Se face beznă adâncă.

— În catacombe! strigă dânsul apoi.

Şi toţi dau năvală, îmbulzindu-se, ca un muşuroi de furnici.

E prea întuneric ca Hartenberg să-i poată urmări pe fugari. Numai mama Fadé rămâne locului leşinată.

Când poliţia pătrunde cu lumină în gaura aceea subterană îl găseşte pe detectiv luptându-se la pământ cu un individ uriaş. Acesta e învins repede şi din câteva cuvinte Ochi-de-Pisică se înţelege cu comisarul.

— Ticăloşii au fugit probabil în catacombe, spune el.

Urmărirea începe imediat, dar trebuie spartă o uşă grea de fier şi asta cere timp. În cele din urmă pătrund în încăperea unde se află chepengul. Un poliţist se lasă în genunchi şi luminează în adâncime.

— Scara a fost luată şi dată de pământ, spune el. Nu se vede nimeni.

— Are cineva o scară de frânghie? întreabă comisarul.

— Nu vă mai obosiţi! intervine Ochi-de-Pisică. Chiar dacă îi vom urmări, tot nu vom pune mâna pe ei. Catacombele din Paris sunt o ascunzătoare prea bună şi clienţii noştri le cunosc rostul.

Comisarul ascultă sfatul detectivului şi renunţă la urmărire. Împreună cu acesta se întoarce în încăperea cealaltă.

Între timp, mama Fadé şi-a venit în simţiri şi i se pun cătuşe. Afară aşteaptă o trăsură, în care e vârâtă împreună cu tovarăşul ei de hoţii.

Doi agenţi au fost lăsaţi de pază şi restul poliţiştilor, împreună cu Hartenberg, se îndreaptă spre Palatul de Justiţie.

O împrejurare fericită adusese salvarea lui Hartenberg. Poliţia pusese demult ochiul pe spelunca mamei Fadé şi plănuise pentru noaptea asta un atac prin surprindere. Cu prilejul acesta detectivul prizonier fu găsit şi redat societăţii pentru binele căreia luptase până acum.

Capitolul 72 – Înviat din morţi

Pe terasa castelului din Hohenegge, Leonie de Brissac stă întinsă într-un fotoliu de trestie. Îndată după groaznica nenorocire din pădurice castanilor, contele adusese cei mai buni medici din Berlin, pe care îi imploră s-o salveze pe rănită.

Dar oricât de gravă părea la început starea frumoasei femei, ea se îmbunătăţi repede. Singură nu-şi dădea seama de cum găsise curajul să se aşeze în faţa glontelui pe care Erwin de Bergen îl îndreptase

asupra lui Eberhard.

Pe patul de suferinţă apoi, vedea asupra ei numai chipul contelui şi niciodată pasiunea ei nu atinsese culmi mai înalte ca în clipa aceea.

Eberhard se simţea apăsat de o răspundere mare. Se considera acum obligat să îngrijească de viaţa şi viitorul baroanei. Chiar dacă îşi făcuse speranţe în ultimul timp că se va putea elibera de dânsa şi că va izbuti s-o regăsească pe Margot, speranţele acestea se destrămaseră acum.

Ziua fusese caldă şi soarele apunea îndărătul copacilor din pădure. Lumina roşie-aurie se împletea în ramuri, aruncând raze tremurătoare pa terasă.

În câteva săptămâni numai, Leonie se restabilise complet. În tot timpul acesta contele Eberhard n-o părăsise o clipă. Pasiunea pusese din ce în ce mai mult stăpânire pe inima sa.

Mama baronesei se afla şi dânsa la Hohenegge, dar femeia aceasta fricoasă nu avea niciun pic de voinţă proprie, ci depindea numai de aceea a fiicei sale; rămânea lângă bolnavă când aceasta o cerea, şi se furişa repede afară când Leonie voia astfel.

Cu toate acestea, contele Eberhard nu era mulţumit. Când rămânea singur, ducea o luptă cumplită cu propria sa inimă. Îndărăt nu se mai putea da, astfel că nu-i rămânea decât să se supună inevitabilului.

Acum stă pe terasă lângă logodnica sa, ţinându-i mâna într-a lui. Chipul frumos al baronesei se mai subţiase şi era acoperit de o paloare care-i dădea un aer de distincţie. Medicul din Berlin vine din când în când, nu atât de grija ce i-o inspiră starea pacientei, cât din prietenie pentru tânărul conte. El e cucerit de farmecul baronesei, şi aceasta s-a priceput să facă şi dintr-însul un sclav al ei. Toate dorinţele ei sunt transmise de dânsul contelui, cu diplomaţie.

Aşa se făcuse că medicul sfătui pe Eberhard să întreprindă o călătorie pe Riviera, cu logodnica sa. Demult dorea dânsa, de altfel, să plece într-acolo.

Baroneasa îşi întoarce chipu-i frumos spre contele care stă lângă dânsa şi un zâmbet îi flutură pe buze.

— Cât e de frumos apusul acesta de soare, Eberhard! zice ea încetişor. De-abia acum, când am fost redată vieţii, îmi dau seama câtă fericire îţi oferă lumea asta. În apropierea ta nu simt nicio grijă şi nicio durere, totul e scăldat în soare…

Ochii ei umezi se adâncesc în aceia ai contelui. Dânsul o atrage spre sine şi-i sprijină capul de umăr.

Se scurg, astfel, câteva minute într-o linişte desăvârşită, întreruptă doar de freamătul frunzişului din parc şi tălăngilor vilelor ce se întorc de la păşune. Totul respiră pace şi fericire.

Deodată, Leonie deschide ochii şi-l priveşte ţintă pe conte.

— Spuneai parcă, iubitule, că ai însărcinat pe cineva să închirieze o

căsuţă liniştită pentru noi, pe Riviera?

— Da, răspunde Eberhard. Am primit tocmai o scrisoare din partea agentului meu că a închiriat la Nisa, pentru tine şi mama ta, o vilă, care vă stă la dispoziţie.

— Cât eşti de bun! murmură baroneasa, lipindu-se şi mai mult de el. Dar tu unde vei locui?

Eberhard zâmbeşte:

— Se va găsi şi pentru mine un adăpost prin apropiere.

— Şi când plecăm?

Contele priveşte o clipă îngândurat:

— Nu prea părăsesc cu plăcere Hohenegge, Leonie, dar trebuie să urmez sfatul medicului, deşi eu însumi sunt de părere că locul acesta paşnic ar fi mult mai potrivit pentru sănătatea ta.

Chipul baroanei se posomorăşte:

— Dacă vrei să rămâi aici, sunt dispusă să renunţ la plecare…

El simte dezamăgirea din vorbele ei şi o vede înfiorându-se.

— Ce-i cu tine, Leonie? întreabă dânsul, îngrijorat.

Vicleana femeie îi înlănţuie gâtul cu braţele şi izbucneşte cu patimă sălbatică:

— Nu mai pot rămâne în castelul acesta unde s-au petrecut fapte atât de grozave! Copacii cu umbrele lor întunecoase mă înspăimântă şi nervii mei încordaţi mă fac să văd stafii ameninţătoare. Numai Sudul îmbăiat în soare, cu marea lui limpede şi vegetaţia luxuriantă, mi-ar putea reda liniştea. Dac-ar trebui să rămân aici, aş muri de spaimă…

Contele e profund emoţionat de mărturisirea aceasta. Nu-i rămâne altceva decât să-i facă promisiunea că-şi va aranja afacerile în decurs de o săptămână şi va pleca apoi cu dânsa. Şi atunci zâmbetul revine pe buzele Leoniei.

Un servitor apare pe terasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă contele.

E noul servitor al castelului, pe care Eberhard l-a angajat în urma recomandărilor călduroase ale baroanei, în locul lui Andreas.

— A sosit pădurarul, stăpâne, răspunde servitorul. Roagă pe domnul conte să-i acorde o convorbire scurtă.

Eberhard se întoarce spre baroană:

— Scuză-mă, Leonie! Mă întorc îndată.

Apoi se îndreaptă repede spre interiorul castelului.

Când servitorul vrea să-l urmeze, Leonie îi face un semn cu mâna, şi dânsul se opreşte.

— Ştii cumva ce vrea pădurarul de la conte? întreabă ea.

— Regret din suflet, stimată doamnă, răspunde el, înălţând din umeri. Am încercat, nu-i vorbă, dar prea mult n-am izbutit să scot de la el. Atâta doar am putut afla că vine în chestiunea bătrânului Andreas.

Paloarea baroanei crescu şi ochii ei căpătată o expresie de spaimă.

— Credeam că bătrânul a dispărut fără urmă din noaptea aceea… Să se fi arătat oare din nou?

— Habar n-am, stimată doamnă. Dacă doriţi, totuşi, voi căuta să aflu ceva.

— Da, aşa să faci, răspunde baroana. Mă-ncred în dibăcia ta.

Individul dispare în castel şi se furişează prin coridoare până în preajma camerei în care urma să-l primească Eberhard pe pădurar.

Pe terasă e linişte. Soarele coborâse la orizont şi cerul se înroşeşte.

Pe buzele Leoniei flutură lin zâmbet.

— Totuşi îmi voi atinge ţinta, murmură ea. Cine mi se pune în cale, e distrus. Margot aceea e îndepărtată pentru totdeauna din jurul lui Eberhard şi el ar trebui să fie nebun ca să nădăjduiască numai a o recâştiga vreodată. Şi individul care mi-a furat documentele a fost prefăcut în scrum sub dărâmăturile colibei sale. Mai rămâne, deci, Hector Rammont, vechiul meu tovarăş şi prieten. El mă are în mână – ştiu bine asta – căci mi-a făcut odinioară serviciul de a-l curăţa pe baronul de Brissac. Dar şi eu îl ţin în mână, şi când voi deveni contesă de Hohenegge, prima mea grijă va fi să-l fac nevătămător.

Rămâne pe gânduri şi un nou plan rafinat îi trece prin minte.

Deodată tresare speriată. Are impresia că cineva a păşit în josul terasei. De la locul ei nu poate vedea nimic, căci o împiedică balustrada.

Ciuleşte urechile, dar nu aude nimic. Să se înşelat oare?

Dar iată că zgomotul se aude din nou în josul zidului. Baroana îşi sprijină mâinile de fotoliu şi chipul îi e încordat de aşteptare. E gata să se ridice, dar în aceeaşi clipă apare un cap peste marginea balustradei.

Stăpânită de o spaimă de moarte, Leonie de Brissac se prăbuşeşte îndărăt în fotoliu. Ochii ei se holbează şi privesc cu fixitate apariţia ciudată. Gura îi este încleştată, braţele-i se întind fără voie, dar recad molatece apoi.

Capul din dosul balustradei se ridică mai sus. E un chip fără culoare, scofâlcit. În jurul ochilor înfundaţi are cearcăne vinete, dar privirile lor par nişte pumnale. Părul cade în neorânduială peste chipul răvăşit de boală. În vârful capului poartă o pălărie de vânătoare, spălată de ploi.

Leonie vrea să se ridice, să fugă în castel, dar e lipsită de puteri. Fantoma unui mort a înţepenit-o în fotoliu.

Cu o mişcare rapidă, străinul sare peste balustradă şi se opreşte în faţa baroanei. Nu e nimeni altul decât Max Şerparul, pe care dânsa îl credea carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure.

Hainele îi atârnă în zdrenţe şi mâinile sale mai poartă urmele focului; de asemenea şi faţa îi este plină de cicatrice, care în lumina crepusculului, apar fioroase.

— În sfârşit, Domnul mi-a ajutat! scrâşneşte el, strângând pumnii. Demon cu chip de femeie! Credeai, desigur, că l-ai expediat din lumea asta pe acela care-ţi cunoştea tainele! Dar eu am înviat din morţi, pentru ca să-mi îndeplinesc opera de răzbunare. Nu vei triumfa asupra mea, nu vei mai otrăvi lumea cu crimele tale. Eu n-am ce pierde, căci sunt un biet nenorocit, alungat de oameni. Dar voi face o operă bună, scăpând lumea de o astfel de creatură.

Baroana îşi regăseşte forţele. Priveşte ţintă în faţa omului acesta şi-şi spune că e pierdută, dacă nu izbuteşte să se salveze în clipa următoare. Şi asta tocmai în ceasul când contele Eberhard o făcuse să întrevadă fericirea!

— Ce vrei de la mine? izbucneşte ea, aproape fără să-şi dea seama.

Un rânjet îi răspunde:

— Cu mâinile acestea pe care flăcările le-au consumat, voi strânge gâtul tău alb, demon cu chip de femeie. Am stat la pândă colo jos, până am văzut c-ai rămas singură. Contele Eberhard de Hohenegge vrea să te facă soţia lui, dar eu îi voi economisi cheltuielile de nuntă şi sunt sigur că într-o zi îmi va fi recunoscător.

Baroana încearcă să se ridice şi privirea ei cerşeşte parcă un ajutor din spre intrarea castelului. Max observă asta.

— Zadarnic aştepţi ajutor, scrâşneşte el, pregătindu-se să facă o săritură. Până să vină cineva dintr-acolo, s-a dus cu viaţa dumitale blestemată.

Leonie îşi adună puterile şi, ridicându-se, aruncă fotoliul în faţa tânărului. O clipă, Max Şerparul se clatină, dar apoi se năpusteşte cu un urlet de furie asupra baroanei. Aceasta se îndreptase spre intrarea castelului, dar omul înfuriat sare asupra ei ca un animal de pradă. O apucă de umeri şi, trântind-o la pământ, îi strânge gâtul cu mâinile.

— Ajuuu… torrr… gâfâie dânsa şi privirea-i rătăcită rămâne fixată pe chipul tânărului care-i pusese genunchiul pe piept.

Îşi încleştează mâinile de braţele sale, dar totul e în zadar.

De-odată se aud paşi repezi. Contele Eberhard apare în uşă.

O clipă rămâne înmărmurit în faţa tabloului care i se înfăţişează.

— Pădurarule! răcneşte el. Împuşc-o pe bestia asta!

Max Şerparul întoarce repede capul şi-şi dă seama de situaţie. Cunoaşte pe conte şi vede în spatele lui silueta pădurarului. Dar Eberhard nu mai recunoaşte în chipul acesta monstruos pe Max.

Pădurarul îşi trage repede arma de pe umăr, dar până să poată trage, Max s-a şi ridicat de jos şi sare peste balustradă.

Cu un strigăt de spaimă, contele s-a apropiat de Leonie şi ridicând-o de jos o duce spre fotoliu. Pădurarul se năpusteşte spre balustradă şi priveşte în jos, dar individul dispăruse printre tufişuri. Se ia repede după dânsul, trage câteva gloanţe la întâmplare, dar fără niciun rezultat. Se întoarce îndărăt pe terasă ca să primească ordinele

castelanului.

Contele Eberhard îşi dăduse toate silinţele s-o readucă în simţiri pe Leonie. Dacă venea cu un minut mai târziu, o găsea gătuită pe logodnica sa. Ea deschide ochii şi privirile i se rotesc cu teamă în jur.

— Unde este mizerabilul? izbuteşte ea să îngâne.

— A dispărut! îi răspunde contele, tremurând de enervare. Dumnezeule! Dar ce s-a întâmplat aici în lipsa mea? Cine este monstrul acela?

Leonie clatină capul. El nu trebuie să ştie cine a fost vizitatorul acela.

— Nu ştiu, Eberhard, şopteşte ea. De abia ai plecat de lângă mine şi omul acela m-a atacat. Un vagabond zdrenţăros, pe care nu l-am văzut niciodată. Se gândea probabil, să mă jefuiască.

— Cum te simţi, Leonie? întreabă contele îngrijorat.

— Destul de bine, Eberhard. Dar acum te rog din suflet să-mi faci plăcerea şi să plecăm chiar mâine spre Sud. Făgăduieşte-mi, dragul meu, căci nu mai pot rămâne la Hohenegge.

— Ţi-o făgăduiesc, Leonie, răspunde contele, cu glas hotărât. Acum îţi dau şi eu dreptate. Trebuie să părăsim locurile acestea, până se va face din nou linişte aici şi voi purta eu de grijă pentru dumneata, în timpul lipsei noastre. Voi pune să se cureţe împrejurimile de orice persoană suspectă. Dar uite că s-a întors pădurarul. S-auzim ce spune.

Omul ţinea puşca în mână şi răspunse la privirea întrebătoare a contelui:

— Individul a şters-o, stăpâne. Să continui urmărirea?

— Fireşte! răspunde contele, cu grăbire. Mai ia câţiva oameni cu dumneata şi cercetează toate pădurile din împrejurimi. Mâine dimineaţă să-mi aduci raportul. Hârtia aceea las-o aici! adaugă el, schimbând o privire de înţelegere cu pădurarul.

Acesta scoate din buzunarul de la piept o foaie împăturită şi o întinde contelui.

— Şi ce facem cu mortul? întreabă el în şoaptă.

— Dă de ştire prefectului. El va şti ce-i de făcut. Noapte bună!

Pădurarul salută şi pleacă.

Leonie ascultase cu deosebită atenţie convorbirea dintre cei doi.

— Ce ţi-a comunicat omul acela, Eberhard? întreabă ea repede.

Contele încearcă să ocolească răspunsul. O umbră îi întunecă fruntea.

— Să lăsăm asta, Leonie, zice el. Acum trebuie să ne îngrijim numai de tine.

Dar ea simte că pădurarul adusese o veste care o privea şi pe dânsa. De aceea insistă:

— Vorbeaţi despre un mort. Cine este?

Contele priveşte întunecat în pământ.

— Dacă vrei numaidecât să ştii, fie! Azi după-amiază nişte oameni au scos din râul care trece prin pădure cadavrul bătrânului Andreas. Trebuie să fi zăcut acolo din noaptea când a dispărut de la castel.

Pe baroană o trece un fior, dar caută să se stăpânească.

— Şi apoi? mai întrebă ea. Pădurarul ţi-a predat o hârtie… Despre ce e vorba?

— În buzunarele mortului s-au găsit câteva hârtii pe care apa nu le-a distrus. Pădurarul a pus la uscat una din ele, în care e vorba de episodul din noaptea aceea…

— Vreau să văd hârtia, Eberhard, insistă Leonie.

Contele tresare speriat.

— Te rog să nu-mi ceri asta! imploră el. Andreas a fost unul din cei mai bătrâni servitori şi a slujit mulţi ani şi pe nefericitul meu tată. Aş fi pus mâna în foc pentru el. Dezamăgirea pe care mi-a provocat-o, m-a atins mai mult decât aş fi putut-o crede.

— Şi nu vrei să mă laşi să citesc scrisoarea? întreabă baroana. Asta înseamnă că ai o bănuială împotriva mea.

Fără să spună un cuvânt, el îi întinde hârtia, şi se depărtează. E încă destulă lumină pentru ca Leonie să poată deosebi slovele. Şi iată ce citeşte:

„Jur pe bunul Dumnezeu că sunt complet nevinovat de crima de care m-a învinovăţit baroana Leonie. Părul meu a albit în cinste şi niciodată n-am întins mâna după bunul altuia. Un demon a pus stăpânire pe castelul Hohenegge şi pe inima bunului meu stăpân. Şi eu, om bătrân, trebuie să mă dau bătut şi aleg moartea, pentru că nu găsesc altă cale.

Dumnezeu să-i vie în ajutor sărmanului meu fiu, care în zadar va aştepta pe tatăl său. Dumnezeu să ocrotească şi pe contele de Hohenegge.

Şi înainte de a închide ochii pe vecie, jur pe tot ce-am avut mai sfânt în lumea asta, că baroana de Brissac este o hoaţă. Dânsa şi nimeni altul a spart lada.”

Leonie întinde scrisoarea logodnicului ei, fără ca mâna să-i tremure.

— Bătrânul păcătos a trecut pragul vieţii cu o minciună pe suflet, zice ea cu asprime.

Eberhard împătureşte hârtia şi o pune în buzunar. În clipa aceasta nu e în stare să vorbească.

Capitolul 73 – Dragoste fără speranţă

Într-o cameră din vila Grosser, doctorul Bertrand dă raportul „Viperei”.

— Vorbeşte ceva mai încet, îi cere femeia. Biata copilă s-a culcat şi

nervii ei au nevoie de multă odihnă.

— Dar ce spune medicul pe care l-ai chemat? întreabă doctorul Bertrand.

„Vipera” dă din umeri.

— Fireşte că grozava întâmplare din seara aceea n-a trecut atât de uşor. Totuşi, mulţumesc bunului Dumnezeu că pasul nesăbuit n-a avut urmări mai grave. Dar ce-i cu omul acela care a atras-o în casa din strada Novalis?

— Mizerabilul nu va mai scăpa cu viaţă şi asta e spre binele nostru. Dulăul l-a sfâşiat în bucăţi şi e o adevărată minune că nu şi-a dat încă sfârşitul.

„Vipera” rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi spune:

— Da, ai dreptate, doctore. Soarta ne-a făcut un serviciu. Individul a fost făcut nevătămător. Cu toate astea, te rog să rămâi în Berlin şi să nu-l scapi din vedere. El este, pentru moment, cel mai mare duşman al nostru, şi vom plutea răsufla uşuraţi numai după ce-şi va da sufletul. Până atunci trebuie să rămâi aici şi să ne ţii la curent cu cele ce se vor petrece.

— Fireşte, doamnă. Dar cu prilejul vizitei mele în strada Novalis, am mai făcut o descoperire.

— Şi anume? întreabă „Vipera”.

— Hermann Erbach – cum se numeşte ticălosul – avea la dânsul o femeie, care a dispărut cu cea mai mare parte din banii pe care doamna Grosser i-a dat lui. Poliţiştii n-au observat nimic. Eu, însă, am găsit sub masă o bancnotă pe care am luat-o. Mai târziu am pornit unele cercetări şi am aflat, într-adevăr, că Erbach ascundea la el o persoană suspectă. Şi cine crezi că este fiinţa aceasta?

— Habar n-am! răspunse „Vipera”.

— Fosta amantă a omului cu mască roşie, Aranka aceea care a fost doborâtă de Rammont la serbarea dată de aşa-zisul prinţ Utaşin. Fireşte, trăieşte acum sub nume fals la Hermann Erbach, care o fi găsit-o pe undeva. Fata fusese arestată de poliţie, dar a izbutit s-o şteargă, după ce s-a vindecat oarecum.

— Eşti sigur că nu te-nşeli în privinţa asta, Bertrand?

— Nu, nu mă-nşel.

— Şi unde se află acum acea Aranka?

— Asta n-o mai ştiu, doamnă. Atâta doar am putut stabili că a dispărut cu banii, după ce câinele l-a sfâşiat pe Erbach.

— Şi încotro s-o fi apucat?

— În orice caz, în străinătate, căci acum are cu ce. Aranka e o femeie frumoasă şi destul de rafinată. Şi-o fi spus, desigur, că cel mai bun lucru e să-ntoarcă spatele Berlinului. Dar mai am o bănuială…

„Vipera” îl privi întrebător.

— Bănuiesc anume că deşi Masca-Roşie a căutat să scape de ea,

rănind-o cu pumnalul, ea nu va întârzia să-l urmeze şi mai curând sau mai târziu să se apropie de el. Ea le urăşte pe toate celelalte femei care se bucură de favoarea Demonului roşu şi întotdeauna se va gândi să-şi nimicească rivala. Vai de Alice dacă-i va cădea cândva în mână.

„Vipera" tresare, speriată.

— La asta nu mă gândisem. Îţi mulţumesc că m-ai făcut atentă Există vreo bănuială încotro s-a îndreptat Masca-Roşie?

— Aproape că da. După cum ştiu, Demonul a scăpat după ce a pus la cale atentatul cu dinamită din gara W. Apoi trebuie să fi izbutit să ajungă la Paris, de unde a venit senzaţionala veste că a pătruns într-o noapte în subteranele Băncii Franţei, furând câteva milioane. M-am pus imediat în legătură cu prefectul de poliţie de aici şi mi-a dat amănunte complete. Şi astfel am aflat că în societatea Măştii-Roşii se află o tânără fată, care nu poate fi alta decât una din fiicele dumitale, Alice.

— Şi nici de data asta n-au izbutit să pună mâna pe el?

— Nu. A dispărut fără urmă şi s-au petrecut unele lucruri misterioase cu prilejul acesta. Din tezaurul băncii ar fi dispărut un dulap secret care conţinea cele mai importante documente de Stat şi care nu putea fi deschis decât de Preşedintele Franţei. Cu toate astea, regele criminalilor pare să fi izbutit să scoată afară documentele acestea. Fapt e că Masca-Roşie a scăpat de data aceasta de ştreang.

— Şi încotro crezi c-ar fi putut pleca, Bertrand?

— Părerea mea este că Demonul va întreprinde acum o călătorie prin toate capitalele Europei, începând cu Londra. Sunt unele indicii care trădează asta.

— Se ştie ceva despre activitatea lui Ochi-de-Pisică?

— Se spune că Hartenberg e la Paris, unde a avut de susţinut o luptă înverşunată cu duşmanul său de moarte, fără să fi izbutit să doboare pe criminal. Mai mult n-aş putea să vă spun pentru moment.

„Vipera" dă din cap, mută. După câtva timp întreabă:

— S-a interesat poliţia mai de aproape de doamna Grosser, sau ştie că Margot a fost în strada Novalis pentru a aduce bani călăreţului de circ?

— Nu, răspunde Bertrand. Am ştiut eu să aranjez lucrurile în aşa fel încât poliţia să ia în cercetare numai pe Aranka, tovarăşa omului cu mască roşie.

— Slavă Domnului! murmură „Vipera".

Un servitor bate la uşă şi anunţă pe un domn care doreşte să vorbească doamnei Grosser.

— N-ai spus vizitatorului, că doamna nu poate primi pe nimeni, fiind suferindă? întreabă „Vipera".

— I-am spus, răspunde bătrânul servitor, dar domnul baron ţine morţiş să vorbească cu doamna.

— Cine este el?

— Baronul Erwin de Bergen.

„Vipera” schimbă o privire cu doctorul Bertrand, dar acesta se ridică, înălţând din umeri.

— În privinţa aceasta nu vă pot da niciun sfat, doamnă.

Şi, înclinându-se, se retrage.

— Introdu pe domnul baron, spune „Vipera” către servitor.

Peste câteva clipe Erwin de Bergen păşeşte pragul odăii.

— Stimată doamnă, începe el, ştiu că sunteţi de curând ocrotitoarea doamnei Grosser şi am încercat în câteva rânduri să-i vorbesc coniţei, dar n-am izbutit. Vă rog să nu vă fie teamă de persoana mea. Vreau să vă dau dovada că mă pun cu totul la dispoziţia dumneavoastră şi a tinerei doamne.

„Vipera” îşi plimbă privirile pe figura sinceră şi serioasă a vizitatorului.

— Să dăm cărţile pe faţă, domnule baron, spune ea, scurt. Fii lămurit! Ce doreşti de la doamna Grosser?

Tânărul priveşte câteva clipe umilit, apoi spune:

— Vreau s-o apăr împotriva tuturor duşmanilor care s-ar apropia de dânsa.

— Ai trimis o scrisoare doamnei Grosser, în care-i spui să se păzească de unul Hermann Erbach.

— Da, aşa e. Şi tocmai în legătură cu asta am venit aici s-o rog să-mi acorde o convorbire.

— Ştii dumneata că Hermann Erbach a fost rănit mortal şi se află la spital?

— Da, am auzit despre asta. Îmi pare rău că trebuie să presupun că doamna Grosser – cu toată avertizarea mea – a căutat să se întâlnească cu omul acela şi indispoziţia ei de acum e o urmare a enervării…

— Ai ghicit, domnule baron! îl întrerupse „Vipera”. Răspunde, te rog, sincer la întrebările mele: Crezi dumneata că doamna Grosser ar fi o criminală?

— Nu, niciodată! răspunde cu hotărâre Erwin de Bergen.

— Dar ştii că trăieşte sub nume străin?

— Da, ştiu asta şi pricep toată nenorocirea sărmanei. Un singur punct mă chinuieşte: afirmaţiile nesăbuite ale fostului călăreţ de circ.

— Vei fi lămurit şi în privinţa aceasta, domnule baron. Berta Walter – sub numele căreia a intrat în această casă doamna Grosser – a fost căsătorită cu omul acela. Cununia a avut loc la Londra, dar despre asta, atât Margot – acesta e numele doamnei Grosser – cât şi defunctul bancher, n-au avut nicio cunoştinţă. Acum cred că pricepi ce urmărea ticălosul acela.

— Da, murmură tânărul baron, ducând mâna la frunte. Acum pricep totul şi am şi eu dorinţa ca ticălosul să nu mai părăsească

spitalul.

Câteva clipe domneşte tăcere, apoi „Vipera” îşi îndreaptă din nou privirile asupra tânărului.

— Trebuie să-ţi comunic, domnule baron, că peste câteva zile voi părăsi Berlinul împreună cu doamna Grosser. Ne gândim să întreprindem o călătorie de durată mai lungă, ceea ce, este absolut necesar pentru nervii ei zdruncinaţi. Pentru ocrotirea ei sunt eu lângă dânsa şi ţi-am fi recunoscători dacă vei păstra taina noastră.

— Doamnă! exclamă baronul, am impresia că aici se petrece iarăşi ceva misterios. Nu vă cunosc şi cred că şi pentru Margot sunteţi o străină. Cum de aţi căpătat încrederea nenorocitei, ceea ce nu mi-a izbutit mie?

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele „Viperei”.

— Ca să-ţi dai seama câtă încredere am în dumneata, domnule baron, îţi voi răspunde şi la această întrebare: Margot este fiica mea.

Erwin de Bergen e aproape să cadă din picioare.

— Cu neputinţă! izbucneşte el. Margot e fiica detectivului Hartenberg şi e sora Alicei care l-a urmat inconştientă pe omul cu masca roşie. Cum puteţi fi?…

O tristeţe fără margini se aşterne pe chipul femeii.

— Îţi voi îngădui să arunci o privire asupra unui capitol al vieţii mele, domnule baron. Am fost cândva soţia lui Hartenberg şi atât Alice cât şi Margot sunt fiicele mele. Dorul de copii m-a mânat la Berlin, unde m-am furişat într-o noapte în grădina casei fostului meu soţ, ca să pot privi o clipă în ochii acelora care sunt sânge din sângele meu. Hartenberg, însă, m-a alungat fără milă, ori de câte ori i-am păşit în cale. Împrejurările vieţii au făcut să devin o agentă secretă a poliţiei pariziene şi astăzi sunt cunoscută pretutindeni sub numele de „Vipera”. Aici în Germania am venit să dau de urma omului cu mască roşie şi m-am întâlnit cu fostul meu soţ şi ne-am unit, numai pentru o singură ţintă: să punem mâna pe demonul care a înspăimântat lumea şi să-l predăm călăului. Deocamdată însă, trebuie să veghez asupra lui Margot şi pentru că socot necesar, vom părăsi Berlinul peste câteva zile. Acum cred că eşti lămurit, domnule baron?

Tânărul urmărise cu încordare explicaţiile „Viperei”. Vălul din faţa ochilor săi fusese îndepărtat.

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru încrederea cu care m-aţi învrednicit! N-aţi acordat-o unui om nedemn. Totuşi, vă rog să-mi îngăduiţi o întrevedere cu Margot. Am moştenit averea tatălui meu, dar asta nu mă face fericit. Am venit acum aici pentru a comunica fiicei dumneavoastră ce s-a petrecut în ultima vreme la Hohenegge.

— E vorba de contele Eberhard? întreabă „Vipera” cu grăbire. Vorbeşte mai încet, să n-audă Margot. Spune-mi ce s-a întâmplat acolo? Nu trebuie să te fereşti de mine, căci sunt mama ei.

— Am avut un duel cu contele Eberhard, răspunde Erwin de Bergen.

— Un duel? întreabă „Vipera”, surprinsă. Şi care a fost rezultatul?

— Foarte ciudat, doamnă. Duelul a fost întrerupt şi cine ştie dacă va mai fi reluat cândva. Glontele destinat contelui a nimerit-o pe logodnica sa, Leonie de Brissac.

— E moartă? întreabă „Vipera” încetişor.

— Nu. Am aflat că s-a întremat pe deplin şi intenţionează să întreprindă un voiaj de recreere, împreună cu mama şi logodnicul ei. Încotro? Nu ştiu nici eu. Asta am vrut să-i spun lui Margot şi probabil şi altele.

— Ce „altele” voiai să-i mai spui copilei mele?

Erwin de Bergen face un gest energic şi spune:

— Sunteţi mama ei şi puteţi afla. Din noaptea aceea când am luat-o în trăsura mea, n-am putut uita chipul lui Margot. Săptămâni de-a rândul am luptat împotriva sentimentului copleşitor. Auzeam toate acuzaţiile care i se aduc, dar nu credeam niciuna. Ştiu că a fost logodnica contelui Eberhard, dar tot atât de bine ştiu că el a părăsit-o, pentru a întinde mâna celeilalte. Da, ştiu totul, doamnă, dar nimic nu mă poate face să dau înapoi. Veniţi-mi în ajutor, doamnă, cu autoritatea dumneavoastră de mamă. O iubesc pe Margot şi aş face totul pentru dânsa. Nu-mi pasă de prejudecăţi sociale. În America, unde am trăit mulţi ani, mi-am însuşit o nouă mentalitate. Voi aştepta anul de doliu, dar apoi o voi duce pe Margot în palatul Bergen, unde va uita de toate suferinţele care au trecut peste dânsa.

Erwin de Bergen vorbise cu multă însufleţire. Privirile lui atârnă, în aşteptare, de chipul „Viperei”.

Dar femeia clatină capul încetişor.

— Domnule baron, zice ea, te cunosc şi ştiu că ai o inimă credincioasă. Dar tot atât de bine ştiu că Margot nu-şi mai poate dărui iubirea niciunui bărbat.

— Şi de ce? întreabă baronul, în prada unei agitaţii de nedescris.

„Vipera” zâmbeşte cu tristeţe:

— A iubit o singură dată – pe tatăl copilului ei. Şi oricât o soartă crudă i-ar ţine despărţiţi în viaţă, niciun om nu va putea lua locul contelui Eberhard de Hohenegge.

— Asta v-a spus-o chiar Margot? întreabă tânărul baron.

— Nu, răspunde femeia, dar o ştiu şi o simt, căci sunt mama ei.

— Şi eu? întreabă baronul, îndurerat. Pentru mine n-aveţi nicio mângâiere, nici măcar nădejdea că va veni o zi când Margot îşi va schimba hotărârea?

— Nici măcar această ultimă speranţă nu ţi-o pot da, domnule baron. Caută să ne uiţi şi lasă-ne să ne urmăm singure drumul spinos pe care ni l-am ales. Dumneata eşti tânăr şi lumea ţi-e deschisă. Altă

fiinţă va interveni în viaţa dumitale şi mica Margot îţi va rămâne ca o mică amintire.

— Şi dacă, cu toate piedicile care mi se pun în cale, cu toată răceala lui Margot, nu pot renunţa la ea? întreabă baronul.

Draperia care dă în odaia alăturată se dă de o parte şi Margot apare în prag.

— Poate că tot o vei face, domnule baron, dacă eu însămi te-aş ruga… murmură tânăra femeie.

— Margot! strigă baronul, apropiindu-se de dânsa. Ai auzit ce spuneam şi ştii cât sufăr pentru dumneata. Nu mă lăsa să plec de aici fără nicio nădejde, căci aş fi cuprins de disperare. Îngăduie-mi cel puţin să locuiesc şi eu în apropierea dumitale, să te pot vedea din când în când şi să mai stăm de vorbă. Nu cred că dragostea care sălăşluieşte în inima mea pentru dumneata, să nu fie răsplătită într-o zi.

Dar Margot clatină din cap.

— Îţi mulţumesc cu lacrimi în ochi pentru toată iubirea de care mă-nconjori, domnule baron, dar în inima mea nu mai e loc pentru alt bărbat, în afară de acela pe care-l cunoşti şi dumneata.

— El se va căsători cu baroneasa Leonie de Brissac. Ştiu asta în mod sigur.

— Sunt şi eu convinsă şi am făcut chiar totul ca această legătură să se împlinească..

Şi, plângând, Margot îşi ascunde faţa la pieptul mamei sale.

— Aşadar trebuie să plec fără nicio nădejde? întreabă baronul.

Ea îi întinde mâna fină şi rosteşte încetişor:

— Nu-ţi pot acorda decât o caldă mulţumire, Erwin. Dacă mi-aş dori un frate, acela ai fi dumneata. Rămâi cu bine… pentru totdeauna.

— Rămâi cu bine, Margot! repetă dânsul, cu glas înecat. Mă alungi şi închizi în urma mea poarta paradisului, dar eu voi aştepta afară, chiar dacă-mi va albi părul până atunci. La revedere, Margot!

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, dispare pe uşă.

Capitolul 74 – La Monte Carlo

Jocul e în toi la cazinoul din Monte Carlo. Lumina electrică se revarsă în valuri pe chipurile încordate ale jucătorilor.

O atmosferă apăsătoare domneşte în sala imensă, în vreme ce afară palmierii îşi înalţă creştetele spre cerul senin şi marea murmură duios poveşti de demult. Miresme îmbătătoare plutesc deasupra grădinilor feerice din acest paradis pământesc.

Dar ce-i interesează pe cei adunaţi în sala de joc, măreţia naturii? Cu ochii scânteietori ei urmăresc jocul şi sunetul aurului îi îmbată mai mult decât cântecul păsărelelor din parc şi orchestra de ţigani de pe terasă.

Într-una din părţile mesei de joc se află un bărbat, al cărui obraz e încadrat de o barbă lungă, albă. Capul aristocratic e acoperit de păr scurt, şi ochii îi sunt umbriţi de sprâncene stufoase.

Un morman de aur se află în faţa jucătorului elegant, care pontează fără să clipească din ochi; în societatea lui se află un singur om, la fel de liniştit, ca şi dânsul.

Un bărbat tânăr din faţa lui, tot aşa de elegant îmbrăcat, se apleacă peste masă.

În vreme ce prinţul Bentivoglio – astfel se numeşte jucătorul – câştigă, tânărul cavaler pierde. Asistenţii îşi şoptesc între ei observaţii felurite.

Cine este vizitatorul acesta nou care scoate necontenit bancnote din buzunar şi le pierde cu nepăsare? Se află de-abia de câteva zile în Monte Carlo şi nimeni nu-l cunoaşte.

Chipul său e încadrat de o barbă neagră şi toată înfăţişarea lui trădează dibăcie şi calm. La cămaşă străluceşte un diamant care reprezintă o avere. Un inel tot atât de preţios împodobeşte un deget al mâinii stângi. Din când în când ochii săi de vultur examinează pe jucători, ca şi cum ar căuta să le pătrundă în suflet.

Jocul ţine ceasuri întregi. Chipurile palide de încordare ale jucătorilor sunt acoperite de broboane de sudoare. Crupierul propune o pauză, dar străinul cu barba neagră clatină cu energie capul. Pierde necontenit şi pretinde ca jocul să continue. Şi, pe câtă vreme el nu-şi pierde o clipă calmul de sfinx, prinţul pare să devină nervos.

Pentru întâia oară în viaţă i se-ntâmplă să câştige la rând; şi după socoteala asistenţilor, partenerul său la joc trebuie să fi pierdut până acum mai mult de cincizeci de mii de franci.

Dar iată-l că se ridică.

— Pentru astăzi e destul, spune el cu vocea cam răguşită.

Prinţul aprobă cu o clătinare din cap. Cu prilejul acesta privirea sa se opreşte asupra lanţului de la ceasul străinului. Şi atunci se-ngălbeneşte, ochii i se holbează şi mâinile îi tremură.

Jucătorul necunoscut stă în picioare în faţa lui şi privirile amândurora se încrucişează. Apoi omul cu barbă zâmbeşte şi face stânga-mprejur.

Prinţul Bentivoglio respiră din adânc şi-şi şterge fruntea acoperită de sudoare. Se-ndreaptă apoi spre un funcţionar al cazinoului şi-l întreabă cu glas iritat:

— Cine este domnul acela care părăseşte acum sala?

Funcţionarul îşi îndreaptă privirea spre ieşire, apoi răspunde încet:

— Dacă nu mă-nşel, este un duce din Paris, sosit noaptea trecută cu expresul. A închiriat o vilă în apropiere de ştrand.

— Se cunosc ceva amănunte asupra ducelui? întreabă prinţul, căutând să-şi stăpânească enervarea.

— Nu, răspunde funcţionarul. Dar dacă Alteţa Voastră doreşte, voi întreprinde cercetări.

— Da, te rog chiar, şi imediat! Ţin mult să cunosc amănunte precise asupra persoanei Ducelui.

Afară se lăsase noaptea, o noapte fermecătoare cum numai la Sud se poate întâlni. Pe terasa cazinoului se pot zări cele mai rafinate toalete create de maeştrii Parisului.

Acolo cântă orchestra celebrului Arpad, regele ţiganilor.

Cu gulerul pardesiului ridicat, prinţul Bentivoglio părăseşte cazinoul, evitând să treacă prin faţa terasei scânteietor luminată. Servitorul îl urmează în tăcere. Mai e însoţit şi de un funcţionar al cazinoului, după cum e obiceiul pe acolo atunci când un jucător a câştigat o sumă mai mare.

Prinţul merge cu capul aplecat şi se-ndreaptă spre o piaţetă slab luminată. Acolo aşteaptă câteva trăsuri. Servitorul prinţului fluieră încetişor şi imediat se apropie una din trăsuri. Prinţul se urcă într-însa, iar servitorul ia loc pe capră, lângă vizitiu. Caii pornesc în goană, în direcţia ştrandului.

În timp ce prinţul străbătea drumul de la cazinou la trăsură, bărbatul cu barba neagră se ţinuse ascuns în umbra unul palmier din apropiere. După ce fostul lui partener trecu de dânsul, se luă încetişor pe urma lui. Şi când trăsura porneşte, enigmaticul străin dă din cap. Şi un râs uşor îi scapă de pe buze.

Funcţionarul cazinoului, care-l însoţise pe prinţ, se înapoiază. Cum ajunge în faţa unui lampadar electric, îi apare în faţă ducele.

— Îmi îngădui o întrebare, stimate domn? i se adresează el. Persoana care a plecat cu trăsura n-a fost prinţul Bentivoglio, câştigătorul de la cazinou?

Funcţionarul răspunde politicos:

— Da, domnul meu, e prinţul Bentivoglio, care a luat drumul spre castelul său.

— Locuieşte într-un castel din apropiere?

— Da, domnule; castelul se află între stânci[1] şi capul d'Aggio. Poporul îl numeşte „castelul maur".

— Îţi mulţumesc, domnule.

Ducele se-ndepărtează. Porneşte din nou spre terasa cazinoului şi se amestecă în mulţime.

Publicul elegant cinează la mesele încărcate cu flori minunate. Râsete vesele răsună pretutindeni, diamantele femeilor frumoase sclipesc şi un val de parfum distins pluteşte în atmosferă.

Ducele păşeşte agale printre şirurile de mese. Privirile-i ascuţite trec de la unul la altul, dar pe dânsul nu-l bagă nimeni în seamă. Aici în Monte Carlo, unde mişună o societate internaţională, apariţia unui vizitator nou nu prea stârneşte surpriză.

Ducele ia loc la o masă liberă şi comandă o sticlă cu şampanie. Afundat în fotoliu, fumează tacticos. Şampania soseşte şi paharul se umple cu lichidul spumos.

Peste câteva, clipe apare unul din acei negustori orientali, pe care îi întâlnim mai pretutindeni în lumea civilizată. Ei îşi duc marfa pe umeri sau într-o cutie de lemn şi o oferă publicului doritor de obiecte exotice. Găseşti la ei şiraguri de mărgele, pumnale în formă ciudată, pipe şi multe altele.

Orientalul se opreşte la masa ducelui şi începe să-şi laude marfa. Bărbatul cu barba neagră îl ascultă plictisit, dar se pare că-l interesează, totuşi, individul, căci altminteri i-ar fi făcut vânt.

Orientalul îi pune pe masă un pumnul mic cu mâner mecanic, laudele sale devin din ce în ce mai exagerate şi în cele din urmă ducele aruncă pe masă o monedă de aur, pe care negustorul o înhaţă, înclinându-se de zeci de ori.

Ducele aruncă din nou o privire iscoditoare în jurul său, apoi se apleacă puţin peste masă ca şi cum ar vrea să examineze mânerul pumnalului şi şopti atât de încet, încât numai orientalul îl putea auzi:

— Mâine noapte la ora convenită, la stâncile cenuşii.

Negustorul îşi strânge marfa şi răspunde aproape imperceptibil:

— Da, stăpâne!

Apoi se-ndepărtează şi după ce mai vinde câte ceva pe ici, pe colo, dispare de pe terasă.

Nu e nimeni altul decât Joe, omul de încredere al Demonului roşu.

E vorba să se dea o nouă lovitură aici, în Monte Carlo, dar el nu e iniţiat încă în planurile stăpânului său.

Cititorii au ghicit desigur cine se ascunde sub înfăţişarea omului cu barba neagră şi care se dădea drept ducele francez Marlier. E Hector Rammont.

Veşnic cu ochii-n patru, el urmăreşte pe terasă un semn suspect. Ştie foarte bine că copoii parizieni s-au luat pe urmele sale şi oricât de dibaci şi-a schimbat fizionomia, se poate totuşi, ca vreunul să dea de el.

Cea mai mare parte din tovarăşii săi au sosit de-acum şi dânşii acolo şi oamenii s-au împrăştiat în diferite cartiere. Autorităţile din Monte Carlo vor rămâne surprinse când vor descoperi cine se ascunde sub înfăţişarea acestor vilegiaturişti, mici rentieri, sau chiar negustori ambulanţi şi lucrători de ştrand. Cu milioanele Băncii Franţei, Masca-Roşie are posibilitatea să întreprindă o nouă campanie strălucită.

În seara asta a găsit la masa de joc a cazinoului persoana pe care-şi pusese ochii: prinţul Bentivoglio.

— În cel mai scurt timp voi face o vizită domnului acesta – îşi spune el. Avertizarea i-am dat-o de-acum în seara asta şi pun rămăşag o mie contra unu, că nu va închide ochii în astă noapte.

Ducele se ridică de la masă şi străbătând agale terasa, se îndreaptă spre piaţa unde stau trăsurile. Face un semn şi un vehicul elegant se apropie. Strigă vizitiului numele vilei „Dorado” şi ia loc pe pernele trăsurii.

După douăzeci de minute ea se opreşte în faţa unui grilaj aurit.

Rammont coboară, plăteşte vizitiului şi deschide portiţa grilajului.

E noapte târziu. Vila pe care o închiriase are grădina înspre mare şi e ascunsă între arbori înalţi.

— Ea mă aşteaptă desigur! îşi şopteşte falsul duce, îndreptându-se spre intrarea vilei. Nu pot s-o iau cu mine în sala de joc sau să mă arăt cu ea pe promenadă. Pentru moment trebuie să stea ascunsă.

A ajuns la vilă şi urcă cele câteva trepte, apoi bate încetişor în uşă. Imediat se luminează vestibulul, uşa se deschide şi în pragul ei apare un individ de statură herculeană, în livrea elegantă.

— S-a întâmplat ceva în timpul lipsei mele? întreabă ducele, scurt.

— Nu, stăpâne, răspunde lacheul. Totul e în regulă. Stăpâna pare că doarme.

Ducele porneşte înainte, intră în apartamentul său, apoi deschide o uşă laterală şi aruncă o privire într-o cameră slab luminată, care dă pe balcon.

Rammont păşeşte peste covoare şi dă la o parte draperia de mătase ce răspunde într-o cameră alăturată. Acolo o bănuieşte pe Alice, pe un pat elegant, cu aşternut de mătase.

Fruntea Demonului se întunecă. O rugase de atâtea ori să nu lase noaptea deschisă uşa ce răspunde spre terasă!

Deodată, se dă speriat înapoi: patul e gol.

— Alice! cheamă el cu glas încet.

Dar nu primeşte niciun răspuns.

Se-ntoarce în prima încăpere şi deschide uşa altei odăi. Nici aici vreo urmă de Alice.

Rămâne locului în mijlocul camerei ce dă pe balcon şi priveşte gânditor înaintea sa.

„Să fi fugit?”

Gândul acesta îi străbate mintea cu iuţeala fulgerului. Dar clatină repede capul şi un zâmbet de învingător îi flutură pe buze. Ştie doar prea bine că fiinţa aceasta nenorocită s-a dat lui cu trup şi suflet. De bunăvoie n-a părăsit ea vila aceasta.

Îşi strânge pumnii şi un fulger de mânie îi ţâşneşte din ochi.

— Dacă individul şi-a uitat datoria şi s-a lăsat cumva cumpărat de vreun duşman, îi sting flacăra vieţii! scrâşneşte el. Mii de draci! Numai să nu fi ajuns de-acum aici copoii poliţiei din Paris! De Ochi-de-Pisică nu mai am a mă teme, căci l-am aranjat pentru vecii-vecilor!

Apoi îi dă în gând că Alice ar putea să fie în grădină, ca să respire aerul parfumat al nopţii. Păşeşte spre terasă, coboară treptele de

marmură pe care luna le îmbăiază în lumină… şi de-odată zăreşte un obiect care zace la pământ. E o batistă brodată, care aparţine Alicei.

Rammont o ridică de jos şi o priveşte în lumina lunii. Felul cum era aşezată batista – pe ultima treaptă – ruptura lungă din mijloc, îi spune imediat că aici s-a petrecut ceva.

Cu paşi repezi el începe să măsoare parcul. Privirea lui care pătrunde până şi întunericul, iscodeşte în toate părţile, dar nu descoperă nicio urmă.

Chipul lui Rammont căpătase o expresie întunecată. Stă în faţa unei enigme, pe care n-o poate lămuri.

Iată-l ascuns la stâncile care coboară în mare. Cu braţele încrucişate rămâne acolo şi priveşte valurile spumegânde.

Dar nici aici nu poate descoperi ceva. Se-ntoarce şi porneşte pe o potecă dintre stânci, până la apă.

Şi de-odată, îi scapă de pe buze o înjurătură.

Aici jos se afla de obicei o barcă micuţă, ca la toate vilele de pe ţărmul mării. Barca nu se vede nicăieri însă, şi acum Rammont ştie că nu mai are ce căuta în locul acesta.

— O voi regăsi eu, chiar dacă va trebui să răstorn cu josul în sus întregul Monte Carlo! scrâşneşte el, urcând scara de piatră.

Servitorul, un membru al bandei, se retrăsese în ghereta portarului, după ce deschisese uşa Demonului roşu. Îşi dărui un păhărel de vin, apoi încă unul şi… fără să-şi dea seama cum, capul îi căzu pe masă. Vinul din Monte Carlo era prea tare pentru dânsul.

Cu un ţipăt răguşit el sare-n sus, simţindu-se apucat de ceafă de o mână de fier. Nenorocitul cade în genunchi şi rămâne în poziţia asta, căci în faţa lui se află Masca-Roşie, din ai cărui ochi ţâşnesc scântei.

— Câine blestemat! răcneşte la dânsul stăpânul. Mărturiseşte, cine te-a cumpărat ca să mă trădezi!

Individul îşi holbează ochii şi dinţii i se lovesc cu putere în gură.

— Stă… pâ… ne… bâlbâie el, eu nu-s trădător, Dumnezeu mi-e martor! Eu nu ştiu să fi făcut ceva.

— Te-ai înţeles cu un copoi poliţienesc care a pătruns în parc în noaptea asta. Să nu încerci să faci teatru cu mine. Cu Masca-Roşie nu se glumeşte! Stăpâna a dispărut. Şi ştii prea bine cu câte recomandări ţi-am lăsat-o în grijă! Barca de sub stânci nu mai e acolo şi cu dânsa a fost dusă de aici ducesa.

Individul stă înmărmurit şi nu ştie ce să creadă. În mâna lui Rammont zăreşte revolverul şi ştie că viaţa îi este în joc. Ridică implorator mâinile şi rosteşte înspăimântat:

— Stăpâne, eu nu ştiu nimic din toate astea. Acum vreun ceas am bătut la uşa stăpânei, întrebând-o dacă o pot servi cu ceva, dar ea a răspuns că n-are nevoie de nimic. Nimeni n-a pătruns în parc şi n-am auzit niciun strigăt de ajutor.

Hector Rammont, care cunoaşte oamenii, îşi dă seama îndată că n-are de-a face cu un trădător.

— De data asta îţi dăruiesc viaţa, spune el cu răceală. Dar mâine vei dezbrăca livreaua şi te vei duce să lucrezi pe ştrand, căci după cum văd, aici nu te prea pricepi. Locul tău îl va ocupa altul. Şi ia aminte că viaţa ta atârnă de un fir şi voi pune să fii supravegheat cu cea mai mare rigurozitate.

Şi dându-i un picior în spate, Masca-Roşie părăseşte ghereta şi se îndreaptă spre camera sa.

Capitolul 75 – George Vallières o găseşte pe Alice

Într-o stare de plâns, George Vallières fu dus din clădirea băncii spre circumscripţia de poliţie din vecinătate, unde i se luă un interogatoriu. În capul său vâjâia o adevărată furtună şi necontenit îi apărea în faţă chipul dulce al Alicei, pe care o văzuse dormind ca un copil, care vrusese să-l ocrotească, dar apoi se aruncase la pieptul Măştii-Roşii.

Cariera lui era distrusă; asta o simţea destul de bine. Unchiul său fusese anunţat telefonic despre cele întâmplate şi primirea ce i-a făcut-o nu era deloc călduroasă.

Toată poliţia a fost pusă pe urmele Demonului roşu şi a tovarăşilor săi. Toate gările a fost ocupate, telegraful transmitea în toate părţile ordine de urmărire.

Cu toate astea, poliţia nu izbutise să-şi vadă sforţările încununate de succes.

Ochi-de-Pisică îşi continuă şi el activitatea. Primul lucru ce-l făcu după ce scăpă din catacombe, fu să-l viziteze pe George Vallières, cu care avu o convorbire lungă. Şi cuvintele sale izbutiră să îndepărteze din mintea tânărului poliţist gândul sinuciderii.

— Să ne-ntindem mâinile! zise Hartenberg hotărât. Ştiu acum că şi dumneata ai toate motivele să-l predai călăului pe demonul acesta. Cariera dumitale e zdrobită, fireşte, dar poţi rămâne alături de mine şi nu se ştie dacă nu vom avea nevoie unul de altul.

George Vallières întinse mâna, cu şovăială:

— Bine, primesc. Dar voi părăsi îndată Parisul, căci nu mă mai pot arata pe străzile lui. Vei auzi de mine. Şi poate că mai am un motiv ca să dau de urma acestui diavol cu chip de om şi să-l nimicesc.

— Şi de ce nu mi-l spui şi mie? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Am găsit pe lângă dânsul o fată din care făcuse o unealtă lipsită de voinţă. Ea e strâns legată de el şi vrea să piară împreună, dacă va fi nevoie. Eu însă, ştiu că trebuie s-o salvez, chiar dacă ar fi să mă coste viaţa… căci o iubesc pe făptura aceasta.

Tânărul francez nici nu bănuia ce furtună se stârnise în sufletul

detectivului la auzul acestor cuvinte, dar Hartenberg îi întinse încodată amândouă mâinile.

— În cazul acesta, ţinta dumitale e cu atât mai frumoasă, domnule Vallières. Nu pot decât să-ţi doresc noroc din toată inima.

Şi cei doi bărbaţi se despărţiră.

*

Ochi-de-Pisică dispăru fără urmă, şi nimeni nu ştia încotro o pornise.

George Vallières începu să se dedea petrecerilor. Nu mai putea închide ochii, căci îl obseda necontenit râsul batjocoritor al omului cu masca roşie.

În sala năpădită de lumina de la *Moulin Rouge*, între râsete de femei frumoase şi cupe de şampanie, căuta uitarea atât de necesară. Şi după câteva zile găsi chiar ceea ce căuta, o femeie cu părul negru ca pana corbului şi ochi ca albastrul mării. Chipul ei cam palid era de o frumuseţe răpitoare. Toată fiinţa acestei femei respira patimă aprinsă şi când ea descoperi că tânărul era «în franci», cum se zice, se alipi de el cu toată drăgălăşenia.

Şi se părea uneori că frumoasa franţuzoaică urmărea un scop anumit, pe care-l ascundea intenţionat faţă de amantul ei. Dar Vallières nu-şi bătea capul cu asemenea lucruri.

Acum nu-l mai reţinea nimic la Paris şi propuse fetei să plece cu dânsul pe Riviera, pentru a gusta acolo fericirile paradisului.

Şi aşa făcu. Ajungând la Monte Carlo închirie o vilă pe ţărmul mării, pentru el şi… Aranka.

Apoi se aruncă în vârtejul distracţiilor şi Aranka îi era tovarăşa potrivită.

Un instinct nelămurit spunea pătimaşei femei că într-o bună zi se va întâlni din nou cu Masca-Roşie. Şi aştepta această clipă cu credinţă nestrămutată, din ziua când izbutise să scape de la spitalul din Berlin.

Cu banii pe care i-a furat de la Hermann Erbach, şi-a cumpărat rochii şi ce-i mai trebuia, apoi a şters-o la Paris. Ajunsă în oraşul de pe malurile Senei, nu i-a fost greu să pătrundă în cercurile pe care le frecventase înainte şi după puţin timp frumoasa Aranka dansa din nou în toalete strălucite, la *Moulin Rouge*.

Uneori se-ntreabă ce găseşte deosebit în George Vallières. Bărbatul acesta nu-i prea place şi toată veselia lui pare silită, ca şi cum ar căuta să uite o durere sau o pierdere mare.

La Monte Carlo, Aranka era cu ochii în patru, dar până acum nu izbutise să descopere undeva pe fostul ei amant.

Ştia bine că Hector Rammont nu murise. Şi cum s-ar fi putut să moară omul acesta cu şapte vieţi într-însul?

Într-o seară, Aranka se simţi cam istovită şi rămase în vilă. În

schimb, George Vallières era stăpânit de o neliniște care-l alunga din casă. Își luă rămas bun de la amantă-sa, spunându-i că merge pe terasa cazinoului, unde cânta capela lui Arpad țiganul.

Tânărul francez nu știa singur ce-l mâna afară din casă. Sosise momentul când începea să se plictisească de pătimașa femeie. Iubire adevărată nu simțise niciodată pentru dânsa. Căuta numai s-o uite pe cealaltă, pe care o văzuse într-o casă din Paris.

George Vallières se-ndreptă spre terasa cazinoului și căută vreun cunoscut, cu care să poată sta de vorbă câtva timp. Dar nu găsi pe nimeni.

Și atunci se așeză într-un ungher, comandând o sticlă cu șampanie. Bău agale pahar după pahar și în cele din urmă se ridică și ieși.

Încotro s-o apuce?

Să se-ntoarcă la Aranka, nu prea avea gust. Și atunci începu să rătăcească fără țintă pe străzi, trezindu-se pe negândite la țărmul mării.

O liniște mormântală domnește în juru-i. Nu se aude decât freamătul frunzișului și murmurul mării.

Pășește încetișor înainte, dar deodată rămâne locului și-și apropie fața de grilajul unei grădini. Luna cade pe o pajiște din interiorul acesteia.

Și acolo apare tocmai o făptură feminină, îmbrăcată într-o rochie ușoara de casă și cu părul despletit căzându-i pe umeri.

George Vallières rămâne ca împietrit. Ochii i se holbează, apoi își duce mâinile la inima ce bătea să i se spargă.

Fata întoarce capul și el îi recunoaște trăsăturile. E Alice, ființa care-i muncește gândurile de atâta timp.

El vrea sa strige, dar țipătul îi rămâne în gâtlej. Îl cuprinde un fel de groază, gândindu-se că a devenit amantul unei cocote pariziene, pierzând cu aceasta dreptul să se apropie de copila dulce pe care o zărește printre gratiile grilajului. Uită că și Alice e tovarășa unui criminal și că lumea o consideră tot atât de decăzută ca Aranka. Inima îi spune că fata aceasta stă cu mult mai presus ca cealaltă.

Tâmplele îi zvâcnesc cu putere. Ce să facă? Dacă tovarășa Demonului roșu se află aici, nici regele criminalilor nu poate fi departe.

George Vallières își spune c-ar putea repara acum înfrângerea pe care o suferise la Paris. E de-ajuns să alerge la prefectura poliției și să se întoarcă cu câțiva jandarmi, care să împresoare vila.

Dar tânărul parizian șovăie… căci odată cu Masca-Roșie poliția va fi silită s-o aresteze și pe tovarășa sa. Și asta nu trebuie să se-ntâmple cu niciun chip.

Nu; altfel va face. Va lucra pe socoteală proprie.

O schimbare uriașă se petrece într-însul. Regretă din suflet viața pe

care o dusese în ultimele zile. Împotriva Arankăi resimte un sentiment de ură.

Gânditor şi cu paşi măsuraţi, o ia de-a lungul grilajului. Trebuie să pătrundă înăuntru, pentru a ajunge în apropierea fiinţei iubite.

Îşi dă seama cu spaimă că nu posedă nicio armă la dânsul. Revolverul şi-l lăsase acasă. Cu toate acestea, nu dă înapoi.

Să sară peste gard e cu neputinţă, căci are ţăruşe ascuţite de fier. Ochiul său descoperă, însă, un zid care împrejmuieşte un loc viran învecinat. Urcându-se într-un copac va izbuti să se caţere pe zid şi din această a doua grădină nădăjduieşte să poată sări în cea dintâi.

Fără să stea mult pe gânduri, începe să-şi pună planul în aplicare şi după sforţări nebănuite pune piciorul în grădina pe al cărei pământ păşise piciorul frumoasei necunoscute.

Şi iată-l mergând în vârful picioarelor, rotindu-şi privirile în toate părţile, apoi oprindu-se deodată. Aude paşi apropiaţi, ceea ce-l face să se ascundă în dosul unui trunchi gros de copac. Luna luminează îndeajuns ca să poată vedea ce se petrece în jurul său.

Paşii sunt ai unui bărbat – asta-i lesne de ghicit. Şi într-adevăr, după câteva clipe se arată o umbră neagră pe alee. E un individ înalt şi puternic, care-şi roteşte capul în toate părţile şi pare să asculte cu încordare. Poate c-a auzit un zgomot suspect şi vrea să se-ncredinţeze despre ce-i vorba. Dar păşeşte înainte şi nu observă prezenţa lui Vallières.

Tânărul francez mai aude câtva timp scrâşnetul nisipului sub paşii necunoscutului, apoi totul amuţeşte.

— Un paznic! îşi spune dânsul. Asta-nseamnă să fiu cu ochii-n patru.

Apoi porneşte mai departe şi după câteva minute ajunge în faţa scărilor unei terase, care duce în vila aproape în întregime ascunsă printre copaci.

Se pare că cei dinăuntru mai veghează, căci o rază de lumină pătrunde pe uşa cu geamuri, care dă pe terasă. La dreapta şi la stânga scărilor sunt vase mari cu plante exotice, care proiectează umbre mari.

Cu o săritură, parizianul ajunge pe scară, şi de aici pe terasă. Mai aruncă o ultimă privire în jur, apoi se apropie de uşă şi priveşte înăuntru. Încăperea e goală. E un vestibul elegant, care dă în altă încăpere, despărţită printr-o draperie de mătase, care este întredeschisă. E şi odaia aceasta luminată. Tocmai în clipa aceasta alunecă pe acolo silueta îmbrăcată în alb a Alicei.

Cu hotărâte nestrămutată, George Vallières apasă pe clanţă şi uşa se deschide. Reţinându-şi respiraţia, păşeşte în mijlocul încăperii şi privirea lui se opreşte cu dor pe draperia din faţă.

Ştie bine că în clipa următoare ar putea fi un cadavru, căci n-are nicio armă la el. Şi Mască-Roşie dacă-l va surprinde, nu va sta o clipă

în cumpănă pentru a-l ucide.

Cu toate acestea, nu simte niciun fel de frică. Încă-o clipă şi apoi se află în faţa draperiei, pe care o dă în lături… Pe un divan acoperit cu covoare orientale, se odihneşte Alice…

Rochia vaporoasă îi ascunde trupul mlădios, capul şi-l ţine pe braţ şi părul uşor ondulat scânteiază ca aurul în reflexul lămpii care e aşezată pe un piedestal de marmură. Ochii-i sunt întredeschişi, de parc-ar visa şi pieptul îi tresaltă uşurel.

George Vallières nu se mai poate stăpâni. Cu un strigăt înăbuşit, se năpusteşte în budoarul frumoasei femei şi i se aruncă la picioare.

Un ţipăt de spaimă scapă de pe buzele nenorocitei, care sare-n sus şi priveşte rătăcită spre tânărul, al cărui chip îl recunoaşte imediat.

— Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici? exclamă ea. Cum ai ajuns în această încăpere? Nu ştii că sunt supravegheată şi că viaţa dumitale atârnă numai de un fir de păr? Masca-Roşie ţi-a dăruit viaţa, dar azi nu voi mai fi în stare să pun o vorbă bună pentru dumneata.

— Nici nu mă tem de moarte! rosteşte tânărul, privind-o cu ochii scânteietori de patimă. Ştiu că afară dă târcoale un om al casei, însărcinat probabil, să ucidă pe loc orice persoană suspectă. Dar asta nu mă înspăimântă, precum nu mă tem de nimic, de când am văzut, din stradă chipul dumitale fermecător.

— Nenorocita de mine! se tânguieşte Alice. De ce am părăsit casa? Eu voi purta vina morţii dumitale şi nu voi putea uita niciodată asta. Poate că mai există o scăpare… fugi repede, căci stăpânul casei nu s-a întors încă. Te implor, pe tot ce ai mai sfânt în lumea asta, fugi cât mai e timp!

Tânărul se ridică de jos şi răspunde cu hotărâre:

— Ştiu prea bine cât de mare e primejdia care mă paşte, dar nu-mi pasă. N-am nicio armă şi dacă demonul acela m-ar surprinde, nici nu m-aş putea apăra. Dar vreau să-ţi împlinesc dorinţa şi să plec. Însă numai un lucru trebuie să afli: nu plec singur, ci te iau şi pe dumneata pe braţele mele şi te duc de aici. Un spirit rău a pus stăpânire pe dumneata şi te ţine încătuşată. După ce vei scăpa de sub influenţa Demonului roşu, vei renaşte la viaţă şi-l vei blestema, cum îl blestemă atâţia alţii.

Un zâmbet ciudat flutură pe chipul Alicei.

— Te înşeli, domnule, căci eu l-am urmat de bunăvoie pe Masca-Roşie şi voi rămâne la el până la sfârşit. Orice s-ar întâmpla, oricâte blesteme s-ar abate pe capul lui, eu ca dânsul rămân şi nicio putere pământească nu m-ar putea despărţi.

— Asta-i nebunie curată! strigă George Vallières cu glasul răguşit. Probabil că nu mai eşti în stare să judeci situaţia cu mintea limpede. Diavolul acesta a pus stăpânire pe fiecare bătaie a inimii dumitale, pe toate gândurile dumitale. Un singur şi ultim mijloc mai rămâne pentru

a te salva: să te smulgem cu forţa din mâna regelui criminalilor.

— Şi cine să facă asta? întreabă fata.

— Eu o voi face! răspunde tânărul. Poate că niciodată nu se mai iveşte un prilej ca acesta. Înainte ca Masca-Roşie să se înapoieze, noi vom fi în stradă şi eu te voi duce într-un hotel, unde vei fi în deplină siguranţă. Chiar dacă Demonul roşu ar avea, aici în Monte Carlo întreaga bandă la dispoziţie, nu-i va folosi la nimic, căci eu posed mijloacele să te apăr de persoana lui.

Alice făcu un gest de refuz:

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru ceea ce vrei să faci pentru mine şi pentru nobilele dumitale simţăminte. Dar dacă vrei într-adevăr să-mi fii prieten, atunci lasă-mă aici singură cu soarta pe care mi-am ales-o şi caută să dispari. Ascultă-mi sfatul, te rog.

Tânărul francez se aruncă din nou în genunchi, căutând să prindă mâinile fetei.

— Nu pot, îmi este cu neputinţă, murmură el. Mai e nevoie să-ţi spun că inima mea îţi aparţine, din clipa când te-am zărit la Paris, în împrejurări atât de tragice pentru mine? Orice primejdie m-ar pândi, eu nu renunţ la hotărârea mea, de a te salva! Şi voi aştepta atâta vreme până când inima dumitale va bate pentru mine, până se va şterge dintr-însa ultima urmă pe care a săpat-o acest diavol cu chip de om.

Fata ridică deodată capul şi priveşte speriată spre uşă.

— Tăcere! exclamă ea. Aud un zgomot. Dacă s-a întors Hector, totul e pierdut.

E de-acum lângă draperie, de a cărei mătase ea şi-a încleştat mâinile. Vallières o urmăreşte cu privirea pătimaşă.

Cineva bate în uşa de afară. Alice aşteaptă o clipă, apoi îşi ia mâna de pe draperie. Păşeşte încetişor spre un divan şi după ce se întinde pe el – ca şi cum ar vrea să pară ostenită – strigă:

— Intră!

Este paznicul lui Rammont, care face în acelaşi timp şi slujba de servitor.

— Ce doreşti? îl întreabă.

— Voiam să-ntreb numai, dacă n-aveţi vreo dorinţă, coniţă? întreabă el.

— Nu, mă duc la culcare acum şi nu mai am nevoie de dumneata.

Individul dispare şi uşa se-nchide din nou în urma lui. Fata se repede în grabă şi trage zăvorul. Apoi intră în budoar.

— Nu mai e nicio clipă de pierdut! exclamă ea. Peste câteva minute paznicul îşi va face rondul şi până atunci trebuie să fi părăsit parcul. Te implor pentru ultima oară, pleacă!

George Vallières trece pragul. Vede în faţa sa terasa năpădită de lumina lunii şi ştie că nu trebuie să mai şovăie.

— Nu voi pleca fără dumneata! rosteşte el, apucându-i mâna.

Ea caută să se desfacă, dar nu izbuteşte. George Vallières a şi apucat-o în braţe şi se îndrepta spre uşă. Trage zăvorul, apoi o deschide. În faţa sa e parcul scăldat în lumina argintie.

Alice încearcă cu o nouă sforţare să scape din strânsoare. Ştie prea bine că nu trebuie să scoată decât un singur strigăt şi paznicul pus de Rammont îi va veni în ajutor. Omul acesta e o unealtă oarba a Măştii-Roşii şi l-ar ucide pe loc pe străinul care a pătruns la dânsa.

Gândul acesta grozav îi închide gura, însă. Afară pe terasă se rupe din mâna lui şi coboară în grabă scările, pierzând cu prilejul acesta batista.

Dar tânărul o urmează repede. Şi când s-o ajungă, Alice se împiedică de ceva, capul ei se izbeşte de trunchiul unui copac şi cade leşinată.

În clipa aceasta o uşă se deschide în vilă. George Vallières aude paşii unui om, o ridică repede pe fată de la pământ şi se târăşte într-un tufiş, unde o lasă jos. Îngenunchează lângă ea şi priveşte cu încordare printre frunze.

Pe poteca ce trece prin faţa lor se apropie cineva. E paznicul. De data asta Vallières îi zăreşte chipul de brută. Pare un animal care-şi pândeşte prada şi în mâna dreaptă ţine o secure scurtă. El trece înainte, îşi încheie rondul de noapte şi intră înapoi în vilă.

George Vallières îşi spune că trebuie să profite de prilejul acesta. Ştie că fata a căzut într-un leşin uşor, dar înainte de a se trezi trebuie s-o pună în siguranţă.

O ridică de jos şi iese din tufiş. Atunci îi dă în gând că n-are cum să deschidă poarta grea care dă în stradă. Cât despre sărit zidul, nici pomeneală.

Îi vine o idee salvatoare. Se întoarce repede şi o porneşte spre malul mării. După câteva clipe, descoperă într-adevăr o scară îngustă de piatră, care duce printre stânci, spre apă. Şi atunci zăreşte o barcă, legată de un ţăruş. Desface repede lanţul, o urcă pe fata leşinată, sare apoi şi el înăuntru şi pune mâna pe lopeţi, vâslind spre larg.

Acum respiră uşurat. Se salvase pe sine şi o salvase pe Alice.

Barca se îndepărtează repede şi nimeni nu-i aţine calea.

Dar încotro s-o ducă pe fată? Prea uşor nu este. Va trebui să se folosească de multă diplomaţie ca să câştige de partea lui poliţia din Monte Carlo, pentru a o ocroti pe sărmana necunoscută, fără a căuta să afle cine este.

Îşi aduce aminte că vila în care locuieşte cu Aranka e aşezată pe ştrand şi se poate pătrunde într-însa dinspre mare. Cel mai nimerit lucru e s-o ducă acolo, până-i va da în gând o nouă idee salvatoare.

Vâsleşte înainte cu toată puterea şi peste câteva minute ajunge într-un golfuleţ şi trage barca la mal. În faţă se înalţă vila unde

locuieşte.

Sare repede pe ţărm şi leagă barca, apoi o ridică pe Alice şi porneşte cu ea pe cărăruia ce duce sus, spre vilă. Acolo se află o uşă dosnică, ce rămâne întotdeauna deschisă; prin aceasta ajunge uşor în etajul de sus, fără ca Aranka, amanta sa care locuieşte la parter, să bănuiască ceva.

O aşază pe Alice pe un pat, apoi păşeşte în vârful picioarelor în coridor până la scară şi ciuleşte urechile. Dar totul rămâne liniştit.

Se întoarce la Alice, cercetează ferestrele şi aprinde o lampă. Apoi se lasă pe un fotoliu şi-şi îngroapă fruntea în mâini. Mai are mult de lucru în noaptea asta şi nu-şi poate îngădui o clipă de odihnă. Dar nu resimte niciun pic de slăbiciune, acum când e vorba s-o salveze pe biata Alice.

Aranka trebuie îndepărtată şi chiar în noaptea asta. Scoate din portofel o foaie de hârtie şi aşterne câteva rânduri pe ea. Când Alice se va trezi va citi scrisoarea, care are cuprinsul următor:

„Te-am smuls din mâinile omului cu masca roşie, aducându-te într-un loc sigur. Te implor să rămâi liniştită şi să aştepţi întoarcerea mea. Nu va trece mult şi zilele grele ale vieţii dumitale vor fi trecut. Să nu chemi ajutor, căci n-ai niciun motiv: atât viaţa cât şi onoarea dumitale nu sunt ameninţate.

Ţi-o garantează cu jurământ
George Vallières.”

Aşază scrisoarea în aşa fel încât Alice să dea imediat de ea, când se va trezi din leşin. Şi înainte de a pleca se apleacă înc-odată peste chipul fin şi palid al fetei. Un tremur îi trece prin trup şi o cerinţă imperioasă pune stăpânire pe el: s-o strângă la pieptul său şi s-o sărute cu patimă. Dar se trage repede îndărăt şi clatină capul:

— Nu! îşi spune el cu hotărâre. Voi căuta s-o câştig pe cale cinstită şi sărutarea pe care i-aş fura-o nu m-ar putea face fericit niciodată.

Părăseşte apoi camera şi o încuie pe dinafară. Coboară scara şi deschide uşa de la intrare. O trânteşte cu putere, ca să dea de înţeles că se întoarce acum acasă şi intră în odăile sale, care sunt luminate. Servitorul se dusese la culcare. George deschide un dulap şi scoate dintr-însul un număr de bancnote, punându-le în portofel.

Străbate apoi alte două odăi şi bate la o uşă. Aceasta se deschide şi Aranka apare în prag, îmbrăcată într-o rochie de mătase roz. Ochii ei negri îl învăluie cu o privire pătrunzătoare şi petrecându-şi braţul pe după gâtul lui, se naşte într-însa o bănuială.

— Unde ai fost, George? şopteşte ea, atrăgându-l spre un divan. Nu puteam adormi, căci gândul mi-era necontenit la tine. Ai o înfăţişare atât de ciudată! Haina ţi-e murdărită, de parcă ai fi căzut undeva sau

te-ai cățărat pe vreun zid.

La asta nu se gândise George Vallières. La lumina din cameră observă că Aranka are dreptate. Cu o mișcare hotărâtă îi desprinde brațul din jurul gâtului său și spune cu un zâmbet rece:

— Ai greșit, Aranka. E doar un simplu accident: când am coborât din trăsură am alunecat pe stradă. Atâta, și nimic mai mult. Acum, însă, am ceva foarte important de vorbit cu tine.

— Dar ce-i tu tine, George? întreabă femeia, surprinsă. Îmi ascunzi ceva, văd lămurit. Te-ai întâlnit cu cineva la cazino, cu care te-ai certat?

— Nu pentru mine, ci pentru tine, Aranka, răspunse tânărul folosindu-se de o minciună.

Dânsa păleşte. Avea toate motivele să se înspăimânte. Nu numai că fugise din Berlin, unde fusese arestată, dar și poliția pariziană cauta să pună mâna pe ea.

— Spune repede despre ce-i vorba! îi cere ea lui George.

Tânărul îi puse mâna pe braț.

— Trebuie să părăseşti pentru moment vila asta, spune el. Să nu discutăm mult despre asta, căci minutele sunt prețioase. Ai fost văzută azi în tovărășia mea și un prieten îmi spunea că un polițist parizian îmi va face o vizită. E vorba să fii arestată, căci personajul în chestie te cunoaşte din alte vremuri. Nu-ți rămâne altceva decât să-ți petreci restul nopții în vreun hotel și să pleci la Paris cu primul tren de dimineață.

În vreme ce el vorbea, Aranka îi observa cu atenție și bănuitoare, trăsăturile.

— Și dacă aș refuza să fug? întreabă ea, cu încăpățânare. Să zicem c-aș fi curioasă să mă prezint în persoană acestui polițist, parizian și s-aud de la el ce vrea?

George se ridică de pe divan.

— În cazul acesta va trebui să-ți impun să dai urmare cererii mele, răspunde el, rece. Trebuie să iau în considerație situația mea, căci unchiul meu e șeful poliției din Paris. Nu prea mi s-ar potrivi să fiu găsit în societatea unei criminale urmărite.

Ca un animal rănit Aranka sare în sus. Din ochii ei scapără fulgere și pumnii i se încleştează.

— Îndrăzneşti să-mi spui asta mie, George? Mă arunci aşa cu una cu două, în stradă, în toiul nopții?

Tânărul înălță din umeri.

— De ce întrebuinţezi expresii atât de tari? Eu te voi însoți și vom lua împreună o trăsură care ne va duce la un hotel. De îndată ce te voi şti în siguranță acolo, mă întorc la vilă. Visul scurt pe care l-am trăit împreună, trebuia să ia sfârșit odată și odată.

Aranka își încrucișează mâinile pe piept și privi furioasă la dânsul.

— Mă minţi şi mă înşeli! îi aruncă ea în faţă. Te voi înfrunta şi voi rămâne aici!

Vallières scoate portofelul din buzunar şi numără câteva bancnote pe masă.

— Uite, ca să nu duci lipsă de nimic. Nu căuta să mă întărâţi, căci altminteri m-aş vedea silit să recurg la mijloace care mi-ar fi foarte neplăcute.

Dintr-o săritură femeia se proţăpeşte în faţa lui şi-l apucă de piept:

— Mă ameninţi, George? Ei bine, aruncă-mă afară. De ce nu mi-ai spus-o de la început că ţi-ai găsit altă iubită, din faţa căreia trebuie să dispar?

El o împinge încolo şi zice:

— Ţi-ai pierdut minţile, Aranka. Acum îmbracă-te, te voi aştepta zece minute, dar nu mai mult. Restul toaletelor le poţi lăsa aici şi voi purta eu de grijă ca dis-de-dimineaţă servitorul să ţi le ducă la gară.

O clipă se pare că Aranka e gata să izbucnească în blesteme sălbatice, dar apoi îi flutură pe buze un zâmbet ciudat şi părăseşte odaia. Mai curând decât s-ar fi aşteptat dânsul, ea se îmbrăcă.

— Sunt gata, George.

Dar înainte de a părăsi încăperea strânge în grabă bancnotele, căci ştie ce valoare are banul în lumea aceasta.

Fără să-şi mai spună un cuvânt, ies amândoi în stradă. Găsesc imediat o trăsură în care se urcă, îndreptându-se spre unul dintre cele mai elegantele hoteluri din Monte Carlo.

Aici domneşte încă animaţie şi nimeni nu ia în seamă perechea elegantă care trece prin hol. Vallières schimbă câteva cuvinte cu directorul şi acesta face un semn. Un funcţionar se apropie şi-i conduce pe cei doi spre camera respectivă.

După vreo zece minute parizianul coboară înapoi scările şi rămâne câtva timp de vorbă cu directorul căruia îi dă dispoziţiunile necesare.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu observă cum Aranka alunecă pe scări ca o pisică şi dispare pe o uşă laterală.

Vallières se desparte de hotelier cu gândul să se înapoieze la vilă, când se încrucişează cu un bărbat, pe terasă. Acesta întoarce capul şi priveşte lung pe parizian, timp de câteva clipe. Surprins, se îndreaptă apoi spre dânsul şi i se adresează în şoaptă:

— Sunt încântat că vă întâlnesc aici, domnule Vallières. Nici nu bănuim că sunteţi în Monte Carlo.

Tânărul măsoară cam indispus personajul care-i stă în faţă. E un bărbat slăbuţ, cu părul cărunt şi îngrijit pieptănat. Din dosul ochelarilor cu ramă de aur privesc doi ochi cenuşii, de o mare putere hipnotică.

— Cine eşti dumneata, domnule? N-am plăcere să te cunosc, spune el, vrând să pornească înainte.

— Să ne aşezăm în colţul acesta, domnule Vallières, răspunde celălalt. Cred că avem să ne povestim lucruri importante. Nu-ţi mai reaminteşti de Ochi-de-Pisică?

George se simte străbătut ca de un curent electric. Apucă braţul detectivului şi-l trage spre colţul unde e o masă liberă. Niciunul dintre ei nu observase că în spatele lor, ascunsă după peretele de verdeaţă, se află Aranka. De la locul ei, fata poate auzi tot ce vorbesc dânşii.

Cei doi bărbaţi comandă o sticlă cu vin, apoi Ochi-de-Pisică îl lămureşte pe Vallières cum a ajuns la Monte Carlo. Ca încheiere spune că a venit aici fiind încredinţat că va da de urma omului cu mască roşie.

— Regele criminalilor se află în oraşul acesta! şopteşte el tânărului, aplecându-se peste masă. Sunt de-abia de 48 de ore aici şi am descoperit primele urme. De-aceea m-am deghizat cum mă vezi.

George ascultase tot timpul fără să întrerupă. Acum, însă, nu se mai poate stăpâni. În cuvinte repezi istoriseşte întâmplarea din noaptea aceasta. Unui singur om din lume îi poate face destăinuirea şi acesta e Ochi-de-Pisică.

Pe chipul detectivului apare o expresie de încordare. George Vallières nu poate şti de ce e atât de tulburat bărbatul de lângă dânsul. Când sfârşi ce avea de spus, celălalt îi apucă braţul şi-l strânge cu putere.

— Ştii dumneata, domnule Vallières, ce mi-ai dat cu vestea asta? Mai mult decât propria mea viaţă.

Tânărul îl priveşte înmărmurit şi atunci detectivul continuă cu glas care trădează iritaţia:

— Fata aceea, tovarăşa Demonului roşu, pe care-l voi preda călăului, nu este alta decât propriul meu copil, nenorocita mea Alice. Vrei să ştii de ce diavolul acesta se ţine de dânsa şi-o târăşte pretutindeni unde se duce? Pentru că are într-însa o armă grozavă împotriva mea, căci ori de câte ori l-am avut în mână, el mi-a scăpat, cu ajutorul propriului meu copil. Acum, însă, i s-a tăiat puterea, ca şi lui Samson, căruia Dalila i-a tăiat părul. Spui că Alice se află în vila dumitale? Atunci să nu mai pierdem nicio clipă şi să pornim într-acolo. De-abia când o voi ţine în braţe şi o voi şti la adăpost de demonul acesta, voi putea răsufla în voie.

Detectivul fu cuprins de emoţie şi-şi duse mâna la frunte. Omul acesta de fier era gata să izbucnească în lacrimi. Dar se reculese repede şi-şi aţinti din nou privirile asupra lui George.

— Parcă-mi spuneai, domnule Vallières, că ai mai zărit-o şi la Paris pe nefericita mea copilă, când te-ai îndrăgostit de ea?

— Aşa este, domnule Hartenberg, răspunde George. O iubesc pe fiica dumitale şi o singură ţintă îmi mai rămâne în viaţă: să trezesc şi în ea dragoste pentru mine. Ea se mai află încă sub farmecele acestui

demon, dar noi amândoi o vom salva curând de tot de primejdioasa lui înrâurire.

— Bietul tânăr! exclamă Ochi-de-Pisică, mişcat. Cred că dragostea asta îţi va căşuna multă durere, căci Alice nu mai e în stare să devină soţia unui om de treabă.

— Despre asta vom sta de vorbă altă dată, domnule Hartenberg, spune Vallières; acum vino cu mine la copila dumitale.

Plătesc consumaţia, apoi se ridică de la masă.

Aranka auzise totul şi cu câteva clipe înainta de sfârşitul convorbirii, se furişase spre cealaltă parte a terasei. Afară, cheamă în grabă o trăsură.

— Ia-o repede spre vila Francesco. Ai un bacşiş bun! se adresează ea birjarului.

Sare în trăsură şi un râs sinistru domină uruitul roţilor.

Ochi-de-Pisică şi tânărul său prieten sosesc şi dânşii în acelaşi loc după câteva clipe, dar nu mai găsesc nicio trăsură.

— Să nu pierdem vremea, spune Vallières. Vila nu e prea departe şi dacă o luăm la picior, ajungem repede.

Pornesc unul lângă altul. Ochi-de-Pisică zice deodată:

— Eşti sigur că, între timp, nu şi-a vârât codiţa cineva pe-acolo?

— Poţi fi liniştit! răspunde francezul. Am încuiat bine uşile şi singura persoană care mi-ar fi putut părea periculoasă, se află în hotelul pe care l-am părăsit mai adineauri.

— Atunci e bine! răspunde detectivul.

Cotesc printr-o stradă lăturalnică şi, ajungând în faţa vilei, Vallières vâră cheia în broască. Încearcă s-o răsucească, dar… rămâne înmărmurit.

— Ce-i asta?… îngână el.

Ochi-de-Pisică, prins de o bănuială, smuceşte gratiile şi poarta se dă în lături.

— Broasca a fost stricată! mormăie el, înciudat. Dumnezeule sfânt, tocmai în clipa când eram sigur că-mi regăsesc copila, să se fi întâmplat ceva?

Palid ca un cadavru, Vallières îl urmează pe bătrân. Deodată, Ochi-de-Pisică apucă pe tânăr de braţ şi gâfâie:

— Tăcere! N-ai auzit nimic?

— Ce s-aud, domnule Hartenberg? şopteşte parizianul.

— Parcă era un strigăt de ajutor, înăbuşit. Ascultă… înc-odată!

În clipa aceasta un strigăt ascuţit se aude în noapte:

— Ajutor!… Ajutor!…

Se produce iar linişte, apoi urmează o lovitură înăbuşită, în apă.

— Înainte! strigă ca ieşit din minţi, Ochi-de-Pisică, trăgând pe celălalt după dânsul. E copila mea… mi-au ucis-o!

Şi în vreme ce ei îşi fac loc printre tufişuri, călcând totul în

picioare, un râs sinistru, triumfător, sparge liniştea nopţii.

Capitolul 76 – Aruncată în mare

Trăsura în care se urcase Aranka opreşte în apropierea vilei Francesco. Faţa sare repede afară, trânteşte portiera şi aruncă birjarului o monedă de aur. Acesta dă bice cailor şi porneşte din loc.

Aranka aleargă spre grilaj şi-şi roteşte privirea în toate părţile, ca să se încredinţeze dacă nu e urmărită de nimeni. Ştie că-i rămân numai câteva minute pentru a lucra. Mormăie cuvinte pline de furie.

— De unde să bănuiesc eu asta? Mi-o aduce pe fata asta în casă, în vreme ce eu îl aştept jos! Necontenit mi se aşază fata asta în drum, şi nu voi avea linişte decât după ce o voi fi nimicit. Ei îi datorez şi lovitura de pumnal pe care mi-a dat-o la Berlin Hector Rammont. Dar lasă că va afla ea azi cine sunt eu, şi cum ştie să se răzbune o femeie insultată.

Apasă mânerul porţii, dar aceasta rămâne închisă. Se aşteptase, de altfel. Scoate de sub mantie un ciocan mic, pe care şi-l procurase în grabă de la un servitor al hotelului. Câteva lovituri şi broasca se desface.

Cu paşi repezi se îndreaptă apoi spre vila, din care o izgonise George cu puţin înainte. Se apropie de uşa dosnică şi pe întuneric urcă scara. Ajunsă, sus, ciuleşte urechile în toate părţile, dar nu aude nimic.

În tâmpul acesta, nenorocita Alice îşi venise în fire. Deschise ochii şi privi în jurul ei. Totul i se părea străin şi deodată o cuprinde teama. Cu un ţipăt sare în sus. Se repede la fereastră şi priveşte în grădină. Totul îi pare străin şi aici.

Apoi se îndreaptă spre uşă şi încearcă s-o deschidă, dar nu izbuteşte. De-abia acum zăreşte biletul lăsat de Vallières. Cu ochii holbaţi citeşte cele câteva rânduri. Şi acum îşi dă seama ce se întâmplase cu ea.

Caută, cu mâinile ei slabe să spargă broasca, dar e în zadar. Apoi începe să bată cu putere în uşă, nădăjduind că vreun servitor o va auzi. Zadarnic însă.

Tremurând de enervare, nefericita se aruncă în pat şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

Deodată, un zgomot îi ajunge la ureche. Se ghemuieşte înspăimântată; îşi apasă pieptul în care inima bate cu putere şi priveşte ţintă spre uşă. Cheia – pe care George o lăsase în broască – e răsucită şi uşa se dă în lături.

În lumina lămpii Alice zăreşte chipul Arankăi.

Un strigăt de groază îi scapă de pe buze. Recunoscuse imediat figura aceea care se aplecase cândva asupra ei şi ridicase pumnalul. Şi atunci, ca şi acum, ochii ei scânteiau sălbatic şi plini de ură.

— Ce vrei iar de la mine? strigă Alice, întinzând braţele, spre apărare.

Aranka aruncă o privire grăbită prin odaie, apoi se apropie de fata care tremură din tot trupul.

— De ce a trebuit să te mai întâlnesc în drumul meu, mizerabilo? scrâşneşte ea, ridicând mâna în care mai ţine ciocanul. Mă recunoşti vasăzică? Atunci am avut toate motivele să-ţi curm firul vieţii, căci mi-ai răpit bărbatul pe care-l iubeam şi pentru care am înfăptuit chiar şi o crimă. El a fost al meu, până-n ceasul când ai apărut tu în cale. Dacă lovitura de pumnal n-ar fi dat greş atunci, aş fi azi lângă el şi lumea ar fi a noastră. Aşa, însă, am fost nevoită să fug şi am devenit o jucărie în mâna urmăritorilor. Ştii tu că şi George Vallières a fost iubitul meu? Să-ţi povestesc cum m-a adus el la Monte Carlo şi cum m-a azvârlit în stradă în noaptea asta, pentru că s-a îndrăgostit şi el de tine. N-am niciun motiv să te cruţ. Dar înainte de asta, află că George Vallières şi tatăl tău, Ochi-de-Pisică, se află în drum spre vila asta, pentru a te salva pe tine. Vor veni, însă, prea târziu şi nu vor mai găsi decât cadavrul tău.

Alice fu cuprinsă de o groază nemărginită, la auzul vorbelor Arankăi. Îşi dădea bine seama că orice implorare ar fi de prisos. Dar ceea ce o îngrozea mai mult era faptul că tatăl ei se afla în drum spre vilă, unde în locul fiicei mult căutate avea să dea peste o făptură neînsufleţită.

Aranka îşi întoarce repede capul, căci i se pare a fi auzit un zgomot.

— Probabil că bat de-acum jos la uşă, ca să li se deschidă. Dar de intrat nu vor intra! scrâşneşte mizerabila.

Alice îşi încleştează mâinile de braţul Arankăi, care se pregăteşte s-o lovească cu ciocanul. Între cele două femei începe o luptă disperată. Alice izbuteşte în cele din urmă să smulgă ciocanul din mâna duşmancei sale şi să-l arunce într-un colţ. Uşa e deschisă şi poate că va reuşi să fugă pe acolo.

Aranka scrâşneşte de furie şi cuprinde cu braţele trupul delicat al Alicei. Cele două rivale au ajuns în mijlocul odăii. Alice se simte sfârşită de puteri şi cade în genunchi. Masa se răstoarnă, împreună cu lampa. Globul se sparge, petrolul ia foc şi într-o clipă se ridică o vălvătaie roşie.

Aranka îşi dă seama de primejdie şi în vreme ce e ocupată să stingă flăcările care îi cuprinseseră rochia, Alice o zbugheşte pe uşa deschisă. Dar mizerabila o zăreşte şi răcneşte ca turbată:

— Stai că nu-mi scapi tu, ticăloaso.

Şi se ia după dânsa.

Alice se rostogoleşte pe scări în jos, şi un singur gând o conduce: să plece din locul acesta, indiferent unde. Nu vrea să cadă în mâinile lui

Vallières, nici în ale tatălui ei.

Parcul îi va oferi, probabil, o ascunzătoare, cu tufişurile lui nenumărate. Aude dinspre scară strigătele de furie ale Arankăi şi căută să ajungă cât mai departe, tot mai departe, indiferent încotro, şi astfel apucă la întâmplare pe o potecă îngustă, care străbate grădina.

De-odată, zăreşte în faţa ei nişte stânci, şi la picioarele acestora e marea, care scânteiază în lumina lunii.

Un gând disperat pune stăpânire pe dânsa. Decât să cadă în mâinile acelei femei demonice, mai bine se aruncă în apă.

Atunci însă, un strigăt îi scapă de pe buze. O mână îi apucase de umăr şi glasul Arankăi îi răsună în ureche:

— Nu-mi scapi tu aşa uşor, ticăloaso! Nici Dumnezeu din ceruri nu te mai poate scăpa.

Alice se smulge din nou din mâna duşmancei de moarte şi o ia în fugă spre scara de piatră. Rămâne în capătul acesteia şi întinde braţele. Dacă vreun corăbier trece pe acolo va trebui s-o vadă şi-i va veni în ajutor. Într-adevăr, zăreşte o barcă, nu departe de stânca mare ce înaintează în apă.

Biata fată aruncă o privire îndărăt şi o vede pe Aranka venind în goană spre ea, cu braţele întinse. O săritură în apă şi va scăpa de această femeie. Dar Alice se-ngrozeşte la gândul acesta. E prea tânără spre a se duce de bunăvoie spre moarte. Deschide gura şi un ţipăt puternic răzbate până departe.

Se va apropia oare barca?

Alice mai strigă o dată, apoi e ajunsă de Aranka şi cu o îmbrâncitură, aceasta o aruncă de pe treptele de piatră, în apa mării.

Mizerabila rămâne locului pe una din trepte, izbucnind într-un hohot triumfător. Şi-a învins rivala şi acum va găsi mijloace să se apropie din nou de Hector Rammont.

Se-ntoarce şi porneşte spre parc. În apropierea unor tufişuri se opreşte şi ascultă cu încordare. Şi într-adevăr, aude strigăte şi trosnete de crengi uscate. Cei doi bărbaţi – Vallières şi Hartenberg – trebuie să fi auzit ţipătul de ajutor al Alicei şi pornesc în goană spre ţărm.

Aranka se pitulează într-un tufiş şi aşteaptă acolo până ce detectivul şi parizianul au trecut de dânsa. Şi atunci aude răsuflarea grea a lui Ochi-de-Pisică.

— Domnule Vallières, gâfâie nefericitul părinte, Alice a fost aruncată în apă de femeia aceea. Altfel nu se poate explica strigătul de ajutor pe care l-am auzit.

— Cu neputinţă! răspunse tânărul. Am dus-o pe Aranka la hotel, înainte de a mă fi întâlnit cu dumneata.

— Atunci să ştii că ne-a urmărit şi a ascultat o parte din convorbirea noastră, spune detectivul. În vreme ce noi veneam pe jos încoace, ea a luat probabil o trăsură şi a ajuns înainte.

Amândoi stau pe marginea stâncii şi privesc spre apa luminată de lună. Aranka, însă, iese din tufiş şi se-ndreaptă repede spre vilă. Dedesubtul ferestrei prin care pătrunde lumina focului, care între timp se înteţise, ea se ascunde din nou. Trebuie să ştie unde locuieşte Hector Rammont şi nădăjduieşte să afle asta din gura celor doi bărbaţi. De rivala ei, Alice, nu trebuie să se mai îngrijească. S-a înecat, fără nicio îndoială.

Ochi-de-Pisică îşi plimbă privirea deasupra apei. Ţărmul e format din stânci şi blocuri de piatră, care aruncă umbre negre în lumina lunii.

— De aici s-a prăbuşit nenorocita şi trebuie să cercetăm locul cu ajutorul unei bărci! spune detectivul, cu vocea îndurerată.

Dar George Vallières îl apucă de mână:

— Ia priveşte spre partea de colo, domnule Hartenberg! exclamă el. Ce se-ntâmplă oare?

Detectivul urmăreşte cu privirea direcţia indicată de Vallières. Spre nespusa lor uimire văd o barcă în care se află câţiva bărbaţi, apropiindu-se repede de un punct dintre stânci.

Ochi-de-Pisică scoate un strigăt, căci îşi dă seama ce caută acolo marinarii aceia.

— Au scos-o din apă pe nefericita mea copilă şi au luat-o în barcă, sune el. Repede jos pe mal şi să ne luăm după dânşii.

George Vallières îşi pune mâna pe braţul detectivului:

— Mă duc să văd dacă se găseşte vreo barcă pe ţărm. Ăia nu ne vor scăpa căci vom striga după dânşii. În caz de nevoie, ne putem folosi de revolvere. Ar fi însă important dacă am putea pune mâna pe Aranka; ea trebuie să fie încă în parc sau în vilă.

Detectivul strânge mâna tânărului francez.

— Peste zece minute sunt înapoi, spune el. Aşteaptă-mă în barcă.

Se furişează apoi printre tufişuri şi se apropie de casă. O lumină roşie cade pe locul liber dintre copaci.

— Ce-i asta? se întreabă detectivul, surprins.

Dar o singură privire îi este de ajuns pentru a-şi da seama despre ce-i vorba. Din câţiva paşi ajunge la o uşă deschisă şi dă buzna pe scară în sus. Un miros înăbuşitor de fum îl izbeşte în faţă şi-i arată direcţia încotro trebuie să apuce.

Peste o clipă ajunge la faţa locului. Primejdia nu e încă prea mare, căci flăcările cuprinseseră numai covoarele şi câteva perdele. Jos, în casă, se produce tămbălău. Un servitor urcă în goană scara şi cu ochi holbaţi se uită la străin.

— Adu repede apă şi stinge focul. Nu e nevoie să dai alarma, căci primejdia nu e prea mare. Mâine îţi voi spune cine sunt. Răspunde-mi repede la o întrebare: Cine a fost aici în noaptea asta!

Din cauza spaimei şi a surprizei, servitorul nu ştie ce să răspundă.

— Odăile astea de sus erau nelocuite! îngână el. La parter se afla stăpânul meu, domnul George Vallières, cu o tânără doamnă.

— Aranka, nu-i aşa? întrebă detectivul.

— Nu ştiu…

— Ai văzut de curând pe Aranka asta sau ştii unde e? îl întrerupe detectivul.

— Doamna doarme probabil şi domnul nu e acasă.

Hartenberg îşi dă seama că nu va putea scoate nimic de la omul acesta. Din câţiva paşi ajunge iarăşi în parc. De-odată se aud foşnete în tufişuri şi i se pare că zăreşte o siluetă feminină, care caută să fugă.

— Rămâi pe loc! strigă el cu glas tunător.

Dar deoarece femeia nu se supune, Ochi-de-Pisică trage câteva gloanţe la rând. Apoi aleargă spre locul cu pricina, dă la o parte ramurile, dar locul e gol.

— Vasăzică tot m-am înşelat şi demonul ăsta de femeie a ştiut să se pună la adăpost, murmură el şi vâră revolverul în buzunar. Acum trebuie s-o salveze pe Alice.

Fără să-i pese de ce se-ntâmplă în spatele său, dă fuga spre ţărm, unde se-ntâlneşte cu George, care desprinde barca de care se mai folosise o dată în noaptea aceea.

— Unde-s oamenii? întreabă el repede.

— Se-ndepărtează tocmai pe după stâncă, răspunde tânărul.

— Atunci să ne luăm după ei, ca şi cum ar fi în joc propria noastră viaţă.

Barca se-ndepărtează de ţărmul stâncos şi lopeţile încep să lovească apa. Dar cei doi îşi dau seama îndată că vor izbuti cu greu s-ajungă barca cea mare.

— Ăştia nu-s pescari! se adresează Ochi-de-Pisică însoţitorului său. Aş dori să ştiu încotro se-ndreaptă, căci un lucru e sigur: Alice se află cu dânşii.

Cu puteri sporite ei continuă să vâslească şi, într-adevăr, se pare că distanţa dintre cele două bărci se micşorează.

— Voi risca să strig la dânşii! spune Hartenberg.

Şi în aceiaşi clipă îşi pune gândul în aplicare:

— Oricine aţi fi, voi din barcă, opriţi, şi spuneţi-ne ce-i cu fata pe care aţi scos-o din apă!

Dar ceilalţi par să nu fie dispuşi a asculta de porunca aceasta. Barca lor alunecă înainte pe apa liniştită.

— Aici e ceva necurat la mijloc, murmură detectivul. Dar ia să-ncercăm pe altă cale, poate avem mai mult noroc.

Vallières lasă lopeţile şi scoate şi el revolverul încărcat. Amândoi îndreaptă armele spre barcă şi împuşcăturile pornesc în acelaşi timp. Efectul nu-l pot constata, dar se pare că cei dinăuntru răspund doar printr-un hohot de râs.

— Şi totuşi, trebuie să rămânem pe urmele lor! zice Ochi-de-Pisică, cu amărăciune în glas.

Încep din nou să vâslească, căutând să nu piardă din ochi barca duşmană. Aceasta pare să se fi împotmolit între stânci şi detectivul, care observă cel dintâi amănuntul acesta, spune:

— Acum nu ne mai scapă indivizii şi tare sunt curios să ştiu cu cine am de-a face.

Tânărul francez nu răspunde. Chipul îi este palid şi ochii larg deschişi. Colo în barca misterioasă se află Alice, şi el nici nu ştie măcar dacă ea e moartă sau trăieşte. Ţinta vieţii sale este acum s-o poată dobândi pe fata aceasta şi el ştie că nu va avea linişte până nu se va uni cu ea.

Barca lor alunecă vertiginos pe apă, apropiindu-se de cea împotmolită. Recunosc de-acum câteva siluete întunecate, care-şi fac de lucru pe lângă barcă.

De-odată se aude o împuşcătură dinspre partea aceea şi un glonte şuieră deasupra capului lui Ochi-de-Pisică.

— La dracu! Ticăloşii trag cu puştile! scrâşneşte detectivul. Ăştia nu-s nici pescari, nici excursionişti, ci probabil bandiţi în toată regula, care au motive să nu dea ochi cu oameni de treabă. Cu atât mai mult să căutam să nu ne scape!

De-abia se pierdu ecoul împuşcăturii şi barca, despotmolită, se pune din nou în mişcare. Hartenberg mormăie o înjurătură. Se crezuse atât de aproape de ţintă şi totuşi indivizii i-au scăpat!

Ţărmul devine ceva mai sălbatic şi deodată apare aşa-numitul „castel maur”.

— Ar fi interesant dacă indivizii ar opri acolo! spune detectivul. Dar, în definitiv, unde ar putea debarca acolo! Nu văd decât colţuri ascuţite de stâncă, blocuri sfărtecate de piatră şi găuri negre, în care se adună apa.

Cu ochii larg deschişi urmăreşte el manevra bărcii duşmane, care se conturează în lumina lunii. Ca un şarpe negru se încolăceşte printre stânci, apărând şi dispărând.

Brusc, Hartenberg se ridică, uimit de ceea ce zăreşte.

— Domnule Vallières! strigă el cu glasul răguşit. Ia te uită colo înaintea noastră! Nu ţi se pare şi dumitale că indivizii se îndreaptă spre gaura aia strâmtă peste care trece apa?

Francezul îşi îndreaptă privirea în direcţia arătată şi face aceeaşi descoperire.

— Drace! exclamă Hartenberg. Barca a dispărut în groapa misterioasă. Sau a fost târâtă de vâltoare şi cei dintr-însa s-au înecat, sau ne aflăm în faţa unui mister.

Vallières nu răspunde. Apucă din nou vâslele şi tovarăşul său face la fel. Cu mari sforţări izbutesc să se furişeze printre stânci şi ajung în

faţa gropii misterioase în care dispăruse barca.

— Ce părere ai despre chestia asta? întreabă detectivul pe francez.

— Nu pot spune nimic, răspunde tânărul. Dacă pasagerii s-au înecat, cadavrele lor vor trebui să apară la suprafaţă.

— Se poate, zice Ochi-de-Pisică. Să mai aşteptăm, deci.

Îşi aduc barca într-un loc mai apărat şi privesc neclintit spre deschizătura întunecată, peste care marea îşi frământă valurile. După câteva minute, Hartenberg are impresia că aude un sunet ca de trompetă.

— Asta vine din interior, spune el. Înăuntru nu vom putea pătrunde, căci barca noastră e prea lată pentru scopul acesta, dar bănuiesc că acolo se află o ascunzătoare tainică, în care s-au pus la adăpost indivizii. Trebuie să-ncercăm să-i ademenim afară.

Amândoi vâslesc cu putere cât mai aproape de intrarea peşterii. În vreme ce francezul îşi îndreaptă barca spre deschizătură, Ochi-de-Pisică descarcă ultimul glonte în gaura neagră. Dar rezultatul este complet negativ. Nu se aude şi nu se vede nimic. Înciudaţi, ei iau drumul înapoi.

— În noaptea asta nu mai putem întreprinde nimic, spune Ochi-de-Pisică, cu glas schimbat, când debarcă la vila Francesco. Dacă nefericita mea copilă a rămas în viaţă, sunt încredinţat că o vom găsi. Nu pierde curajul, domnule Vallières! Ştim acum că Masca-Roşie îşi face veacul pe pământul acesta şi cu ajutorul lui o vom găsi şi pe Alice.

Francezul nu răspunde nimic. Întunecat la faţă şi strângând din dinţi păşeşte alături de Ochi-de-Pisică pe treptele de piatră care duc sus în parc.

În câteva cuvinte, detectivul îi comunică ce se întâmplase în vilă. Cei doi bărbaţi intră în casă şi un servitor vesteşte pe Vallières că a izbutit să înăbuşe incendiul.

— Şi altceva nu s-a mai întâmplat? întreabă George, aşezându-se într-un fotoliu, alături de detectiv.

— Nimic, stăpâne. Mă surprinde numai că în timpul gălăgiei doamna nu s-a trezit.

— Doamna a părăsit casa în noaptea asta şi nu se va mai întoarce niciodată, spune parizianul, aspru.

Şi servitorul, surprins, se retrage.

— Deschide puţintel fereastra, domnule Hartenberg, îl roagă George. Am impresia că mă înăbuş.

Ochi-de-Pisică se ridică liniştit şi deschide larg fereastra. Grădina e îmbăiată de lumina lunii şi prezintă o imagine ca de basm.

— Ce gândeşti să faci acum? întreabă tânărul, cu glas obosit.

Ochi-de-Pisică răspunde cu hotărâre:

— Ştiu cel puţin că Masca-Roşie locuieşte în vila Dorado, sub

numele unui Duce. În noaptea asta n-a fost acasă şi asta ţi-a dat posibilitatea s-o răpeşti pe Alice, dar mâine se va întoarce, desigur. Nădăjduiesc să-l pot întâmpina cum se cuvine.

— Vrei să împresori parcul? întreabă Vallières.

— Nu ştiu nici eu în ce fel îi voi întinde cursa, răspunde detectivul.

Se apleacă apoi pe fereastră şi priveşte cu încordare. I se păruse că auzise un foşnet într-un tufiş apropiat. Îi dă în gând că Aranka se mai ascunde încă pe aici, dar imediat clatină capul cu energie.

— Nu-i nimic! spune el, întorcându-se spre George. Bănuiesc că n-o vom mai întâlni pe Aranka asta în Monte Carlo şi probabil c-o va şterge cu primul tren, spre Paris. S-o lăsăm în plata Domnului, căci arestarea ei nu ne-ar putea folosi la nimic pentru moment. Într-o zi ne va cădea şi dânsa în labă şi atunci ne vom socoti noi.

Capitolul 77 – Prinţul Bentivoglio

Trăsura prinţului Bentivoglio aleargă de-a lungul ştrandului şi se apropie de Cap d'Aggio.

Stâncile devin din ce în ce mai colţuroase şi romantice. Câte o vilă izolată apare pe ici, pe colo, înconjurată de grilaj înalt. În cele din urmă priveliştea se schimbă, drumul face câteva cotituri şi deodată porneşte o stradă laterală, care pare să ducă direct în labirintul stâncilor.

La o cotitură, apare deodată în lumina lunii, un castel cocoţat pe o stâncă abruptă. Turnurile lui amintesc de vremuri demult apuse. Parcul de care a înconjurat, îi împrumută o înfăţişare oarecum prietenoasă.

În cursul veacurilor, „castelul maur" fusese proprietatea celor mai diverse personalităţi. În cele din urmă, el intră în stăpânirea prinţului Bentivoglio.

Castelul era construit direct printre stâncile ţărmului şi anume într-un punct care înainta mult în mare. Avea şi o podişcă mobilă, dar care nu mai servea acum. În schimb, poarta cea mare, căptuşită cu fier, era încuiată în timpul nopţii şi deasupra ei stătea de veghe un paznic, într-o cămăruţă amenajată modern.

Curtea castelului era o adevărată grădină şi de ambele laturi erau aripile de locuit.

Trăsura opri în faţa porţii încuiate. Prinţul Bentivoglio coborî şi servitorul de care era însoţit bătu cu ciocanul în poartă. La o poruncă a stăpânului, vizitiul întoarce caii şi porneşte îndărăt spre Monte Carlo. Geanta cea mare cu banii câştigaţi la cazino, o luase servitorul înainte.

Poarta se dă în lături şi un bărbat, în mână cu o lanternă de formă ciudată, salută respectuos pe castelan. Fără să-i răspundă măcar,

prinţul trece pe lângă dânsul, urmat de servitor. Poarta fu încuiată la loc, iar prinţul Bentivoglio intră în apartamentele sale. Într-una din camere, se lasă pe un fotoliu, zdrobit parcă. Îşi aţinteşte ochii în gol şi buzele îi tremură.

— Nu se poate să mă fi înşelat, murmură el, căci fusese semnul Asociaţiei de odinioară. Ducele avea atârnat de lanţul ceasornicului un cap de lup, de aur, cu trei rubine pe fruntea animalului. Nu e nimeni altul decât Masca-Roşie în persoană.

O sudoare rece se aşterne pe fruntea prinţului, care şi-o şterge cu batista. Apoi urmează să-şi vorbească, cu voce slabă:

— Acum că m-a găsit, va căuta să-mi miroase urma şi atunci va începe o luptă crâncenă între noi, şi nu se poate prevedea cine va rămâne învingător… Eu cred că spaima de care am fost cuprins m-a făcut să-mi pierd cumpătul şi să cred că voi fi doborât.

Un zgomot la uşă trădează apropierea servitorului.

— Alteţa voastră mai are vreo poruncă să-mi dea pentru noaptea asta? întreabă omul, trecând pragul.

— Nu, nu! murmură prinţul, întunecat.

— Şi cu câştigul de la cazino ce facem, Alteţă?

— Pune banii în dulap şi dă-mi mie cheia.

Ordinul fu executat pe dată şi cu o înclinare respectuoasă servitorul se retrage. De-abia ieşise şi castelanul se apropie de uşă, trăgând zăvorul.

Cufundat în gânduri, se îndreaptă apoi spre camera de culcare. Intră înăuntru şi încuie de asemeni uşa.

— Aşa, şi acum sunt deocamdată în siguranţă.

Încăperea are câteva ferestre în stil maur, care oferă o perspectivă asupra mării. Ele sunt, însă, acoperite cu draperii groase, astfel că nu poate pătrunde din afară nicio rază de lumină. Podeaua e acoperită cu covoare persane şi în jurul pereţilor sunt dulapuri artistic sculptate şi de mare preţ. Un perete întreg aproape e ocupat de patul mare, de modă veche, cu baldachin de mătase şi şnururi aurite.

Pentru moment, prinţul nu se gândeşte să se culce.

După ce studiază câtva timp încuietoarea complicată a unuia din dulapuri, îl deschide şi scoate dintr-însul o mantie lungă, neagră, care ajunge până la pământ şi o pălărie cu borurile largi, pe care şi-o înfundă pe cap.

Se apropie apoi de oglindă şi-şi smulge frumoasa barbă albă… şi iată că apare o figură proaspăt rasă, cu trăsături aspre, aproape respingătoare.

După aceea ciudatul prinţ începe să dea la o parte covorul persan din mijlocul odăii. Apasă pe un buton din apropierea patului şi se aude un uruit subteran. Podeaua începe să se mişte şi apare o deschizătură destul de mare, pentru a îngădui trecerea unui om.

Din buzunarul mantiei prinţul scoate o lămpiţă electrică, o aprinde şi coboară în adâncime, pe o scară de frânghie. După ce capul dispare de la marginea deschizăturii, se aude din nou uruitul subteran şi trapa se închide la loc, iar covorul se aşază de la sine cum a fost. Dacă cineva ar fi pătruns acum în dormitorul acesta, i-ar fi fost cu neputinţă să stabilească în ce mod a dispărut prinţul.

La lumina lanternei oarbe, castelanul coboară încet în adâncime. În jurul lui sunt numai pereţi umezi, probabil zidurile interioare ale unui turn. Fără-ndoială că înainte cu sute de ani se afla aici una din acele închisori tainice, în care prizonierii erau lăsaţi în jos, cu ajutorul unui lanţ.

Prinţul coboară din ce în ce mai adânc, până ce atinge teren sub picioare. Apoi se-ndreaptă spre un loc anumit şi apasă pe o piatră mare din zid. Minunea se-ntâmplă şi de data asta: piatra se roteşte încetişor, în jurul unei axe nevăzute. Se iveşte o deschizătură întunecoasă, în interiorul căreia se afundă castelanul. Apoi piatra se închide la loc.

Prinţul Bentivoglio se află acum într-o încăpere îngustă, ai cărei pereţi sunt formaţi din stânci. Pământul e de asemenea pietros şi coboară. Luminându-şi drumul cu lanterna, el păşeşte înainte şi deodată se aud glasuri apropiate.

Prinţul clatină din cap şi se caţără pe o ultimă stâncă; prin deschizătura de sus a acesteia, pătrunde o lumină roşie. Ajuns la această deschizătură, el îşi aruncă privirea într-o peşteră de stâncă, de proporţii vaste.

Într-o parte a peşterii arde un foc mare, deasupra căruia atârnă un cazan, din care se ridică aburi; după cât se pare se prepară punci în cazanul acesta.

Aşezaţi pe pături în jurul focului, stau zece indivizi în portul luntraşilor de pe ţărmul mării din Monte Carlo. Stau cu paharele de metal în mână şi din când în când unul din ei le umple, scoţând lichidul cu o lingură mare, din cazanul de pe foc.

Râsete şi glume răsună din partea luminată de flacăra roşie.

De-odată, un fluierat ascuţit spintecă aerul. Ca prin minune râsetele încetează şi toţi sar în picioare.

— A venit stăpânul! îşi şoptesc unul altuia.

Şi imediat apare din spatele stâncii silueta misteriosului prinţ. Se apropie de foc şi rămâne locului, luminat de flăcări.

— Ce s-a întâmplat nou? întreabă el, cu glas rece.

Unul din luntraşi ia cuvântul:

— Nimic de seamă, stăpâne. Trei dintr-ai noştri sunt încă afară şi aşteaptă să vadă dacă iahtul bogătaşului american vine de la Marsilia. Dacă aflăm în mod sigur că e vreo pradă de preţ, atunci putem pune mâna pe el.

Prinţul dă din cap doar. De sub mantie scoate o pungă cu bani.

— Împărţiţi între voi, băieţi! spune el şi dă drumul pungii la pământ.

Indivizii se năpustesc asupra ei şi în câteva clipe împărţeala e făcută.

Apoi prinţul îşi dă capul pe spate şi spune cu voce tremurătoare:

— Vă aduc o noutate destul de interesantă: Masca-Roşie este în Monte Carlo.

O clipă se pare că oamenii din jurul focului încremenesc. Uită şi de bani şi de punciul din pahare.

Prinţul observă câtva timp efectul vorbelor sale, apoi spune:

— Cred că nu vă este frică!

Luntraşul care vorbise înainte răspunde:

— Frică nu ne este, dar ştim cu toţii că Mască-Roşie pedepseşte cu moartea orice trădare.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întreabă prinţul.

Indivizii privesc cu sfială la dânsul. Dar niciunul nu răspunde şi atunci prinţul ia din nou cuvântul.

— Vă gândiţi, desigur, că aţi devenit trădători faţă de acest om şi de aceea tremuraţi acum, când aţi aflat că a reapărut? Îl mai consideraţi şi acum ca supraom? E de ajuns un singur glonte sau o lovitură de pumnal, ca să se prăbuşească şi el, ca oricare altul. Cum de-a ajuns la Monte Carlo, nu ştiu. Dar un lucru e sigur: m-a recunoscut şi ne putem aştepta la o vizită din partea lui.

Din nou se face tăcere.

— Ce este de făcut, stăpâne? întreabă în cele din urmă unul din indivizi. Masca-Roşie e unit cu dracul şi aduce la îndeplinire fapte la care altul nici nu cutează să se gândească. Când i-am scăpat noi atunci şi l-am dat pe mâna poliţiei, nimeni n-ar fi putut crede că va izbuti să fie iar liber, şi cu toate astea a făcut-o. Ca un vrăjitor a zburat prin acoperişul temniţei.

Prinţul izbucneşte într-un hohot de râs înciudat.

— Dacă poliţia pariziană n-ar fi avut paznici aşa de idioţi şi dacă acoperişul ar fi fost păzit mai bine, e sigur că Masca-Roşie n-ar fi izbutit să dispară pe coş. Aşa însă, l-a scăpat din mână şi nouă nu ne-a rămas alta de făcut decât s-o ştergem în grabă, distrugând orice urmă. Şi asta până azi, când iată-l că se iveşte din nou şi pentru noi se pune chestia: luptă în taină până-n pânzele albe.

Prinţul se aşază pe o piatră lângă foc şi începe să-şi expună planul pe care-l făurise. Indivizii din jur îi sorb fiecare cuvânt căci ei ştiu bine că ceasul lor din urmă a sunat, dacă vor cădea în mâna Măştii-Roşii.

— M-aţi înţeles? întreabă Bentivoglio.

— Da, stăpâne, răspund câteva glasuri.

— Restul camarazilor vor fi instruiţi mâine noaptea, când vor veni

aici, spune prinţul. Toate operaţiunile trebuie să fie suspendate pentru moment. În castelul meu de sus mă consider deocamdată în siguranţă şi sub vălul nopţii vom încerca să facem nevătămător pe Masca-Roşie.

De-abia sfârşi cuvintele acestea şi dintr-o gaură a stâncii se auzi un sunet prelung. Părea ca o sirenă de vapor.

— Au sosit camarazii, dar semnalul are o semnificaţie cu totul deosebită! spune prinţul.

Se ridică repede şi porneşte prin peştera spaţioasă, urmat de toţi oamenii. Unul din ei are în mână o lanternă. Tot grupul dispare printre stânci.

Înc-o dată, de data asta foarte aproape, se aude sunetul ca de sirenă. Prinţul răspunde printr-un şuierat ascuţit.

Iată-l ajuns într-un loc unde pare să fie intrarea spre altă peşteră. Dar privind mai bine observi că pereţii de stâncă sunt colţuroşi şi pornesc în adâncime. De jos se aude zgomotul apei care se izbeşte de stânci. Prinţul se apleacă peste margine şi strigă în jos:

— Cine-i acolo?

Răspunsul din adâncime de-abia se poate auzi. Dar prinţul se-ntoarce imediat spre oamenii lui şi le dă o poruncă.

Cu iuţeală surprinzătoare sunt coborâte două bârne în adâncimea prăpăstioasă. E o instalaţie ingenioasă, care funcţionează de minune.

— Tom a adus ceva în barca lui şi trebuie tras sus, spune prinţul.

Bârnele sunt bine fixate şi la capetele lor e o macara de fier. La o comandă lanţurile zornăie în adâncime.

— Opriţi! strigă prinţul.

Jos într-un cazan de apă de formă ciudată, care se află în interiorul stâncilor, se găseşte o barcă şi 3 bărbaţi într-însa. Pe scânduri se vede întinsă o femeie. Apa-i curge şiroaie de pe rochie. Ochii-i sunt închişi. Părul blond atârnă în şuviţe lungi în jurul chipului ca de ceară.

— Drace! exclamă prinţul fără voie. Pe cine aţi pescuit voi?

Cei trei bărbaţi de jos fixează lanţurile de nişte cârlige ale bărcii şi la o comandă, aceasta e ridicată cu pasageri cu tot.

Prinţul îşi îndreaptă lumina lanternei în jos, apoi se dă înapoi, speriat. Cu iuţeala fulgerului închide oblonaşele lanternei.

— Stingeţi lumina, acoperiţi felinarul! se aude o comandă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni să nu se mişte. Se petrece ceva în peştera de dedesubt.

De-abia sfârşi de vorbit şi se aud câteva împuşcături. Ecoul lor răsună prelung în grotă, apoi totul reintră în linişte.

Prinţul face din nou lumină cu lanterna.

— Primejdia a trecut, spune el cu o mutră întunecată. Aţi fost urmăriţi şi, după cât se pare, până la intrarea grotei, despre a cărei existenţă nu ştie nimeni alţii decât noi. Ăia trebuie să fi căpătat vreo bănuială şi au tras la întâmplare în deschizătură. Aţi avut noroc c-aţi

scăpat la timp. Acum să vedem ce-aţi adus cu voi!

Luminează cu lanterna făptura culcată în barcă.

— Cine e fata asta?

Unul din luntraşi răspunde:

— Am oprit afară ca să-l aşteptăm pe american, stăpâne. Cam acum vreo jumătate de ceas, am auzit în imediata noastră apropiere un ţipăt răsunător. În acelaşi timp, am văzut o făptură prăbuşindu-se în apă. Sus pe marginea ţărmului, stătea o a doua persoană, şi dânsa a fost probabil aceea care a vrut să-i facă de petrecanie fetei. Noi am mai rămas câtva timp în umbră, până am văzut dispărând persoana de pe mal apoi am vâslit pe sub stânci şi Patter a tras pe necunoscută în barcă. Apoi am pornit mai departe. După cât s-arată, fata nu e moartă, ci numai leşinată. Cine ştie la ce ne poate fi de folos individa, căci vila din care venea pare să fie locuită de străini bogaţi.

În vreme ce barcagiul îşi făcea raportul, prinţul privise cu atenţie fata.

— Scoateţi-o afară şi duceţi-o la foc spune el apoi.

Oamenii se supuseră.

— Înainte de toate, continuă Bentivoglio, trebuie să ştim dacă mai trăieşte şi cine a zvârlit-o în mare. De-abia după asta voi lua o hotărâre.

În peşteră focul ardea încă şi oamenii ciudatului prinţ se puseră pe lucru să readucă în simţiri pe fata leşinată. Şi sforţările lor fură încununate de succes. Chipul palid tresare şi un suspin uşor îi scăpă de pe buze.

Cu un gest, prinţul îi îndepărtează pe oameni.

— Linişte, niciunul să nu mai vorbească! spune el cu ton poruncitor. Fata îşi vine în simţire şi vorbeşte.

Îşi apleacă urechea şi o ţine lipită de gura ei, ascultând cu mare atenţie. La-nceput nu se aud decât sunete slabe, nearticulate. De-odată, însă prinţul Bentivoglio se cutremură. Trăsăturile îi sunt încordate.

— Hector… Vino-mi în ajutor… Ei mă târăsc şi vor să mă omoare! Ajutor!… Ajutor! Masca-Roşie este stăpânul şi iubitul meu. Fie-vă frică de răzbunarea lui!

Prinţul se ridică brusc şi în ochii lui luceşte o văpaie.

— Tom şi Pierre, luaţi fata în primire şi urmaţi-mă în castel.

Porunca e adusă imediat la îndeplinire. Când ajunseră în dormitor – pe aceeaşi cale pe care venise prinţul – Bentivoglio face un semn mut oamenilor săi. Apoi deschide unul din dulapurile din perete şi în fundul acestuia se arată o uşă secretă. Prin aceasta ajungi mai întâi într-un gang îngust, fără nicio fereastră, apoi într-o odăiţă, în care se află un pat şi câteva mobile. În partea de sus a unuia din pereţi e o fereastră. Dar trebuie multă măiestrie s-ajungi până acolo, căci niciuna din mobile nu e atât de înaltă.

— Aşezaţi fata în pat. Şi cu asta, treaba voastră e gata. La noapte rămâneţi la castel şi mâine vă reluaţi locuinţele în oraş.

Deschide uşa şi cei doi indivizi coboară scara ce duce în curtea castelului. Acolo, în spatele grajdurilor, sunt câteva încăperi, care servesc şi pentru dormit.

Prinţul se întoarce în dormitor şi izbucneşte într-un râs triumfător.

— Orice s-ar spune, dar a fost o noapte fericită. Amanta lui Hector Rammont a picat în mâinile mele! Acum îl am şi pe dânsul şi nu mă mai tem de el.

Intră din nou în dulap, deschide uşa secretă şi se-ndreaptă spre odăiţă.

Lăsase înainte aici lanterna oarbă, a cărei lumină umple încăperea. În clipa în care intră o vede pe Alice stând ridicată în pat. Privirile ei se îndreaptă cu spaimă spre uşă.

Prinţul închide uşa în urma sa şi cu braţele încrucişate se apropie de frumoasa prizonieră.

— Ce s-a întâmplat cu mine? unde mă aflu? murmură Alice.

— În castelul prinţului Bentivoglio, stimată duduie, răspunde ciudatul personaj. Dacă nu mă înşel am plăcerea de a vorbi cu tovarăşa lui Mască-Roşie? Va depinde numai de domnul acesta misterios, în ce raporturi vom sta în viitor unul faţă de altul.

Apoi deschide din nou uşa şi cu un râs uşor se face nevăzut. Biata Alice rămâne înmărmurită.

Capitolul 78 – Vechea lui iubită

După scena pe care o avusese cu servitorul său, Hector Rammont se aruncă pe pat. Tot soiul de gânduri îi treceau prin minte. Alice a fugit – de bunăvoie sau silită, – asta-i indiferent în momentul de faţă.

Regele criminalilor îşi spune că trebuie să afle ce s-a petrecut aici, şi pentru asta are la dispoziţie întreaga sa organizaţie secretă.

Odaia de culcare a Demonului e învăluită în lumină roşie. Totul e liniştit în jur. Omul acesta, pe care călăul îl aşteaptă de multă vreme, se simte atât de sigur, încât închide ochii pentru a aduna noi forţe, de care va avea nevoie în ziua următoare.

Şi în vreme ce stă întins pe pat, îmbrăcat, visează despre noua sa cunoştinţă, prinţul Bentivoglio. Un zâmbet ciudat îi flutură pe buze; murmură:

— Ne-am mai întâlnit noi cândva, prietene vechi, şi mâine voi şti cine se ascunde sub masca ta. Cred că va fi o mică surpriză.

Întoarce capul spre perete şi adoarme.

Uşa dinspre terasă se închide încetişor. Uitase s-o încuie. Un picior de femeie calcă uşurel pe covorul camerei învecinate, apoi mânerul uşii de legătură e apăsat în jos şi în prag se iveşte Aranka. Ochii ei

întunecaţi, plini de văpaie, se aţintesc asupra omului care doarme.

El e îmbrăcat într-o haină elegantă, figura îi e complet liniştită şi pare că visează frumos.

Pieptul plin al Arankăi se zbate să se spargă. După atâta vreme se află, în sfârşit, iarăşi în faţa iubitului de odinioară. Ea cunoaşte mânia lui Rammont şi ştie bine că viaţa îi este în pericol, dacă el se trezeşte acum. Dar nu-i pasă de asta, căci îşi dă seama că-l iubeşte prea mult, cu toate că el căutase s-o îndepărteze din calea lui. Şi acum vrea să-i recâştige inima.

În casa aceasta pare să se fi petrecut ceva în noaptea asta. Niciun paznic nu se află pe acolo. Poarta dinspre stradă era deschisă.

Respirând greu, ea se-ndreaptă spre patul pe care doarme Rammont. L-ar putea ucide, căci pe o măsuţă se află un pumnal ascuţit… Dar cu totul alte gânduri îi năpădesc mintea.

Se apleacă asupra bărbatului frumos şi ochii ei îi ard faţa. Şopteşte încetişor numele lui. El nu aude şi trăsăturile rămân nemişcate. Atunci femeia pătimaşă vorbeşte din ce în ce mai tare, până când un ţipăt sălbatic îi scapă de pe buze:

— Hector! Am venit la tine. Nu pot trăi fără iubirea ta!

Regele criminalilor sare-n sus. Nicio urmă de tulburare nu se arătă pe chipul său, căci omul acesta ştie să-şi stăpânească nervii ca nimeni altul. Mâna lui se înfige în gâtul frumoasei femei care căzuse în genunchi în faţa sa.

— Aranka! scrâşneşte el printre dinţi. Tu aici, femeie demonică? Lovitura de pumnal pe care ţi-am dat-o nu te-a răpus?

Îşi îndreaptă ochii spre măsuţă şi cu mâna dreapta apucă lama strălucitoare.

Femeia îi întinde gâtul alb.

— Ucide-mă Hector! strigă ea cu patimă nestăpânită. Înfige pumnalul pe care-l ţii în mână, dar caută de data aceasta un loc mai bun, pentru ca lovitura să nu mai dea greş. Aş fi putut să te omor, dacă te-aş fi urât, căci viaţa ta era în mâinile mele. Dar mai bine vreau să fiu eu ucisă de tine.

Masca-Roşie îşi lasă mâna-n jos şi apucă braţul Arankăi. O ridică de jos şi o aruncă pe un fotoliu.

— Răspunde! îi cere el, cu glas poruncitor. De unde vii şi ce plan drăcesc ai făurit iarăşi?

— Îţi voi spune totul, Hector, dar spune-mi numai un singur cuvânt de iubire…

Ca fulgerul, Rammont îşi dă seama de ce se-ntâmplase.

— Tu eşti amestecată în uneltirea asta, femeie blestemată! scrâşneşte el. Ai îndepărtat-o cu mâna ta pe Alice şi acum nădăjduieşti să-i poţi lua locul. Dar vei suferi o mare dezamăgire. Suntem numai noi doi în camera aceasta şi vie n-ai s-o părăseşti.

— Eu n-am nimic de-a face cu fata aceea blondă, pe care am blestemat-o de mii de ori, de când m-a alungat din inima ta! răspunde Aranka. Îţi jur pe tot ce vrei că numai întâmplarea a făcut să fiu iniţiată în tainele acestei nopţi. Îţi pot spune, însă, unde se află Alice şi de ce a dispărut de la tine.

— Să auzim!

— Fata asta te trădează; e amanta unui om al cărui nume îl cunoşti, desigur.

— Minţi! răcneşte Rammont.

— Îţi pot da dovezi. George Vallières, nepotul prefectului de poliţie din Paris, e acela care a răpit-o pe iubita ta în noaptea asta, ducând-o în vila Francesco, unde locuieşte.

Rammont se ridică repede şi înainte ca Aranka să-şi poată da seama ce vrea să facă, se simte apucată de mâna lui. Vede lama ascuţită lucindu-i pe dinaintea ochilor şi îndreptându-se spre inima ei.

— Mărturiseşte că minţi, sau s-a terminat cu viaţa ta! gâfâie Masca-Roşie.

— Nu, nu mint! rosteşte ea cu glas înăbuşit. George Vallières este amantul Alicei şi o ţine ascunsă în vila sa. Eu însămi i-am ţinut tovărăşie, venind împreună de la Paris. Noaptea asta m-a îndepărtat din casă, dar am intrat la bănuială şi m-am înapoiat. Şi astfel am observat totul. Şi acum Hector mai află ceva: Ochi-de-Pisică e şi dânsul în Monte Carlo.

El lasă în jos mâna, ca paralizată. Încetişor, cu mişcări mecanice, pune pumnalul pe masă.

— Da, aşa este, continuă Aranka. Cel mai vajnic duşman al tău, noul Sherlock Holmes, e în plină activitate, pentru a pune mâna pe tine.

Hector Rammont se lasă într-un fotoliu.

— Spune ce ştii despre dânsul! porunceşte el. L-am văzut cu ochii mei la Paris, înecându-se în apa neagră a unui canal. Nu, nu se poate!

În cuvinte repezi, ea povesteşte ceea ce ştie despre detectiv. Trece sub tăcere totul, însă, ce-ar putea fi în defavoarea sa. Şi aşa se face că Masca-Roşie nu află că dânsa a aruncat-o în mare pe Alice. Dimpotrivă, ea îi spune că fata se află în vila lui Vallières.

Câteva clipe, Demonul roşu priveşte gânditor în pământ.

Liniştit şi cu sânge rece îşi făureşte planul. În cele din urmă îşi înalţă capul şi spune:

— Bine, Aranka! Te voi crede şi de data asta. Lecţia pe care ţi-am dat-o atunci ai meritat-o din plin. Nu mai căuta să mă trădezi, căci ştii prea bine ce te aşteaptă.

Fata se ridică din fotoliu şi se apropie de dânsul.

— Şi nu-i aşa, Hector, că mă vei ţine iar pe lângă tine! şopteşte ea cu glas moale. Fata blondă e pierdută pentru tine, căci nu te vei lua la

luptă cu George Vallières.

— O voi ucide, dacă am dovada infidelităţii sale.

Aranka zâmbeşte. De munca aceasta l-a scutit. Poate că mâine, la momentul potrivit, îi va destăinui ce a făcut. Deocamdată trebuie să păstreze tăcere asupra acestui punct.

— Aştept cuvântul tău! i se adresează ea cu voce imploratoare şi se prăbuşeşte pe covor, lângă el.

— Să plecăm de-aici, unde Ochi-de-Pisică şi-a dat drumul copoilor săi, urmează ea. La Londra sau peste ocean te aşteaptă noi succese, Hector, şi în mine vei avea o tovarăşă cum nu se află a doua pe acest pământ.

Îşi lipi capul de dânsul, căutând să-l cuprindă cu braţele.

Chipul lui Rammont rămase complet netulburat, se ridică fără să-i pese de fata care stătea în genunchi pe covor. Cu sprâncenele încruntate, umblă în sus şi în jos prin odaie.

— La ce te gândeşti Hector? îl întreabă femeia.

— Spuneai că vrei să-mi fii credincioasă până la moarte, Aranka, murmură el. Repetă cuvintele acestea!

Frumoasa femeie îi face pe plac. Ea nu bănuieşte ce plan nou făureşte creierul lui.

— Bine! spune el doar. În cazul acesta mă vei părăsi imediat şi te vei pune pe treabă. Cer o dovadă de credinţa ta. Îţi dau timp până mâine noapte să rezolvi chestiunea. Dacă nu vei izbuti, nu mai avem nimic comun unul cu altul.

— Mă alungi de aici, Hector? întreabă Aranka, înfiorându-se. De ce să nu rămân la tine în noaptea asta? De când aştept ceasul acesta fericit! Orice mi-ai cere, eu sunt a ta, chiar de-ar trebui să păşesc peste cadavre. Dar nu mă alunga tocmai acum de lângă tine.

Masca-Roşie rămâne neclintit:

— Ascultă ce am să-ţi spun, Aranka! În apropiere de Cap d'Aggio se află aşa-numitul castel maur. Proprietarul lui este prinţul Bentivoglio. L-ai văzut vreodată pe omul acela?

Ca nişte vârfuri de pumnal ochii lui se înfig în ai Arankăi, dar dânsa susţine privirea fără să tresară măcar.

— Aud pentru întâia oară numele acesta şi nu l-am întâlnit niciodată pe purtătorul lui.

Rammont continuă:

— Doresc să aflu în mod absolut precis cine este prinţul acesta şi care e numele său adevărat, căci îl consider drept un înşelător, cu care m-am încrucişat de-acum cândva, în drumul meu. Precum ţi-am spus, ai timp până mâine seară. Înainte de a se face ziuă voi părăsi hotelul acesta, mutându-mă, sub nume fals, în vreun hotel mic. Şi apoi n-au decât să-l caute pe ducele Marlier. Cu asta sper să pot încurca şi socotelile lui Ochi-de-Pisică, dacă, într-adevăr, a înviat din morţi.

Mâine la ora opt seara voi merge la oficiul poştal de lângă cazinou şi voi cere să mi se predea o scrisoare sosită pe numele „Aranka”. Într-însa sper să găsesc lămuriri asupra prinţului Bentivoglio. Şi acum ştii ce ai de făcut.

Aranka îl priveşte uimită.

— Cum să fac, în timpul acesta scurt, cunoştinţa prinţului Bentivoglio, pe care nu l-am văzut încă niciodată. Îmi dai o însărcinare care nu se poate duce la îndeplinire, Hector.

— Treaba ta, răspunde el, rece. Şi acum te rog să nu mă mai reţii! Timpul începe să devină preţios.

Arată spre uşa care duce în vestibul şi vrea să se retragă. Cu un ţipăt înăbuşit, Aranka se repede la el, vrând să-l cuprindă cu braţele.

— Nu, nu, să nu pleci aşa de la mine, Hector! Nu-ţi mai aduci aminte ce-am însemnat eu pentru tine, înainte de a ne despărţi fata aceea cu părul blond? Vreau să fac tot ce-mi ceri, dar nu pretinde imposibilul. Mă voi pune la pândă pe stradă, mă voi roti prin cazinou în căutarea prinţului, îi voi spiona castelul, dar pentru toate astea am nevoie de mai mult timp, decât îmi dai tu.

— Din clipa aceasta fiecare ceas este preţios, spune Masca-Roşie. Şi acum, am terminat! Nu mă mai reţine, te rog! Numai dacă izbuteşti să descoperi că prinţul Bentivoglio este într-adevăr acela pe care-l consider eu, vei deveni din nou amanta lui Hector Rammont.

O apucă de braţ şi o conduse afară pe terasă. Acolo îi dă drumul şi o împinge pe scări.

Fără să mai ţină seamă de implorările ei, îi întoarce spatele şi se înapoiază în vilă.

După un ceas părăseşte şi el casa, pe apă, după ce a încuiat totul în urma sa. Şi astfel, a scăpat deocamdată de urmăritorii săi.

Capitolul 79 – În castelul maur

Deasupra mării luceşte globul solar şi valuri de aur se zbat de stâncile din Monte Carlo.

În frunzişul copacilor dintre stânci, vântul dimineţii îşi cântă melodia armonioasă. Lumina dimineţii se revarsă peste acoperişurile de formă ciudată ale castelului maur.

Lângă poarta închisă zace nemişcată în praful drumului o femeie. Nimeni n-o observase până atunci, căci paznicul doarme încă.

Deodată se deschide o fereastră deasupra turnului şi paznicul scoate capul. I se păruse că cineva bătuse în poarta cea mare. Şi acum zăreşte făptura nemişcată de jos.

— Drace, ce-o mai fi şi asta? exclamă el.

Îşi pune repede haina şi ia legătura cu chei din perete. Coboară în grabă şi deschide, apoi se apleacă deasupra femeii.

După îmbrăcăminte, pare să facă parte dintr-o clasă mai bună. Părul desfăcut îi cade pe faţa palidă, care se vede numai pe jumătate, deoarece e întoarsă spre pământ.

În primul moment, paznicul îşi închipuie că femeia e moartă. Dar deodată făptura se mişcă, deschide încetişor ochii şi un suspin adânc îi saltă pieptul. Cu ajutorul paznicului, se ridică în capul oaselor şi priveşte aiurită în jurul ei.

— Ce s-a întâmplat cu mine? murmură ea.

— Asta mă întreb şi eu, spune celălalt. Te-am văzut zăcând nemişcată la poarta castelului nostru şi am venit să-ţi dau o mână de ajutor.

— Îţi mulţumesc din inimă, spune necunoscuta.

Şi deodată pare să-şi aducă aminte de cele întâmplate, şi începe să plângă sfâşietor.

— De ce nu m-au lăsat să mor? murmură ea printre lacrimi. Am încheiat de-acum cu viaţa şi nu mai voiam să ştiu de nimic.

Paznicul, om simplu, se simte mişcat.

— Vino să te odihneşti în odaia mea, spune el. După ce te vei înzdrăveni puţin vei putea lua o hotărâre ce e de făcut.

Îi ajută să se ridice, dar femeia e atât de slabă încât se prăbuşeşte din nou, cu un strigăt de durere. Paznicului nu-i rămâne altceva de făcut decât să aducă un servitor, pentru ea s-o ridice pe străină.

Se-ntoarce imediat cu dânsul şi împreună o duc în odaie. Acolo îi dau să bea ceva întăritor, dar străina, în loc să-şi revină, e cuprinsă de călduri şi cade în delir.

— Trebuie să înştiinţăm pe stăpân, spune paznicul.

Spusese asta în şoaptă, şi niciunul din cei doi oameni nu observase că femeia le arunca o privire de triumf. Căci planul ei izbutise…

În vreme ce servitorul se îndepărtează să înştiinţeze pe prinţul Bentivoglio, paznicul se aşază pe un scaun, lângă patul „bolnavei”. Şi aceasta nu e alta decât Aranka, după cum vor fi priceput, desigur, cititorii.

Servitorul înştiinţase între timp pe stăpânul său, care se scoală foarte de dimineaţă, de obicei. Prinţul Bentivoglio părăseşte tocmai dormitorul, îmbrăcat cu o pijama de mătase. Barba albă îi cade pe piept şi o şapcă îi acoperă părul cărunt pe cap. Ascultă tăcut şi gânditor raportul servitorului.

În ochii săi luceşte o scânteie ciudată şi, după oarecare chibzuială, spune:

— Bine, voi veni şi voi dispune cele necesare.

Servitorul se înclină adânc şi prinţul cheamă feciorul, care-i ajută la îmbrăcat. Apoi se-ndreaptă tacticos spre locuinţa portarului, unde se află femeia găsită afară. Aceasta fusese înştiinţată între timp că prinţul însuşi va veni s-o vadă.

În clipa când Bentivoglio intră în odaie, Aranka îşi lasă capul pe spate, închizând ochii. Ea ştie prea bine ce impresie face făptura ei asupra unui bărbat, când o vede stând astfel în faţa lui.

Prinţul rămâne înmărmurit în prag. Apoi îşi trece mâna peste frunte, ca şi cum lumina ce vine pe fereastră i-ar face rău.

Dar cauza era cu totul alta: recunoscuse imediat pe femeia care zăcea întinsă în pat: fusese cândva amanta omului cu mască roşie.

Se gândeşte o clipă dacă n-ar fi mai bine să se retragă. Dar imediat hotărăşte altfel. Probabil că-l părăsise demult pe regele criminalilor şi valurile vieţii o aruncaseră la Monte Carlo. Şi apoi, nu va recunoaşte în bărbatul cu barbă albă, pe vechiul ei tovarăş Jean Molitor.

Frumuseţea ei îl ispiteşte s-o ţină la dânsul. O poate pune sub supraveghere şi în castelul maur ea este în mâinile sale.

Se apropie de Aranka şi o priveşte cercetător. Invidiase întotdeauna pe Rammont că poseda pe femeia aceasta pătimaşă. Ar fi făcut totul, ca să devină dânsul amantul ei, dar în zadar.

Şi acum, după vreme îndelungată, şi cu totul pe neaşteptate, o întâmplare i-o aduce în braţe.

— Trebuie să fie a mea! îşi spune el în gând şi privirile sale înghit literalmente pe Aranka.

Apoi îşi dă seama că nu e singur cu femeia aceasta leşinată şi-şi reia figura serioasă, demnă.

— Aţi găsit-o afară, la poartă? se adresează el oamenilor. V-a spus cine este sau ce i s-a întâmplat?

— N-am prea putut scoate mult de la dânsa, Alteţă, răspunde paznicul.

Prinţul pare că luptă să ia o hotărâre, apoi spune:

— Să mai vină încă un om şi duceţi-o pe bolnavă sus, în apartamentul meu. Vreau să aştept până se va trezi, ca s-aud cine este şi cum a ajuns la poarta castelului.

Servitorul se-ndepărtează şi aduce la îndeplinire porunca stăpânului său. După câteva minute Aranka, pe jumătate leşinată încă, e aşezată într-un fotoliu şi braţele vânjoase ale oamenilor o duc spre castel.

Prinţul o pornise înainte şi deschide uşa unei încăperi. E un dormitor, în care se află un singur pat. Fereastra dă înspre mare şi uşa are zăvoare trainice.

Bănuitor încă, Bentivoglio urmăreşte toate trăsăturile de pe chipul aşa-zisei bolnave. Şopteşte câteva cuvinte cameristului şi după câteva minute acesta se întoarce însoţit de o tânără, destinată s-o îngrijească de Aranka.

Fata, un soi de cameristă, este fiica bătrânului paznic şi nu este deloc iniţiată în tainele prinţului. Prea inteligentă nici nu pare să fie.

Servitorii s-au retras la un semn al stăpânului.

— Rămâi puţin lângă bolnavă, spune prinţul către fată. Dacă se trezeşte şi întreabă ceva, dă-mi de ştire.

Apoi se-ndepărtează spre apartamentul său.

Tânăra cameristă se ocupă de zor de Aranka. Şi aceasta pare că-şi revină încetişor. În cele din urmă perfida femeie deschide ochii şi priveşte aiurită în jur. Cu voce înceată, întreabă pe îngrijitoarea sa ce s-a întâmplat cu dânsa. Fata nu-i poate spune decât ceea ce ştie, apoi părăseşte odaia, ducându-se să-l anunţe pe prinţ.

Cum se închise uşa în urma ei, Aranka sare din pat. În vârful picioarelor se-ndreaptă spre uşă şi încearcă s-o deschidă. Dar spre marile ei regret nu izbuteşte. Uşa e închisă pe dinafară.

Lipindu-şi urechea de tăblie, ascultă la zgomotele care se aud. I se pare că percepe un murmur, dar oricât se sileşte, nu poate deosebi niciun cuvânt.

— Prima parte a comediei mele a reuşit de minune, îşi spune ea. Sunt aproape sigură că am regăsit în prinţul acesta o cunoştinţă veche. Nu-mi mai rămâne mult timp şi trebuie să aduc repede la îndeplinire ultima parte a însărcinării, căci Hector aşteaptă veşti de la mine.

De afară se aud paşi şi Aranka se aruncă cu iuţeala fulgerului pe pat.

Uşa se deschide şi prinţul Bentivoglio păşeşte pragul. În urma lui vine tânăra îngrijitoare. Cu un gest, el îi dă de înţeles să se retragă, căci vrea să rămână singur cu bolnava.

Încetişor se apropie de pat. Aranka îşi luă iarăşi înfăţişare suferindă şi ridică puţin capul, întâmpinând pe prinţ cu un zâmbet palid.

Bentivoglio trage un scaun lângă pat şi se aşază. Alesese locul în aşa fel încât să stea în umbră, în vreme ce lumina cade din plin asupra chipului Arankăi.

Cu voce gravă, el începe:

— După cum am auzit, doamnă, fata pe care v-am pus-o la dispoziţie v-a comunicat de acum unde vă aflaţi. Oamenii mei v-au găsit în zori în faţa porţii castelului. După cum văd, vă este mai bine, nu-i aşa? Dacă doriţi, totuşi, un medic, cu regret trebuie să vă spun că nu vi-l pot procura aici. În schimb, vă pun la dispoziţie trăsura mea, cu care puteţi pleca în oraş, unde se găsesc destui medici. Nu îngădui niciunui străin să intre în castelul meu şi numai cu dumneavoastră am făcut o excepţie.

Cuvintele acestea sună ciudat. Dar Aranka nu e prea mirată. Îşi îndreaptă ochii-i negri asupra prinţului şi răspunde:

— Vă sunt cât se poate de recunoscătoare, Alteţă. N-am nevoie de medic. Mă simt iarăşi în puteri şi dacă îmi îngăduiţi să mă odihnesc câteva ceasuri voi fi destul de întărită ca să-mi pot urma drumul.

Prinţul dădu din cap.

— Castelul meu vă stă la dispoziţie, doamnă. Dar nu vreţi să-mi

povestiţi ceva despre împrejurările care v-au adus la nenorocirea întâmplată?

Aranka se aşteptase demult la această întrebare. Ştia de-acum ce avea să-i îndruge castelanului, căci planul ei era făcut demult, chiar înainte de a fi venit aici.

Cu voce înceată, apoi din ce în ce mai pătimaşă, începu să vorbească despre o chestie de inimă, căreia-i căzuse victimă.

Cunoscuse cândva un bărbat, pe care-l părăsise din cauză că era o fire brutală. Demult nu mai auzise de el, şi valurile vieţii o aduseră acum la Monte Carlo.

În noaptea trecută, se întâlnise aici cu iubitul de odinioară şi o ceartă se iscă între dânşii. Deoarece ea refuză să-l urmeze, el o târî cu forţa spre o trăsură şi plecă cu dânsa. După o luptă disperată, izbuti să se smulgă din braţele lui şi să deschidă portiera trăsurii. Fără să ţină seamă de primejdie, sări afară şi începu să alerge ca o nebună. Bărbatul opri trăsura şi se luă după ea, care ajunsese pe ţărmul mării.

Se ascunse printre stânci, dar după câtva timp bărbatul izbuti să dea de dânsa şi goana începu din nou. În cele din urmă, el se văzu nevoit să renunţe la urmărire şi ea, zdrobită, se târî cum putu până la poarta castelului, pe care-l zări printre stânci, unde leşină.

Prinţul Bentivoglio n-o întrerupe cu niciun cuvânt. Nu ştie dacă să dea sau nu crezare cuvintelor ei, dar e hotărât să nu dea drumul deocamdată acestei femei frumoase şi pătimaşe.

— Nu vrei să-mi spui numele fostului dumitale iubit? întreabă el, devenind ceva mai familiar cu dânsa.

— Scutiţi-mă de răspunsul acesta, Alteţă. Vă implor! Numai numele acestui om şi mă face să mă cutremur. De îndată ce mă vor ajuta picioarele voi pleca de aici, şi nu voi mai fi o povară pentru dumneavoastră. Voi rămâne necontenit recunoscătoare salvatorului meu.

— Şi dumneata cum te numeşti, dacă-mi este îngăduită întrebarea?

— Numiţi-mă Aranka, răspunde femeia.

În ochii căruntului prinţ se aprinde o flacără de pasiune. O recunoscuse de-acum în odaia portarului şi acum dobândise siguranţa desăvârşită. El, însă, nu fusese recunoscut de ea şi se hotărăşte să mai joace un timp rolul prinţului, până va fi sigur de tot.

— Dispune cum vrei de mine, Aranka, spune el şi-i apucă mâna, pe care o acoperă cu sărutări pătimaşe, care nu prea se potrivesc cu înfăţişarea lui venerabilă. Dacă doreşti să vină camerista, pui în funcţiune soneria. Tot ce-ţi doreşte inima, îţi stă la dispoziţie.

Aranka răspunde cu un zâmbet fermecător, apoi zice:

— Doresc numai puţină linişte, Alteţă, altminteri nu cer nimic deocamdată. După ce voi fi dormit puţin, o voi chema pe cameristă.

Prinţul Bentivoglio se ridică de pe scaun. Ar fi dorit s-o cuprindă în

braţe pe această femeie plină de foc şi s-o ducă în dormitorul său, dar era destul de inteligent ca să se stăpânească deocamdată. Depune o ultimă sărutare pe mâna ei, o învăluie într-o privire caldă, apoi părăseşte încăperea.

Fiorul pe care i-l strecurase în trup Aranka, îl face să uite de orice precauţie, şi astfel nu mai trage nici zăvorul, care ar face-o prizonieră pe frumoasa femeie. Aceasta se uită după el cu un zâmbet ciudat. Apoi se ridică iar din pat şi se-ndreaptă spre uşă. Acolo îşi dă seama îndată că aceasta rămăsese descuiată.

Soarta pare să-i fie favorabilă. Descoperă imediat zăvorul mic de partea cealaltă a uşii şi vâră în deschizătură o aşchie, în aşa fel ca să facă cu neputinţă funcţionarea lui. Apoi închide uşa la loc şi începe să-şi potrivească părul, în oglinda care se afla în odaie.

Îşi admiră trupul bine făcut, chipul atrăgător şi murmură cu un zâmbet de triumf:

— Aş vrea să văd dacă bunul prinţ nu-mi cade în mreje!

Mai aşteaptă un sfert de oră, apoi se-ndreaptă spre uşă. Ca o pisică se furişează în încăperea alăturată şi simţul ei de copoi îi îngăduie să descopere îndată în ce odaie se află prinţul.

Luase deja hotărârea. E vorba să joace o carte primejdioasă. Apasă încetişor pe mânerul uşii apropiate şi priveşte în interiorul camerei. E dormitorul prinţului.

Priveşte cercetător în jur şi acordă o deosebită atenţie dulapurilor mari care stau de-a lungul pereţilor. Uşa unuia este întredeschisă. Fără cel mai mic zgomot, ea ajunge lângă dulap şi priveşte… În fund se vede o uşă secretă, pe care prinţul o lăsase deschisă. Aranka poate vedea un gang slab luminat, care duce, desigur, într-un loc ascuns. Fără să stea mult pe gânduri, intră în dulap şi nu-i vine greu să descopere mecanismul. Ştie precis unde trebuie să apese cu mâna, pentru a deschide uşa. Şi în vreme ce ascultă cu auzul încordat, aude zgomotul unei uşi închizându-se. Prinţul pare că se-ntoarce.

Cu agilitate de pisică, Aranka părăseşte dulapul, ascunzându-se sub draperiile patului, de unde poate vedea tot ce se petrece în odaie.

După câteva clipe, capul alb al prinţului apare în deschizătura neagră. Apasă pe un buton şi uşa se închide. Apoi sare cu uşurinţă din dulap închizând şi uşa acestuia. Cheia rămâne în broască.

Aranka se uită cercetător la chipul lui şi constată că are o expresie întunecată. „Are pe cineva închis acolo”, îşi spune ea. „Voi da şi de rostul acestei taine”.

Dar de unde să-i dea ei în gând că „cel închis” e chiar fata aceea cu părul blond, căreia-i jurase răzbunare încă de mult!

Urmăreşte pe prinţ, care se îndreaptă spre camera alăturată. Deoarece se ştie singur şi neobservat păşeşte ca un tânăr şi nimic într-însul nu aminteşte de ţinuta prinţului venerabil.

În sinea ei, Aranka e nespus de mulţumită de descoperirile pe care le făcuse. Acum nu mai e necesar să şovăie şi poate merge mai departe.

Un zgomot din odaia alăturată, îi trădează că prinţul îşi trăsese un scaun. Ea se apropie, în vârful picioarelor, de uşă şi cu atenţie deosebită dă în lături draperiile de catifea. O odaie de lucru, elegant mobilată, îi apare în faţă.

Totul trădează bogăţie. Cele mai rare obiecte de artă sunt adunate aici şi un observator oarecare ar rămâne uimit de risipa aceasta.

Dar Aranka bănuieşte cum stau lucrurile. Tot ce se află aici ca obiecte de preţ, provine din furturi. Caracteristicele lor ar trăda îndată pe castelan şi acesta e şi motivul pentru care nu îngăduie vizite străine.

În faţa unui birou sculptat, prinţul stă cu spatele spre uşă. Aranka îl vede de-odată cum îşi duce mâinile la cap şi o clipă mai târziu, peruca o scoasă. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu barba, şi acum se află amândouă pe birou.

În fotoliul greu şade de data aceasta un bărbat tânăr, ca de vreo treizeci de ani, cu părul negru tuns scurt şi figura rasă. Numai sprâncenele albe, pe care nu le poate scoate atât de uşor, probabil, mai amintesc de venerabilul prinţ Bentivoglio.

El se lasă cu spatele în fotoliu şi începe să râdă cu hohote. Pare să fie mulţumit de sine.

Acum stă şi chibzuieşte cum să facă s-o apropie de dânsul pe Aranka, fără ca să-i îngăduie să-i descopere tainele. Nu va părăsi ea castelul până nu va fi fost amanta lui! Se gândeşte că cel mai nimerit lucru ar fi s-o ţină la el. Mai curând sau mai târziu, tot va trebui ea să descopere că amantul ei nu e prinţul Bentivoglio, ci Jean Molitor, supranumit „Jean Marsiliezul”.

Şi în vreme ce se gândeşte la toate astea, Aranka se apropie încetişor de el. Iat-o ajunsă în spatele fotoliului şi întinzând mâinile… Jean Molitor nu bănuieşte încă nimic.

— E frumoasă… murmură el… şi va trebui să fie a mea, cu orice…

Se întrerupe brusc, căci două mâini moi îl acoperă ochii. O înjurătură îi scapă de pe buze, căci surpriza îl înmărmurise.

— Cei asta? izbucneşte el în cele din urmă. Cine-şi îngăduie astfel de prostii?

În aceeaşi clipă îl cuprinde o groază nebuna, căci îşi aduce aminte că-şi scosese peruca şi barba.

Cu o smucitură puternică se ridică şi se uită furios la fiinţa din faţa sa.

Aranka îl priveşte radioasă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ce surpriză minunată! spune ea. Vă cer scuze de o mie de ori, Alteţă, că am uitat pentru o clipă respectul ce vi-l datorez. Aşadar tu

eşti, Jeane?

Falsul prinţ strânge pumnii cu furie.

— Cum de-ai ajuns în camera asta, Aranka? izbucneşte el. Ca să tăgăduiesc, nu se mai poate acum, căci mi-ai văzut chipul adevărat, dar va trebui să-mi lămureşti toate ce s-au întâmplat aici! Să nu-ţi închipui că mă vei putea înşela atât de lesne. Răspunde-mi, deci: înainte de a te introduce în castelul acesta, ştiai cine e proprietarul lui?

Aranka se aşază liniştită într-un fotoliu şi-şi întinde picioarele, în aşa fel ca „prinţul" să poată admira formele lor frumoase.

— Cum puteam să ştiu că Jean Molitor, fostul chelner de la „Grand Hotel de Paris" şi membru al „Bandei negre", s-a transformat în prinţ Bentivoglio? răspunde ea, aţintindu-şi asupra lui privirea-i străpungătoare. Am fost urmărită, într-adevăr, şi, printr-o simplă întâmplare, am căzut în faţa portalului „castelului maur". De-abia când eram întinsă în pat, şi venerabilul „prinţ" mă privea în chip atât de ciudat, s-a născut bănuiala în mine. Şi atunci am luat hotărârea să descopăr adevărul. Am cutezat şi, după cum vezi, iubitule, am câştigat jocul. Ştiu că am găsit acum la tine un cuib cald, cum se zice. Nu ne vom despărţi atât de repede. Sau poate eşti de altă părere, Jean?

O groază de gânduri trec prin creierul prinţului la auzul acestor cuvinte. Vede în faţa sa pe frumoasa femeie şi ştie prea bine că nu trebuie decât să întindă mâinile pentru a o cuceri, dar ceva îl opreşte cu toate astea. Pe când era amanta lui Hectar Rammont şi el căuta să şi-o apropie, ea îl evita cu tot dinadinsul şi oricât se silea s-o cucerească, tot degeaba era. Şi acum… i se arunca de bunăvoie în braţe. Asta însemna ceva…

Dintr-un salt, el e lângă dânsa şi-i cuprinde gâtul alb. Ea se uită ţintă la chipul lui palid şi zadarnic încearcă să se elibereze.

— Mărturiseşte, gâfâie el, că mai eşti încă iubita lui Hector Rammont şi că dânsul te-a trimis aici să spionezi! Ai jucat o comedie în faţa mea, da, asta e!

Aranka îl priveşte fără teamă. E prea sigură de frumuseţea ei şi ştie că bărbatul acesta i se va supune în cele din urmă, oricât de furios părea acum.

— Omoară-mă, dacă crezi cumva că vreau să te trădez! izbucneşte ea. Frumoasă dovadă de prietenie din partea ta, Jean! Pe vremuri credeam că mă iubeşti niţeluş, şi nu lipsea mult să plec de lângă Hector, ca să vin la tine. De ce nu s-a întâmplat asta, ştii tu mai bine. Ai dispărut ca prin farmec, şi odată cu tine o ceată întreagă de membri ai bandei noastre.

— Nu vorbi despre asta! scrâşneşte marsiliezul. Jură-mi că nu mai ai nicio legătură cu Hector Rammont şi că el nu bănuieşte prezenţa ta la castel.

Îi desprinde mâinile de după gât şi se dă înapoi. Aranka îşi dă seama că repurtează o nouă victorie.

— Îţi jur, Jean! răspunde ea, fără niciun scrupul.

— Vrei într-adevăr să rămâi la mine, Aranka?

— Da, vreau, Jean, spune ea, întinzându-i mâna.

Jean Molilor e cuprins de un gând nou:

— Nu cred încă tot ce-ai spus. Ştiu că Rammont se află în Monte Carlo.

— Asta am aflat-o şi eu, răspunde Aranka, netulburată.

— Te-ai întâlnit cu el în noaptea trecută?

— Da, cu Masca-Roşie.

Molitor se apropie de dânsa şi o apucă de braţ.

— De ce nu mi-ai spus asta imediat, Aranka?

— Voiam să trec sub tăcere faptul până voi fi aflat ce-i cu prinţul Bentivoglio.

— Ştii cumva ce are de gând să întreprindă la Monte Carlo?

— Nu. Ţi-am spus doar că ne-am întâlnit întâmplător şi el m-a luat cu forţa. Dar am aflat cel puţin unde domiciliază.

— Ştii unde locuieşte? întreabă prinţul şi ochii îi se holbează.

— Am auzit că a închiriat vila „Dorado” şi trăieşte sub numele ducelui de Marlier.

Jean chibzuieşte o clipă, apoi spune pe ton poruncitor:

— Cer de la tine o ultimă dovadă, că nu eşti unealta Demonului roşu. Hector Rammont mi-a jurat moartea, aşa o ştii bine. Până în ziua de azi am izbutit să scap de sub urmărirea lui. La cazinou am stat faţă în faţă şi eu am descoperit insigna vechii Asociaţii, la lanţul ceasornicului său, şi cu prilejul acesta am făcut constatarea că şi dânsul mă bănuieşte.

— Şi ce pretinzi de la mine? îl întrerupe Aranka.

— Aşează-te la biroul de colo şi scrie ceea ce îţi voi dicta.

Perfida femeie se supune fără să rostească niciun cuvânt. Cu condeiul în mână în faţa hârtiei albe, ea rămâne în aşteptare. Cu chipul întunecat „prinţul” începe să se plimbe prin odaie. Se opreşte o clipă şi dictează:

„Către poliţia din Monte Carlo!

În vila «Dorado» s-a stabilit de curând Ducele de Marlier. Acesta nu e nimeni altul, decât criminalul cunoscut în lumea întreagă sub numele de «Masca-Roşie», căpetenia «Bandei negre».

— Ai terminat? întreabă falsul prinţ.

— Da.

— Împăturește hârtia, pune-o în plic, şi scrie pe el adresa poliţiei.

Fără să-i tremure mâna, Aranka îndeplineşte şi asta, apoi

înmânează scrisoarea lui Jean Molitor.

— Pot face mai mult pentru tine, pentru a-ţi dovedi că-l urăsc pe omul acela şi voi fi nespus de mulţumită când îl voi şti pierdut!

— Îţi mulţumesc, Aranka. De-abia acum sunt încredinţat că vei rămâne cu mine şi pot spune pe drept cuvânt, că ne aşteaptă zile fericite.

Vără scrisoarea în buzunar şi o ia pe Aranka în braţe. Ea nu se împotriveşte nicio clipă şi se lasă pradă mângâierilor lui pătimaşe.

Scrisoarea avea următorul conţinut:

„În vila «Dorado» s-a stabilit fostul chelner Jean Molitor, căpetenia unei cunoscute bande internaţionale; el poartă numele ducelui de Marlier şi tovarăşii săi îl numesc «Jean Marsiliezul».”

Fireşte că Aranka risca, în timpul scrisului, ca „prinţul” să-i privească peste umăr şi să descopere trădarea. Dar ea juca întotdeauna cu cărţi primejdioase şi de aceea şi câştiga de obicei.

Acum „prinţul” pare să nu mai aibă nicio bănuială. O copleşeşte cu mângâieri şi de-abia după ce Aranka îl roagă să se retragă, părăseşte încăperea, ducându-se să predea scrisoarea unui servitor, care urma s-o expedieze.

Şi imediat ce-l văzu plecat, Aranka se aşează iar la birou şi aşterne câteva rânduri pe o foaie de hârtie. O îndoaie apoi şi, punând-o în plic, scrie adresa:

„Aranka
Poste restante
Monte Carlo, Cazinou”.

Conţinutul glăsuieşte, astfel:

„Sunt în „castelul maur”. E Jean Molitor. Evită vila „Dorado”, Jean ţi-a dat de urmă. Exact la ora douăsprezece la stânca dinspre turnul răsăritean al castelului. Semnul lumină roşie”.

Preocuparea principală a Arankăi este să poată expedia scrisoarea aceasta. Îşi pune din nou încrederea în steaua-i norocoasă şi izbuteşte să prindă jos pe scară pe servitorul care pleacă în oraş să expedieze scrisoarea falsului prinţ.

— Fă-mi te rog serviciul şi pune plicul acesta la cutie, i se adresează ea. Îţi voi fi veşnic recunoscătoare.

Tânărul, care nu face parte din rândurile celor iniţiaţi, rămâne o clipă uimit în faţa frumoasei femei, pe care n-o cunoaşte încă.

— Să întreb întâi pe Alteţa sa, dacă…

— Sunt ţinută aici prizonieră, îl întrerupe Aranka, imploratoare. Ai milă şi salvează-mă!

Şi fără să-i lase vreme să se dumirească, ea îşi lipeşte buzele de ale lui şi depune pe ele o sărutare fierbinte.

Ameţit el coboară scara, împleticindu-se şi iese. Rafinata femeie triumfase.

Capitolul 80 – Taina peşterii din stâncă

George Vallières e foarte neliniştit de când Ochi-de-Pisică îl părăsise. Alice i-a fost „suflată”, şi anume de femeia aceea depravată, Aranka. De lucrul acesta e absolut convins când constată că dânsa a dispărut de la hotelul unde o plasase.

În vreme ce detectivul lua o serie de măsuri secrete, pentru a pune mâna în primul rând pe Masca-Roşie şi apoi să se ocupe de Alice, George Vallières se îndoieşte de succes. El stă singur în odaia sa, cu ochii aţintiţi în gol. Deodată se ridică de pe scaun şi deschide fereastra. Liniştea din casă devine apăsătoare. Din noapte i se pare că aude glasul Alicei, care strigă ajutor.

— Trebuie s-o găsesc şi s-o salvez! îşi spune el, în prada unei agitaţii grozave. Tatăl ei nu o poate găsi, de aceea voi face eu încercarea.

George Vallières ştie că întreprinderea aceasta este curat nebunească, dar hotărârea sa devine din ce în ce mai fermă. O clipă chibzuieşte dacă să-l ia şi pe servitor, dar apoi clatină capul cu energie.

— Nu; dacă va fi să-mi pierd viaţa, cel puţin nu târăsc şi pe altul după mine în prăpastie.

Scoate din dulap o mantie uşoară, vâră în buzunar un revolver încărcat şi-şi înfundă pe cap o pălărie, care-i umbreşte faţa. Apoi părăseşte vila, încuind uşile în urma sa.

Coboară treptele de piatră ale parcului şi se apropie de ţărm, unde e legată barca. Se urcă într-însa şi începe să vâslească.

Marea e pustie la ora aceasta. După câtva timp ajunge în labirintul stâncilor. Coteşte după una din ele şi în lumina lunii apar turnurile cu forme ciudate ale „castelului maur”. Încă un sfert de oră şi va fi la intrarea peşterii.

Vâsleşte din toate puterile şi peste puţin zăreşte stânca îngustă, pe lângă care dispăruse barca misterioasă a răpitorilor Alicei.

Dar ce să fie obiectul acela de culoare închisă, care pluteşte pe mare, înaintând vertiginos? Instinctiv, George se ascunde în umbra uneia din stâncile care îşi înalţă creştetele din adâncuri.

Un fluierat strident trece prin aer. Vallières ştie acum despre ce-i vorba. E un vaporaş al poliţiei, care se apropie cu viteză. Din fericire, stâncile aruncă umbre şi tânărul francez se simte sigur în barca sa.

Plin de interes el urmăreşte manevra vaporaşului. Deodată aude

glasuri de pe puntea acestuia. Să-i fi observat oare barca? Încă o clipă şi… o lumină puternică ţâşneşte de pe vaporaş, învăluind stâncile negre şi luminându-le ca ziua.

— Colo e o barcă! strigă unul şi George recunoaşte glasul lui Ochi-de-Pisică.

Să-i răspundă, pentru a-i da de veste că-i el? Nu, nu va face asta. Un val îl ridică şi-l aruncă mai aproape de stânci. În felul acesta e ascuns din nou de privirile celorlalţi. Se află acum doar la câţiva paşi de intrarea din stâncă. Vede cum apa ţâşneşte dintr-însa şi cade înapoi de sus. Pare să fie o văgăună neagră dedesubt. Cu toate astea, George nu şovăie o clipă. Vâslind cu putere, împinge barca direct spre intrare şi, în clipa când se simte ridicat de un val, răsună strigătul detectivului prin acustic:

— Predă-te, trebuie să stabilim cine eşti!

Din cauza vâjâitului apei, tânărul francez nu pricepe decât jumătate din fraza celuilalt. Barca sa alunecă de acum pe deschizătură şi două împuşcături pornite de pe vaporaşul poliţienesc ricoşează de stânci.

Hartenberg, sprijinit de parapetul vasului poliţienesc, urmăreşte cu atenţia încordată mişcările bărcii şi dă din cap, apoi se adresează poliţistului de lângă el:

— Nu ştiu ce să cred, domnule comisar. Aş putea pune rămăşag că omul din barcă e un cunoscut al meu şi întreprinde o acţiune nespus de primejdioasă în clipa aceasta. Dacă am avea la îndemână o barcă, m-aş lua îndată după el pe deschizătura din stâncă. A fost o greşeală din partea oamenilor dumneavoastră că au tras două focuri; cine ştie dacă nu l-au rănit pe omul nostru!

— Îmi pare rău, domnule, răspunde poliţistul, dar individul părea foarte suspect, după cum veţi admite şi dumneavoastră Chiar dumneavoastră spuneaţi că printre stâncile acelea se află, probabil, ascunzătoarea unor bandiţi primejdioşi. Nu ne putem apropia mai mult, căci e pericol să eşuăm. Ce-i de făcut?

Ochi-de-Pisică nu-şi ia privirea de la intrarea din stâncă.

— N-avem nicio barcă la îndemână şi înainte de a putea face rost de una de pe ţărm, ar fi prea târziu, spune el. Să ne-ntoarcem, domnule comisar. La vila prietenului meu voi afla cum stau lucrurile.

Vaporaşul întoarse şi se-ndreptă spre Monte Carlo.

. . . . . .

Ce se făcuse între timp George Vallières!

Barca lui fu târâtă cu putere în peştera întunecoasă. Vru să se folosească de lopeţi, pentru a nu fi răsturnat, dar constată cu spaimă că una din ele se pierduse.

O beznă adâncă îl învălui câtva timp. Apoi se simţi ridicat, se izbi

de un perete de piatră şi porni vertiginos în adâncime. Barca se roti de câteva ori ca o sfârlează şi George se crezu pierdut, dar peste câteva clipe se mai linişti.

Se afla într-o peşteră de stâncă, ai cărei pereţi se-nălţau drepţi ca lumânarea. Tavanul era sfârtecat şi pietre colţuroase atârnau de el. Apa ţâşnea în sus de-a lungul pereţilor, apoi şiroia îndărăt în jos.

Toate acestea nu le-ar fi putut observa Vallières, dacă luna nu şi-ar fi trimis razele pe deschizătura de sus.

Dar după cât s-arăta, nu era pe-aici niciun punct de teren solid, pe care să poată pune piciorul. Cu ochii larg deschişi tânărul priveşte în jur. Cu lopata ce-i rămăsese luptă din greu să ţină barca în echilibru, căci apa îl aruncă în toate părţile.

Încotro au dispărut misterioşii bărbaţi cu nefericita Alice? Şi-au găsit oare moartea în cazanul acesta fioros? Vallières dă din cap cu energie. Nu poate şi nici nu vrea să se gândească la deznodământul acesta. E ceva misterios aici şi el trebuie să dea de rostul lucrului.

La lumina lunii ce pătrunde de sus, observă mai multe scobituri în stâncă, ce par potrivite pentru o ascunzătoare. Totuşi, George nu-şi dă seama cum se poate ajunge sus de aici, deoarece pereţii sunt drepţi ca lumânarea.

De-odată începe să strige, rostind de câteva ori numele Alicei şi pereţii redau ecoul. Îşi ciuleşte urechile, dar niciun glas omenesc nu-i răspunde.

— Trebuie să urc pentru a-mi da seama dacă un cumva peştera se continuă acolo, îşi spune el.

Caută un punct de sprijin şi i se pare c-a descoperit câteva ieşituri de stâncă, cu ajutorul cărora să se poată ridica. Întreprinderea este primejdioasă, căci va trebui să-şi lase barca în părăsire, îndată ce va fi pus piciorul pe marginea ei. Şi atunci va fi singur în luptă cu apa.

Dar asta nu-l mai înspăimântă. Sau izbuteşte să se caţere pe perete şi ajunge sus, sau se prăbuşeşte în adâncime şi se îneacă.

Pusese totul pe o carte. Apa în jurul lui începe să clocotească. Barca e smucită cu o violenţă fantastică. După câteva clipe ajunge la locul unde şi-a pus în gând s-o părăsească.

Se apucă cu mâinile de piatra umedă şi încearcă să se ţină bine. Dar în clipa următoare îşi pierde echilibrul, barca de sub dânsul e târâtă de curent, iar el însuşi cade în apă.

E pierdut dacă nu izbuteşte să se caţere pe stânci. Un trosnet în spatele lui, îi dă de veste că barca s-a sfărâmat de stâncă. Cu sforţări disperate, nenorocitul izbuteşte să iasă din apă şi să se caţere pe perete până la jumătatea acestuia. Pe o piatră ieşită în afară se odihneşte câteva clipe, apoi începe să urce din nou.

Cu respiraţia tăiată, cu mâinile însângerate izbuteşte să urce vreo doi metri. E o muncă supraomenească. Dar n-are încotro, căci sub

dânsul pândeşte moartea sigură.

Vallières întinde mâna dreaptă şi-şi face vânt pe o ultimă piatră, care-i oferă un sprijin. Dar acolo rămâne atârnat. Mai sus nu poate înainta, căci peretele e neted, fără niciun punct de care să se poată ţine. De jos apa ţâşneşte până la el, împroşcându-l cu stropi grei. Se simte sfârşit de puteri, dar instinctul vital e încă destul de puternic şi adunându-şi forţele izbuteşte să scoată un ţipăt de ajutor, pe care ecoul îl împrăştie în văgăună.

Dar apoi s-a sfârşit cu el şi cade mototol pe pietrele umede. Mâinile şi picioarele îi atârnă în adâncime şi, dacă nu-i vine un ajutor imediat, e pierdut.

Deodată, pe crăpătura de sus pătrunde o rază galbenă de lumină, care se amestecă cu acea a lunii.

Un vlăjgan cu umeri largi, cu înfăţişare ursuză, se apropie cu băgare de seamă de marginea deschizăturii.

— La dracu, ce s-a întâmplat colo jos! mormăie el, împingând lanterna înainte. Nu ştiu nimic de vreun transport care trebuie să sosească la noapte. Stăpânul a aranjat doar ca s-avem repaus timp de două săptămâni.

Îşi îndreaptă privirea în jos şi descoperă trupul lui George Vallières, care atârnă în aer.

— Ei! exclamă dânsul. Cine-o mai fi şi ăsta? După îmbrăcăminte nu s-arată să fie dintr-ai noştri. Mort nu pare, căci morţii nu strigă. Cum dracu, poate ajunge un om în gaura asta!

În clipa aceasta zăreşte o parte din barca sfărâmată, care pluteşte pe apă. Clatină capul cu înţeles şi aleargă îndărăt în peştera cea mare, unde se află camarazii săi, în jurul focului. Le comunică pe scurt descoperirea făcută şi toţi sar în sus, căci aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci.

— Ce facem cu individul? întreabă unul care merge înainte cu lanterna.

Un tovarăş de-al lui, acelaşi care părea să fie omul de încredere al stăpânului, răspunde:

— Trebuie să-l aducem sus şi să vedem ce-i cu dânsul. Se prea poate că poliţia a pus vreun copoi pe urmele noastre.

Oamenii se înarmează cu ştăngi şi funii şi pornesc pe gang în direcţia peşterii cu apă. Unul din ei îşi petrece o funie pe după subţiori şi coboară de-a lungul peretelui, ţinut de mâinile vânjoase ale camarazilor săi.

— N-ai folosit nimic, fiul meu, murmură el. În peşteră nu ajunge nimeni, am purtat noi grijă de asta.

Iată-l ajuns lângă Vallières şi face un semn camarazilor de sus. Apoi, cu mâna sigură încarcă pe spate pe bietul francez şi strigă:

— Trageţi!

Ordinul se execută imediat.

Între timp, George Vallières îşi pierduse cunoştinţa cu desăvârşire. Şase mâini îl înhaţă şi-l trag peste marginea stâncii. Salvatorul său ia lanterna şi-i luminează chipul:

— Priviţi-i mutra, băieţi! E vreunul printre voi care-l cunoaşte?

Toţi clatină capul.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu-i de-ai noştri, asta-i sigur!

— Atunci luaţi-l în primire. Să-l ducem sus şi să aşteptăm până îşi vine în fire.

George Vallières e aşezat pe nişte paie în apropierea focului şi unul din bandiţi îi toarnă câteva picături de coniac în gură. Alcoolul îşi face efectul, căci figura leşinatului tresare. Tom îi ţine lanterna în faţă şi aşteaptă liniştit.

Tânărul îşi revine cu încetul. Dinţii îi clănţăne cu putere din cauza frigului şi privirea i se roteşte speriată în jur. Se vede într-o peşteră mare şi asta îi readuce memoria.

Gândul că se află într-un loc misterios, nădejdea că Alice s-ar găsi aici, îl fac să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Vă mulţumesc că m-aţi salvat! izbuteşte el să îngâne. Spuneţi-mi unde mă aflu.

Indivizii nu se aşteptaseră la întrebarea asta şi se privesc tăcuţi unul pe altul. În cele din urmă Tom răspunde:

— Te-am găsit atârnat pe o stâncă deasupra apei şi te-am tras sus. În primul rând vrem să ştim cum ai ajuns în peşteră? Dar nu care cumva să încerci să ne îndrugi vreo poveste, căci nu suntem noi dintr-ăia pe care să-i poţi duce cu fofârlica.

Din tonul cu care individul rostise aceste cuvinte, George îşi dă seama că trebuie să fie cu ochii în patru. Ştie că va putea afla ceva despre Alice, dacă se va pricepe să fie diplomat.

Indivizii se dau deoparte şi şoptesc între dânşii. Parcă se sfătuiesc ce au de făcut. După mutrele unora din ei, Vallières îşi dă seama, că nu prea au gânduri bune cu dânsul. Şi atunci începe să chibzuiască ce e de făcut. Cel mai nimerit lucru ar fi să se prefacă mai slab decât e în realitate, în felul acesta va putea prinde un cuvânt sau două, care să-l ducă pe urmele Alicei.

Privirile-i rătăcesc prin peşteră, căutând să descopere vreun loc unde ar fi putut fi ascunsă biata fată. Dar focul e prea slab ca să lumineze tot spaţiul.

Un fior îi străbate trupul: dacă nenorocita şi-ar fi găsit, totuşi, sfârşitul? Sau poate că indivizii aceştia cu mutre bestiale au târât-o aici şi şi-au bătut joc de ea?

Bandiţii priveau ameninţător spre locul unde se afla Vallières. După cât se vede, Tom are mai multă simpatie pentru el, decât ceilalţi.

Deodată, Vallières aude o înjurătură înăbuşită. Privind spre locul

unde se adunaseră bandiţii l-a sfat, vede pe unul din ei culcat la pământ de pumnul lui Tom. Probabil că individul se împotrivise cu ceva şefului, şi şi-a luat răsplata.

Enervat, Tom vorbeşte ceva mai tare, în aşa fel că George îl poate auzi.

— Îl vom lăsa în pace pe omul acesta, până ce stăpânul va hotărî asupra lui. Celui dintâi care se va împotrivi ordinului meu, îi crăp capul. Luaţi aminte ce v-am spus!

Apoi se întoarse şi porni spre foc. Se uită cu atenţie la George, care închise din nou ochii, prefăcându-se leşinat.

După câtva timp Tom se lasă în genunchi şi-l scutură pe Vallières. Acesta deschide cu greu ochii, ca şi cum s-ar trezi din leşin.

— Sunt obosit şi slab! murmură el, cu vocea de-abia înţeleasă. Lăsaţi-mă să mă mai odihnesc niţeluş…

Tom clatină capul cu energie.

— Vino-ţi în fire, omule! se răsteşte el. Vrem să ştim odată cine eşti şi cum ai ajuns în peştera de jos. Noi suntem oameni care nu prea primim cu dragă inimă musafiri în casa noastră.

Capitolul 81 – Printre bandiţi

În acest timp, George Vallières îşi făurise un plan. Se ridică puţin în culcuş şi ceru să i se mai dea o înghiţitură de coniac. Focul îl încălzeşte şi-i usucă îmbrăcămintea.

Începe să vorbească încet şi toţi indivizii se apropie, împreună cu acela pe care Tom îl doborâse cu un pumn. Părea să fi uitat incidentul.

Tom se aşază pe un butoiaş gol. Îşi sprijină bărbia în palme şi ascultă cu atenţie povestirea parizianului. Ceilalţi se sprijină de pereţi şi rămân tăcuţi.

Povestea despre aventura-i nocturnă ce le-o îndrugă, e complet inventată, dar se fereşte să-i lase pe bandiţi să întrevadă aceasta. Îşi spune numele adevărat şi afirmă că a venit din Paris ca să petreacă la Monte Carlo şi să joace la cazinou. Cu prilejul acesta cunoscuse o tânără femeie, foarte frumoasă, pe care o urmărea neobosit de câteva zile. Servitorul său iscodise că dânsa locuieşte într-o vilă de pe ţărmul mării. Numele femeii nu-l cunoaşte încă, şi în noaptea trecută se urcase într-o barcă împreună cu un prieten, pornind-o de-a lungul ţărmului ca să examineze parcul ce aparţine vilei. Şi cu prilejul acesta au avut o aventura ciudată. Plutind cu barca pe apă, văzură deodată o femeie sărind în mare de pe o stâncă, tocmai în locul unde se afla vila necunoscutei. Înainte de a putea ajunge lângă dânsa, pentru a o salva, se apropie altă barcă şi o luă la bord pe nenorocită.

Deoarece presupunea că e vorba de femeia pe care o îndrăgise, hotărî să se ia după barcă. Era greu, însă, şi cu toate sforţările depuse,

n-o putură ajunge.

Prietenul cu care fusese împreună în barcă era o fire bănuitoare şi cam impulsivă. El strigase după salvatorii femeii şi neprimind niciun răspuns, trăsese cu revolverul. Dar nici asta n-a ajutat.

Îndoindu-şi sforţările, vâsliră spre barcă şi deodată văzură că aceasta dispare într-o crăpătură de stâncă. Înciudat, prietenul său mai trase câteva focuri, apoi se înapoiară la Monte Carlo.

Acolo se despărţiră, dar el, George Vallières, nu se putea sustrage gândului că femeia visurilor sale era ameninţată de vreo primejdie. De aceea, luă hotărârea disperată să pornească singur în cercetare, căutând să pătrundă în intrarea aceea din stâncă, pe unde dispăruse barca misterioasă.

De-abia ajunse cu barca sa în cazanul de apă şi valurile o izbiră de ţărm, făcând-o praf. În clipa aceasta nu se mai gândi decât la propria sa viaţă şi instinctul îl făcu să se agaţe de nişte ieşituri de stâncă. Apoi îl părăsiră puterile şi nu mai ştie se petrecu cu dânsul.

Aceasta era povestea iscodită de Vallières.

Tom clătină capul, şi părea convins că tânărul nu-i minţise.

— Ai noroc, băiete – zise el – că nu ne-ai îndrugat vreun basm, căci altminteri am fi făcut-o scurtă de tot cu tine. Bazinul de apă din care te-am tras afară e destul de adânc şi când zvârlim pe vreunul într-însul îşi poate face rugăciunea din urmă.

George nu răspunde. Bandiţii mormăie între dânşii.

Deodată Tom întreabă din nou:

— Ai ceva bani la tine? În cazul acesta, ar putea exista o scăpare, Te-am putea aduce la suprafaţă şi atunci vei putea mulţumi lui Dumnezeu c-ai scăpat ieftin.

— Nu prea am luat mulţi bani cu mine când am părăsit vila, răspunde parizianul. Dar fireşte că vă voi răsplăti cum se cuvine dacă mă veţi scoate de aici. Dar mai mult decât de mine, mă-ngrijesc de soarta bietei fete care mi-a câştigat inima. Vă ofer o sumă mare de bani, dacă-mi spuneţi cine a luat-o pe necunoscuta aceea şi ce s-a făcut cu dânsa.

Tom se ridică de pe butoiul pe care se aşezase, face un semn tovarăşilor săi şi se retrage cu ei în umbra unei stânci.

Oricât s-ar sili George să prindă ceva, nu poate auzi niciun cuvânt.

— Ce-i de făcut? se adresează Tom tovarăşilor săi. Unde se află fata, ştiţi cu toţii. Dar de trădat, nu putem trăda taina asta. Numai stăpânul are drepturi asupra ei. Sunteţi de părere să-l aducem la suprafaţă încă în noaptea asta? Unul din voi ar putea merge cu dânsul să încaseze răsplata.

— Dar ce va spune stăpânul? întreabă altul.

Tom înalţă din umeri.

— Ne-a interzis să-l deranjăm în timpul nopţii, dacă nu e ceva

important la mijloc. Poate să mai coboare în noaptea asta la noi, dar pân-acum nu ştiu nimic. În ultimul timp stăm cu mâinile în sân, căci fantoma Măştii-Roşii a apărut în Monte Carlo. Ştiţi cu toţii ce ne aşteaptă dacă se întâmplă cumva să cădem în mâinile acestui demon. De aceea aţi face bine să vă împrăştiaţi ca guzganii.

Bandiţii se-ntunecă la faţă, şi se vede bine că sunt cuprinşi de teamă. După multă discuţie cad la-nţelegere să-l mai ţină acolo pe George Vallières şi s-aştepte până va veni stăpânul. Dacă acesta va-ntârzia prea mult, Tom se va pune în legătură cu el.

Se-ntorc apoi cu toţii la foc. Vallières rămâne nemişcat în culcuşul său şi se întreabă cu înfrigurare ce se va întâmpla cu el.

— Până una-alta vei rămâne aici, răspunde Tom scurt. Restul îl vei afla la timp. În ce priveşte barca pe care-ai văzut-o, n-ai decât să crezi ce pofteşti despre ea. Dacă tânăra pe care spui c-ai văzut-o a fost sau nu în barcă, dacă e moartă sau trăieşte, ăsta e secretul nostru. Nu căuta să afli mai mult, căci tot nu vei izbândi. Hei, Pierre, pune mâna să-l ducem pe domnişor într-unul din saloanele noastre. Acolo va putea dormi cât pofteşte.

Pierre păşi spre foc, altul se apropie cu lanterna aprinsă. Doi oameni iau în primire pe George şi-l duc prin peşteră.

Omul cu lanternă deschide o uşă de lemn, mascată de o stâncă. Îndărătul ei se află o încăpere în care se vede un culcuş de paie şi câteva paturi. Aşază pe francez pe paie şi se depărtează.

— Acum ai tot timpul să te odihneşti, îi spune Tom şi iese după ceilalţi doi.

Vallières cade pe spate şi rămâne nemişcat. Aude uşa închizându-se şi paşii indivizilor îndepărtându-se. În jurul lui e noapte adâncă.

După câteva clipe se ridică repede din culcuş. Slăbiciunea sa era mascată, ca să-i înşele pe ceilalţi, căci îşi dăduse repede seama că are de-a face cu o şleahtă de ticăloşi.

Pe întuneric George caută să dea de uşă şi cum o găseşte, încearcă s-o deschidă. Uşa are o crăpătură şi tânărul izbuteşte să-şi strecoare mâna prin ea şi apoi să tragă zăvorul pus pe dinafară. Probabil că bandiţii îl credeau prea slab ca să se gândească c-ar putea întreprinde ceva în scopul de a se salva.

Îşi pipăie hainele care se uscaseră între timp; numai pălăria şi-o pierduse. Armă nu are, căci o pierduse, sau i-o luaseră bandiţii.

Cu băgare de seamă împinge uşa şi se strecoară printre stâncile care se-ngrămădesc una-n alta. Ajuns după colţ, zăreşte în depărtare focul din peşteră. Indivizii s-au aşezat din nou în jurul lui. Se acoperă cu păturile şi se-ntind pe paie.

Câtva timp contemplă priveliştea şi chibzuieşte ce-i de făcut.

E mai mult decât convins că Alice se află prin apropiere. Poate că mai sunt şi alte încăperi, la fel cu aceea în care fusese adus el.

George numără persoanele aşezate în jurul focului, Lângă fiecare din ele se află câte o puşcă, încărcată desigur. Privind cu atenţie, descoperă şi pe Tom. Acesta nu doarme încă, spre deosebire de camarazii săi. Se aşezase din nou pe butoiaş şi privea spre foc.

George ar vrea să pornească în recunoaştere prin peşteră, căci nădăjduieşte să poată descoperi închisoarea în care se află Alice. Dar silueta cu umeri largi a lui Tom îl ţine-n loc. Cel mai uşor zgomot îl va face atent pe bandit şi atunci totul va îi pierdut.

Dar situaţia în care se află e insuportabilă. George vrea să se înapoieze în celula lui şi să se trântească pe paie rămânând în aşteptare, când aude deodată o lovitură scurtă în piatră, urmată de alte trei la intervale regulate.

Bandiţii încep să se agite în somn. Primul se ridică Tom. Apoi îi trezeşte pe ceilalţi şi toţi sar în sus.

Tânărul parizian se lipeşte de zidul de piatră, aţintindu-şi privirile asupra focului. Şi atunci se vede apărând din întuneric o făptură fantomatică, un bărbat cu barbă lungă, albă. O mantie îi atârnă pe umeri şi o pălărie mare îi umbreşte chipul.

Unde întâlnise dânsul capul acesta? Ah! În cazinoul din Monte Carlo, la masa de joc.

Dar e cu neputinţă! De unde şi până unde ajunsese aici prinţul acela? Căci aşa se intitulase.

Acum George e cu atât mai curios să afle ce se petrece pe aici, chiar dacă şi-ar pune viaţa în joc. Trebuie să se furişeze în apropierea acestei persoane misterioase, spre a auzi ce spune bandiţilor.

Peştera e luminată numai în jurul focului. Restul zace în umbră. George se lipeşte de pereţi şi caută un drum care să-l aducă în apropierea focului, fără să fie observat.

Cu sforţări neînchipuite izbuteşte să se cţere sus, căutând să nu facă niciun zgomot care l-ar putea trăda. În cele din urmă, ajunge pe o piatră, de unde nu-l poate zări nimeni. Se apropie cu băgare de seamă de peretele luminat de foc şi se lasă pe burtă. Din locul acesta îi poate vedea pe toţi, dar cei de jos nu-l pot zări.

Bărbatul cu barba albă se aşază lângă foc, pe un culcuş de mai multe covoare, plimbându-şi privirile de la unul la altul.

— Sunteţi surprinşi probabil că am venit atât de pe neaşteptate? începe prinţul Bentivoglio. Îmi pot însă lesne închipui că vestea apariţiei omului cu mască roşie v-a înspăimântat. Când mă uit la voi, văd groaza zugrăvită pe chipurile voastre. S-a întâmplat aşa precum m-am aşteptat şi de aceea mă vedeţi aici. Vă temeţi cu toţii de răzbunarea acestui diavol. Aşa e, sau nu?

O tăcere adâncă se aşterne de jur-împrejur şi asta spune îndeajuns „prinţului”. Numai Tom cutează să vorbească după un timp.

— Ştii, desigur, stăpâne, cum s-au petrecut lucrurile atunci, la

Paris. Am trecut în lagărul dumitale şi l-am crezut pe Masca-Roşie dispărut pentru veşnicie. Mai târziu am găsit mijloacele să ne facem nevăzuţi şi niciunul din noi nu-şi închipuia să se mai întâlnească vreodată cu Masca-Roşie. Dar iată-l că apare pe negândite şi primim din partea dumitale ordinul să ne împrăştiem pentru câteva zile, ca fostul conducător să nu dea de noi. Oamenii mei de aici nu se prea tem de nimic, numai numele Măştii-Roşii îi face să tremure, căci noi ştim că nu ne putem aştepta la niciun fel de milă dacă s-ar întâmpla să cădem în mâinile aceluia pe care l-am trădat.

Prinţul Bentivoglio clatină capul, apoi izbucneşte în râs.

— Am venit aici ca să vă liniştesc. Desigur că nu ştiţi ce cărţi mi-au căzut în mână. Ascultaţi, deci: Fata pe care aţi salvat-o din apă şi aţi adus-o aici, nu este nimeni alta decât tovarăşa şi amanta lui Hector Rammont.

Bandiţii rămân ca împietriţi, apoi izbucnesc în strigăte de bucurie.

În ochii lui Tom se aprinde un fulger, apoi se adresează stăpânului:

— Dacă o avem în mână pe aceea care stă mai aproape decât oricine de Masca-Roşie, atunci nu trebuie să plece vie de aici.

Prinţul Bentivoglio înalţă capul şi priveşte dispreţuitor pe bandiţii care nu mai încetează cu gălăgia.

— Sunteţi nişte idioţi cu toţii, spune el tăios. Ce-am profita dacă vom ucide pe această fată, care ne-a picat în mână printr-o simplă întâmplare? Din primele ei cuvinte mi s-a dezvăluit taina şi atunci am ştiut că nu mai am a mă teme de fantoma Măştii-Roşii. O ţin ca ostatecă sus în castelul meu şi aş vrea să văd cine ar fi în stare să mi-o răpească. Orice s-ar întâmpla, fiinţa aceasta va rămâne o pavăză pentru mine şi voi, împotriva Demonului. Lăsaţi totul pe seama mea!

Indivizii îşi dau seama că planul şefului lor este cât se poate de bun şi se declară gata să asculte de dânsul.

— Când voi avea nevoie de voi, vă voi da de veste, urmează falsul prinţ. Deocamdată nu e nevoie să întreprindem ceva. Am mai făcut încă o captură, sus în castel. Să vă spun şi despre asta!

În câteva cuvinte le istoriseşte cum a pus mâna pe Aranka, fosta iubită a lui Hector Rammont.

— Nu va trece mult şi va bate ceasul din urmă al omului care ne-a înspăimântat pe toţi, o clipă! încheie prinţul Bentivoglio, cu glas triumfător.

Apoi scoate de sub mantie o pungă cu bani şi le aruncă oamenilor; aceştia se îngrămădesc în jurul lui Tom, care face împărţeala.

— Acum petreceţi aici jos, până va veni iar ziua în care veţi avea de lucru, mai spune Bentivoglio. Aveţi câteva butoaie cu vin şi tot ce vă mai trebuie. Dacă vom avea nevoie de serviciile voastre sus în castel, voi da semnalul pe care-l ştiţi. Noapte bună, băieţi!

Îşi strânge mantia care-i alunecase de pe umeri şi se îndreaptă

tocmai spre locul deasupra căruia se află George Vallières, care-l priveşte cu atenţie.

Hotărârea tânărului parizian e nestrămutată. Trebuie să-l urmeze pe individul acesta, orice s-ar întâmpla.

În vreme ce bandiţii scot dintr-o ascunzătoare un butoiaş cu vin, prinţul Bentivoglio dispare în umbra unei stânci. George Vallières întinde capul şi ochii săi se fişează pe punctul pe unde se făcuse nevăzut şeful bandei.

Apoi îşi îndreaptă din nou privirile asupra şleahtei. Tom fluieră o dată scurt şi ceilalţi par să priceapă semnalul. Se îndepărtează toţi şi se întorc cu o cană mare şi pahare de metal. Apoi butoiaşul e deschis.

Tom se îndepărtase de foc şi făcu câţiva paşi înainte. George Vallières îşi dă seama că trebuie să lucreze imediat, căci altfel nu se va mai întâlni cu un asemenea moment prielnic. Dedesubtul lui, lângă o stâncă, vede câteva funii atârnate şi un ciocan de fier în apropiere. Aceste obiecte trebuie să le aducă la dânsul, căci îi vor face, desigur, servicii importante.

Cu băgare de seamă se lasă jos de pe stâncă. O umbră îl acoperă cu desăvârşire. Ca să nu se trădeze, trebuie să se lase cu burta la pământ. Ca un şarpe se târăşte pe după colţul unei stânci şi întinde mâna să apuce ciocanul. Şi izbuteşte: arma aceasta de ocazie e în stăpânirea lui. E în stare cu ea să culce la pământ pe un eventual urmăritor. Mai urmează să pună mâna pe funii şi apoi se poate lua după Bentivoglio. Împotriva aşteptărilor, izbuteşte şi de data aceasta: e stăpân pe funii.

Bandiţii, în frunte eu Tom, sunt prea ocupaţi cu butoiaşul lor de vin, aşa că George izbuteşte să ajungă neobservat în spărtura de stâncă pe unde-l văzuse dispărând pe falsul prinţ. Un întuneric adânc domneşte acolo şi bietul tânăr e cuprins de teamă. Se-ngrozeşte la gândul că va rămâne în gaura aceasta şi toate sforţările sale vor fi fost zadarnice.

Deodată aude un zgomot ca de pietre, ce se rostogolesc. Apoi o rază albă de lumină se proiectează pe peretele de piatră. Pare să vie din adâncime, de undeva, şi graţie acestei lumini el vede drumul pe care trebuie să apuce: e un gang presărat eu stânci şi îngust de tot.

Tot mergând, zăreşte deodată silueta neagră a lui Bentivoglio. Acesta se află la vreo câţiva metri mai încolo, ţinând în mână o lanternă oarbă. Nici nu bănuieşte că e urmărit. Şi atunci îi trece lui George un gând prin creier.

Bandiţii din peşteră şi chiar Tom, rămăseseră atât de surprinşi de apariţia şefului lor, încât au uitat cu totul să-i aducă la cunoştinţă captura ce făcuseră. Şi aşa se făcea că „prinţul” se întorcea în castel, fără să fi aflat că un străin pătrunsese în peşteră.

Poate că Tom îşi va aminti curând de omisiunea aceasta şi va căuta să comunice şefului. Dar se mai poate să-şi ţină gura, când va face

descoperirea că prizonierul a şters putina.

Un lucru e sigur: falsul prinţ n-avea cum să bănuie că e urmărit, căci se putea bizui pe oamenii săi.

— Ce-o fi făcând el acolo unde s-a oprit? se întrebă tânărul parizian.

Îşi trecuse funia pe braţ şi în mână ţinea ciocanul greu, urmărind cu multă atenţie ceea ce făcea Bentivoglio; spre nespusa-i uimire, observă mâna acestuia atingând un anumit loc şi împingând apoi piatra. Imediat aceasta începe să se rotească în jurul unei axe şi apare o deschizătură, destul de largă ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa.

— Aha! îşi spune George. Aflu din ce în ce mai multe din tainele acestui individ. Acum sunt aproape convins că o voi găsi pe Alice.

De-ar fi ştiut însă tânărul de câte piedici avea să se mai lovească în cale!...

Prinţul se apleacă puţin şi se furişează pe deschizătură. Piatra se roteşte, din nou şi se aşază la locul ei. George Vallières e învăluit iar de întuneric.

Dar şi-a întipărit bine drumul şi izbuteşte să ajungă la locul pe unde dispăruse falsul prinţ. După multe dibuieli găseşte piatra şi încearcă să pună în funcţiune mecanismul. Prea uşor nu este, dar în cele din urmă sforţările îi sunt încununate de succes. Încet şi cu băgare de seamă, intră pe deschizătură şi pune piciorul pe tărâmul vechiului castel.

Observă imediat că o rază de lumină vine de sus. Se vede înconjurat de pereţi netezi, înnegriţi de vreme. Într-un loc atârnă o scară trainică, de frânghie, care merge în sus. Şi George îşi spune imediat că se află într-o încăpere subpământeană a castelului maur.

Lipit de perete, priveşte în sus, cu respiraţia oprită. Pe ultima treaptă a scării se zăreşte încă silueta neagră a „prinţului”. Acesta tocmai răsuceşte o manivelă, tavanul se deschide şi o lumină vie năpădeşte încăperea de jos.

Cu îndemânare Bentivoglio îşi vâră trupul pe deschizătură. George Vallières e într-un moment de supremă aşteptare. Dacă individul de sus trage scara după el şi închide trapa, atunci e pierdut. E exclus să se poată căţăra pe pereţii aceştia netezi.

Dar iată că de sus ce aude un uruit şi trapa s-a închis. Dar scara rămâne atârnată.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Vallières urcă încetişor, ţinând ciocanul în mâna dreaptă. Dacă nu se va putea altfel, e hotărât să lovească de câteva ori cu putere în capac şi în clipa când prinţul va deschide, să-şi croiască drum pe deschizătură, şi să-l atace cu arma aceasta improvizată.

Dar iată că se izbeşte cu capul de capac. O clipă stă să asculte dacă

nu se aude vreun zgomot suspect, dar totul rămâne liniştit.

Înainte de a lovi cu ciocanul, ar putea încerca să pună în funcţiune mecanismul secret. Mâna sa atinge de-acum manivela, când se aude podeaua tremurând sub paşii cuiva. „Acesta e prinţul”, îşi spune George.

După o clipă, aude scârţâitul unei uşi de dulap, apoi se face tăcere adâncă. E încredinţat că Bentivoglio a părăsit camera, aşa că poate încerca să pătrundă. Cu o smucitură trage manivela, apoi o învârteşte exact cum văzuse făcându-l pe celălalt.

Şi… minunea se produce. Prin gaura de formă pătrată, tânărul francez îşi face vânt. Când ajunge sus şi-şi roteşte privirile în toate părţile, constată că se află într-un dormitor foarte luxos.

Una din uşile dulapului masiv stă deschisă. Afară de asta mai observă două uşi care duc în odăile învecinate, dar nu poate cuteza să pătrundă acolo, înainte de a-şi fixa un plan al celor ce va face de-acum înainte.

Cu funia pe braţ şi ciocanul în mână se apropie de dulap. Privind înăuntru, face descoperirea că într-însul nu se află niciun fel de haine.

— Ce-o fi asta? îşi şopteşte el.

Pipăie fundul şi rămâne înmărmurit de surpriză.

— Asta-i o uşă secretă… murmură el.

Fără să stea mult pe gânduri, George se hotărăşte să pornească înainte. Nu ştie sigur unde va ajunge, dar puţin îi pasă de asta.

Cu multă băgare de seamă, dibuind prin întuneric, înaintează printr-un gang îngust.

Deodată, rămâne locului. I se pare că aude o voce şi inima începe să-i bată eu putere… căci recunoaşte glasul acesta, e al Alicei.

Apăsându-şi tâmplele cu mâinile, ascultă cu încordare.

— Am găsit-o, sunt în preajma ei. Acum totul se va întoarce spre bine, chiar dacă va trebui să-mi pun în joc propria viaţă pentru eliberarea ei, îşi şopteşte dânsul.

Dar iată că auzul lui deosebeşte şi o voce de bărbat. Falsul prinţ se află lângă Alice, probabil.

Târându-se încetişor, tânărul înaintează şi ajunge la uşa care dă în încăperea unde e ţinută femeia visurilor sale. George Vallières strânge pumnul, căci aude pe Bentivoglio copleşind-o pe biata fată cu vorbe ameninţătoare. Ar putea foarte uşor să pătrundă înăuntru şi să-l doboare pe mizerabil cu o lovitură de ciocan.

Dar se răzgândeşte repede, căci nu poate şti dacă acest castel blestemat nu e împresurat de tovarăşi ai „prinţului”.

. . . . . .

Imediat ce se înapoie din peşteră, Jean Marsiliezul se duse la Alice. Cu lanterna în mână intră în închisoarea nenorocitei fete. Alice stă

întinsă pe pat şi se ridică îndată, orbită de raza de lumină. De când se afla aici, nu putuse închide ochii o singură clipă. Faţa îi este palidă şi exprimă groaza de care e stăpânită.

— Ce mai vrei de la mine? izbucneşte dânsa. Vrei poate să-mi spui că ai de gând să mă ucizi?

„Prinţul" stă cu braţele încrucişate şi răspunde batjocoritor:

— Asta nu, comoara mea, dar vei afla altceva, în schimb. Sunt acum perfect orientat asupra persoanei tale. Ai fost cea din urmă amantă a Măştii-Roşii şi tovarăşa sa. Se spune chiar că aveai o înrâurire cu totul deosebită asupra lui şi oamenii te numesc „îngerul lui bun". Idioţii! Ca şi cum Masca-Roşie s-a luat vreodată după capul unei femei! Dar asta nu mă priveşte pe mine. După câte ştiu, e încă îndrăgostit de tine şi va pune totul în mişcare ca să te regăsească. Dar mai sunt şi eu la mijloc. Nu va trece mult şi Demonul se va afla în mâinile poliţiei şi de data aceasta îl va ţine mai bine ca odinioară.

Alice îşi fixează privirile asupra lui şi murmură:

— Te-ai întâlnit vreodată cu Hector Rammont?

Bentivoglio izbucneşte în râs.

— Am fost chiar buni prieteni, comoara mea, dar autoritarismul lui nu mi-a convenit şi într-o zi i-am pus capăt.

— L-ai denunţat? întreabă Alice.

— Da, aşa am făcut. Astăzi – şi cu deosebire faţă de tine - nu mai am nevoie să mă ascund după deget. L-am denunţat poliţiei, după cum bine ai ghicit, şi Masca-Roşie a fost pus în fiare. Nimeni nu credea c-ar mai putea să scape. Dar iată că s-a produs, totuşi, fenomenul acesta de necrezut. A zburat pe coşul celulei sale ca o fantomă, şi poliţia pariziană a rămas cu buzele umflate.

— Atunci… dumneata eşti… Jean Molitor, supranumit Jean Marsiliezul… murmură Alice.

Falsul prinţ dădu din cap, întunecat.

— Da, aşa e, rosteşte dânsul.

— În cazul acesta, fereşte-te de răzbunarea omului cu masca roşie, căci împotriva nimănui n-a fost încă aşa de înverşunat ca împotriva voastră.

Falsul prinţ izbucneşte din nou în râs:

— Parcă eu n-aş şti asta! Cunosc doar legile Asociaţiei şi ştiu ce-l aşteaptă pe trădător. Dar până azi am izbutit să mă sustrag ochiului său de vultur, şi de azi încolo întâmplarea mi te-a adus în mână pe tine, de care mă voi folosi ca să-l înfrunt pe dânsul, dacă nu-mi va izbuti altă lovitură, pe care am pus-o la cale…

— L-ai trădat din nou poliţiei! îl întrerupe Alice, înspăimântată.

— În curând îţi voi putea da de veste ce s-a întâmplat cu dânsul, comoara mea. Între timp îmi voi îngădui să te ţin aici în castelul meu, în această încăpere de care nici oamenii mei n-au cunoştinţă. Şi dacă

Masca-Roşie va izbuti pentru a doua oară să „zboare” cum a zburat atunci, dacă îmi va pune cuţitul în gât, îi voi spune zâmbind: „Ucide-mă, Hector Rammont, dar atunci să ştii că amanta ta va muri de foame într-o ascunzătoare pe care niciun om n-o va găsi vreodată”. Şi acum ştii, copila mea, de ce am atâta nevoie de tine, încheie Bentivoglio.

Îngrozită, Alice îşi acopere faţa cu mâinile.

— Eşti mai crud decât Hector Rammont, spune ea. Ce rău ţi-am făcut eu vreodată ca să mă ucizi în chip atât de înfiorător? Sunt încredinţată că Hector Rammont va afla de toate maşinaţiunile tale trădătoare şi tocmai când te vei aştepta mai puţin, îşi va face apariţia şi te va ucide.

— În cazul acesta am pierdut jocul şi tu vei muri de foame. Până atunci însă, aş mai putea să te silesc să fii ceva mai drăgăstoasă cu mine. Cine m-ar putea împiedica? Ce spui de asta, comoara mea? Ar fi pentru mine o plăcere deosebită să fiu învingător faţă de tovarăşa şi amanta duşmanului meu de moarte.

— Asta n-o vei face! strigă Alice, cuprinsă de groază. Niciodată nu voi aparţine altui bărbat decât lui Hector Rammont, pe care toată lumea îl blestemă, dar pe care eu îl ador, totuşi, fie el înger sau demon.

Jean Marsiliezul râde batjocoritor şi apropiindu-se de Alice o apucă de mâini.

— Prostii! spune el, aspru. Lasă mofturile şi hai să te îmbrăţişez şi să fii a mea pentru un ceas.

Cu o smucitură sălbatică strânge pe biata fată la piept. Zadarnic se zbate ea… Simte de-acum răsuflarea-i fierbinte atingându-i faţa şi e gata să cadă zdrobită.

Dar în clipa aceea se trezeşte într-însa un curaj nebănuit şi începe să dibuie cu mâna în căutarea unui urcior de piatră care se afla pe măsuţa de lângă pat. Şi înainte ca falsul prinţ să-şi poată da seama de ceva, urciorul îl izbeşte în cap. Clătinându-se pe picioare, scoate o înjurătură şi ajunge tocmai lângă uşă.

Alice stă în picioare, ţinând în mâna dreaptă urciorul spart.

— Nu încerca să te mai apropii, căci sau te omor sau mă omor! îi strigă ea.

Jean Molitor îşi revine încet şi chipul său trădează o furie nemărginită. O clipă se pare că e gata să se repeadă cu o săritură de tigru asupra Alicei, dar apoi se răzgândeşte şi aruncând o privire fioroasă asupra fetei se îndreaptă spre uşă.

— Asta mi-o vei plăti de mii de ori! scrâşneşte el printre dinţi.

Smuceşte uşa şi păşeşte pragul. Lanterna o uitase pe masă şi faptul acesta îl fereşte pe George Vallières de a fi descoperit. Falsul prinţ trage zăvorul uşii pe dinafară şi tânărul parizian se furişează repede într-o firidă din perete.

După ce ticălosul se îndepărtează, el iese şi pipăie să găsească zăvorul, îl găseşte şi-l trage înapoi.

Din odaie pătrunde un strigăt de spaimă, căci Alice crede că Jean Molitor s-a reîntors, pentru a o sili să-i cedeze.

Uşa se deschide şi Vallières trece pragul. Hainele sale sunt într-o stare mizerabilă, părul îi atârnă în neorânduială pe frunte. Cu un strigăt de uşurare, cu braţele întinse, se aruncă în genunchi în faţa Alicei.

— Te-am găsit! rosteşte el, cu patimă. Acum nu-mi vei mai refuza ajutorul, Alice! Afară te aşteaptă tatăl dumitale şi voi izbuti eu să te scot din această temniţă.

Alice îl priveşte înmărmurită şi nu-i în stare să rostească niciun cuvânt.

Capitolul 82 – Trădarea Arankăi

Pe malul mării albastre, sub palmierii ce-şi leagănă frunzişul, stă Hector Rammont omul cu masca roşie. Poartă pe umeri o mantie neagră şi capul îi este acoperit de o pălărie cu marginile largi. Ca întotdeauna când e vorba să întreprindă o acţiune importantă cu oamenii săi, el e singurul care se ţine deoparte.

Marea scânteiază în lumina lunii şi dinspre terasa cazinoului pătrund sunetele orhestrei de ţigani.

Rammont se-ntoarce spre poteca îngustă, pe care o coborâse cu puţin înainte. E înarmat ca întotdeauna şi vai de poliţistul care ar fi cutezat să se ia după el.

Un fluierat prelung spintecă văzduhul apoi urmează câteva clipe de tăcere. Şi deodată, alt semnal răspunde şi o barcă se apropie pe valuri. Într-însa se află câţiva bărbaţi. Masca-Roşie stă nemişcat pe stânca mică, scăldată de talazuri.

Barca aleargă vertiginos şi peste câteva clipe se opreşte pe plajă. Hector Rammont face o săritură şi iată-l aşezat în barcă.

— S-a întâmplat ceva de seamă? întreabă el, scurt.

— Nimic, şefule! îi răspunde Joe.

— Sunteţi înarmaţi cu toţii?

— Până-n dinţi, şefule.

— În cazul acesta, daţi-i drumul. Direcţia o cunoaşteţi!

Barca se depărtează de ţărm şi lopeţile celor cinci oameni încep să lovească apa. Niciunul nu scoate un cuvânt, instrucţiunile le primiseră din timp de la Joe.

Orele sunt înaintate şi nici o altă barcă nu se zăreşte pe întinsul apei. Rammont stă neclintit pe o bancă, dar ochii săi aruncă fulgere.

Primise la timp scrisoarea Arankăi şi făcuse toate pregătirile necesare. În timpul cel mai scurt Joe şi ceilalţi oameni de încredere au

primit instrucţiuni şi Rammont ştie că steaua-i norocoasă nu-l va părăsi nici astăzi.

Cu viteză mare barca aleargă pe valuri, apropiindu-se de misteriosul castel maur.

— Atenţie! strigă Joe.

Barca se strecoară printre stânci şi la a doua comandă stopează.

Masca-Roşie ridică ochii şi priveşte în toate părţile.

— Colo peste drum! spune Rammont şi arată cu mâna.

Stânca cenuşie se înalţă ca un perete drept.

Barca face un viraj şi după zece minute ajunge la piciorul stâncii, de care se tem toţi pescarii, şi care e cunoscută sub numele de „stânca cenuşie". Aici valurile se izbesc spumegând şi de sus priveşte în mare o parte a castelului, cu ziduri posomorâte.

Joe plimbă lumina lanternei peste marginea bărcii, ca să găsească un loc prielnic de acostare. După oarecare căutare îl găseşte şi cu mişcări îndemânatice leagă funia de un copac bătrân. Apoi oamenii sar cu toţi afară şi Masca-Roşie spune scurt:

— Trebuie s-aşteptăm!

Stau cu toţii pe poteca stâncoasă şi privesc cu atenţie în sus. Dindărătul unei ferestre trebuie să se arate semnalul luminos. Oamenii ştiu ce aveau de făcut după asta.

Deodată o rază roşie ţâşneşte de sus, abătându-se asupra mării. Rămâne o clipă nemişcată, apoi piere ca şi cum ar fi înghiţit-o valurile.

— Fiţi cu băgare de seamă! şopteşte Rammont.

După câteva clipe se aude de sus un zgomot particular, ca şi cum un obiect ar fi fost lăsat în jos de-a lungul unei funii. La lumina lanternei lui Joe se vede capătul unei frânghii ce atârnă de-a lungul zidului.

— Legaţi scara de frânghie! ordonă Masca-Roşie.

Oamenii îndeplinesc porunca şi, când totul e gata, smucesc de funie pentru a da de înţeles sus că operaţia s-a îndeplinit.

Hector Rammont şopteşte ceva oamenilor săi, apoi pune piciorul pe prima treaptă şi începe să urce. Ajuns pe ultima, fluieră scurt şi ceilalţi urmează la rând. Unul singur rămâne jos de pază şi se aşează în umbra copacului de care e legată barca.

. . . . . .

Într-una din odăile castelului maur domnea mare veselie cu puţin înainte. Jean Molitor îşi scosese barba respectabilă şi peruca şi stătea împreună cu Aranka la o masă încărcată cu tot felul de bunătăţi. Şampania curgea în valuri şi dispoziţia celor doi comeseni era din cele mai bune.

Prinţul Bentivoglio se lăsase înşelat de rafinata femeie. Ea se lăsa mângâiată, ba se pricepea chiar de minune să-i excite simţurile,

adormindu-i orice fel de bănuială.

Rochia minunată pe care o purta fusese scoasă dintr-un cufăr furat cu câteva zile înainte de oamenii castelanului. Pe lângă bijuterii de mare preţ, cufărul acesta conţinea şi întreaga garderobă a unei actriţe pariziene, care urma să joace în Monaco.

Aranka îşi alesese toaleta cea mai minunată şi bijuteriile cele mai scânteietoare. Îndreptându-se spre încăperea unde avea să se servească masa, luă şi o sticluţă cu nişte picături ce serveau pentru diferite scopuri. Ascunsese flaconaşul atât de bine, încât nimeni n-ar fi putut da de el.

Şi în vreme ce Jean Molitor o strângea în braţe îmbătat de plăcere, privirile ei scânteietoare se-ndreptau spre peretele unde atârna o pendulă de aur. Un zâmbet satanic îi încolţi pe buze… Era aproape de miezul nopţii şi Mască-Roşie trebuia să fie în curând acolo.

Pentru a suta oară Jean Molitor o încredinţa pe Aranka de dragostea lui şi cu glas mieros îi ceru să-i făgăduiască solemn că nu-l va părăsi.

— Ţi-o făgăduiesc, Jean! răspunse perfida femeie.

Dar el nu se mulţumi cu atât şi o privi deodată ţintă în ochii-i mari ce aruncau văpăi:

— Jură-mi că nu mă vei trăda niciodată poliţiei sau vreunui alt duşman, că vei rămâne veşnic la mine, Aranka!

Ea nu şovăi nicio clipă şi făcu jurământul cerut.

Plin de fericire ticălosul umple din nou cupele de şampanie. În clipa aceasta Aranka scoate sticluţa din buzunar şi în vreme ce Jean dă ochii peste cap, în culmea unui entuziasm delirant, ea toarnă câteva picături în paharul lui.

— Să ciocnim, Jean, pentru dragostea noastră! râde dânsa, scuturându-l cu putere.

Ticălosul deschide ochii şi izbucneşte cu patimă:

— Ai dreptate, Aranka, diavoliţă neagră. Trăiască iubirea noastră!

Ciocniră şi goliră paharele. Giugiulindu-se şi sărutându-se trecură câteva minute; apoi de-odată, capul falsului prinţ căzu pe speteaza scaunului. Ca electrizată Aranka sări în sus, pieptul tresăltându-i puternic.

— Copil ce eşti! murmurară buzele ei roşii ca cireaşa coaptă. Cum poţi cuteza tu să te măsori cu Hector Rammont? Te-ai gândit oare vreodată că trădarea ţi-ar putea fi iertată?

Jean Molitor stă nemişcat în scaunul său, cu braţele în jos. Aranka îşi aranjează toaleta, apoi se furişează ca o pisică în vestibul, care duce la scara principală a castelului. Încuie uşa pe dinăuntru, ca nu cumva servitorii să facă o vizită neaşteptată.

Apoi intră din nou în încăperea unde zace „prinţul” şi iese pe altă uşă. Ia frânghiile pe care le ascunsese într-un loc sigur şi prin

coridoarele înguste se-ndreaptă spre turnul care străjuieşte deasupra stâncii cenuşii.

Iat-o în faţa unei ferestre boltite pe care o deschide repede. Aruncă o privire în jos, apoi asupra mării care scânteiază în lumina lunii. Cu felinarul pe care şi-l procurase din vreme face un semn în jos, apoi fixează funia. După câteva minute o făptură îşi face apariţia în dreptul ferestrei.

— Hector! murmură Aranka, cu patimă.

— Eu sunt, răspunde regele criminalilor. S-a făcut?

— Totul e în regulă. Vei fi mulţumit de mine.

Cu un salt îndemânatic Rammont îşi face vânt înăuntru, apoi dă un semnal celor de jos.

— Oamenii mei vor fi îndată aici, spune el.

Aranka i se aruncă în braţe şi cuprinzându-l de gât îl acoperă cu sărutări. Dar el o îmbrânceşte.

— Lasă asta pentru mai târziu. Acum am altceva de aranjat. Du-mă la trădător!

Capitolul 83 – Răfuiala

Zgomotul produs de un pahar care se sparge, îl trezeşte pe Jean Molilor. Încearcă să deschidă ochii, dar vede numai roşu înainte şi nu poate recunoaşte nimic.

— Unde eşti, comoara mea scumpă? bâlbâie el cu glas de beţiv. Hai noroc, să ciocnim… trăiască dragostea noastră!

Cu mare greutate izbuti să apuce un pahar şi să-l ridice. Privirea îi este încă împăienjenită şi nu vede altceva decât o umbră în faţa sa, cu un pahar în mână. Cele două pahare se ciocnesc cu zgomot.

— Ai dreptate, Jean Molitor! îl izbeşte un glas în ureche. Trăiască dragostea, toate celelalte ducă-se dracului!

Ca şi cum trâmbiţele judecăţii de apoi l-ar fi trezit din somn, falsul prinţ deschide ochii, larg. De data asta vede limpede şi rămâne zgâit… Fantoma Măştii-Roşii apăruse înaintea sa…

Paharul de şampanie îi cade din mână, apoi cel amăgit se ridică greoi din scaun, sprijinindu-se cu mâna de masă.

Îşi dă prea bine seama că e beat şi-şi spune că ceea ce vede nu poate fi decât închipuire. Cu mâna liberă face un gest violent, ca şi cum ar vrea să alunge fantoma de groază. Dar e în zadar… Masca-Roşie stă în faţa lui pe un fotoliu, îi zâmbeşte ciudat şi ridică paharul plin.

— Hai noroc, în sănătatea ta, Jean Molitor!

Falsul prinţ Bentivoglio îşi revine cu încetul.

Ochii i se deschid larg şi cu o expresie de groază pe figură, priveşte ţintă pe omul din faţa sa.

Masca-Roşie soarbe şampania din pahar, îl pune apoi jos şi aplecându-se peste masă, se adresează celuilalt:

— Cum vă mai merge, Alteţă? După cum văd, viu cam pe neaşteptate, dar ce să-i faci, aşa mi-e năravul! Cu atât mai mare va fi plăcerea.

Jean Molitor izbuteşte să-ngâne:

— Ce vrei de la mine? Nu te înţeleg şi nu te cunosc.

Nu rosti bine aceste cuvinte şi Rammont îl apucă de piept, smucindu-l de pe scaun.

— Câine de trădător, scrâşneşte el, cu furie.

O clipă îl ţine suspendat în aer, apoi îl trânteşte înapoi în scaun.

Falsul prinţ rămâne ţintuit de groază. În spaima de care fusese cuprins, uitase cu totul că nu mai purta barba şi peruca albă.

Cu linişte netulburată, Masca-Roşie şi-a reluat locul. O singură clipă s-a lăsat pradă mâniei, dar acum râde din nou.

— Să venim la chestie, camarade, zice el. Desigur că nu te-ai gândit la ziua judecăţii, atunci când m-ai trădat la Paris, – ţi-aduci aminte! Gelozia te-a îndemnat la trădare şi nu lipsea mult să mi se pună şireangul de gât. Primeşte felicitările mele, Jean Molitor. Te-ai priceput de minune să rămâi nevăzut tot timpul şi lumea elegantă din Monte Carlo nu s-a îndoit o clipă asupra autenticităţii prinţului Bentivoglio. Dar steaua mea bună m-a condus la cazinou, unde nu mi-a fost greu să recunosc în bărbatul venerabil cu barbă albă, pe fostul meu tovarăş de acţiune şi acum cred că Alteţa Voastră s-a restabilit îndeajuns, ca să-mi poată răspunde la întrebările ce voi avea cinstea a i le pune.

Într-adevăr, Jean Marsiliezul îşi revenise puţin între timp. Gândurile i se roteau prin creier ca într-un vârtej. Trebuia să ia o hotărâre, altfel era pierdut. Apariţia Măştii-Roşii îl surprinsese într-atâta, încât nu mai ştia ce să creadă. Acum, însă, îşi punea întrebarea în ce mod pătrunsese în castel fostul său şef.

Ca un fulger îi trecu prin minte că Aranka făcuse pe trădătoarea. Cu un strigăt răguşit se ridică de pe scaun şi toată înfăţişarea lui nu mai păstrează nicio urmă de ameţeală.

— Trădare! Din fericire, Hector Rammont, sunt înconjurat de servitori care îmi sunt credincioşi până la moarte. Te înşeli dacă crezi că mă vei putea pedepsi aici pentru ceea ce ţi-am făcut odinioară, la Paris. Un singur semn să fac şi oamenii mei se vor năpusti asupră-ţi, făcându-te una cu pământul. Probabil că nu te-ai gândit la asta, când ai pătruns în castel.

Masca-Roşie izbucneşte în râs:

— Ai vorbit admirabil, Alteţă. Păcat numai că Hector Rammont nu se lasă înşelat de astfel de cuvinte. Dar nu te mai obosi degeaba, Alteţă, căci s-a dus cu domnia dumitale în castelul maur. Vrei să-ţi

spun ce-am hotărât? Îţi stau cu plăcere la dispoziţie.

— Sunt curios să aflu, răspunde Marsiliezul.

— Cu plăcere. Află aşadar, că-mi voi stabili domiciliul pentru câtva timp în apartamentele acestea. Cred că n-ai nimic împotrivă? Castelul maur oferă o privelişte minunată dinspre mare şi, contemplându-l din toate părţile, am ajuns în cele din urmă la hotărârea să-l trec pe numele meu, fireşte, împreună cu actualul său stăpân. Minunatul dumitale portret atârnă acolo pe perete, în ramă de aur. Voi putea, deci, să mă conduc după original şi ceea ce va mai lipsi, voi completa. După cum ştii Alteţă, am oarecare experienţă în domeniul acesta.

— Ce vrei să spui cu asta? îngână falsul prinţ.

Masca-Roşie dă din umeri şi răspunde zâmbind:

— Voi pune stăpânire pe castelul maur şi te voi face să dispari.

Jean Molitor izbucneşte într-un râs sinistru.

— Aş vrea să văd numai cum vei aduce la îndeplinire treaba asta, Hector Rammont.

— Puţintică răbdare, Alteţă!

Jean Molitor apucă gâtul unei sticle de şampanie şi e gata să-l izbească în cap pe Rammont, dar acesta e mai agil decât duşmanul său şi cu o mişcare îl apucă de braţ. Se aude un strigăt de durere şi Marsiliezul scapă sticla, care se rostogoleşte pe parchet. Apoi, cu un pumn bine ţintit, îl trânteşte îndărăt în scaun şi scoate un ţignal. Jean Molitor cunoaşte prea bine semnalul acesta şi-şi dă seama că e pierdut. E acelaşi semnal cu ajutorul căruia şeful îşi chema tovarăşii întotdeauna…

Cum au ajuns oamenii la o oră atât de târzie în castelul maur? O singură persoană i-a putut ajuta şi aceasta e Aranka.

Buzele-i palide se mişcă încetişor, dinţii îi clănţăne în gură şi în prada unei mânii de nedescris, strânge pumnii.

— Afurisita de Aranka m-a trădat; blestemată fie în vecii vecilor. Ai trimis-o să se furişeze în castelul mea, Hector Rammont, şi ea m-a ameţit cu vorbele-i de dragoste, până mi-am pierdut raţiunea.

Privirile sale rătăcesc prin cameră, în căutarea Arankăi, dar nu izbuteşte s-o descopere. Tovarăşa lui Rammont stă afară şi ascultă fiecare cuvânt pe care-l rostesc cei doi bărbaţi.

Masca-Roşie se adresează din nou lui Jean Molitor:

— Sărman idiot! Patima pentru o muiere ţi-a întunecat mintea. Cum ai putut crede, dobitocule, că o femeie care l-a iubit pe Masca-Roşie, ar putea să simpatizeze pe un simplu chelner? Ca un prostănac te-ai aşezat la masă cu o femeie frumoasă şi te-ai lăsat înşelat de dânsa, căci Aranka nu simte pentru tine mai mult decât pentru câinele care rătăceşte pe maidan.

Falsul prinţ îşi dă seama acum ce trebuie să creadă despre Aranka. Vede uşa din fund deschizându-se şi păşind în odaie un număr de

indivizi. În acela care păşeşte în frunte recunoaşte pe Joe, omul de încredere al Demonului roşu. Dânsul rămâne liniştit în mijlocul încăperii şi observă cu atenţie mişcările stăpânului său, ţinând mâna pe cuţitul înfipt la brâu. Ceilalţi indivizi s-au împrăştiat prin odaie în aşa fel, încât au închis ambele ieşiri.

Lui Jean Molitor îi vine un ultim gând disperat. Ştie prea bine că e pierdut, că nu mai există nicio îndurare pentru el, dacă Masca-Roşie îl va da pe mâna acestor oameni, care îl cunosc dinainte. Un singur gest al Demonului şi totul e pierdut.

Şi iată că acesta ridică braţul, arătând spre Jean Molitor.

— Luaţi-l în primire pe trădător şi să rostim repede sentinţa.

Joe dă din cap şi se apropie de falsul prinţ.

— Stai! strigă Jean, aruncând între el şi Joe fotoliul pe care şezuse.

Apoi se întoarce spre Masca-Roşie şi rosteşte repede:

— Mai am o ultimă carte, Hector Rammont, o carte de care nici nu bănuieşti. Ştiu bine că viaţa mea se află în mâinile tale şi nici nu mă gândesc să-ţi cerşesc îndurare, căci ar fi de prisos faţă de un demon ca tine. În aceeaşi clipă, însă, în care îmi voi da sufletul la picioarele tale, va fi pecetluită şi soarta unei femei care se află la discreţia mea.

Hector Rammont tresare:

— Ce vrei să spui cu asta? Despre care femeie vorbeşti?

— Despre amanta ta Alice, pe care am pescuit-o din mare, aducând-o apoi aici.

— Mii de draci! scrâşneşte Masca-Roşie. E bine că ai făcut cel puţin mărturisirea asta. Ştiu că Alice a fost răpită de un om căruia i-am făcut de petrecanie la Paris. A dus-o în vila lui şi de acolo a dispărut fără urmă. Voi vorbi cu Aranka despre chestia asta, căci bănuiesc că ea şi-a vârât codiţa aici. Şi acum spune repede: Alice trăieşte?

— Da, trăieşte.

— Şi unde se află?

— Refuz a răspunde la această întrebare. Viaţă pentru viaţă. Presupun că fata aceasta îţi stă mult la inimă şi moartea ei te-ar aduce la disperare, deşi te lăudai întotdeauna că nicio femeie n-ar fi în stare să-ţi răpească minţile. Şi acum ascultă: cer de la tine să-mi îngădui să părăsesc liber locul acesta, împreună cu cei câţiva oameni care m-au urmat la Monte Carlo. Poţi să-ţi păstrezi castelul, eu mă voi îndrepta spre Londra sau New-York şi-ţi dau asigurarea că nu-ţi voi mai încrucişa niciodată drumul. În clipa când mi se va deschide poarta de jos îţi voi dezvălui ascunzătoarea unde se află Alice. Singur n-o vei găsi niciodată, de asta poţi fi încredinţat. Şi acum chibzuieşte, Hector Rammont!

Cine ar fi putut spune ce gânduri treceau prin capul regelui criminalilor? Dar acesta nu era omul care să stea mult la îndoială. La un semn al său, Joe l-a apucat pe Marsiliez din spate şi l-a trântit la

pământ cât ai clipi din ochi. Zadarnic se zbate trădătorul. Vrea să scoată un strigăt, dar zăreşte lama strălucitoare a pumnalului, pe care Joe îl ţine în mâna dreaptă. O clipă încă şi e pierdut.

— Ajutooorrr strigă totuşi în cele din urmă.

Dar niciunul din aceia care au intrat în cameră odată cu Joe, nu se mişcă. Masca-Roşie încrucişează braţele şi face înconjurul mesei. Apoi se opreşte în faţa lui Jean, întins la pământ.

— Opreşte! strigă el către Joe.

Apoi se adresează fostului tovarăş de fărădelegi.

— Jean Molitor, vrei să-mi destăinuieşti unde se află ascunsă Alice?

— Nu, răspunde celălalt, al cărui piept e apăsat de genunchiul lui Joe. Refuz să spun unde se află camera cu pricina şi fără ajutorul meu niciunul dintre voi nu va izbuti s-o găsească. Dacă fata nu capătă ceva de mâncare, va pieri de foame. Strigătele ei nu vor ajunge la urechile oamenilor. Până vei izbuti să dărâmi turnurile şi zidurile acestui castel Alice va fi moartă demult. Făgăduieşte-mi viaţa şi ieşirea liberă de aici şi îţi voi spune unde se află ascunzătoarea.

Hector Rammont schimbă cu Joe o privire semnificativă, apoi continuă:

— Voi număra până la trei, Jean Molitor, şi dacă până atunci nu-mi spui ceea ce-ţi cer, cuţitul lui Joe îţi va găuri gâtul. Şi astfel nu vei fi câştigat nimic cu încăpăţânarea ta, căci tot o voi găsi pe Alice înainte de a muri de foame. Bagă de seamă, dragul meu! încep să număr: *Unu!* Mărturiseşti?

Trădătorul îşi întoarce capul cu groază. Tot sângele i-a năvălit la inimă. Dinţii i se înfig în carnea buzelor.

— Două… se aude glasul rece al Demonului-Roşu.

Marsiliezul e cuprins de un tremur nervos. Pumnalul lui Joe se apleacă ameninţător spre gâtul lui.

— Trei…

— Mărturisesc! răcneşte nenorocitul.

Hector Rammont zâmbeşte satisfăcut.

Braţul lui Joe cade moale, apoi aghiotantul Demonului se ridică de jos.

— Răspunde! porunceşte Rammont. Cer să-mi spui cu precizie în ce mod pot ajunge în încăperea unde o ţii ascunsă pe Alice. Vei rămâne în mâinile noastre atâta timp, până voi şti dacă fata mai trăieşte sau i-ai făcut felul. Ce se va întâmpla apoi cu tine, asta e treaba mea.

Jean Molitor se ridică greoi de jos. Tot curajul dintr-însul a pierit, spaima îl face să tremure din tot trupul.

Încetişor, rostind cu anevoie fiecare cuvânt, destăinuieşte cum se poate pătrunde în încăperea tăinuită. Pe o foaie de hârtie face planul locului, dar Masca-Roşie nu se declară mulţumit cu atât.

— Cer să-mi predai toate cheile castelului, începând cu cea mai mică încăpere, până la poarta care dă în şosea. De asemeni, mai cer cheile diferitelor dulapuri şi lăzi, în care ţii ascunşi banii şi obiectele de preţ pe care le-ai şterpelit. Apoi mai cer să-mi dai documentele tale secrete şi să-mi spui ce fel de afaceri învârteai în ultimul timp şi cum s-au desfăşurat acestea. Din corespondenţa ta trebuie să aflu cine şi cum sunt cunoscuţii tăi, pentru ca să mă pot prezenta ca prinţul Bentivoglio.

Oricât de greu îi vine, Jean Molitor trebuie să se supună şi acestor porunci şi după ce destăinui totul, murmură cu teamă:

— Acum dăruieşte-mi viaţa şi lasă-mă să plec de aici. Mă voi feri să-ţi mai apar în faţă, Rammont. Tot ce am agonisit cu atâta sudoare, trece în stăpânirea ta. Castelul maur rămâne al tău, împreună cu toate comorile dintr-însul, care nu-s deloc de dispreţuit. O singură şi ultimă rugăminte îţi adresez: lasă-i liberi pe cei câţiva oameni, care au venit cu mine la Monte Carlo.

Hector Rammont bate cu palma pe o foaie hârtie care se află pe masă.

— Era cât pe ce să uit, spune el. Ia tocul şi scrie numele băieţilor tăi, ca să văd dacă e vreunul nou printre ei, sau dacă-s numai cunoscuţi vechi.

Jean se supune şi de data asta. Niciodată nu-i tremurase mâna ca acum. Şi după ce termină, privirea lui se-ndreaptă spre Rammont, în aşteptare.

Regele criminalilor ridică mâna.

— Duceţi-l de aici! Ştii ce-am hotărât, Joe!

Indivizii se aruncă asupra Marsiliezului, îl trântesc la pământ, şi-i leagă mâinile şi picioarele cu frânghii. Apoi îl aruncă într-un sac şi-i vâră un căluş în gură. Sacul e închis sus, dar rămâne loc pe unde să pătrundă aerul.

Braţele vânjoase ale oamenilor ridică sacul şi-l scot afară, de unde se-ndreaptă cu el spre încăperea pe unde au pătruns în castel. Acolo îl fixează de o funie trainică, îl trec pe fereastră şi-i dau drumul încetişor în adâncime. Doi oameni coboară după el şi când ajung eu toţii jos, sacul e aşezat în barca legată la ţărm.

— Cât timp să aşteptăm aici? întreabă santinela care fusese pusă de pază.

— Peste câteva minute Joe va fi aici şi atunci o pornim repede, i se răspunde.

În vremea aceasta Hector se aşezase la o masă şi cu mâna hotărâtă aşterne pe hârtie câteva rânduri.

— Ţine, Joe, zice el apoi, întinzând aghiotantului scrisoarea. Ştii ce ai de făcut cu asta. E vorba de trădătorul care şi-a meritat moartea, prin faptul că ne-a dat pe mâna călăului, la Paris.

— Ştiu, şefule, răspunde Joe, vârând hârtia în buzunarul de la piept.

— Voi rămâneţi aici! se adresează Rammont băieţilor. Nu cred să fim deranjaţi, căci servitorii „prinţului” se pare că dorm.

Întinde mâna lui Joe şi acesta dispare în grabă.

Pe când Rammont se pregăteşte să deschidă o uşă, îi vine alt gând în minte. Păşeşte spre una din ferestre, dă în lături draperia şi deschide fereastra. Afară e noapte adâncă, marea se izbeşte de stânci şi luna iese din când în când dintre norii ciopârţiţi. Niciun sunet suspect nu pătrunde de jos, totul e liniştit, ca sub aripa morţii.

Se pregăteşte să închidă fereastra, dar în aceeaşi clipă ajunge până la el un ţipăt răsunător, un ţipăt de femeie cuprinsă de spaimă.

— Alice, asta-i Alice! Ce i s-a întâmplat! murmură el.

Închide fereastra cu zgomot şi ca un zănatec dă buzna afară din odaie, strigând câteva cuvinte oamenilor săi.

Capitolul 84 – Între cer şi pământ

Aranka ascultase „convorbirea” dintre Rammont şi Jean Marsiliezul. Se ascunsese în dosul uşii şi când văzu că acela pe care-l trădase fu trântit la pământ şi Joe ţinea pumnalul îndreptat asupra lui, întoarse capul într-o parte. Chiar în fiinţa aceasta decăzută mai rămăsese o urmă de milă.

Omul acela pe care-l trădase era, într-adevăr, un criminal, dar el o iubise, şi încă de multă vreme. Poate că numai această pasiune îi pregătise pierzania făcându-l să cadă în cursa întinsă de Masca-Roşie cu ajutorul oamenilor săi.

Dar deodată lucrurile luară altă întorsătură. Jean Molitor fu cruţat şi Alice continua şi ea să rămână în viaţă… Fiinţa aceea pe care o ura din tot sufletul şi căreia-i jurase moartea…

Aranka fierbea de mânie. Strânse pumnii şi scrâşni din dinţi. Nu avea niciun fel de armă la dânsa dar se hotărî să păşească totuşi în faţa Alicei, s-o sugrume cu propriile ei mâini.

Unde se afla Alice?

Află şi asta din spovedania falsului prinţ. Îşi reaminti îndată de dulapul din dormitorul Marsiliezului, în care acesta intrase pe când dânsa îl spiona. Pe acolo ducea drumul spre închisoarea Alicei. Voia s-o ia înaintea lui Rammont şi s-o ucidă pe femeia care i se punea de-a curmezişul planurilor ce le făurise.

În odaia alăturată, Jean Molitor preda lui Hector Rammont cheile castelului. Desigur că i-o va arăta şi pe aceea care se potriveşte la uşa dormitorului…

Cu paşi de pisică, perfida femeie se furişă spre încăperea aceasta. Pieptul îi sălta cu putere. Cu ochii larg deschişi privi în jurul ei. Pe o

măsuţă ascunsă pe jumătate sub draperiile patului, se afla un pumnal mic. Cu repeziciune uimitoare, Aranka puse mâna pe el. Apoi începu să zguduie uşa dulapului. Dar încuietoarea acestuia trebuia să fie solidă, căci nu ceda. Încercă s-o spargă cu vârful pumnalului, dar se văzu nevoită să renunţe. Sudoarea începu să-i brobonească fruntea şi răsuflarea îi deveni greoaie. Ştia prea bine că dacă mai pierde timp, Hector va da peste dânsa. Şi asta nu trebuia să se întâmple. Alice trebuia să piară înainte de a sosi salvatorul ei.

Pătimaşa femeie, care, nu mai avea altă ţintă în viaţă decât să recâştige pe fostul amant, îşi dădea seama că trebuia, de data aceasta, s-o lovească pe Alice în inimă.

Un zgomot o făcu să tresară. Repede şi agilă ca o pisică, ea dispare pe uşa laterală, apucând pe nişte ganguri, pentru a descoperi altă intrare spre camera secretă.

Ajunsese la o scăriţă de piatră şi de acolo pe o galerie deschisă, care ducea în jurul vechiului turn. Luna arunca raze argintii în jur.

Aranka strânse la piept micul pumnal şi privi cu atenţie. După socoteala ei trebuia să se afle dedesubtul camerei secrete.

Oare n-o fi existând nicio cale să ajungă sus de aici? Începu să pipăie zidurile cu mâinile. Piatra era umedă şi netedă.

Cuprinsă de furie, femeia scoase un blestem şi îşi înfipse mâinile în păr:

— Trebuie, trebuie s-o distrug, înainte de a veni Hector Rammont ca s-o strângă în braţe.

Deodată tresări cu putere.

— Ce să-nsemne aceste lovituri de ciocan, care se aud de sus, de pe galerie? Parcă s-ar fi pus cineva să spargă zidul.

Îşi ţinu răsuflarea şi, apropiindu-se de balustradă, privi în sus. Dar tocmai în clipa aceasta luna fu acoperita de nori. Loviturile de ciocan se înmulţeau din ce în ce.

Lipindu-şi trupul de zid, rămase în aşteptare. Ţinea pumnalul mic în mână, gata să se folosească de el, la cel dintâi prilej.

De sus începură să se rostogolească pietre şi în câteva rânduri se auzi un zgomot de parcă s-ar fi rupt în două nişte drugi de fier.

Deodată se făcu linişte. Se scurseră câteva minute, apoi luna începu din nou să lumineze. Atunci alunecă prin faţa ei un obiect lunguieţ, o funie care cobora în adâncime.

Un simţimânt de triumf o năpădi: ştia acum că Alice îşi pregătea fuga şi poate că în clipa următoare se va lăsa în jos de-a lungul frânghiei.

Aranka mai privi o dată în sus. Un obiect de culoare închisă se mişca acolo, dar ea nu putea ghici despre ce era vorba. Dar peste puţin rămase încredinţată pe deplin: trebuia să fie Alice care ce lăsa în jos pe frânghie.

Aranka se retrase în umbra unei coloane. Ştia acum în ce mod o va putea lovi pe rivala ei: pumnalul putea să dea greş, de aceea iscodise alt mijloc.

— Încă o clipă şi vei păşi pe drumul veşniciei! murmură ea.

Încetişor de tot alunecau pe funie doi oameni – nu unul – şi iată-i ajunşi în faţa galeriei. Aranka îşi dădu capul pe spate şi se năpusti…

. . . . . .

Ce se petrecuse sus, în camera secretă?

George Vallières se ridică din genunchi şi adresându-se femeii iubite, spuse:

— Alice, te afli aici în mâinile unui om pe care trebuie să-l consider drept criminal, la fel ca Masca-Roşie, care te-a adus la pierzanie. Ca un disperat am alergat pe ţărmul mării, când am descoperit că femeia aceea demonică, Aranka, te-a alungat din vilă. Tatăl dumitale a pus totul în mişcare să te regăsească, – când am auzit deodată un ţipăt şi atunci am ştiut că Aranka şi-a bătut joc de noi. Dar cum a fost cu putinţă asta?

Fără voia ei, Alice simţi compătimire pentru tânărul acesta orbit de dragoste, care o urmase ca o umbră de când cu noaptea aceea din Paris. Deşi era foarte iritată de ceea ce auzea din gura lui, ea îl rugă din nou, totuşi, s-o părăsească şi să nu se jertfească pentru dânsa.

Îi spuse că fusese salvată de un necunoscut şi adusă aici. Omul acesta vrea s-o ţină ca ostatică, pentru a avea o armă împotriva lui Hector Rammont. Probabil că stăpânul acestui castel era un fost tovarăş al Măştii-Roşii şi se temea de acesta.

Vallières se aşază pe un scaun şi, respirând din greu, povesteşte fetei prin câte trecuse până s-ajungă aici şi adăugă:

— Ia te uită, Alice, ce am luat de jos, din peşteră. Ciocanul acesta îmi va servi de armă de apărare şi de unealtă. Apoi funia ne va fi şi ea de folos, căci cu ajutorul ei vom face încercarea să coborâm până pe ţărmul mării. În clipa aceasta hotărâtoare nu-ţi cer altceva decât să mi îngădui să te salvez. Vreau să te scot din mâinile acestui om, care e tot atât de primejdios ca şi Demonul roşu. Ah! Îţi întorci faţa de la mine şi întinzi braţele în semn de împotrivire! Ştiu bine că eşti încă sub înrâurirea acelui demon, inima dumitale bate încă pentru el, dar eu nădăjduiesc până la sfârşit că te voi putea salva. Tatăl dumitale e îndurerat peste măsură de când a aflat că eşti aici. Nu vreau altceva pentru moment, decât să te duc în braţele lui. Trebuie să-mi îngădui lucrul acesta, te implor!

— Nu vom izbuti să dispărem de aici, domnule Vallières, răspunse Alice, clătinând capul. Castelul maur e atât de bine apărat, încât ar fi o nebunie numai să ne gândim la fugă.

— De vreme ce am izbutit eu să pătrund în peştera de jos, fii sigură

că voi reuşi să aduc la îndeplinire şi partea a doua. Aşteaptă doar o clipă, să mă încredinţez dacă falsul prinţ nu ne poate surprinde.

Se îndreptă spre uşă şi ieşi pe gang. Se strecură de-a lungul acestuia şi găsi intrarea în dulap. Deoarece îşi întipărise bine în minte locul pe care apăruse Jean Molitor, izbuti să deschidă uşa. Încetişor păşi în dormitor, care era gol, dar luminat. Se furişă prin două încăperi alăturate şi auzi zgomot de pahare ciocnite şi glasul răguşit de beţie al unui bărbat. Se apropie de una din uşi şi privind pe crăpătură văzu pe Jean Molitor – fără perucă şi barbă – stând la masa încărcată şi dând pe gât pahar după pahar.

Tânărul francez fu cuprins de un sentiment de scârbă. Văzu pe Aranka înlănţuind pe criminal şi sărutându-l cu patimă; şi se întrebă cum de a fost posibil să aibă cândva legături cu femeia aceasta. Auzi toată convorbirea celor doi şi deduse că se putea considera în siguranţă pentru câtva timp şi nu avea să se teamă de niciun fel de surpriză. Apoi văzu pe perfida femeie turnând câteva picături dintr-o sticluţă în paharul tovarăşului ei de chef şi pe prinţul Bentivoglio lăsându-şi capul pe spate şi adormind. Aceasta îl speria pe Vallières şi-şi spuse că nu trebuie să mai rămână în locul acesta. Părăsi repede postul său de observaţie şi se înapoie în dormitor. Uşa dulapului era încă deschisă şi el se strecură în gangul secret. Peste câteva clipe se afla din nou în faţa Alicei şi în câteva cuvinte îi comunică ceea ce văzuse şi auzise.

— Niciodată în viaţă nu m-am simţit mai vinovat ca acum, adăugă el. Vinovat de ceasurile pe care le-am petrecut împreună cu femeia aceea perfidă. De ce am avut legături cu dânsa? Răspunsul e simplu: disperarea şi durerea de a te fi pierdut pe dumneata, înfrângerea mea de către Masca-Roşie, – astea m-au făcut să-mi pierd capul, şi să cad în plasa întinsă de Aranka. Astăzi, însă îţi jur că o dispreţuiesc. Vrei să mă ierţi, Alice?

Fata îi întinse mâna.

— Îmi dau seama prea bine de ceea ce simţi şi aş dori din tot sufletul să mai fii fericit o dată, domnule Vallières.

— Îţi mulţumesc, murmură tânărul. Acum, însă, trebuie să ne punem imediat pe lucru dacă vrem să ne recăpătăm libertatea. Aş putea să merg cu dumneata în dormitorul „prinţului” şi de acolo să căutăm un drum de scăpare; dar lucrul acesta e primejdios din cale afară, căci s-ar putea să fim surprinşi.

Făcu câţiva paşi prin odaie şi se opri la fereastră, privind în sus, la gratiile de fier, groase cât pumnul.

— Nu există altă cale decât deschizătura aceea, spuse el în cele din urmă.

Alice clătină capul:

— Cum vom izbuti să ajungem până sus? Şi chiar dacă reuşim, cum

am putea dobândi libertatea?

Tremura la gândul că va fi nevoită să-l vadă pe tatăl ei, temutul Ochi-de-Pisică, care o va privi cu asprime şi o va aduce cu forţa acasă, în patrie. Dar pe de altă parte se mai gândea şi la eventualitatea de a cădea în mâinile banditului care o ţinea ca ostatică, şi care o va face, desigur, să îndure suferinţe grozave.

Dar când va fi în afara zidurilor acestui castel va putea lua o hotărâre. De aceea, tot e mai bine să primească propunerea tânărului.

George Vallières îşi obişnuise privirea cu întunericul din odaie şi cu ajutorul celor câteva scaune şi a mesei, puse unul peste altul, încercă să ajungă la ferestruica de sus. Dar după ce se urcă pe ele, făcu trista constatare că tot nu putea ajunge. Nu mai rămăsese altceva decât să aducă şi patul lângă perete şi aşezând masa cu scaunele deasupra, izbuti, în cele din urmă, în planul său.

— Te rog, Alice, zise George, înainte de a se urca, furişează-te pe gang, înaintează cât poţi şi ascultă la orice zgomot suspect. Dacă auzi cumva vreo uşă deschizându-se sau altceva asemănător, atunci vino repede înapoi şi dă-mi de veste. Dacă vom fi surprinşi în cursul lucrului nostru, nu ne va mai rămâne alta de făcut decât să luptăm. Dea Domnul să nu ajungem acolo.

Alice se supuse, iar George începe să se caţere pe zid, cu ciocanul în mână. Era aproape sigur că ferestruica aceasta dădea spre mare sau spre stânci.

Mâinile sale strâng cu putere gratiile, dar după câteva încercări de a le rupe vede că truda e zadarnică. Nu-i mai rămânea decât să se folosească de ciocan, pentru a-şi croi o ieşire, pentru dânsul şi pentru Alice.

Fără să stea mult pe gânduri, dădu prima lovitură. Apoi alta şi alta. Sudoarea îi curgea de pe frunte, căci munca era nespus de grea şi rezultatul se lăsa aşteptat. Pe lângă asta îl chinuia temerea că loviturile de ciocan ar putea fi auzite.

Dar în cele din urmă sforţările sale tot avură un succes: o bucată de zid se rupse şi căzu în adâncime. Apoi se rupse altă bucată şi deschizătura se făcea din ce în ce mai mare, până ce fu destul de largă ca să se poată strecura printr-însa.

Cu mişcări repezi leagă funia de unul din drugii de fier, apoi îi dă drumul în adâncime. Istovit de moarte dar cu inima palpitând de emoţie, coborî înapoi în cameră, comunicând Alicei că izbândise.

— Nu trebuie să mai şovăim, zice el, căci loviturile de ciocan au fost, desigur, auzite. Până s-ajungă aici falsul prinţ sau vreunul din oamenii săi, noi trebuie să fi dispărut. Ai destul curaj să cobori împreună cu mine de-a lungul funiei?

Alice şovăie cu răspunsul. Stă în mijlocul odăii şi priveşte sus, spre fereastra spartă, prin care se vede chipul rotund al lunii.

„Ce se va-ntâmpla – se-ntreabă dânsa – dacă mâna ei nu va fi destul de sigură pentru a se ţine de funie?”

George pare să-i ghicească gândurile:

— Te voi înlănţui cu braţele mele şi te voi ţine până vom avea teren sigur sub picioare. Nu există altă cale să fugim din castel, căci ar trebui să trecem prin toate odăile până s-ajungem în curte. Şi dacă vom fi prinşi, criminalul acesta care se întitulează prinţ, va găsi pentru noi o temniţă şi mai sigură.

Alice mai stă pe gânduri câteva clipe, apoi cu o hotărâre subită, se urcă pe scara improvizată de Vallières. Ajunsă sus, priveşte afară şi vede marca strălucind în lumina argintie a lunii.

Parizianul se strecură cel dintâi pe deschizătură.

— Voi căuta să găsesc pentru picioarele mele un sprijin în pietrele zidului, până ce te vei fi strecurat şi dumneata pe deschizătură, zice el.

Apucă funia şi încercă să-şi înţepenească vârfurile picioarelor în zid. Izbuti să găsească un punct de sprijin şi punând mâna pe cerceveaua ferestrei, o rugă pe Alice să iasă şi dânsa pe deschizătură.

Fata ieşise de-acum cu jumătatea trupului, dar deodată scoate un ţipăt de spaimă. Priveşte în adâncimea ameţitoare, unde marea îşi izbeşte valurile de stânci.

— Nu pot… nu pot! gâfâie ea. Fugi singur, domnule Vallières, şi lasă-mă pe mine aici.

— Nu, asta n-o voi face pentru nimic în lume. Te rog din suflet să-ţi învingi teama şi să ai încredere în puterea braţelor mele. Nu avem prea mult timp şi fiecare clipă e preţioasă. Întreprinderea nu va dura prea mult şi când vom pune piciorul pe teren sigur, ne putem socoti salvaţi.

Dar Alice mai şovăia. Cu glas implorator, tânărul parizian i se adresă:

— Alice, îţi jur că dacă refuzi să fugi cu mine, mă arunc de la înălţimea asta şi voi rămâne zdrobit de stâncile mării.

Cuvintele acestea avură efectul căutat.

— Vin! şopti ea. Dumnezeu să ne ocrotească pe amândoi, căci mergem la o moarte aproape sigură.

El o apucă cu o mână, trăgând-o spre sine:

— Strânge funia cu mâinile şi ţine-te cu toată puterea. Să n-ai nicio teamă, căci nu ni se poate întâmpla nimic.

Amândoi alunecară încetişor în jos. Alice nu scoase nicio exclamaţie. Spaima îi încleştase gura.

Şi astfel coborâră prin faţa galeriei unde atâtea Aranka, urmărind cu ochii holbaţi întreprinderea aceasta îndrăzneaţă. Nici Vallières, nici Alice n-o observară. Ajunseseră de acum la marginea galeriei, când, cu un ţipăt răguşit, perfida femeie se năpusti asupra lor.

— În iad cu tine, fiinţă blestemată! răcni ea, ca ieşită din minţi.

George îşi dădu seama îndată de situaţie. Ţinând cu un braţ trupul Alicei, îşi eliberă pentru o clipă braţul celălalt şi se ţinu cu el de o coloană a galeriei.

— Aranka! strigă el. Dacă mai mocneşte o singura scânteie de omenie în tine, lasă-ne să fugim!

Un hohot sinistru de râs îi răspunse:

— Nu mai am nimic omenesc în mine, şi nici nu vreau să am; voi respira uşurată numai în clipa când voi vedea moartă la picioarele mele pe amanta Măştii-Roşii. De data asta cred, că pumnalul meu nu va da greş, – în iad cu tine!

Cu groază nemărginită, Vallières zăreşte în mâna ei lama strălucitoare.

— Aranka! strigă din nou tânărul parizian, în vreme ce Alice îşi sprijină capul de umărul lui, aşteptându-şi moartea, Aranka fereşte-te să atingi cu mâna ta de criminală făptura aceasta nevinovată. Noi amândoi ne vom socoti când ne vom întâlni cândva. Acum, însă, rămâi cu bine!

Nădăjduind că va izbuti să se lase repede în jos pe funie, el îşi dă drumul mâinii, dar în aceeaşi clipă mizerabila se apleacă peste balustradă. Ochii îi sunt injectaţi şi chipul ei se aseamănă cu al unei furii mitologice.

— În iad să mergeţi amândoi! scrâşneşte ea.

Alice deschide ochii şi vede pe Aranka apucând funia şi apropiind cuţitul de ea, spre a o tăia. Un ţipăt de groază care nu mai are nimic omenesc într-însul scapă de pe buzele sărmanei fete, şi ţipătul acesta ajunge până sus, la urechea lui Hector Rammont.

George Vallières vede grozăvia, vrea s-o împiedice, încearcă s-o mai înduplece pe Aranka, dar iată că funia se rupe şi cei doi se prăbuşesc în adâncime.

Capitolul 85 – Moarte trădătorului!

Ochi-de-Pisică umblă încolo şi-ncoace în mica odăiţă de hotel. Cu figura posomorâtă mormăie cuvinte de neînţeles, şi deodată se opreşte locului, privind pe fereastră afară.

Începe să se-ntunece şi lămpile electrice se aprind. Lumea elegantă se-ndreaptă spre diferitele localuri de petrecere.

Hartenberg deschide fereastra şi aspiră aerul răcoros al serii. Din depărtare pătrund acorduri de muzică şi un freamăt nedesluşit.

Dar Ochi-de-Pisică nu observă nimic din ceea ce se petrece jos, în străzile însufleţite ale oraşului; gândurile sale se-ndreaptă necontenit spre ultimele evenimente.

Unde se află Alice, copila sa? Trebuie să-şi mărturisească cu durere, că sunt prea puţine perspective s-o strângă curând în braţele

sale şi s-o ducă înapoi în patrie. Poate că e într-adevăr moartă, deşi un glas interior îi spune contrariul. A fost salvată din apa mării de indivizii aceia necunoscuţi şi el ştie bine încotro s-au îndreptat. Dar un singur lucru nu poate pricepe, şi anume: ce este cu peştera din stânca mării? Să fie oare acolo intrarea spre o ascunzătoare? Sau barca a fost târâtă de un val şi azvârlită în gaura aceea? În cazul din urmă s-a zdrobit probabil acolo înăuntru şi oamenii dintr-însa s-au înecat.

Hartenberg începe să se plimbe din nou prin cameră şi mintea sa lucrează febril. Dacă cei din barcă s-au înecat – îşi spune el – atunci cadavrele lor trebuie să fi fost azvârlite la suprafaţă. Dar el făcuse cercetări amănunţite de-a lungul coastei, informându-se pe la toţi pescarii, şi nu izbutise să descopere nimic.

Dar nu numai asta îl muncea acum. Făcuse înţelegere cu Vallières să se întâlnească a doua zi dimineaţă, pentru a schiţa un nou plan; dar tânărul parizian dispăruse fără urmă şi servitorul său nu-i putuse da nicio lămurire precisă.

Ochi-de-Pisică începu cercetări şi stabili că barca mică a vilei lipsea. Era probabil, deci, că George Vallières întreprinsese singur o călătorie pe mare, în cursul nopţii. Scopul acestei călătorii, Hartenberg îl sesiza destul de lămurit.

Iubirea pătimaşă pentru Alice trebuie să-l fi îndemnat la pasul acesta primejdios. Dar ar fi fost o adevărată nebunie să se aventureze singur în peştera aceea din stânca mării.

Fără să stea mult pe gânduri, celebrul detectiv închirie o barcă şi cu ajutorul a doi vâslaşi porni spre locul cu pricina. Cercetă cu atenţie regiunea şi după puţin timp descoperi o parte din peretele bărcii. Cu o stângă de fier o trase spre sine din gura peşterii şi citi pe ea inscripţia: „Vila Francesco”.

Aşadar, George Vallières se lansase într-adevăr în întreprinderea aceea nebunească!

— Desigur că s-a înecat! îşi spuse Ochi-de-Pisică.

Şi, după ce cercetă un ceas încheiat marea, se întoarse la Monte Carlo.

Ce era de făcut?

Se puse în legătură cu poliţia oraşului şi primi asigurarea că va avea oricând la dispoziţie un număr de oameni. Deocamdată era hotărât să lucreze singur.

Pe căi lăturalnice încercă să pătrundă în vila „Dorado”, unde bănuia că locuieşte Masca-Roşie. Dar spre nespusa lui uimire, poarta era încuiată. Înarmat doar cu un revolver, sări grilajul şi căută să pătrundă în casă. O fereastră de la parter, care nu era bine închisă, îi uşura sarcina. Cu arma în mână, pătrunse dintr-o odaie într-alta şi peste puţin intră în apartamentul locuit de Hector Rammont. Totul lăsa impresia că stăpânul plecase numai pentru câtva timp de acasă.

Continuându-şi cercetările, detectivul intră în odaia Alicei; acolo erau împrăştiate pretutindeni obiecte de toaletă şi în dulapul deschis atârnau rochii de tot felul.

— Masca-Roşie a intrat la bănuială şi se ţine deocamdată în umbră, îşi spuse Ochi-de-Pisică, după ce trecuse în revistă toate încăperile vilei. Dar nu ştiu ce mă face să cred că în noaptea asta se va întoarce! Cine ştie ce a mai pus la cale în timpul acesta?

Se-ndepărtă şi porni spre poliţie unde avu o convorbire de lungă durată cu câţiva funcţionari. Problema ce se punea acum era să se ţină sub observaţie vila „Francesco", precum şi castelul falsului prinţ, dar fără să se dea de bănuit câtuşi de puţin.

Timpul trecea şi iată că veni şi seara. Despre francezul dispărut nu aflase nimic.

Unul dintre funcţionarii poliţieneşti trimişi să spioneze cele două vile se-ntoarse cu vestea că nu putuse descoperi nimic bănuitor.

Se punea, deci, problema întocmirii unui plan.

. . . . . .

Fără să stea mult pe gânduri, Hartenberg scoase un pardesiu din dulap, îl îmbrăcă şi-şi înfundă pe cap o pălărie. Apoi ieşi din hotel.

După un sfert de ceas ajunse la poliţie şi la cererea lui fu introdus la şeful siguranţei.

— Vizita dumitale îmi face plăcere, domnule Hartenberg, îi spuse acesta. Voiam să trimit la hotel după dumneata. Ce spui despre comunicarea pe care am primit-o în cursul zilei de astăzi?

Şi-i întinse lui Hartenberg o foaie de hârtie. Era scrisoarea pe care Aranka o adresase poliţiei din castelul maur.

De două ori citi detectivul rândurile trădătoare, apoi înapoie hârtia.

— Vă mulţumesc, spuse el, liniştit.

— Şi ce spui dumneata despre asta? întrebă şeful poliţiei.

— Îngăduiţi-mi în primul rând o altă întrebare: aţi luat vreo măsură pe baza acestei scrisori?

— Deocamdată nu, căci am auzit că doi oameni de ai mei fac de strajă în jurul vilei „Dorado". Dacă se va petrece acolo ceva suspect, vom intra în acţiune. Dar sunt curios să aflu ce părere ai dumneata despre comunicarea aceasta. În definitiv, cred că nu-i decât o glumă de prost gust. Noi trebuie să fim cu băgare de seamă şi n-avem dreptul să dăm buzna cu poliţia, cu una cu două. În Monte Carlo vin prinţi şi duci din toate ţările.

— Pricep foarte bine, răspunde Ochi-de-Pisică. Dar părerea mea este alta: în dosul acestei comunicări se ascunde o trădare, pe care nu trebuie s-o luăm atât de uşor. Acest duce de Marlier cred că nu e nimeni altul decât vestitul Mască-Roşie, pe care-l urmăresc de luni de

zile. Demonul acesta se află aici, asta-i sigur, şi eu bănuiesc că se vantoarce încă în noaptea asta în vila „Dorado”. Conţinutul scrisorii de faţă e cam încurcat şi de neînţeles. Jean Molitor este numele unui criminal parizian, care opera pe vremuri împreună cu Masca-Roşie, dar apoi l-a trădat pe tovarăşul său. De atunci, individul s-a făcut nevăzut şi nimeni nu i-a putut da de urmă. Cu îngăduinţa dumneavoastră mă voi folosi de această comunicare şi vă făgăduiesc să limpezesc chestiunea în cel mult douăzeci şi patru ore.

— Aş fi cât se poate de încântat, domnule Hartenberg, răspunse şeful poliţiei. După cum ştii, oamenii mei îţi stau la dispoziţie. Ia-i pentru noaptea asta pe aceia care îţi convin.

— Vă mulţumesc, răspunde detectivul.

Convorbirea dintre cei doi bărbaţi e terminată. Ochi-de-Pisică se întreţine apoi câtva timp cu funcţionarii şi peste un ceas se întâlneşte cu câţiva poliţişti într-un loc izolat de pe ţărm. Cu voce înceată dă instrucţiuni fiecăruia în parte. O atenţie deosebită vor acorda vilei „Dorado” şi invizibilului duce de Marlier.

Când poliţiştii ajung în împrejurimile acestei vile, e aproape de ora unsprezece. Se-mprăştie repede în diferite puncte, de unde nu-i poate vedea nimeni.

Astfel se scurge un ceas, dar nimic deosebit nu se petrece în timpul acesta.

Ochi-de-Pisică pătrunsese din nou în parc şi dă ocol casei. Toate ferestrele sunt întunecate. Nicio luminiţă, nicăieri. El rămâne multă vreme ascuns într-o tufă din faţa vilei. Un glas interior îi spune că în noaptea aceasta se va petrece aici ceva însemnat.

Dar până la ora douăsprezece şi jumătate nu se întâmplă nimic. Ochi-de-Pisică îşi părăseşte ascunzătoarea şi se-ndreaptă spre ţărmul mării, să dea un semnal oamenilor săi. Coboară încetişor scările de piatră, ciulind urechea în toate părţile, dar fără să poată prinde nimic suspect.

Doi poliţişti aşteaptă la o mică depărtare, în dosul unei stânci. Privirile detectivului par să pătrundă prin întuneric. Are impresia că o barcă se apropie şi un simţământ intim îi spune că ea se va opri în locul acesta.

Scoţând din buzunar un ţignal mic, fluieră o dată ca o pasăre de noapte. Lucrul nu poate surprinde pe nimeni, căci păsări sunt multe prin locurile astea.

Deodată se aude un zgomot uşor dinspre apă şi imediat se apropie cu iuţeală un obiect de culoare închisă. Se aud paşi printre pietrele de pe ţărm şi un glas strigă în limba franceză:

— Am ajuns!

Ochi-de-Pisică e din două sărituri lângă individ. În faţa sa, la umbra stâncilor, e o barcă mică, în care se află doi bărbaţi. Cei trei

oameni schimbă câteva vorbe în şoaptă, apoi barca porneşte din nou, cu viteză.

Detectivul dispune ca poliţiştii să se ascundă prin apropiere, fără să piardă din ochi împrejurimile. El însuşi hotărăşte să se aciueze într-o crăpătură de stâncă, de unde să observe în primul rând barca suspectă care o pornise în larg.

Se scurge un sfert de ceas, fără să se-ntâmple ceva deosebit.

Ochi-de-Pisică scoate puţin capul şi în momentul acesta vede barca întorcându-se; peste câteva minute acostează din nou la ţărm, în faţa vilei „Dorado". Nu se aud nici loviturile lopeţilor în apă, ceea ce dovedeşte că oamenii aceia au toate motivele să se apropie neobservaţi.

Detectivul nu se clinteşte. Glasuri şoptite ajung până la dânsul, dar nu poate deosebi nicio silabă.

Mai trec câteva minute, apoi un om sare din barcă. Din nenorocire luna se ascunsese după un nor în clipa aceasta. După cât poate să vadă el, un obiect este scos din barcă, probabil vreun bun furat. Câteva persoane se-ndreaptă apoi spre parc, urcând treptele de piatră.

Cu iuţeala fulgerului, detectivul îşi făureşte planul: în barcă rămăsese un om de strajă, şi n-ar fi rău dacă l-ar lua în primire pe individ. E lucru neîndoios că aici se petrece ceva suspect.

Încetişor, căutând să nu facă zgomot, Ochi-de-Pisică îşi croieşte drum printre stânci. Îşi pusese în gând să ajungă neobservat la barcă şi dintr-o săritură să se arunce asupra individului. Dar în clipa când e gata să-şi înfăptuiască planul, barca se pune-n mişcare, îndepărtându-se de ţărm.

— Ce-o fi însemnând asta? se-ntreabă Hartenberg, scoţând o înjurătură.

Jos pe ţărm, în apropierea micului debarcader care deserveşte vila, stau doi poliţişti cu barca lor, pe care o pun imediat în mişcare de cum aud semnalul conducătorului lor.

Cu precauţii infinite, Hartenberg se înapoiază în parc şi ajunge curând la tufa pe care o părăsise mai adineauri. Spre surprinderea lui observă lumini la câteva ferestre ale vilei.

Ce s-o fi petrecând acolo? Să înştiinţeze pe oamenii săi şi să dea buzna în casă, prin toate părţile?

Nu, asta n-ar fi inteligent. Mai bine să se furişeze pe terasă şi de acolo să caute să privească în vreuna din odăi. Aşa şi face.

Iată-l în faţa unei uşi de sticlă şi zăreşte deodată doi indivizi care intră în odaie. Lumina e slabă, aşa că nu poate deosebi chipurile lor.

Dar ce-o fi zgomotul acesta care se aude în interiorul vilei! Ceva asemănător cu scaune răsturnate. Detectivul tresare şi-şi lipeşte urechea de uşă.

— Dacă cel puţin aş auzi un cuvânt, mi-aş da seama imediat despre

ce-i vorba! îşi zice el.

Deodată i se pare că aude un strigăt înăbuşit. Aleargă repede la marginea terasei şi fluieră de trei ori cu ţignalul. Când îşi întoarce privirea, nu se mai zăreşte nicio lumină în toată vila.

O uşă se deschide cu putere pe undeva şi glasuri nedesluşite ajung până la el. Îşi dă seama imediat cum stă chestia. Indivizii i-au auzit fluieratul şi ei sunt oameni care nu se lasă înşelaţi. Acum încearcă să fugă, ceea ce Hartenberg îşi propune să împiedice cu orice chip. Din câteva sărituri ajunge la un colţ al vilei şi strigă fugarilor care se ivesc în faţa sa:

— Niciun pas mai departe! Răspundeţi cine sunteţi şi ce căutaţi în casa asta! Primul care se mişcă din loc va primi un glonţ în cap.

O clipă, indivizii rămaseră încremeniţi. Hartenberg se apropie de dânşii, dar ca la o comandă, toţi se dau îndărăt, apoi o rup de fugă în toate părţile.

Să tragă asupra lor, ar fi fost zadarnic. Indivizii vor cădea oricum în mâinile poliţiştilor care auziseră semnalul.

Ochi-de-Pisică se ia după unul care e mai aproape de dânsul. Vânătoarea continuă în întuneric, printre tufe dese şi arbori înalţi. Îi strigă din urmă individului să oprească, dar acesta nu se lasă speriat şi aleargă înainte, coborând în goană scara de piatră care duce la ţărmul mării.

Din nefericire, tocmai în clipa aceasta cei doi poliţişti de jos dau un semnal; dacă aceasta nu s-ar fi produs, l-ar fi înhăţat în mod sigur pe individ. Aşa însă, urmăritul se-ntoarse brusc, îndreptându-se spre stâncile care se-nalţă din apă.

Hartenberg îi taie aproape drumul, dar fugarul a şi ajuns în vârful stâncii. Atunci detectivul ridică revolverul şi strigă:

— Încă o mişcare şi eşti mort!

Ameninţarea nu se prinde. Individul se pregăteşte să sară în apă, dar în aceeaşi clipă detectivul trage de câteva ori în şir. Gloanţele nimeriseră probabil, căci omul se rostogoleşte peste stânci.

Aprinzând repede lanterna, Ochi-de-Pisică îndreaptă lumina într-acolo şi-şi descoperă victima atârnând între două stânci. E îmbrăcat ca marinar şi nu mai dă niciun semn de viaţă. Detectivul începe să-i cerceteze buzunarele, dar nu găseşte nimic în ele. Se hotărăşte atunci să-l lase aici şi să se înapoieze în parc, de unde se aude larmă. Se pare că o parte din poliţişti au pătruns acolo din strada, împresurându-i pe bandiţi. Peste câteva clipe Hartenberg se loveşte faţă-n faţă cu unul din oamenii săi, care-i comunică imediat:

— Toată banda s-a îndreptat încolo spre dreapta, cu intenţia de a ajunge la ţărmul mării.

— Cu atât mai bine! Îi avem în mână în cazul acesta, căci şi acolo stau doi dintr-ai noştri.

Dinspre ţărm se aude o împuşcătură.

— Aha! exclamă detectivul, s-au încăierat. Repede după mine, băieţi!

O porneşte înainte şi ceilalţi îl urmează.

Se pare într-adevăr că misterioşii vizitatori ai vilei s-au adunat din nou şi împreună au pornit spre ţărm. În spatele lor vin poliţiştii.

— Trebuie să punem mâna pe ei cu orice chip! strigă Ochi-de-Pisică.

Terenul pe care înaintează e înclinat, ceea ce impune multă băgare de seamă. Detectivul se opreşte o clipă, pentru a se orienta. În acest moment luna se ascunde printre nori.

— Drace! exclamă Hartenberg. Colo jos se mişcă barca pe care am văzut-o sosind. Acum pricep eu manevra omului lăsat de pază.

Îndârjit peste măsură, porneşte înainte printre stânci, urmat de poliţişti. Ajung la ţărm tocmai când barca, mânată de şase lopeţi, se-ndreaptă spre larg.

— Au şters-o! exclamă Ochi-de-Pisică. Îndărăt la debarcaderul nostru şi să pornim pe urmele lor.

Însoţit de câţiva poliţişti aleargă de-a lungul ţărmului. Ajungând la locul unde debarcaseră, dă un nou semnal.

— În barcă! strigă apoi şi sare cel dintâi într-însa.

Un poliţist desface lanţul şi vrea să se ia după ceilalţi. Lopeţile stau pe fundul luntrii, aceasta se apleacă deodată într-o parte şi nu lipsea mult ca Hartenberg să cadă în apă. Scoate repede lanterna şi face lumină. O înjurătură înăbuşită îi scăpă de pe buze.

— Rămâneţi pe loc! strigă el celorlalţi oameni. Nemernicii ne-au găurit barca şi nu mai e bună de nimic. Blestemaţi să fie!

Sări pe mal, în vreme ce barca se umplea cu apă tot mai mult.

— Trebuie să fie o barcă cu motor prin apropiere! strigă el apoi. Poate că izbutim să-i mai prindem, folosindu-ne de ea.

Un poliţist urcă în grabă scara de piatră şi, prin parc, ajunge în stradă. În vremea asta, Ochi-de-Pisică se sfătuieşte cu ceilalţi. După câteva minute se aude un sunet de clopot pe mare. Imediat se apropie barca cu motor şi detectivul se urcă într-însa, împreună cu însoţitorii săi. Reflectorul e pus în funcţiune şi lumina sa brăzdează apa pe o mare întindere.

Hartenberg stă lângă cârmaci şi dă ordine. Ochii săi rătăcesc necontenit asupra mării, căutând barca în care se află banda fugară. Dar după vreo jumătate de ceas trebuie să-şi spună că nu e rost să-i găsească.

Ţărmul se întinde drept până spre Monte Carlo, şi probabil că nemernicii au găsit demult o ascunzătoare în vreun golfuleţ. Chiar dacă noul Sherlock Holmes ar izbuti să găsească barca, desigur că cei dintr-însa vor fi dispărut demult pe ţărm.

— Avem ghinion în noaptea asta, scrâşneşte detectivul, privind întunecat în larg. Totuşi, să ne-ntoarcem la vila „Dorado” şi să cercetăm odăile. Sunt curios să aflu pentru ce a venit şleahta acolo. Sunt convins că au făptuit vreo nouă ispravă.

Barca poliţiei cârmi spre direcţia vilei „Dorado”, spintecând valurile. Ajunse curând la micul debarcader şi după ce fu lăsat un om de pază, Ochi-de Pisică şi tovarăşii săi urcară spre vilă.

Uşile erau încuiate, dar fără să stea mult pe gânduri, detectivul puse umărul şi sparse una din ele; apoi pătrunse înăuntru, urmat de poliţişti.

Scoseseră lanternele oarbe şi luminau în jurul lor. În primele odăi nu se arătă nimic suspect. Un scaun era trântit la pământ, şi atâta tot.

— Vom descoperi noi ceva, sunt încredinţat de asta! spuse Ochi-de-Pisică.

Şi deschizând uşile una după alta, ajung în cabinetul de lucru al falsului duce de Marlier.

Scrisoarea adresată poliţiei glăsuia că aici domiciliază Jean Marsiliezul, sub numele acestui duce. Hartenberg ştia altfel şi când intră în încăperea mare, rămase locului, încremenit.

La lumina lanternei văzu un bărbat stând la masă. Acesta era cu spatele la el şi părea adormit. Părul capului era negru şi Hartenberg îşi dădu seama imediat că individul nu e Masca-Roşie.

Cu un gest al mâinii el dă de înţeles poliţiştilor să rămână liniştiţi. Lumina lanternelor este micşorată cât se poate de mult. În semi-întunericul înconjurător, Hartenberg se apropie de făptura nemişcată de la masă. Ajunge lângă el şi după câteva clipe de ascultare, îi aşază mâna pe umăr. Îl zguduie cu putere şi în aceeaşi clipă capul individului cade moale pe spetează.

Ridică imediat lumina lanternei şi se dă un pas îndărăt. Îşi dăduse seama fără multă greutate că individul e mort.

— Apropiaţi-vă domnii mei! se adresează el poliţiştilor. Nu mai avem de ce ne păzi şi putem vorbi tare. Omul acesta va dormi în vecii vecilor.

Toţi îşi ridică lanternele şi fac cerc în jurul cadavrului misterios. Un pumnal e înfipt în pieptul acestuia şi de dânsul e prins un bileţel, pe care sunt scrise următoarele cuvinte:

„Moarte trădătorului! Este Jean Molitor.
Masca-Roşie”.

Regele criminalilor executase sentinţa de moarte asupra lui Jean Marsiliezul, şi anume prin Joe, care-l dusese legat pe trădător la vila „Dorado”. Probabil că în clipa în care Marsiliezul fusese scos din sac şi i se luase căluşul din gură şi legăturile din jurul trupului, avusese loc o

luptă disperată, dar în cele din urmă Jean Molitor trebui să-şi dea seama că era pierdut.

Criminalii îl aşezară în fotoliul de lângă masă şi-i înfipseră pumnalul în piept, odată cu biletul pe care Masca-Roşie li-l predase în castelul maur.

În clipa în care se pregăteau să se retragă, răsunase ţignalul lui Ochi-de-Pisică şi… restul îl cunoaştem.

Hartenberg se îndepărtează de masă şi spune:

— Deocamdată nu mai avem ce căuta în vilă. Mâine dimineaţă va începe ancheta. Unul din voi rămâne aici de pază. Sunt însă convins că în cursul nopţii nu-şi va face apariţia nici Masca-Roşie, nici vreunul din oamenii săi. Să mergem, domnii mei!

Părăsesc în tăcere vila, lăsând doar o santinelă. La propunerea lui Hartenberg se urcă din nou în barca poliţiei, pentru a mai da târcoale stâncilor din jurul castelului maur. Detectivul nu se poate elibera de gândul că va mai avea surprize în locurile acelea.

Micul vas cu motor porni spintecând valurile. Hartenberg stătea cu doi poliţişti la proră şi punea în funcţiune reflectorul din când în când. Ajunseră curând în apropierea castelului, ale cărui turnuri dominau întinsul mării.

Omul de la cârmă scoase de-odată o exclamaţie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hartenberg, speriat.

Reflectorul luminează departe pe mare şi omul de la cârmă întinde braţul.

— Colo în faţa noastră pluteşte un obiect, care are înfăţişare de om.

Ochi-de-Pisică privi câteva clipe apoi zise:

— Mergi direct într-acolo. E într-adevăr un om. Vom vedea îndată despre cine-i vorba.

Barca cu motor condusă cu dibăcie se apropie tot mai mult de locul cu pricina. Detectivul recunoaşte un bărbat în obiectul care pluteşte pe apă şi îndreptând lanterna pe chipul aceluia, exclamă îngrozit:

— George Vallières!

Cu ajutorul unei cângi lungi izbutesc să tragă trupul spre barcă şi să-l aducă înăuntru. Nenorocitul tânăr e aşezat pe punte şi apa curge şiroaie de pe el. Îmbrăcămintea este numai zdrenţe, mâinile îi sunt însângerate şi părul îi stă răvăşit pe faţă.

Hartenberg se lasă în genunchi lângă el şi lipeşte urechea de piept.

— Mi se pare ca mai dă semne de viaţă. Trebuie să încercăm să-l readucem în simţiri.

Doi poliţişti îl ridică şi-l duc în cabină, unde încep imediat să-l dezbrace, apoi depun toate sforţările pentru a-l reînsufleţi.

În afară de Vallières nu mai poate fi găsit niciun alt trup omenesc în apă. La porunca lui Ochi-de-Pisică, barca ia direcţia spre Monte

Carlo, cu viteză mare.

Capitolul 86 – Prăbuşiţi

Aranka se apleacă peste balustradă şi priveşte în adâncime. Un râs satanic izbucneşte din pieptul ei, lăsând un ecou prelung.

— Acum am scăpat de amândoi pentru vecii vecilor! rânjeşte dânsa.

În faţa ei atârnă o parte din funia tăiată, care se leagănă încetişor în bătaia vântului. De-odată aude paşi în spatele ei şi întorcându-se, îl zăreşte pe… Hector Rammont. Ochii lui vor parcă s-o străpungă, ca nişte pumnale ascuţite.

— Ce s-a întâmplat aici? întreabă el repede. Nu-ncerca să minţi, mizerabilo! Am auzit un ţipăt şi mi-am dat seama îndată că nu putea fi scos decât de Alice. Ce ticăloşie ai făptuit iarăşi în gelozia ta turbata?

Aranka se dă cu un pas îndărăt şi o spaimă de moarte i se întipăreşte pe figură.

— Au vrut să fugă… dânsa şi George Vallières şi eu i-am împiedicat…

— Ce legătură are francezul George Vallières, cu chestia asta? scrâşneşte Masca-Roşie. Vad o bucată de funie tăiată aici, în faţa ta. Mii de draci! Aici s-a pus la cale o fugă! Dar cum a intrat George Vallières în castel?

— Fapt e că a intrat, l-am văzut cu ochii mei alunecând de-a lungul funiei, în braţe cu iubita ta.

— Şi apoi… apoi?

Aranka nu răspunde. Îl vede pe Rammont luând funia în mână şi examinând-o. Apoi îşi îndreaptă privirea în jos, unde se află pumnalul.

— Bestie femeiască! răcneşte el şi o apucă de gât pe Aranka. Ai tăiat funia şi ai prăbuşit-o pe Alice în prăpastie.

— Da, aşa am făcut, pentru că nu pot trăi fără dragostea ta şi pentru că făptura aceasta mi se punea necontenit, în cale.

Cade în genunchi şi încearcă să-i cuprindă picioarele, apoi izbucneşte pătimaşă:

— E moartă împreună cu răpitorul ei, Hector. În sfârşit, acum eşti iarăşi al meu!

Ea nu simte durerea provocată de mâna lui care-i strânge gâtul, nu simte apăsarea piciorului lui pe pieptul ei, căci acum se simte fericită, la gândul că şi-a ucis rivala.

Rammont îşi descleştează pentru o clipă mâinile şi-şi îndreaptă trupul. Se apleacă peste balustrada galeriei şi priveşte în adâncime.

— Alice! Alice! Dacă mai eşti în viaţă răspunde-mi! strigă el.

Dar nu se aude nimic altceva decât murmurul valurilor.

Furia îl cuprinde din nou şi se năpusteşte asupra Arankăi.

— În iad cu tine, femeie blestemată! răcneşte el şi braţele-i de fier o ridică în sus.

Ea se agaţă cu disperare de dânsul şi ochii-i holbaţi cerşesc îndurare.

— Ce vrei să faci, Hector?

— Te voi trimite pe acelaşi drum pe care al trimis-o tu pe Alice.

A şi ridicat-o în sus şi o ţine atârnată între cer şi pământ.

Chipul Arankăi se schimonoseşte de groază.

— Te voi mai lăsa în viaţă câteva clipe, bestie ce eşti, apoi te voi azvârli cu capul în jos ca să te zdrobeşti de stânci şi sângele tău să se amestece cu apa mării!

Aranka încearcă să-l implore, dar spaima îi încleştează gura. Îşi vede moartea înainte şi închide ochii, iar trupul îi este zguduit din cap până-n picioare.

În clipa aceea Hector Rammont zăreşte pe mare, aproape de ţărm, barca pe care o trimisese să-l ducă pe Jean Molilor la vila „Dorado”.

Un gând nou îi fulgeră prin minte. Trage braţele îndărăt şi o azvârle pe Aranka la pământ, lăsând-o leşinată, apoi părăseşte repede galeria. Trebuie să se încredinţeze dacă Alice a murit sau se mai află în viaţă. Cu Aranka se va putea răfui mai târziu.

Se-ndreaptă în grabă spre cabinetul de lucru al Marsiliezului şi-şi pune peruca şi barba falsă ale acestuia. Cu o îndemânare uimitoare îşi transformă în aşa fel înfăţişarea, încât seamănă perfect cu prinţul Bentivoglio.

Când sfârşi cu aceasta, cheamă la sine pe doi din oamenii săi şi le porunceşte să-l urmeze. Cu lanterna oarbă în mână, cei trei bărbaţi se-ndreaptă spre curtea castelului, în care domneşte linişte adâncă. Hector Rammont arată spre o poartă, în zid.

Cu ajutorul câtorva unelte de spargere, broasca veche e deschisă şi păşesc cu toţii afară, pe poteca îngustă care duce în jos, printre stânci prăpăstioase. Demonul luase cu dânsul câteva frânghii şi două securi de oţel, pe care le găsise în castel. Obiectele acestea îi vor fi de mare folos.

După câtva timp se opreşte şi face un semn însoţitorilor săi. Toţi ascultă cu încordare, doar vor auzi un strigăt de ajutor sau un geamăt. Şi aşa trec cinci minute, apoi Masca-Roşie tresare speriat.

Un geamăt sfâşietor sparge tăcerea nopţii.

Acum ştie dânsul că Alice nu s-a prăbuşit în apă, ci a rămas atârnată undeva printre stânci.

— Urmaţi-mă! le porunceşte însoţitorilor săi.

Cei trei oameni înaintează cu greu pe poteca îngustă, ameninţaţi să se prăbuşească din clipă în clipă în prăpastie. Demonul priveşte mereu în sus pentru a se orienta şi constată că se tot apropie de turnul în care trebuie să fie camera secretă.

Aici trebuie să se fi prăbuşit Alice. La lumina lanternei el descoperă o bucată din stofa rochiei pe care o purtase dânsa.

— Mă auzi, Alice? răcneşte el.

Un geamăt îi răspunde, şi atâta tot.

Aşadar trăieşte. Cu iuţeala fulgerului el întocmeşte planul de salvare. Înaintarea pe drumul acesta este imposibilă. Nu rămâne alta de făcut decât să se caţere pe stâncă în sus, câţiva metri, şi de acolo să se lase îndărăt în jos, primejduindu-şi viaţa în fiece clipă.

Pas cu pas înaintează. Hector Rammont e în frunte. În câteva rânduri picioarele le alunecă şi cu sforţări disperate izbutesc să nu se prăbuşească în prăpastie. După câtva timp regele criminalilor se opreşte, sprijinindu-şi spatele de peretele stâncos.

Cu precauţii infinite îndreaptă lanterna spre adâncime şi zăreşte îndată trupul mlădios al fetei atârnând între două stânci. Lovitura pricinuită în cădere o făcuse să-şi piardă cunoştinţa, probabil, căci biata fată nu se mişca deloc.

— Unul din voi trebuie să se lase în jos pe funie şi s-o lege de ea pe tânăra stăpână! porunceşte Masca-Roşie.

Îşi dă bine seama – ca şi ceilalţi doi, de altfel – că întreprinderea asta e nespus de îndrăzneaţă. Dar oamenii nu se împotrivesc, căci ştiu ei ce înseamnă o poruncă a stăpânului.

Cel mai tânăr dintr-înşii îşi petrece funia în jurul şoldurilor şi schimbând o privire de bun rămas cu ceilalţi doi îşi dă drumul în jos, de-a lungul peretelui stâncos.

Iată-l ajuns la locul unde sa afla Alice. Rămâne o clipă locului ca să-şi adune puterile şi priveşte în sus, unde Masca-Roşie îşi frământă creierul, pentru a găsi posibilitatea s-o aducă la el pe nenorocita leşinată.

— E rănită? strigă el în jos.

— Văd sânge la tâmplă, stăpâne! răspunde omul. Pare că a leşinat din nou. Ţine ochii închişi şi trupul îi este ţeapăn.

— Leagă-i funia în jurul şoldurilor, şi aşteaptă până te vom trage în sus şi pe tine! porunceşte Rammont.

Omul se pune îndată pe lucru. Când operaţia e gata, face un semn spre cei de sus. Cei doi oameni încep să tragă cu mare atenţie, căci poziţia în care stau e nespus de primejdioasă. După sforţări disperate, făptura neînsufleţită a Alicei ajunge în dreptul lui Rammont şi acesta o poate cuprinde în braţe.

Dar treaba nu e sfârşită încă. Acum trebuie s-o ducă într-un loc mai apărat, căci aici e expus să se prăbuşească în prăpastie cu ea.

Cu sforţări supraomeneşti îndeplineşte şi lucrul acesta şi după câtva timp Rammont o aşază pe iubita sa lângă poarta din zidul castului.

În timpul acesta, celălalt a lăsat din nou în jos funia. Individul care

o salvase pe Alice e tras în sus şi după un sfert de ceas cei trei bărbaţi intră cu Alice în interiorul castelului.

În dormitorul lui Jean Molitor, Masca-Roşie o aşază pe Alice pe pat. Examinează apoi cu atenţie rănile de la cap şi constată că nu-i primejduiesc viaţa. Un oftat slab iese din pieptul bietei fete. Pleoapele se mişcă şi ochii i se deschid. Rammont se apleacă peste ea şi-i mângâie părul de pe frunte.

— Trăieşti, Alice! murmură el. Mi-a fost dat mie să te salvez o dată.

Privirile fetei se fixează pe chipul său şi un zâmbet i se înfiripează în jurul buzelor. Biata Alice ridică braţele-i zdrobite şi cuprinde cu ele gâtul omului cu mască roşie.

— Hector… murmură cu greu buzele ei… te-am regăsit… şi acum vom rămâne împreună.

El o cuprinde în braţe şi sărmana fată îşi pierde atunci din nou cunoştinţa, cu capul sprijinit de umărul lui.

În timpul acesta, Aranka se ridică de la pământ, unde o trântise Rammont, jos în galerie. Capul îi este greu şi perfida femeie priveşte rătăcită în jur. Mâinile i se încleştează de balustradă şi ameţeala e gata s-o cuprindă din nou. Dar în clipa aceea îşi reaminteşte de cele petrecute şi un scrâşnet de furie îi scapă de pe buze.

— Totul a fost în zadar! A refuzat iubirea mea şi acum nu-mi mai rămâne decât răzbunarea.

Se sileşte să se ţină bine pe picioare, pipăie cu mâinile zidul rece şi începe să se târască printr-un coridor întunecos şi pustiu. Cel mai nimerit lucru pentru moment e să nu dea ochii cu Masca-Roşie.

De dragul lui a jucat o comedie primejdioasă. De dragul lui l-a trimis la moarte pe Jean Molitor care o iubise cu adevărat. De dragul lui trebuia să se ascundă acum în vreun ungher întunecos, asemenea unei fiare rănite.

Ajunge în faţa unei uşi şi nu ştie unde se află. Furia o cuprinde din nou şi într-însa se naşte dorinţa nestăpânită de a şti ce s-a întâmplat cu Alice.

După câtva timp izbuteşte să găsească scară care duce sus. Deschide o uşă, apoi alta şi deodată zăreşte prin crăpătura unei draperii, dormitorul Marsiliezului.

Apăsându-şi mâna pe pieptul ce tresălta cu putere ea se dă înapoi, speriată. Privirea ei întâlnise făptura rivalei de moarte, pe care o credea înghiţită de valurile mării.

Hector Rammont, demonul acela pentru care şi-ar fi dat ultima picătură de sânge, o ţinea în braţele sale pe Alice.

Fără să-şi dea seama ce face, Aranka trage în lături draperia şi oricât ar fi fost de uşor zgomotul, Masca-Roşie l-a auzit, totuşi; înainte ca femeia perfidă să poată fugi, el se află în prag lângă dânsa şi ochii

săi aruncă fulgere de mânie.

— Îndrăzneşti să mai apari în faţa mea? răcneşte el ca scos din minţi.

Ea se ghemuieşte ca un arici şi rosteşte cu glas tremurător:

— Trebuie oare că mă dau în lături din calea acestei păpuşi, Hector? Ai uitat ce-am făcut pentru tine? Ai uitat că ţi l-am dat în mână pe Jean Molitor? Numai nădejdea de a te recâştiga pe tine m-a făcut să devin trădătoarea lui.

— Nu vreau să ştiu nimic despre tine, – pleacă! răcneşte furios regele criminalilor.

Ca un şarpe călcat în picioare, Aranka sare în sus şi din ochii ei ţâşnesc flăcări de mânie şi ură:

— În cazul acesta vei afla în curând ce-i în stare să facă o femeie rănită de moarte, Hector.

— Te gândeşti din nou la trădare, blestemato! zbiară dânsul şi vrea să se repeadă la ea.

— Aşteaptă numai! răspunde Aranka şi ca mânată de furii o rupe la fugă.

Masca-Roşie vrea să se ia după dânsa, dar se răzgândeşte repede şi un zâmbet rece îi încolţeşte în jurul buzelor.

— Nu va putea ieşi din castel, căci după cât ştiu toate uşile sunt închise jos. Ca să dau de ştire servitorilor, nu pot, căci nu ştiu încă în ce raporturi stau cu ei. De scăpat din mână nu-mi va scăpa, dar chiar dacă va ajunge în Monte Carlo, va fi urmărită pas cu pas.

Capitolul 87 – Stăpânul cel nou

Se lăsase noaptea. În peştera de jos, oamenii falsului prinţ Bentivoglio s-au adunat din nou şi discută încet, la lumina focului.

O nelinişte inexplicabilă i-a cuprins pe toţi. Au presimţirea că în castel s-a petrecut ceva misterios, dar adevărul nu-l pot afla.

Tom, conducătorul lor şi omul de încredere al prinţului, încearcă să se cţere pe scară spre turn ca să stea de vorbă cu stăpânul său. Dar bătăilor sale în uşă nu le răspunde nimeni. Chepengul din podeaua dormitorului rămâne închis şi apăsarea pe buton nu dădu nici ea vreun rezultat.

Clătinând capul el coboară din nou jos şi acum oamenii stau şi se sfătuiesc ce-i de făcut.

Nu pot rămâne veşnic aici, în inactivitate. O fi având stăpânul motivele lui să-i oprească pentru un timp de a se arăta la lumina zilei, dar ei nu-s croiţi să ducă o viaţă monotonă între stâncile din măruntaiele pământului.

Şi astfel au căzut la înţelegere ca în noaptea asta Tom să iasă cu barca afară din peşteră şi a doua zi dimineaţa să intre în castel pe

calea obişnuită. Înainte de toate ţineau să ştie lămurit ce s-a petrecut acolo.

Între timp se făcuse târziu şi el îşi aduseră păturile, pentru a se înveli cu ele. Peste un sfert de ceas, tăcere adâncă domnea în peşteră. Peretele stâncos era în umbră şi numai în locul unde ardea focul era luminat în roşu. Toţi păreau adormiţi.

Deodată se produse un zgomot îndepărtat, dar niciunul din ei nu-l auzi. Apoi se făcu din nou tăcere şi după câteva minute se auziră paşi pe pământul pietros. În fundul peşterii apăru o lumină albă, ca de lampă electrica, dar dispăru imediat.

Se scurseră cinci minute, apoi se auziră deodată lovituri puternice în perete. Oamenii săriră în sus ca la comandă şi ridicară capetele.

— Ce-o mai fi şi asta? murmură un individ, care se afla alături de Tom.

— E semnalul stăpânului! răspunde Tom şi se ridică repede îi picioare.

Ciuleşte urechile spre locul de unde se auziseră loviturile şi în aceeaşi clipă se produc alte trei ciocănituri. Focul e aproape să se stingă şi Tom aruncă câteva buturugi în flăcări. Lemnul trosneşte şi vâlvătaia luminează interiorul peşterii. Din fund, unde se află o crăpătură îngustă în perete, apare silueta stăpânului lor.

E prinţul Bentivoglio, cu barba-i albă, pe cap cu pălăria mare şi mantia neagră pe umeri. Cu paşi liniştiţi se apropie de foc.

Indivizii stau nemişcaţi şi uimirea e zugrăvită pe chipurile lor. De ce tace stăpânul? Dar iată că se opreşte lângă foc, lipit de perete. Chipul său e slab luminat de flăcări.

Ei nu văd că tocmai acum, pe când dânşii îşi aţintesc privirile asupra prinţului, siluete negre se târăsc ca şerpii prin crăpătura din stâncă şi se împrăştie ca nişte umbre.

— Sunteţi cu toţii aici? se aude glasul prinţului.

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

Niciodată nu vorbise prinţul atât de aspru ca azi. Trebuie să se fi întâmplat ceva sus în castel.

— Câţi sunteţi? mai întreabă dânsul. Aţi fost cu toţii atunci când l-am predat poliţiei pe Hector Rammont, Masca-Roşie?

— Fireşte, stăpâne, niciunul n-a lipsit. Ne-am încrezut în cuvântul tău că ne vei purta de grijă, căci lucrul a mers cam prost. Şi că a mers prost, o ştii tu mai bine ca noi. Masca-Roşie a scăpat din mâinile poliţiei, într-un moment când nimeni nu s-a gândit că ar fi cu putinţă aşa ceva. Şi atunci am ştiut, că viaţa ne este primejduită, căci răzbunarea sa n-a dat greş niciodată. De aceea te-am urmat aici şi cred că n-ai ce te plânge de noi. Ne-am ţinut cuvântul cu sfinţenie.

— Fiecare din voi să-şi scrie numele pe această foaie de hârtie.

Prinţul aruncă o foaie de hârtie în mijlocul oamenilor şi Tom se

aşază pe o piatră şi scoate un creion din buzunar. Ceilalţi se apropie de dânsul şi fiecare îşi rosteşte numele.

— S-a făcut, stăpâne, zice Tom şi întinde prinţului foaia de hârtie.

— Bine! spune prinţul. Cu aceasta am căpătat o însemnare scrisă a celor 9 trădători. Masca-Roşie şi-a ţinut întotdeauna cuvântul şi cu dânsul nu se glumeşte, notaţi bine asta!

Indivizii fac ochi mari şi privesc spre cel ce vorbise.

— Ce înseamnă asta, stăpâne? murmură Tom şi o bănuială grozavă încolţeşte într-însul.

— Veţi afla îndată, trădătorilor!

Tom se dă înapoi şi un ţipăt răguşit îi scapă din gâtlej:

— Tu nu eşti prinţul Bentivoglio, stăpânul nostru, ci…

Cu ochi ce aruncă văpăi, bărbatul cu mantie neagră înaintează câţiva paşi şi rosteşte cu glas tunător:

— Masca-Roşie! Aţi ghicit! Îngenunchiaţi şi rugaţi-vă pentru viaţa voastră, care se află acum în mâinile mele.

Surpriza grozavă, spaima de a se vedea descoperiţi de stăpânul de odinioară, îi paralizează pe toţi timp de câteva clipe. Dar apoi tresar deodată şi scoţând strigăte sălbatice, vor să se năpustească asupra lui Rammont.

Un fluierat ascuţit răsună în peşteră. Din toate părţile se produce zgomot şi o duzină de ţevi de arme se-ndreaptă asupra trădătorilor care se prăbuşesc în genunchi. Acum îşi dau seama lămurit că sunt pierduţi şi niciunul nu mai cutează să se împotrivească.

Hector Rammont face lui Joe un semn cu mâna.

Aghiotantul, împreună cu tovarăşii săi, îi împresoară pe trădătorii care stau nemişcaţi la pământ.

— Îndreptaţi armele asupra lor! porunceşte Masca-Roşie.

Ordinul se execută într-o clipă.

Niciunul din indivizii prinţului Bentivoglio, nu cutează să rostească un cuvânt de implorare. Ei ştiu prea bine că totul ar fi în zadar. Doar câteva clipe încă şi regele criminalilor, temut de o lume întreagă va da semnalul şi toţi vor zăcea la pământ.

Hector Rammont stă în faţa focului şi-şi încrucişează braţele pe piept. Razele roşii ale focului însângerează barba albă. Ochii negri, vii, ai regelui criminalilor sfredelesc pe fiecare în parte.

— Înainte de a vă trimite pe drumul veşniciei, ascultaţi ce vă voi spune! tună glasul lui. Vechiul vostru stăpân şi maestru, Jean Marsiliezul – sau, dacă vreţi, prinţul Bentivoglio – a fost judecat şi executat de mine, ca trădător. Poliţia din Monte Carlo l-a şi găsit, şi ştie cine l-a trimis pe lumea cealaltă. Cu fapta asta mă socot răzbunat şi aş admite să vă las în viaţă. Dar fireşte că în cazul acesta vă voi pune anumite condiţii. Va fi ca şi cum vă voi ţine de o funie lungă, putând să vă trag îndărăt când mi-ar plăcea.

Cei nouă indivizi răsuflă uşuraţi.

— Care din voi a fost omul de încredere al lui Jean Molitor? continuă Masca-Roşie.

— Eu, stăpâne! răspunse Tom, şi o rază de speranţa li luminează sufletul.

— Ridică-te! porunceşte Rammont.

Individul se supune, dar Joe ţine încă îndreptată arma asupra lui.

— Îmi poţi garanta tu pentru tine şi oamenii tăi? întreabă regele criminalilor.

— Cred că da, stăpâne! răspunde Tom, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Am regretat cu toţii că ne-am lăsat îndemnaţi, odinioară, la Paris, de Jean Marsiliezul. El ne-a făgăduit marea cu sarea căci plănuise demult să se aşeze prin locurile acestea. Nu ştiam de câte greutăţi ne vom izbi în cale, şi am fi renunţat, dacă n-am fi şi intrat în horă. Câte nopţi de nesomn am avut, de teama răzbunării tale!

Rammont ascultase în linişte, apoi spune cu voce tăioasă:

— Vă condamn pe toţi, – ale căror nume sunt scrise pe hârtia aceasta – la moarte, pentru trădare. Vă acord, însă, suspendarea pedepsei şi depinde numai de voi dacă într-o bună zi mă voi vedea nevoit s-o execut. Îngenunchiaţi cu toţii la picioarele mele şi ridicaţi mâinile pentru jurământ.

Niciunul nu se împotrivi.

— Aşază-te cu oamenii tăi aici! ordonă Rammont lui Joe. Ţine-ţi armele îndreptate asupra lor şi fiţi atenţi la orice mişcare. Dacă unul singur clipeşte numai din ochi în timpul jurământului, trageţi într-însul.

Scena care se desfăşură în peşteră era înfiorătoare. Oamenii Măştii-Roşii luară poziţie ca pentru execuţie, cu armele în mână. Rammont stă deoparte şi rosteşte cu glas solemn fiecare cuvânt al formulei de jurământ. Pe chipurile trădătorilor nu se vede altceva decât o spaimă de moarte. Ei cunosc capriciile fostului stăpân din alte vremuri… Poate că cu tot jurământul acesta… va da semn să se tragă asupra lor. N-ar fi pentru prima oară că-şi îngăduie o astfel de glumă sinistră.

Cu glas tremurător, dar destul de limpede, ei repetă cuvintele Demonului. Dar iată că au terminat şi clipa hotărâtoare se apropie. Dacă Masca-Roşie va ridica mâna, împuşcăturile vor trosni.

— Lăsaţi armele în jos, sunt satisfăcut! rosteşte noul stăpân al castelului maur. Ridicaţi-vă! porunceşte el apoi trădătorilor şi aceştia se supun într-o clipă. Şi acum, ascultaţi ce am să vă mai spun!

În câteva cuvinte îşi desfăşoară în faţa lor programul.

Hector Rammont şi-a sporit banda cu nouă membri noi. Trădătorii vor lupta iar sub steagul său.

. . . . . .

În sala de joc a cazinoului,

prinţul Bentivoglio îşi făcu din nou apariţia, după o lipsă de două zile. Ca de obicei, stătea liniştit la locul său şi urmărea jocul. Fie că pierdea sau câştiga, nici-un muşchi nu tresărea pe chipul său, încadrat de frumoasa barbă albă. Ciudat însă că şi de data aceasta câştiga necontenit şi grămezile de aur se adunau în faţa sa.

Dar unul dintre partenerii săi dispăruse fără urmă şi toţi se întrebau ce se făcuse elegantul duce de Marlier.

*

La Morga din Monte Carlo zăcea întins Jean Molitor, criminalul internaţional pe care autorităţile pariziene îl căutau cu înfrigurare.

Poliţia trecu sub tăcere asasinarea Marsiliezului căci nu voia ca ştirea despre prezenţa în oraş a Măştii-Roşii să înspăimânte publicul. Dar cu atât mai asidue trebuie să fie cercetările pentru găsirea fiorosului criminal.

Şi în scopul acesta avea la dispoziţie un om, care nu cunoştea odihna când era vorba să pornească în urmărirea Demonului.

Acest om era Ochi-de-Pisică, detectivul cu renume mondial.

În vila „Francesco", Vallières zăcea în prada frigurilor. În cursul nopţii trecute fusese pescuit din mare de Hartenberg, şi tot trupul său era acoperit de răni grozave. Ce s-a întâmplat cu el, cum s-a prăbuşit în apă, nu era în stare să lămurească.

Ochi-de-Pisică stătea ceasuri întregi lângă patul său, asculta vorbele fără şir ale tânărului care aiura. Medicii făceau tot ce le stătea în putinţă să-l ţină în viaţă şi în cele din urmă, sforţările lor par să fie încununate de succes.

Şi astfel se scurg câteva zile.

Într-o după-amiază, Ochi-de-Pisică apare iar la vilă şi e condus de un servitor în odaia bolnavului, unde se află doi medici. În timpul nopţii se produsese criza şi acum trebuia să se arate dacă tânărul va scăpa cu viaţă.

Vallières doarme, după cât se pare. Respiraţia îi este liniştită. Deodată tresare ca şi cum ar fi strigat cineva. Buzele i se mişcă. Şi murmură de câteva ori un nume. Medicii nu pricep nimic, dar Hartenberg se apleacă peste bolnav.

— Alice, trebuie s-o salvez din mâinile Demonului! murmură parizianul.

Apoi întoarce pe partea cealaltă capul bandajat şi deschide ochii. Privirile sale se-ndreaptă întâi spre plafon, apoi rătăcesc de la unul la altul din cei prezenţi.

— Domnule Vallières, nu mă recunoşti? întreabă detectivul, şi o bănuială cumplită îl cuprinde.

Cu o mişcare violentă bolnavul se ridică în pat şi un zâmbet îi

lăţeşte gura. Apoi clatină capul şi spune:

— Aşadar, vom pleca mâine la Paris şi dansăm la „Moulin Rouge”. Voi cumpăra Alicei rochiile cele mai scumpe şi Aranka va crăpa de ciudă. Mă puteţi însoţi, domnii mei, vom petrece de minune la Paris şi vom face şi o vizită prietenească Măştii-Roşii.

Hartenberg păleşte. Medicii se apropie în grabă de bolnav. Îşi dau prea bine seama de cele întâmplate. George Vallières şi-a pierdut minţile.

Capitolul 88 – Dispărut în taina nopţii

Vântul dimineţii clatină copacii din pădure şi scutură picăturile de rouă care s-au aşezat pe frunze în timpul nopţii de toamnă. Cu capul îngropat în iarba umedă, zace la pământ o făptură îngheboşată, cu îmbrăcămintea ruptă. E un bărbat şi după toate aparenţele pare mort. Lumina zorilor se strecoară printre crengi şi cade asupra micului luminiş.

După câtva timp, se aud foşnete în dosul copacilor şi o voce înspăimântată răsună:

— Max, unde eşti? Dacă mă auzi, răspunde-mi! Te voi ajuta dacă ai căzut din cauza slăbiciunii!

Era Ana, fata braconierului, în casa căruia Max Şerparul găsise ospitalitate.

În cursul după-amiezii trecute, bolnavul – care se restabilise între timp – dispăruse din colibă, folosindu-se de faptul că nimeni nu era acasă. Biata fată îşi frământa capul să afle încotro apucase tânărul, dar totul era degeaba.

O teamă tot mai mare puse stăpânire pe sufletul ei când se lăsă noaptea şi Max nu se înapoiate. În tot timpul bolii îl îngrijise cu dragoste neţărmurită şi ochii lui căpătau o strălucire deosebită când mâna ei îi mângâia fruntea înfierbântată.

Şi acum el plecase, fără să spună ceva… Cu atât mai mare era îngrijorarea bietei fete, cu cât ştia că dânsul era slab încă şi cădea ori de câte ori încerca să facă un pas.

Între cei doi se stabilise în ultimele zile o puternică legătură de dragoste. Fata îl iubea cu toată căldura tinereţii şi sufletului ei cast.

Ea era ocolită de toţi locuitorii satului, numai pentru că tatăl ei stătuse în închisoare. Lui Max Şerparul, însă, nu-i păsa de părerile oamenilor şi luase întotdeauna apărarea fetei, când se prezenta prilejul.

Fără să dea de bănuit cuiva, în mintea lui Max Şerparul încolţise gândul să se răzbune pe Leonie de Brissac, diavolul acesta cu chip de femeie. Voia s-o gâtuiască cu propriile sale mâini şi pentru asta avea destule puteri.

Bătrânul braconier se întorsese într-o zi din sat şi povesti că se vorbeşte de plecarea spre Sud a castelanului din Hohenegge şi a logodnicei sale. Aflând vestea aceasta, Max luă o hotărâre supremă, pe care, însă, n-o comunică nimănui.

Şi astfel se folosi de primul moment favorabil pentru a dispărea din colibă şi izbuti într-adevăr să ajungă în parcul castelului din Hohenegge.

Cele ce s-au întâmplat aici, le cunoaştem. Glontele tras de pădurar îl atinse, căci el se prăbuşi în desiş. Dar se ridică repede şi, încordându-şi toate puterile, alergă mai departe…

Femeia demonică îi scăpase din nou.

Ca un nebun porni prin pădure, cădea şi se ridica, şi în cele din urmă se ascunse în scorbura unui copac uriaş, căci auzea îndărătul lui paşii pădurarului care-l căuta necontenit. De-abia când se lăsă întunericul, nenorocitul cuteză să iasă. Se târî o bucată de drum, dar puterile nu-l mai ajutau şi se prăbuşi la pământ. Bietul Max credea că i-a sunat ceasul din urmă.

În clipa aceasta chipul Anei îi apăru în faţă. O! cel puţin de-ar putea ajunge la colibă, chiar numai ca să moară pe pragul acesteia!

Noaptea era rece şi ceţoasă. Cu o sforţare sălbatică, tânărul se târî mai departe şi izbuti într-adevăr s-ajungă în apropierea colibei braconierului. Dar tocmai acum puterile îl părăsiră cu totul şi, cu numele Anei pe buze, se prăbuşi la pământ unde rămase în nesimţire.

Şi după câteva ceasuri, două mâini dădură în lături crengile luminişului şi Ana îşi strecură capul printr-însele.

— Max! strigă ea din nou, dar cuvântul îi moare pe buze, căci văzuse făptura întinsă la pământ.

Din câţiva paşi fu lângă Max şi se lăsă în genunchi.

— E mort! izbuteşte ea să îngâne şi-i cuprinde capul cu mâinile.

Dar deodată un fior de fericire îi trece prin trup, căci observă o tresărire uşoară pe chipul iubitului.

— Max! Max! strigă ea din nou şi-şi apleacă urechea spre inima lui.

Apoi se ridică repede şi-şi spuse:

— Dacă tata ar fi acasă l-aş aduce încoace şi l-am transporta pe Max în colibă.

Dar braconierul nici nu venise acasă în timpul nopţii. De unde să-l ia?

Fata stă să asculte o clipă, apoi dispare în desiş. Auzise în apropiere susurul unui izvor. Îşi scoate repede băsmăluţa de la gât şi o înmoaie în apa limpede, se-ntoarce apoi la rănit şi-i răcoreşte fruntea. Sforţările ei sunt încununate de succes, căci Max Şerparul deschide ochii şi o recunoaşte.

— Ce s-a întâmplat cu mine? murmură el, strângându-i mâinile. Spune-mi, Ana, unde mă aflu!

Fata îl priveşte cu lacrimi în ochi şi răspunde la toate întrebările lui. O umbră întunecată învăluie pentru o clipă chipul palid al bolnavului.

— Acum ştiu totul, murmură el. Aşadar, m-ai căutat, Ana? Îţi mulţumesc!… Îţi mulţumesc!

Ochii lor se întâlnesc şi fata lasă capul în jos, ruşinată.

— Tata iar n-a fost acasă noaptea trecută, spune ea apoi. Aş fi vrut să-l aduc încoace, căci tu nu vei putea să te ţii pe picioare. Dar de ce ai plecat, fără să ne spui ceva, Max? Aveai de rezolvat o afacere atât de importantă?

— Nu-mi pune nicio întrebare acum, Ana, căci nu ţi-aş putea răspunde.

Fata rămâne tristă, apoi spune:

— Dacă ai vrea, Max, cred că te-aş putea duce pe umeri până la colibă. Acolo te vei odihni şi-ţi vei recăpăta puterile.

Sprijinit de fată, Max Şerparul se ridică de jos.

— Da, voi încerca, şopteşte el şi-şi muşcă buzele cu dinţii. Sunt sigur că nu voi muri, căci trebuie să-mi îndeplinesc răzbunarea.

Din nou cuvântul acesta ciudat! Fără voie, fata se cutremură. Dar acum gândurile acestea sunt de prisos. Singura-i preocupare trebuie să fie să-l ducă pe nenorocit la colibă.

Încordându-şi puterile, izbuteşte să-l urce în spinare şi astfel îl târăşte printre copaci. Munca a fost grea, dar în cele din urmă tot ajung acasă. Ea îl aşează pe un pat moale de frunziş şi tânărul rămâne nemişcat, ţinând mâinile fetei într-ale sale. Într-un târziu ochii i se deschid din nou şi buzele sale murmură:

— Tu trebuie să mă iubeşti, Ana! Atâta jertfire de sine nu-i în stare să dovedească decât o femeie îndrăgostită.

Fata întoarce capul într-o parte, buzele ei caută cuvinte, dar nu le găseşte. Deodată izbucneşte în lacrimi şi, căzând în genunchi, îşi lipeşte capul de mâinile bolnavului. El întinde dreapta şi o mângâie pe părul castaniu, iar un zâmbet fericit îi încadrează chipul.

— Nu voi uita niciodată ce-ai făcut tu azi pentru mine şi cu ajutorul Cerului va veni ziua când ne vom uni pentru totdeauna.

Ea nu răspunde, dar inima-i bate să se spargă. Deodată, neliniştea brăzdează iar chipul bolnavului.

— Ana, izbucneşte el repede, lumina zilei pătrunde pe fereastră. Cred c-ar fi bine dacă m-aş ascunde undeva, căci vor veni să mă caute.

Fata se ridică şi un fior îi trece prin trup.

— Te apăr eu, Max, n-avea teamă! strigă ea cu hotărâre.

Tânărul zâmbeşte dureros, însă.

— Degeaba, Ana. Nu va folosi la nimic, chiar dacă mă vei apăra cu una din puştile vechi ale tatălui tău. Pădurarilor nu le pasă de o fată şi te vor da pur şi simplu în lături. Ascultă! Mi se pare că cineva strigă

afară! Dac-or fi de-acum pe aici, nu mai am timp să fug.

Se ridică pe jumătate şi priveşte ţintă spre ferestruica pe care pătrunde lumina zilei.

Ana iese repede din odaie şi priveşte afară. Cu respiraţia oprită, ascultă la fiecare zgomot, dar nu poate recunoaşte nimic. Totul e liniştit, numai frunzişul freamătă în bătaia vântului.

Se înapoiază în odaie şi închide uşa cu zăvorul.

— Nu e nimic, Max, te-ai speriat degeaba.

Dar el rămâne neliniştit:

— Nu pot rămâne aici, Ana. E mai bine să mă ascund undeva, aşteptând să-mi recapăt puterile.

Fata stă să chibzuiască o clipă, apoi răspunde:

— Aşteaptă numai cinci minute. Mă-ntorc imediat.

Iese din odaie şi paşii i se aud în partea dindărăt a colibei.

Într-adevăr, peste cinci minute se reîntoarce.

— Ţi-am făcut un culcuş în şopronul de scânduri din coasta muntelui, spune ea. E atât de bine ascuns locul acela, încât nimeni nu te poate descoperi acolo.

Sprijinindu-l cu braţele sale, îl târăşte afară spre ascunzătoarea unde braconierul îşi ţine de obicei vânatul.

După cum îi spusese Ana, el găseşte acolo un culcuş de frunziş şi două pături de cai. E întuneric în gaura aceasta, care pătrunde în munte în mare parte.

De-abia se aşezase tânărul şi se aud lovituri puternice dinspre uşa colibei.

— Au venit! exclamă Max Şerparul, înspăimântat.

— Poate că e tata! răspunde Ana.

— Nu, aud cum lovesc cu patul armei. Sunt pădurarii…

Ana nu răspunde nimic. În grabă, acoperă pe dinafară intrarea şopronului, cu crengi uscate care îi stau la îndemână.

— Nu te vor găsi, şopteşte ea printr-o deschizătură. Îl voi înfrunta pe pădurar şi, înainte de a lăsa să te aresteze, se va întâmpla o nenorocire.

Loviturile în uşa colibei se înmulţesc şi se aud nişte înjurături grosolane. Ana intrase înăuntru pe din dos şi trage zăvorul.

— Dar ce s-a întâmplat de treziţi oamenii cu noaptea în cap? strigă ea, prefăcându-se înspăimântată.

Părul îi atârnă pe frunte şi bluza e desfăcută la piept, ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din culcuş.

Doi bărbaţi stau în faţa uşii. Unul e pădurarul contelui Hohenegge, pe care-l cunoaşte, iar celălalt e… tatăl ei. O fi prins pădurarul pe bătrânul braconier în pădure şi vine acum să scotocească coliba?

— Ce înseamnă asta, fată? se răsteşte pădurarul, uitându-se cu bănuială la Ana. Bat în uşă de un ceas şi nimeni nu s-arată… Las' că

dau eu de rostul lucrurilor!

— N-am fost încă îmbrăcată, domnule pădurar, se apără Ana, schimbând o privire cu tatăl ei. Căutaţi pe cineva la noi?

— Aha! exclamă pădurarul. Ţi-ai dat în petec. Da, da, fetiţo, caut pe cineva.

Braconierul se amestecă şi el în discuţie:

— I-am spus-o şi eu de-acum domnului pădurar că degeaba caută la noi pe cineva. Suntem nişte oameni sărmani, care de-abia avem ceea ce ne trebuie.

— Eşti un braconier, ticălos bătrân, îi tăie vorba pădurarul.

— Asta nu trebuie s-o spui, domnule pădurar, răspunde bătrânul, jignit. De când m-am eliberat din temniţă, nu mă mai ating de puşcă. Întreabă şi dumneata în satele de primprejur dacă nu muncesc cinstit ca să-mi câştig cei câţiva gologani pentru pâinea de toate zilele.

— Ce vrei tu nu voi face, ticălos bătrân, răspunde pădurarul. Nici ăia din sat nu-s mai buni ca tine şi corb la corb nu scoate ochii. Dar astăzi e vorba de cu totul altceva. Aş vrea să ştiu unde ai dormit în noaptea asta?

— Se făcuse târziu, domnule pădurar, şi de aceea am rămas să dorm în sat.

— Aşa, bine! Dar acum află că am venit să caut un vagabond, un individ grozav de primejdios, care a pătruns aseară în castelul Hohenegge şi şi-a îngăduit o obrăznicie fără seamăn. Dacă aş fi dat de dânsul, i-aş fi găurit căpăţâna cu o fasole dintr-astea de-ale mele. Dar trebuie să fi fost legat cu dracul, căci mi-a scăpat din mână nici eu nu ştiu cum.

— Şi pe ăla îl căutaţi la noi, domnule pădurar? întreabă Ana, silindu-se să-şi ascundă spaima.

— Da, la voi îl caut, căci, vorba ceea: cine se aseamănă, se adună.

— Dar cine să fie individul, domnule pădurar? întreabă braconierul.

— Ţineţi gura, ticălos bătrân! îl repede pădurarul. Dac-aş şti cine este, la ce m-aş apuca să-l caut? Sigur e că nu poate fi decât o sămânţă de temniţă.

Şi socotind c-a stat destul de vorbă, dădu pe Ana în lături din uşă.

— Îl poţi căuta mult şi bine, domnule pădurar, strigă bătrânul după el. La noi nu vei găsi pe vagabondul dumitale, suntem mulţumiţi dacă avem noi înşine cu ce ne înşela stomacul.

Fata aruncase tatălui ei o privire liniştitoare şi bătrânul ştia acum că pădurarul va scotoci zadarnic prin colibă.

În faţa culcuşului pe care Max Şerparul îl părăsise cu câteva minute înainte, pădurarul se opreşte şi întreabă:

— Cine a dormit aici?

— Eu în persoană, răspunde fata.

— Aşa! Mă mir că n-am văzut asta când priveam pe ferestruică.

— Eram de-acum afară şi mă îmbrăcam, răspunde Ana, fără să şovăie.

Pădurarul scotoceşte cu arma prin frunziş. Noroc că venise fără câine, altminteri desigur că animalul ar fi descoperit cu mirosul ascunzătoarea bietului Max.

În câteva clipe coliba e cercetată cu de-amănuntul, dar fără niciun rezultat.

— Încotro duce uşa asta? întreabă pădurarul, arătând spre portiţa din fund.

— Afară, răspunde fata.

— Deschide! porunceşte celălalt.

Ana deschide uşa formată din scânduri bătute una de alta şi pădurarul se strecoară afară.

În timpul acesta ea schimbă o privire repede cu tatăl ei, şi acesta pricepe îndată unde se află Max. În vreme ce omul contelui de Hohenegge priveşte bănuitor crengile care acoperă intrarea spre ascunzătoarea Şerparului, braconierul cotrobăieşte prin colibă şi scoate la iveală o secure, hotărât să lovească în cap pe pădurar, dacă acesta ar vrea să dea la o parte crengile.

Dar se pare că un înger bun îl ocroteşte. Pădurarul se-ntoarce necăjit spre colibă şi, mormăind cuvinte neînţelese, trânteşte uşa în urma sa.

— Nu cumva aţi auzit ceva despre vagabondul cela? se adresează el tatălui şi fiicei.

— Nu, domnule pădurar, răspunde Ana, răsuflând uşurată. Dac-am şti cel puţin ce înfăţişare avea omul şi ce căuta la castel…

Pădurarul dă din umeri şi iese din colibă, aruncându-şi puşca pe spate.

— S-o lăsăm încurcată! mai spune el şi se îndepărtează.

— Pe ăsta ştiu şi eu că l-am înşelat cum trebuie, spune apoi braconierul şi începe să râdă cu pofta. Ai lucrat admirabil, Ana. Dar acum aş vrea să ştiu totuşi ce s-a întâmplat aici!

În câteva cuvinte fata îi povesteşte totul.

Bătrânul Xaver se aşezase pe o bancă din faţa colibei şi clatină capul!

— Vagabondul despre care vorbea pădurarul nu poate fi altul decât Max al nostru. Să mă bată Dumnezeu dacă nu-i aşa! De ce nu ne spune ce afaceri învârteşte pe la castel, căci l-am putea ajuta; bănuiesc că de taina pe care caută s-o păstreze pentru sine, e legat un câştig mare… bani mulţi, fetiţo. Să mai aşteptăm niţel şi pe urmă îl iau eu la rost pe băiat, căci bănişorii noştri s-au evaporat cu totul.

*

Se scurg câteva zile şi Max Şerparul îşi revine, în ascunzătoarea lui sigură. Ana aduse din sat un urcior cu vin roşu, muncind în schimb o jumătate de zi în bucătăria cârciumarului.

Braconierul se furişă într-una din zile în ascunzătoare şi se aşeză alături de Max Şerparul. Începu să-l asalteze cu întrebări şi ţinea omul să ştie musai ce anume avusese de gând Max cu baroana şi de ce o atacase. Dar rănitul îşi încleştă buzele şi întoarse capul. Ţinea să păstreze taina şi nici faţă de Ana nu se destăinui.

Într-o zi, pe când se afla singur cu fata, o rugă să se ducă în sat, să se intereseze dacă într-adevăr plecaseră castelanii de la Hohenegge. Fata se sperie primind însărcinarea aceasta, dar n-avu încotro şi se supuse, văzând privirea rugătoare a tânărului. Acoperi cu grijă gaura ascunzătorii în care se afla iubitul ei, încuie coliba şi porni spre sat.

Se duse la cârciumarul la care lucra adesea şi acolo se întâlni cu un servitor de la Hohenegge, cu care intră imediat în vorbă. În cursul discuţiei află totul ce voia să ştie Max Şerparul. Leonie de Brissac se însănătoşise de pe urma bolii şi părăsise castelul, împreună cu logodnicul ei, contele de Hohenegge. Plecaseră la Nisa.

Mai mult nici nu voia să ştie Ana şi se-ntoarse acasă.

Când îi comunică lui Max cele ce aflase, tânărul rămase cu privirea aţintită în gol. Dar nu mai insistă asupra chestiei, ci-i mulţumi doar fetei pentru serviciul făcut.

Puterile îi reveneau zi de zi şi într-o bună dimineaţă dispăru din nou. Ana găsi deschisă uşiţa ascunzătoarei şi culcuşul gol. Pe pământ era o bucată de hârtie, pe care Şerparul scrisese câteva cuvinte de rămas-bun:

„Mă simt destul de în putere ca să fac încercarea să rezolv o chestie pe care nu mai trebuie s-o amân. Nu mă căutaţi, căci părăsesc ţinutul chiar în noaptea asta. Nici teamă să nu vă fie de persoana mea, căci de astă dată voi face tot posibilul ca să mă reîntorc sănătos şi nevătămat la voi.

Îţi mulţumesc din adâncul inimii, Ana, pentru tot ce ai făcut în scopul salvării unui om care era hărăzit morţii. Niciodată nu voi uita dragostea ta plină de credinţă. Ne vom revedea într-o zi, fii sigură de asta!

Rămâi cu bine, micuţă Ana!”

Citind rândurile acestea, fata se prăbuşi pe pat şi vărsă lacrimi amare. Bătrânul braconier, aflând despre fuga lui Max, începu să-njure de mama focului.

— Aşa păţeşti când cauţi să vii în ajutorul unor astfel de oameni. L-am îngrijit şi l-am scăpat de la moarte, ca şi cum ar fi fost sânge din sângele nostru. Ceea ce îndrugă pe hârtia aia nu-s decât vorbe goale. Taina asta pe care caută s-o ascundă de noi îl va face să pună mâna pe bani, sau îl va duce în temniţă. Una din două. Acum, c-am scăpat de

el, după ce ne-a căşunat atâtea necazuri, ducă-se dracului!

Bătrânul se îndepărtă mormăind şi-şi înecă necazul cu o sticlă de rachiu.

Ana, însă, stătea în faţa colibei, apăsându-şi mâinile pe piept. Privea spre cer, gânditoare şi un zâmbet îi plutea pe buze.

— Se va reîntoarce! O simt lămurit! Dumnezeu să-l ocrotească în tot ce va întreprinde.

. . . . . .

Max Şerparul găsi lesne drumul, sub ocrotirea nopţii luminoase. În aerul răcoros îşi încercă din nou puterile şi crezu că va izbuti să-şi continue drumul.

În faţa colibei rămase o clipă locului şi privi la ferestruica în dosul căreia dormea Ana. Ce ochi va face ea mâine când va găsi biletul lui! Va plânge, desigur. Dar el nu putea face altfel. Dacă rămânea în colibă, pădurarul tot va da de el într-o bună zi şi odată în închisoare, nu mai era rost să scape.

— Rămâi cu bine, Ana! murmură fugarul, şi se îndepărtă.

Cu băgare de seamă şi privind în toate părţile el îşi urmă drumul. După câtva timp ajunse în poiana unde fusese cândva propria lui colibă. Lumina lunii o lumina din plin. Pe o distanţă bună arborii erau arşi. Un morman de ruine înnegrite acoperea pământul.

Cu inima strânsă, tânărul se căţără pe ruinele fostei lui căsuţe. Pe o grindă a tavanului se aşeză şi-şi puse mâinile pe genunchi. Razele astrului nopţii îl scăldau în lumină şi el clătina capul, gânditor. Murmură cuvinte neînţelese, apoi izbucni într-un hohot sinistru.

După un timp coborî şi începu să caute ceva printre copacii dimprejur. Se opri într-un loc şi examină un trunchi găunos.

— Hârtiile sunt încă aici, focul nu le-a atins, îşi spuse el, satisfăcut.

Vârî pacheţelul repede în buzunar şi cu paşi repezi se făcu nevăzut în noapte.

Capitolul 89 – Profesorul Clairmont

Jocul e în toi la cazinou. Luminile electrice inundă sala imensă şi sunetul aurului pare murmurul îmbietor al zeiţei Norocului.

Prinţul Bentivoglio îşi reluase locul obişnuit şi norocul îi surâde din nou. În faţa lui stă un bărbat bătrân, care se pasionează la fel ca ceilalţi pentru jocul de cărţi. Se poartă foarte îngrijit; părul pieptănat pe spate şi barba căruntă, tăiată elegant, îi dă o înfăţişare distinsă. Inelele pe care le poartă pe degete preţuiesc o adevărată avere, căci diamantele sunt veritabile, după cum îşi dau seama bine toţi cei de faţă.

În vreme ce prinţul Bentivoglio câştigă, domnul cel bătrân pierde

necontenit. Dar iată, că se scoală încetişor, priveşte o clipă spre prinţ şi, înclinându-se adânc, se îndepărtează.

La ieşirea din cazinou, se apropie de o trăsură şi spune birjarului:

— La prefectura poliţiei!

Peste câteva minute trăsura opreşte în faţa cunoscutei clădiri din Monte Carlo. Vizitatorul predă unui aprod o carte de vizită şi acesta o duce prefectului.

După vreo cinci minute cei doi bărbaţi stau faţă-n faţă şi discută cu însufleţire. Uşile sunt bine capitonate şi închise, aşa fel că niciun sunet nu pătrunde în afară.

— Sunt aproape sigur că bogatul prinţ Bentivoglio nu este acela drept care se dă, spuse domnul bătrân. Dar deocamdată vreau să ţin pentru mine bănuiala principală, până voi dobândi siguranţa deplină. Posedaţi ceva amănunte asupra personalităţii acestui prinţ?

— Da, domnule Hartenberg, răspunde prefectul poliţiei.

Elegantul bătrân, nu este nimeni altul decât vestitul Ochi-de-Pisică, după cum vor fi ghicit cititorii, desigur. Pe bună dreptate şi-a spus dânsul, că nicăieri mai bine nu va putea da de urma Măştii-Roşii, decât în sala de joc a cazinoului.

Sunt două zile de când îl tot observă pe prinţul Bentivoglio. Briliantele pe care le poartă sunt veritabile şi chiar reprezintă o adevărată avere. Le-a… împrumutat de la unul din primii bijutieri din Monte Carlo. Voia să fie sigur că nu va fi recunoscut sub înfăţişarea de persoană elegantă, pe care şi-o luase.

— De cât timp se află în Monte Carlo prinţul Bentivoglio? îl întrebă el pe prefect.

Acesta scoate dintr-un sertar al biroului condica secretă şi începe să răsfoiască:

— Ţinem un registru asupra tuturor străinilor de seamă şi facem observaţiile de rigoare în dreptul fiecăruia. Condica aceasta ne-a adus uneori servicii importante, dar mă tem că în cazul de faţă nu ne va ajuta prea mult.

— Vom vedea, răspunde detectivul, liniştit.

Pe baza însemnărilor din registru, prefectul comunică lui Hartenberg data când prinţul a sosit în oraş şi unde locuise în primele zile. De la început s-a dat drept un om foarte bogat şi când proprietarul castelului maur şi-a scos proprietatea în vânzare, prinţul Bentivoglio a cumpărat-o pentru un preţ destul de ridicat. De atunci, n-au prea pătruns în public multe asupra persoanei prinţului. Era un vizitator regulat al sălii de joc de la cazinou, ca toţi străinii de seamă, dar în exterior avea prea puţine relaţii şi era socotit drept un solitar. În castelul maur nu intra niciun străin, deşi avea o valoare istorică şi poseda lucrări de artă din cele mai vestite.

Toate informaţiile acestea nu prezentau nicio însemnătate pentru

Hartenberg. De aceea el se ridică şi-şi luă rămas bun de la prefect.

— Voi face totuşi încercarea de a pătrunde în castelul maur, spuse el, cu un zâmbet ciudat.

— Nu vei izbuti, domnule Hartenberg, cu oricâtă viclenie vei proceda, observă prefectul.

Dar detectivul dă din umeri şi se-ndepărtează.

. . . . . .

A doua zi dimineaţă, un bătrân cam încovoiat coboară străduţa îngustă care duce la castelul maur. Nimeni nu l-ar putea recunoaşte pe Ochi-de-Pisică în bătrânul acesta. Pantalonii săi sunt cam demodaţi, de asemenea şi încălţămintea. Pe cap poartă un joben, care păstrează urmele lăsate de fierul de călcat. O barbă albă îi încadrează chipul. Cu tot timpul minunat, bătrânul poartă pardesiu. Ochii îi sunt ascunşi în dosul unor ochelari cu ramă de aur şi în mână ţine o umbrelă.

Sub braţ bătrânelul are câteva volume cu scoarţele mâncate de vreme. Dar cine să bănuiască cum că într-una din aceste cărţi se ascunde o primejdioasă armă de apărare şi că în mânerul umbrelei se află un revolver!

Bătrânul se opreşte la oarecare distanţă de vechiul castel, ridică încetişor capul, îşi aşază ochelarii pe vârful nasului, apoi scoate de sub braţ o carte şi începe să răsfoiască de zor. Şi face toate acestea, încredinţat că va fi fiind cineva în castel care-l observă.

Şi tot răsfoind cartea, clatină capul, ca şi cum ar fi găsit într-însa o confirmare a presupunerilor sale. Apoi se-ndreaptă cu paşi mici spre terasa castelului. Uşa grea de lemn e închisă, după cum se aşteptase. Nehotărât, se uită încolo şi-ncoace şi atunci apare în fereastra de sus capul portarului. Acesta îl zărise demult pe bătrânel, care acum ridică ochii, auzind scârţăitul ferestrei care se deschide.

— Îmi daţi voie să vă fac o rugăminte, se adresează el cu voce piţigăiată. Deoarece mă interesează mult arhitectura acestui castel, v-aş ruga să-mi îngăduiţi să-l vizitez timp de câteva minute.

Portarul se uită cercetător la dânsul, apoi întreabă:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Dacă aţi avea bunătatea să veniţi jos, m-aş recomanda precum se cuvine.

Portarul se uită cercetător la dânsul. Apoi deschide o uşiţă în poarta mare.

— Cu ce vă pot servi, domnule? întreabă el scurt.

Bătrânul îşi potriveşte ochelarii şi răspunde:

— Sunt profesorul de arheologie Clairmont din Paris şi mă aflu actualmente într-o călătorie de studii. De vreo două zile de când mă tot preocupă forma ciudată a acestui castel. M-am interesat pretutindeni pe aici asupra vechimi sale, căci după părerea mea

trebuie să fie de cel puţin şase sute de ani. Despre foştii proprietari ai castelului n-am putut afla prea multe, dar am auzit că galeriile şi odăile vechi cuprind în ele antichităţi de mare valoare.

Portarul dă din umeri. Ce ştie el de arheologie şi altele de soiul ăsta?

— Până acum tot nu ştiu ce doriţi, în definitiv, spune el.

— Vezi dumneata, dragul meu, continuă bătrânelul, l-aş ruga politicos pe stăpânul dumitale să-mi îngăduie să vizitez interiorul castelului. După părerea mea, tot stilul nu e deloc bizantin, ci roman. Cred că voi putea dovedi castelanului lucrul acesta, şi nu cu vorba, ci pe baza faptelor ce sunt cuprinse în cărţile pe care le am cu mine.

Portarul se scărpină la ceafă, apoi pocni din degete.

„Ce tot îndrugă bătrânul ăsta?" se-ntrebă el.

— Îmi pare rău, domnule profesor, că trebuie să vă refuz. Alteţa sa prinţul Bentivoglio nu primeşte niciodată vizite, cu atât mai vârtos când e vorba de musafiri străini. Avem poruncă să refuzăm pe oricine.

— Dar gândeşte-te, omul lui Dumnezeu, că aici e vorba de lucruri de cea mai mare importanţă… Îţi garantez că Alteţa sa va fi cât se poate de mulţumit de expunerile mele. Şi-ţi mai pot făgădui că voi ţine apoi o conferinţă specială la Academia din Paris. Fă-mi plăcerea deci şi intervino pe lângă Alteţa sa să fiu primit.

Încăpăţânarea bătrânului îl hotărăşte pe portar să supună cererea, intendentului castelului. De curând, postul acesta fusese ocupat de un bărbat străin, despre care niciunul din vechii servitori nu ştia de unde vine. Apăruse într-o bună dimineaţă şi se recomandase fiecăruia în parte.

— Aşteptaţi puţin aici, domnule profesor, până-l voi anunţa pe intendent, spuse portarul, lăsându-l pe detectiv să intre pe poartă.

Ochi-de-Pisică aruncă o privire cercetătoare asupra zăvoarelor puternice, precum şi asupra celorlalte instalaţii de siguranţă. Asta nu putea să dea de bănuit, căci luă din nou una din cărţile ce le purta la subsuoară şi compară încuietorile ciudate ale porţii cu desenele din cartea sa.

Portarul îl găsi pe intendent în sala cea mare a castelului, susţinută de puternice coloane de marmură.

— Ce s-a întâmplat! întreabă Joe, căci el e acela, care primise din partea Măştii-Roşii însărcinarea de intendent.

Portarul îi vorbi despre bătrânul profesor, care nu voia cu niciun chip să plece de acolo.

O brazdă adâncă apare pe fruntea aghiotantului! Îi dădu imediat în gând c-ar putea fi vorba de un spion poliţienesc şi era hotărât să-i facă de petrecanie dacă într-adevăr ar fi aşa.

— Ţine-l puţin de vorbă pe domnul profesor, până voi lua avizul Alteţei sale, zice el şi urcă repede scara spre apartamentul de sus.

Hector Rammont lua dejunul în sufrageria elegantă a castelului. Ascultă în linişte comunicarea aghiotantului său, apoi spuse:

— Ce părere ai tu despre profesorul acesta parizian? Observ pe chipul tău un fel de bănuială…

— Maestre, răspunde Joe, n-aş putea spune nimic deocamdată, căci nici nu i-am văzut mutra. În orice caz, se impune prevedere şi cred că cel mai bun lucru ar fi să-l dăm pur şi simplu afară.

Masca-Roşie se ridică, se apropie de fereastră, apoi se-ntoarce repede, spunând:

— Dimpotrivă, Joe, în calitatea ta de intendent îl vei conduce pe domnul profesor în încăperile de la parter şi prin galeriile de tablouri; de stricat, n-are ce să ne strice şi chiar dac-ar fi un spion, tot n-ar izbuti să descopere ceva. Sălile de jos conţin într-adevăr unele antichităţi şi savanţii aceştia sunt, după cum prea bine ştii, oameni de care nu scapi aşa de uşor.

— Dar dacă e într-adevăr un spion, maestre?

— Asta o vei afla peste cel mult o jumătate de oră, răspunde Demonul roşu. Vei sta lângă dânsul şi-l vei observa cu atenţie. La cea mai mică bănuială, sau dacă îşi trădează rolul adevărat, ştii ce ai de făcut.

— Dar profesorul doreşte să vorbească cu prinţul, spune falsul intendent.

— Asta nu se poate! răspunde cu hotărâre Rammont. Spune-i că nu mă simt tocmai bine şi nu pot primi pe nimeni. Pun mult temei pe inteligenţa şi spiritul tău de observaţie. Şi acum du-te!

Joe coborî din nou treptele şi ieşi în curte. Bătrânelul se căţărase pe una din coloanele portalului şi stând cocoţat colo sus desena în cartea sa o ornamentaţie ce-i se părea interesantă.

— A venit domnul intendent! îi strigă portarul. Îi puteţi expune personal chestia.

Apoi se-ndepărtă şi intră în chilia lui.

Joe urmăreşte râzând mişcările bătrânului, care se dă jos de pe coloană. Ajungând pe pământ el se înclină cam stângaci, în vreme ce se recomandă.

— Vă rog să mă iertaţi pentru îndrăzneala ce mi-am luat-o, copiind o figură de pe coloană. Tocmai am făcut descoperirea că frunzele şi florile acestea de formă ciudată se întâlnesc şi la castelul Alhambra, în Spania.

Joe îi comunică pe scurt că Alteţa sa prinţul Bentivoglio nu poate primi pe nimeni, dar acordase cu plăcere permisiunea unei vizite prin apartamentele castelului maur.

Clairmont mulţumi, înclinându-se adânc.

— Poftiţi, domnule profesor, vă voi călăuzi pretutindeni, i se adresează Joe.

Până acum nu observase nimic suspect în înfăţişarea bătrânului savant. Nimic nu scăpase ochiului său ager. Îl examinase din cap până-n picioare şi chiar făcuse ce făcuse şi-i dădu jos jobenul din cap; voia să-i vadă părul. Fireşte că se scuză pentru micul accident şi în vreme ce profesorul se apleca să-şi ridice preţiosul obiect, Joe îi contemplă chelia şi trebui să constate că aceasta era veritabilă. După cât ştia el, Ochi-de-Pisică sau ceilalţi detectivi cunoscuţi aveau păr des pe cap. Dar de unde să bănuiască el că Hartenberg purta şi în viaţa de toate zilele o perucă lucrată cu dibăcie!

Profesorul Clairmont e fermecat cu desăvârşire de comorile de artă aflate în castel. Răsfoieşte de zor în cărţile sale şi caută explicaţiile corespunzătoare.

Joe caută să descopere ceva în sunetul vocii sale. Urmăreşte fiecare mişcare a bătrânului şi e ferm hotărât să-l doboare cu un pumn, în clipa când şi-ar da seama că e un spion.

Dar Ochi-de-Pisică îşi da seama de situaţia în care se află. Manevra cu jobenul o pricepuse din primul moment. Fără ca Joe s-o bănuiască, detectivul îl observă la rândul său şi nu prea i-ar fi fost uşor falsului intendent să-l doboare pe profesor.

După ce vizitează diferitele încăperi, trec în galeriile deschise. Sunt şi aici lucruri interesante de observat. În cele din urmă, Joe îi dă de înţeles musafirului că vizita s-a terminat. Prinţul nu îngăduie să intre şi în apartamentele de la etaj, pe care le locuieşte personal.

— Îmi pare nespus de rău de lucrul acesta! spune profesorul. Dar dacă Alteţa sa rămâne neclintit, trebuie să mă supun. Transmite-i, te rog, mulţumirile mele călduroase şi comunică-i că imediat ce voi ţine conferinţa la Paris, îi voi expedia textul tipărit.

Joe mormăi şi el câteva cuvinte de politeţe şi-l reconduse pe vizitator la poartă. Acesta se-nclină cu stângăcie – aşa cum îi stă bine unui savant – apoi se depărtează.

Joe priveşte după dânsul câtva timp şi nu-şi poate înlătura neliniştea ce-l cuprinsese. Cu capul aplecat urcă scările spre etaj şi-l găseşte pe Rammont stând la fereastră.

— Cred, maestre că e vorba de un profesor veritabil, răspunde el la întrebarea regelui criminalilor. Mi-am dat toată silinţa să descopăr ceva, dar totul a fost în zadar.

— Atunci ţi-o voi spune eu, Joe. Stăteam colo la fereastră şi priveam în curtea castelului. Ceea ce n-ai observat tu din imediata apropiere, am stabilit eu de aici sus. Individul este un spion.

— Maestre! exclamă Joe, nu se poate să mă fi înşelat până într-atâta. Ar fi trebuit să fie legat cu dracul, ca să nu observ eu nimic.

Un zâmbet rece flutură în jurul buzelor Măştii-Roşii.

— Poate că ai dreptate, Joe, şi de aceea nici nu ţi-o iau în nume de rău. Domnul profesor din Paris, nu e nimeni altul decât Ochi-de-Pisică.

Joe tresare speriat şi pumnii îl se încleştează.

— Să fie adevărat, oare, maestre? De ce nu mi-ai dat vreun semn că-i făceam eu de petrecanie.

— N-am socotit necesar, Joe. Individul a plecat, pe deplin convins că nu l-am recunoscut şi va reapărea în curând sub altă înfăţişare. Să fi riscat noi ca portarul să audă un ţipăt sau să povestească celorlalţi că un profesor din Paris a dispărut aici, în castelul maur? Vom găsi noi alt mijloc să-l facem inofensiv pe Ochi-de-Pisică. Las-o în seama mea.

Părăsind castelul, detectivul se opreşte într-un tufiş şi murmură necăjit.

— Am avut de-a face cu nişte vulpi şirete. Intendentul ăla nu-mi place deloc şi dacă nu mă-nşel, ne-am mai întâlnit noi cândva. Noroc mare am avut că nu mi-a dat de rost. Din păcate n-am descoperit nimic de seamă, căci nu m-au lăsat să urc sus. Nu-mi mai rămâne decât să-ncerc să pătrund în castel dinspre mare. Dar George Vallières şi-a pierdut minţile şi el e singurul om care mi-ar putea dezvălui tainele stâncilor din mare.

Detectivul îşi urmează drumul, îndreptându-se spre oraş.

Capitolul 90 – În puterea bandiţilor.

În aceeaşi noapte marea e frământată şi bărcile priponite la ţărm se izbesc de stânci.

Doi bărbaţi coboară treptele care duc spre mare şi se apropie de bărci. Unul ţine în mână o lanternă aprinsă şi caută o barcă anumită.

— Aici e, stăpâne! spune el şi după vorbă pare un pescar din Monte Carlo.

— Bine, răspunde celălalt şi înmânează pescarului o monedă. Dacă se va întâmpla să nu mă reîntorc cu barca, te vei despăgubi cu ceea ce ţi-am dat.

Omul pipăie moneda şi un fulger de lăcomie îi luceşte în ochi. Luntrea lui e atât de veche şi paradită, încât el însuşi nu s-ar încumeta să pornească în larg cu ea. Dar ce-i pasă dacă omul ăsta se va îneca!

Ridică lanterna şi-i luminează străinului. Un trup uscat, într-un costum ca vai de el. Hainele or fi fost ele odată elegante, dar acum erau roase şi rupte în unele locuri. O pălărie veche îi acoperă capul. Dar din toată înfăţişarea lui, se vede că avusese şi zile mai bune odată.

— Nu te mai îngriji de mine mormăie omul şi sare în barcă.

Apucă lopeţile şi vâsleşte cu putere spre larg. Pescarul cu lanterna se-ntoarce şi urcă înapoi scara. Deodată se trezeşte faţă-n faţă cu o femeie, care-l aşteptase, probabil, acolo.

— Ei, ce cauţi dumneata aici? întreabă el, speriat. Cum de-ai răsărit aşa deodată?

Femeia e îmbrăcată cu o rochie neagră şi faţa îi este acoperită în

parte de o broboadă.

Lanterna pescarului îi luminează o clipă figura şi recunoaştem într-însa… pe „Vipera”, mama lui Margot.

— Vreau să te întreb ceva omule, răspunde dânsa. Cine a fost bărbatul care a plecat cu barca dumitale?

— Nu ştiu, cucoană.

„Vipera” vâră mâna în geantă şi întinde pescarului o monedă. Individul devine ceva mai vorbăreţ.

— Trebuie să fie un om ciudat de tot, răspunde el râzând prosteşte. Stăteam în coliba mea de pe ţărm şi reparam plasa, când numai ce auzii bătăi în geam. Când am deschis uşa, văd în faţa mea un bărbat cu faţa rasă şi ochi străpungători. Nu prea făcea impresie c-ar fi vrednic de încredere.

— „Am nevoie de o barcă veche pentru o călătorie pe mare”, îmi spune intrând în colibă. „Plătesc bine şi te rog că vii cu mine pe ţărm, unde sunt priponite luntrile”. „De ce tocmai o barcă veche, domnule?” l-am întrebat eu. Şi fel de fel de gânduri îmi trecură prin minte. „Asta-i treaba mea”, răspunse el. „N-am vreme de pierdut, hai să plecăm!” Aşa ceva nu mi se mai întâmplase şi de aceea şovăiam. Atunci mi-a aruncat pe masă câteva monede şi… m-am luminat. Vezi mata, cucoană, colo în cala de joc a cazinoului se adună tot felul de boieri. Unul îşi pierde într-o singură noapte toată averea, altul câştigă, şi nouă, pescarilor ni se-ntâmplă adesea să scoatem din apă vreun domnişor elegant îmbrăcat, ba şi vreo cuconiţă dintr-acelea cu rochie de mătase pe ea, iar poliţia îi duce repede de acolo, ca să nu afle lumea cealaltă şi să li se strice cheful. Ce să-i faci, aşa-i viaţa la Monte Carlo! Aşa că vezi mata, mă bat cu gândul că domnul acela şi-a cam pierdut şi papucii din picioare la joc. Cele câteva monezi pe care mi le-a dat, le-o fi păstrat anume ca să închirieze o barcă şi când o ajunge în larg îşi trage un glonte în căpăţână sau iscodeşte alt mijloc să treacă în cealaltă lume. Noi, ăştia de pe aici, nici nu ne mai mirăm de lucruri dintr-astea!

„Vipera” chibzuieşte câteva clipe, apoi se adresează pescarului:

— N-a spus nimic domnul când s-a urcat în barcă? Vreau să zic, direcţia unde avea de gând să meargă?

— Nu, cucoană, n-a spus nimic!

Mai ai vreo barcă la dispoziţie?

— Fireşte. Dar nu cumva ai de gând…

— Uite aici bani! i-o taie scurt „Vipera”. Dă-mi mie o barcă şi nu trebuie să-ţi faci nicio grijă, căci ştiu să vâslesc. Domnul acesta e un cunoscut al meu şi vreau să-ncerc să-l împiedic de la vreo prostie.

— Cum doreşti, cucoană, dar eu cred că nu vei izbuti! răspunde bătrânul pescar şi coboară din nou spre ţărm, cu lanterna în mână.

Între timp, omul cu barca cea veche se îndepărtase. Vâsleşte cu

toată puterea, dar de-odată aude un zgomot în spatele lui, ca şi cum apa ar pătrunde în barcă.

— Lada asta veche pare că se va desprinde din încheieturi, înainte ca să ajung la destinaţie! murmură el şi se hotărăşte să tragă în grabă la mal.

Dar întorcând capul zăreşte o rază slabă de lumină.

— Ce să-nsemne asta? se-ntreabă el. Pescarul care mi-a împrumutat barca pare că mai rătăceşte pe ţărm cu lanterna lui. Numai de nu m-aş trezi cu cineva pe urmele mele.

În clipa aceasta barca se izbeşte de ţărm. Omul dintr-însa sare afară şi trage luntrea pe uscat. Priveşte în jurul său şi constată cu mulţumire că locul e complet izolat. Apoi se lasă în genunchi şi imediat ţâşneşte lumina albă a unei lanterne oarbe. Aceasta alunecă pe podeaua bărcii şi omul nostru descoperă pe dată locul pe unde pătrunde apa. În cinci minute gaura e reparată şi lumina e stinsă.

Barca e împinsă din nou pe apă, bărbatul sare într-însa şi-ncepe să vâslească de zor în direcţia castelului maur.

După un ceas de luptă cu valurile, izbuteşte s-ajungă la stâncile dedesubtul vechiului castel. Pare să fie orientat asupra locului, căci vâsleşte cu putere până în apropierea peşterii secrete. Barca e luată de vârtej, aşa că nu poate pătrunde în intrarea peste care spumegă apa.

— Nu merge aşa! mormăie el necăjit şi vâsleşte îndărăt, până dă de un loc mai liniştit.

Chibzuieşte câtva timp ce e de făcut şi ia hotărârea să se ascundă pe după o stâncă, nu prea departe de peştera misterioasă. Aşa şi face, iar după ce îşi priponeşte barca de o piatră colţuroasă, se aşază, obosit, pe banchetă.

— Chiar de-ar fi să stau aici până la răsăritul soarelui, tot trebuie să descopăr taina acestei stânci! îşi spune el.

Se scurge astfel o jumătate de ceas, în linişte adâncă. Deodată, însă, înalţă capul şi priveşte spre larg. De acolo se apropie o barcă mică, în care se află numai o singură persoană.

Aceasta examinează cu atenţie stâncile ce ies din apă, în apropierea castelului şi cu o manevră dibace se îndreaptă spre ele. Iar după că câteva minute dispare pe după un grup de bolovani înalţi.

— Probabil că s-a înapoiat la Monte Carlo, îşi spune omul din prima barcă.

Se scurge vreun sfert de ceas şi deodată un zgomot ascuţit îi atinge auzul. Din peştera misterioasă ţâşneşte parcă o barcă lungă, îngustă şi începe să danseze pe valurile înfuriate. Dinspre dânsa se aud glasuri aspre, înăbuşite de vuietul apei. În barca aceasta sunt mai mulţi oameni dar omul care stă la pândă nu le poate recunoaşte chipurile. El vede numai barca îndepărtându-se în grabă, şi-şi spune:

— Ar fi zadarnic să-ncerc a mă lua după ei. Voi mai aştepta aici,

căci sunt încredinţat că se vor reîntoarce. Nu pot şti ce plănuiesc, dar voi afla eu mai târziu.

Răbdarea sa, e pusă la grea încercare. Trec vreo două ceasuri până apare iar barca ciudată în largul mării. Se apropie cu repeziciune fantastică spre stânca cenuşie şi ca o săgeată întră în peştera misterioasă.

În clipa aceasta, necunoscutul care stă la pândă în umbra stâncii, desprinde repede funia cu care e legată barca şi vâsleşte cu hotărâre în aceeaşi direcţie. O izbitură puternică şi colţul bărcii misterioase o loveşte pe a sa şi o face bucăţi. Bietul om cade cu capul în apă, târând lopeţile după el.

O înjurătură sălbatică îi ajunge la ureche, căci oamenii din barca cea mare rămăseseră surprinşi de apariţia celeilalte.

— Dă-i una în cap, Tom! se aude un glas tunător. Ce caută individul ăsta aici printre stânci? E un spion, asta e sigur!

Nenorocitul căzut în apă se încleştează cu amândouă mâinile de marginea bărcii mari.

— Ajutor! strigă dânsul cu toată puterea. Salvaţi-mă! Trebuie să vorbesc cu voi!

Tom tocmai ridicase lopata grea, să izbească în capul necunoscutului, când un altul din barcă îl dă la o parte.

— Cine ştie ce captură am făcut! spune el şi-l apucă de ceafă pe înecat, trăgându-l sus.

— Opriţi! strigă Tom. Înainte de a porni mai departe trebuie să ştim pe cine am pus mâna.

Scoate de sub banchetă o lanternă şi luminează cu ea chipul necunoscutului.

— Îl cunoaşte vreunul din voi? întreabă el.

Toţi clatină capul, negativ.

— Nu prea inspiră încredere mutra lui, îşi dă cu părerea unul din ei. Cu toate că are guler înalt şi cravată de mătase.

Tom îl apucă de piept pe omul ud leoarcă şi se răsteşte la dânsul:

— De unde vii şi ce căutai pe aici printre stânci?

Străinul se ridică în capul oaselor şi răspunde furios:

— Da, da! Omorâţi-mă şi aruncaţi-mă în apă să mă înec! Am pornit în căutarea voastră şi pentru scopul acesta am furat rabla aia de barcă, şi drept răsplată…

— Cum te numeşti? îi taie vorba Tom.

— N-aveţi decât să mă numiţi Pierre, celălalt nume aş vrea să-l uit şi eu. Am pierdut la cazinou ultimul franc şi pentru că am încercat să şterpelesc unuia mai fericit ca mine aurul din buzunar, am fost arestat. Idioţii nu m-au păzit însă destul de bine şi astă-noapte le-am scăpat de sub mână.

— Şi apoi? întrebă Tom.

Necunoscutul străpunge cu o căutătură ciudată pe indivizii din jurul său, apoi continuă:

— De la un tovarăş de celulă am aflat că printre stâncile astea locuieşte o clică de oameni care se tem şi ei de lumina zilei. Şi atunci mi-am spus că nu-mi rămâne alta de făcut decât să recurg la ospitalitatea voastră. Şi aşa am şterpelit barca aia rablagită şi am pornit încoace. Dracu ştie însă unde o fi intrarea. Aş dori să ştiu în ce loc se află gaura care duce în palatul vostru?

Tom schimbă o privire ca tovarăşii săi din barcă.

— Asta înseamnă că vrei să fii primit în tagma acelora despre care ai auzit că învârtesc afaceri necurate?

— Întocmai, răspunde străinul. După cum vedeţi, rabla mea s-a făcut ţăndări şi asta numai din vina voastră. Buni prieteni, n-am ce zice! Dar care din voi a dat sfatul să mi se sfărâme ţeasta cu lopata?

— Eu am fost acela, nu-ţi fie cu supărare! răspunde unul din indivizi. Ăi fi crezând tu că primim aşa între noi pe orice papă-lapte?

— Puneţi-mă la încercare ş-apoi să vorbiţi, răspunde necunoscutul.

Tom se apropie de tovarăşii săi şi discută cu dânşii în şoaptă. Apoi, se-ndreaptă cu pas hotărât spre Pierre – cum se recomandase străinul – şi fără nicio introducere îl izbeşte cu pumnul în cap. Scoţând un ţipăt înăbuşit, individul îşi pierde cunoştinţa.

— Aduceţi sacul! strigă Tom şi tovarăşii scot de sub bancă obiectul cerut.

— Ameţeala va ţine pe puţin un sfert de ceas spuse Tom. Vârâţi-l în sac şi legaţi-l la gură.

Treaba se făcu repede.

Dar ei nu bănuiau că în aceeaşi clipă omul dinăuntru a şi redeschis ochii şi spre nespusa-i mulţumire constată că nu i-au fost legate nici mâinile, nici picioarele.

— Aer de respirat voi avea destul, îşi spune Ochi-de-Pisică deoarece el era acela pe care bandiţii îl vârâseră în sac.

Cu multă precauţie trage din buzunar un cuţit. În clipa când indivizii vor arunca povara în mare, va trebui să taie la repezeală pânza ca să nu se înece. Dar deocamdată se pare că n-au astfel de intenţie criminală cu dânsul.

Aude acum cum indivizii discută între ei, dar nu pricepe nimic. O izbitură puternică face să trosnească barca din încheieturi. Pare că s-a întâmplat ceva nou, căci oamenii se mişcă repede pe lângă el. Deodată aude o împuşcătură, urmată imediat de a doua.

Chibzuieşte o clipă dacă să se folosească de cuţit, dar apoi îşi spune cu hotărâre că şi-a propus să pătrundă în tainele acestor indivizi, întâmple-se se s-o întâmpla. Convingerea lui este că bandiţii vor dispărea cu barca în spărtura din stâncă şi atunci îl vor lua şi pe dânsul.

Glasurile se aud din ce în ce mai tare şi deodată Tom spune:

— Care din voi înoată mai bine?

— Eu, răspunde un individ.

— În cazul acesta aruncă-te în apă şi înoată spre primul colţ de stâncă. Barca din care au pornit gloanţele trebuie să se fi ascuns pe acolo. Afundă-te în apă la o mică depărtare de ea şi apoi ia-o în primire, ţinând cuţitul între dinţi. De altfel, e treaba ta cum vei aduce la îndeplinire sarcina asta. Vom aştepta aici zece minute cu prizonierul nostru.

Individul s-a aruncat în apă şi începe să înoate. Detectivul îşi frământă zadarnic mintea, întrebându-se despre ce poate fi vorba aici. Tom spunea de o barcă, de unde s-au tras gloanţe. Împuşcăturile le auzise şi el, dar rostul lor nu-l pricepea.

Se scurg cele zece minute şi lui Hartenberg i se pare că aude un strigăt. Imediat barca se apleacă pe o parte şi individul care pornise în misiune se caţără pe marginea ei.

— Ce-a fost? întrebă Tom.

— O femeie singură într-o barcă; am atacat-o cu iuţeala fulgerului. Revolverul i-a căzut în apă individei, altminteri cred că n-ar fi stat o clipă la chibzuială să-mi găurească trupul.

— Dar cine e femeia? întreabă repede Tom.

— Nu ştiu, căci nu i-am lăsat vreme să mi se recomande. Poate c-o fi fost vreo englezoaică dintr-alea nebune, cărora li se năzare să facă plimbări sub clar de lună. Ţipătul ăluia din sac i-a atras atenţia şi atunci a slobozit la întâmplare două gloanţe. Mai bine n-o făcea, idioata!

— Şi acum? insistă Tom.

— Am asigurat-o eu pentru totdeauna, râde individul.

Ochi-de-Pisică îşi încordează auzul să mai poată prinde ceva, dar numai un murmur nedesluşit îi atinge urechea. Apoi barca se pune-n mişcare şi alunecă prin spărtura de stâncă, cu o iuţeală vertiginoasă.

Tot ce se va petrece de-acum încolo e de un interes palpitant pentru noul Sherlock Holmes. Curiozitatea îl face să uite situaţia în care se află.

Deodată se aude un sunet de corn, căruia îi răspunde un fluierat ascuţit, şi barca se freacă de peretele stâncos. Se mai aude zornăit de lanţuri, apoi încă un fluierat şi barca e trasă în sus.

Detectivul era cât pe ce să scape o exclamaţia de satisfacţie. Acum el crede că a ghicit taina acestei peşteri.

Încet-încet se-nalţă barca, până se opreşte brusc. Hartenberg rămâne nemişcat în sacul său. E încredinţat că peste câteva minute se va petrece cu dânsul ceva. Şi într-adevăr, câteva braţe puternice ridică sacul şi-l târăsc pe pământ. Cu greu îşi reţine Ochi-de-Pisică un strigăt de durere, căci terenul nu e deloc neted, ci presărat cu pietre

colţuroase.

După cât poate auzi, ceilalţi indivizi vin în urma lor şi câteva glasuri străine se amestecă printre celelalte. Cu o izbitură sacul e aruncat la pământ şi detectivul îşi simte oasele zdrobite. Dar îşi învinge durerea cu eroism, căci planul său e aproape să izbândească.

Tom aşezase sacul în faţa focului din peşteră. Acolo aşteaptă câţiva tovarăşi ai Măştii-Roşii. Oamenii formează cerc în jurul lui Tom, care face raportul asupra ciudatei întâmplări.

— Ce facem cu individul ăsta? îl aude Hartenberg pe Tom.

Şi fiecare îşi dă părerea, dar toţi par să fie bănuitori.

— În definitiv, urmează Tom, stăpânul ar mai avea nevoie de un om. Şi individul din sac a dovedit în noaptea asta că nu-i lipsit de curaj şi hotărâre.

— Se pune chestia numai dacă e demn de încredere, intervine un altul.

— Asta o vom vedea mai târziu, răspunde Tom. Sunteţi de acord să-l scot afară? Nu-i niciun pericol, căci chiar dacă şi-a revenit în simţiri, nu poate şti cum a ajuns aici.

Ochi-de-Pisică ascultă cu încordare extremă. Ce vor face cu dânsul?

Deodată aude paşi care se apropie. Câteva mâini apucă din nou sacul şi-l târăsc pe pământ. De data asta, el nu mai socoteşte nimerit să tacă şi începe să răcnească de ţi-e mai mare dragul.

— Aha! păsărica a început să cânte! râde Tom.

Sacul e trântit lângă foc şi Tom taie frânghia cu care e închis la gură. Capul lui Hartenberg se iveşte în deschizătură. Marele detectiv nu se teme că va fi recunoscut de vreunul din indivizii de aici, căci masca lui era de data aceasta atât de reuşită, încât ar fi cutezat să apară chiar şi în faţa Demonului roşu. Îşi vopsise faţa, gâtul şi pieptul cu un produs de prima calitate, care rezistă şi în apă, şi-i dă înfăţişarea unui meridional.

Bandiţii s-au aşezat în jurul sacului şi privesc curioşi la individul care, tot înjurând şi blestemând, iese afară din pânza groasă.

— Duceţi-vă dracului cu toţii! scrâşneşte el şi priveşte bănuitor în jur. Ce aveţi de gând cu mine? Care din voi m-a izbit cu pumnul în cap şi m-a vârât apoi în blestematul ăsta de sac? Ce, credeaţi că sunt pisică de vreţi să mă înecaţi?

Tom izbucneşte în râs şi ceilalţi fac la fel. Înfăţişarea detectivului e chiar comică.

— Te-am luat cu noi, prietene, începe Tom. Ca să-ţi continui povestea, aici, în casa noastră.

Hartenberg se scutură ca o pisică scoasă din apă şi se aşază apoi pe o piatră lângă foc.

— Sunt complet îngheţat, mormăie el. Dinţii îmi clănţăne în gură şi voi vreţi să vă spun poveşti? Se vede că nu sunteţi curaţi la cap!

— Mai lasă gura, şefule! răcneşte Tom la dânsul. Ne-ai ieşit în cale cu lada ta blestemată şi te-ai fi înecat la sigur dacă nu ţi-am fi venit noi în ajutor. Apoi ne-ai îndrugat o istorie, că ai pierdut totul la joc şi vrei să intri în asociaţia noastră secretă. Presupunerile nu te-au înşelat, într-adevăr. Acei pe care îi ai în faţă sunt membrii unei asociaţii puternice, cu ramificaţii întinse. Se poate întâmpla să te primim în rândurile noastre. Dar asta nu depinde de noi.

Ochi-de-Pisică pare să privească în flacăra focului apoi ridică puţin capul şi întreabă:

— Care din voi este căpitanul, sau conducătorul?

— Şeful nu se află aici. Dar asta nu te poate împiedica să ne spui ceva despre trecutul tău, şi atunci vom vedea dacă poţi fi primit în asociaţia noastră. Să nu crezi însă că e lucru atât de uşor. Trebuie să te supui la diferite examene, înainte de toate. Vai de tine dacă vei şovăi o singură clipă măcar, căci asta ar fi o dovadă că nu eşti serios, şi pe astfel de oameni noi obişnuim să-i trimitem pe lumea cealaltă, în doi timpi şi trei mişcări. Ia bine aminte, prietene!

Detectivul izbucneşte într-un râs dispreţuitor.

— Trebuie ca voi să fi avut experienţe proaste, de vorbiţi astfel. Supuneţi-mă la examenul de care îmi vorbiţi şi atunci veţi vedea dacă îl cred serios sau nu. Ce interes mai are viaţa pentru mine? Joc ultima carte şi mi-e totuna. Povestea vieţii mele n-o voi povesti, însă, decât şefului vostru. Chemaţi-l încoace şi sunt sigur că-i voi fi pe plac.

Bandiţii sunt entuziasmaţi de felul cum vorbeşte individul. Tom face un semn tovarăşilor săi şi cu toţii se retrag într-un ungher. Acolo se sfătuiesc câtva timp în şoaptă, apoi se apropie din nou de foc.

— În noaptea asta nu vei putea vorbi cu şeful, spune Tom. Asta trebuie să rămână pe mâine şi până atunci te voi duce într-un loc sigur, unde te vei putea odihni. Îţi voi da haine uscate şi când te va chema şeful, te aducem noi la el.

Detectivul se împotriveşte.

— Vreţi să mă închideţi din nou? Pentru ce? Lăsaţi-mă să stau aici lângă foc, unde mi se va usca şi îmbrăcămintea. Sau vă temeţi cumva c-aş putea fugi? Atunci la ce bun aş fi căutat să pătrund aici?

— Degeaba vorbeşti, rămâne aşa cum am hotărât, răspunde Tom cu glas aspru, şi unul din bandiţi aprinde o lanternă mare.

Ochi-de-Pisică se ridică liniştit. Îşi dă seama că orice împotrivire ar fi zadarnică.

— Atunci daţi-mi cel puţin o sticlă cu rachiu, să-mi mai încălzesc niţeluş măruntaiele, spune el şi unul din indivizi îi îndeplineşte cererea.

— Înainte! porunceşte Tom, păşind în frunte cu lanterna.

Doi bandiţi îl iau pe detectiv în mijloc şi-l târăsc prin peşteră. Tom coteşte într-un gang îngust, cu pereţii din stânci colţuroase. Acesta

duce în încăperea de unde fugise George Vallières. Tom n-a uitat de chestia asta, deşi socotise nimerit să nu povestească nimic Măştii-Roşii.

Pe podea se află un culcuş de paie şi Tom îl arată detectivului.

— Aici vei putea s-o duci câtva timp, spune el. Vom purta noi de grijă să nu flămânzeşti.

Ochi-de-Pisică se întinde pe culcuşul de paie.

— Îţi vom trimite îmbrăcăminte uscată, mai spune Tom, şi se retrage.

Hartenberg pune jos sticla cu rachiu, apoi examinează repede încăperea, la lumina lanternei. E înconjurat de stânci şi numai o crăpătură leagă închisoarea sa cu gangul îngust de afară. Dar în deschizătura aceasta se află o uşă din scânduri solide şi nu prea se poate trage nădejde a sparge această uşă.

— La revedere! strigă Tom şi trânteşte uşa cu putere.

Noapte adâncă înconjoară pe detectiv. Se pare ca bandiţii au tras zăvoarele pe din afară, ba au mai aşezat şi un drug de fier de-a curmezişul.

Câtva timp, Ochi-de-Pisică rămâne nemişcat pe culcuşul de paie. Situaţia în care se află, e foarte primejdioasă, după cum prea bine îşi dă seama. Dar nu e pentru prima oară că-şi primejduieşte viaţa, când e vorba să ajungă la un rezultat.

E ferm convins că Alice se află în castelul maur. În vreme ce fusese transportat în sac, auzul său fin îi îngăduise să ghicească drumul pe care apucaseră indivizii. După diferitele semnale şi zornăitul lanţurilor, îşi dăduse seama că în interiorul stâncii se afla o instalaţie care îngăduia să se tragă în sus o barcă cu tot echipajul ei.

Gangul prin care fusese dus trebuia să aibă o lungime de cel puţin douăzeci şi cinci metri. La capătul lui se afla peştera, în care ardea focul.

Această peşteră avea, desigur, câteva ganguri laterale, care duceau probabil la nişte celule asemănătoare cu această în care se afla dânsul, sau la nişte scări ascunse, care erau în legătură cu castelul maur.

În vreme ce stă întins în întuneric, pe culcuşul de paie, Hartenberg caută să-şi întipărească în minte chipurile indivizilor din jurul focului. Unii din ei îi păreau cunoscuţi, dar era multă vreme de când îi văzuse. Vorbele lui Tom, că va trebui să depună un examen în faţa şefului, nu-l speriau deloc. E ferm hotărât să facă orice, căci numai în felul acesta va putea pătrunde în tainele omului cu Mască-Roşie.

Satisfăcut de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, el zâmbeşte în sinea sa şi murmură:

— Am avut noroc şi de data asta. Acum s-aşteptăm urmarea.

Capitolul 91 – Printre stâncile cenuşii

Margot sosise la Nisa împreuna cu mama ei şi ambele femei luaseră locuinţă într-una din vilele de pe malul mării. „Vipera” depune toate sforţările s-o ferească pe fiica ei de orice iritaţii, căci întâmplările din ultimul timp zdrobiseră nervii tinerei femei.

Sufletul lui Margot e apăsat de o durere fără margini, durerea pentru iubitul pierdut, pe care nu-l poate uita, cu toate cele întâmplate.

Ea însăşi făcuse totul pentru a-l îndepărta pe Eberhard de Hohenegge, îndemnându-l să se căsătorească cu Leonie de Brissac, dar inima ei era zdrobită de pe urma aceasta.

„Vipera” e prea bună observatoare ca să nu ghicească ce se petrece în sufletul lui Margot. Ea cunoaşte mai bine decât oricare altul conţinutul hârtiilor pe care fiica ei trebuia să le ia din castelul Hohenegge, în noaptea aceea cu deznodământ fatal. Dacă lucrul ar fi izbutit atunci, mama ar fi pus pe foc documentele cu pricina şi nimeni n-ar fi dat de taina care se ascundea într-însele.

Dar soarta a vrut altfel: taina aceasta primejdioasă a încăput pe mâinile Leoniei. Şi în felul acesta, nenorocitei Margot nu-i mai rămâne nicio nădejde de victorie asupra demonicei femei.

„Vipera” speră că mediul schimbat, marea cu farmecul divin, aerul minunat va înrâuri asupra sufletului copilei sale. Ea evită să amintească numele lui Eberhard de Hohenegge şi caută s-o facă pe Margot să trăiască viaţa din plin. Mijloace au suficiente: milioanele decedatului bancher Grosser.

Un singur om ar fi putut să le fie primejdios şi acesta era Hermann Erbach. De tânărul baron de Bergen n-aveau să se teamă, căci el ar fi preferat să moară decât s-o trădeze pe femeia care-i cucerise inima.

Doctorul Bertrand se afla încă la Berlin. El avea sarcina să vegheze asupra lui Erbach, care zăcea grav rănit. La-nceput se credea că individul nu poate fi salvat şi medicii chiar nu mai dădeau nicio speranţă. L-au supus, însă, unei operaţii primejdioase şi asta l-a redat vieţii. Fostul călăreţ de circ se restabilea încetul cu-ncetul şi de aceea doctorul Bertrand trebuia să fie cu atât mai atent.

Vila pe care o locuia tânăra doamnă Grosser împreună cu mama ei, era înconjurată de o grădină minunată, care ducea spre mare. Alături erau şi alte vile, complet acoperite însă de verdeaţa copacilor şi locuitorii respectivi nu veneau în contact unii cu alţii. Ceasuri întregi petrecea Margot în grădina însorită, stând pe o bancă, în umbra copacilor. Privirile ei rătăceau departe pe întinsul mării şi imaginile trecutului reînviau într-însa.

Pentru a-l feri pe iubitul ei, şi-a îngropat propria-i fericire. Unde era acum Eberhard? Devenise deja soţul Leoniei?

La gândul acesta din urmă îşi simţea inima sfâşiată de durere. Îşi acoperea faţa cu mâinile şi plângea încetişor. Apoi, însă, ridica din nou

capul şi-şi spunea:

— Dar de ce plâng? Eu însămi am vrut doar aşa şi am făcut totul spre a înfăptui această legătură pentru ca Leonie să-şi îngroape ura şi dorinţa ei de răzbunare.

Ea nu ştia că „Vipera” o urmărea necontenit în taină, ascunsă prin vreun tufiş din apropiere. Şi astfel o auzea murmurând şi ştia că biata ei fiică nu putea să-şi uite suferinţa.

Într-o zi amândouă femeile făcuseră nişte cumpărături într-unul din cele mai elegante magazine ale oraşului şi erau pe punctul să plece, când tocmai apăru în faţa lor un bărbat elegant, urmat de un servitor în livrea. În faţa magazinului se afla o trăsură luxoasă, care-şi aştepta stăpânul. Pe portiera trăsurii era zugrăvită o monogramă, cu coroană pe deasupra.

Instinctiv, privirile lui Margot se opriră asupra chipului domnului străin, şi în aceeaşi clipă ea scoase o exclamaţie înăbuşită. Deveni palidă ca o moartă şi „Vipera” o sprijini repede să nu cadă.

Bărbatul în chestiune era un om mai în vârstă, purta barbă albă şi părul capului îi era de asemeni cărunt. Întreaga lui înfăţişare trăda distincţie.

Auzind exclamaţia tinerei femei, un zâmbet de-abia perceptibil apare pe buzele străinului. O clipă rămâne şi el surprins, apoi se-ndreaptă spre intrarea magazinului.

„Vipera” îşi apropie gura de urechea lui Margot şi-i şopteşte:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi s-a întâmplat, copila mea? Te-ai speriat de bărbatul acela?

Margot îşi încleştează mâinile de braţul mamei sale şi exclamă:

— Ochii Măştii-Roşii îi recunosc dintr-o mie! I-am văzut în noaptea crimei de la Hohenegge şi nu-i mai pot uita.

„Vipera” o trage pe Margot afară şi rămâne tăcută, căci îşi dă seama că vorbele copilei ei erau adevărate. Şi ea recunoscuse privirea tăioasă a celui mai mare criminal al veacului.

Face un semn unui birjar şi amândouă femeile urcă repede în trăsură. „Vipera” dă birjarului adresa unei pieţe, situată în direcţie opusă străzii unde se afla vila lui Margot.

În trăsură, Margot îşi revine oarecum.

— Nu crezi că te-ai înşelat, copila mea? întreabă „Vipera”.

— Nu, mamă, nu m-am înşelat. A fost Masca-Roşie şi l-am recunoscut, cu toate că s-a deghizat cum nu se poate mai bine.

„Vipera” tăcu o clipă, apoi reluă:

— Dacă a fost într-adevăr demonul vieţii tale, atunci se află, desigur, în trecere pe aici. Riviera e patria acestor indivizi dubioşi. Deocamdată n-are niciun motiv să ne urmărească şi cred că va fi mulţumit dacă va vedea că noi îl lăsăm în pace. Am dat într-adins birjarului adresa falsă, ca Rammont să ne piardă urma dacă se va fi

gândit să ne spioneze.

Ajunse în piaţa pe care o indicase „Vipera”, cele două femei coboară şi fosta detectivă se încredinţează repede că n-au fost urmărite de nimeni, împreună cu Margot porneşte pe una din străzile laterale şi acolo iau din nou o trăsură care le duce la vilă.

Două zile s-au scurs, fără să se fi petrecut nimic deosebit.

Margot pare că se liniştеşte încetul cu-ncetul. Mama şi fiica rămân tot timpul în vilă, din spirit de prevedere. Totuşi, noaptea, când Margot doarme demult, o uşă dosnică a casei se deschide şi „Vipera” se furişează încetişor afară.

E îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, şi un şal îi acoperă capul şi umerii. Închiriase o trăsură, cu care porneşte în fiecare noapte prin împrejurimile oraşelor Nisa şi Monte Carlo, căci e încredinţată că Hector Rammont îşi face veacul pe aici.

Energica femeie îşi jurase să n-aibă odihnă până când demonul acesta nu va fi predat călăului. Dacă se află aici, ea îl va găsi, chiar de ar trebui să-l caute săptămâni întregi.

În noaptea asta părăsise din nou vila şi era târziu când ajunsese pe malul mării, la Monte Carlo. Înainte cu un sfert de ceas un bărbat păşise prin faţa ei pe una din pieţele luminate şi „Vipera”, care stătea în umbra unui gang, are impresia ca recunoaşte mişcările acestui om.

Este Hartenberg. E drept că figura aceasta pârlită de soare, îi apare şi ei străină, dar îl recunoaşte după felul cum merge, amănunt care ar fi scăpat oricărui altul.

Probabil că a mirosit şi el urma Măştii-Roşii, altminteri n-ar fi venit la Monte Carlo.

„Vipera” porneşte după dânsul, fără ca fostul ei bărbat să bănuiască ceva. În vreme ce detectivul bate la ferestruica din coliba pescarului, ea îl priveşte din întuneric.

„Ce plănuieşte Ochi-de-Pisică în noaptea asta!” se-ntreabă mama lui Margot.

Din păcate dânsa nu izbuteşte să audă ceva din ce vorbesc cei doi bărbaţi. Dar când pornesc spre ţărmul mării şi detectivul îşi alege o barcă cu care porneşte singur pe mare, hotărârea ei e luată.

Îl va urmări acum ori încotro s-ar duce. Ea nu cunoaşte frica şi apoi, un revolver e ascuns în buzunarul rochiei sale, iar braţele îi sunt destul de puternice ca să mânuiască vâslele.

Ştim că luase şi dânsa o barcă de la pescar şi pornise după Hartenberg. Şi izbuteşte să ajungă până la stâncile de la picioarele castelului maur. Apoi pare că barca în care se afla bărbatul a dispărut cu desăvârşire. „Vipera” chibzuieşte mult timp ce-i de făcut. După socoteala ei, Hartenberg aşteaptă ceva colo între stânci.

Ea vâsleşte în jurul bolovanilor mari ce ies din mare şi ochii-i caută să pătrundă întunericul. Între timp Ochi-de-Pisică îşi alesese demult

ascunzătoarea şi deodată „Vipera” observă barca lunguiaţă care ţâşneşte ca o săgeată dintre stânci, pentru a dispărea apoi în largul mării.

Nici acum nu se arată vreo urmă de Hartenberg. „Vipera” e totuşi convinsă că el stă undeva la pândă şi aşteaptă întoarcerea bărcii misterioase. E şi ea hotărâtă să facă acelaşi lucru, căci o voce interioară îi spune că în noaptea aceasta se vor petrece întâmplări ciudate. Dar răbdarea ei e pusă la grea încercare, căci se scurg ceasuri întregi până se întoarce barca.

Se aud câteva comenzi aspre, apoi barca îngustă ţâşneşte dintre stânci. Pe urmă o izbitură puternică, înjurături şi ţipete omeneşti şi un bărbat cade în apă.

„Vipera” e prea departe pentru a-şi da seama ce se petrece acolo. Cu toate acestea îşi spune că ciocnirea produsă se datorează într-un fel oarecare lui Hartenberg. Ar vrea să-i vină în ajutor. Dar cu toate sforţările de-abia izbuteşte să ajungă la stâncile apropiate, apoi barca ei e izbită de peretele, de stâncă. De aici poate vedea că indivizii misterioşi au tras în barcă la ei un bărbat, care se lupta cu valurile.

De-odată aude un strigăt puternic, un strigăt în care recunoaşte glasul lui Hartenberg. După cât s-arată, e vorba de luptă pe viaţă şi pe moarte. Ea vede făpturile întunecate din barca îngustă aruncându-se asupra trupului care zace pe scânduri, şi atunci, luând o hotărâre rapidă, trage cu revolverul.

Dar de abia răsunară împuşcăturile, şi barca ei e ridicată de un val puternic şi aruncată de colţul stâncii. Cu greu izbuteşte să nu se răstoarne. În timpul sforţărilor ce depune pentru a se menţine la suprafaţă, ea nu observă că un om se apropie înotând. În dinţi ţine un cuţit şi iată-l că a îşi apucat cu mâinile marginea dindărăt a bărcii pe care o răsuceşte şi o clipă „Vipera” e ameninţată să cadă în apă.

La lumina lunii ochii ei au recunoscut chipul duşmanului şi ea se aruncă imediat asupra acestuia. Are doar un revolver, cu care i-ar putea face de petrecanie, înainte ca el să urce în barcă.

Dar ghinionul pare s-o urmărească în noaptea asta, căci înainte de a putea apăsa pe trăgaci, ea e doborâtă de o izbitură puternică şi arma îi cade în apă. Ca o pisică, individul sare în barcă, şi se aruncă asupra femeii. Degeaba se apără dânsa, căci un pumn zdravăn o ameţeşte.

Individul ridică cuţitul pentru a-i da lovitura de graţie, dar apoi pare că se răzgândeşte. Îşi smulge basmaua de la gât şi o rupe în două. Cu funia aceasta improvizată îi leagă mâinile şi picioarele.

Individul se lasă în genunchi în barcă şi vrea să facă o gaură cu cuţitul. După câtva timp izbuteşte şi apoi sare înapoi în apă.

Sprijinindu-se de un colţ de stâncă, el împinge barca cu putere şi aceasta e târâtă pe mare şi luată de curent.

Banditul rânjeşte sinistru, apoi înoată înapoi la camarazii săi. Nu

va trece mult timp şi barca în care se află femeia se va umple cu apă şi nenorocita se va îneca.

Într-adevăr, totul se-ntâmplă aşa după cum socotise mizerabilul.

Pumnul pe care-l primise în cap „Vipera” n-a fost atât de puternic. Ameţeala nu ţinu decât câteva minute. Când ea redeschise ochii, văzu deasupra ei cerul pe care luceau stelele. Încearcă să mişte un braţ pentru a se ridica, dar în aceeaşi clipă e străbătută de spaimă, căci îşi simte mâinile legate. De asemeni şi picioarele.

Mai simte în acelaşi timp că înoată în apă, şi atunci încearcă cu dinţii să desfacă nodurile de la mâini.

Încetişor şi cu sforţări disperate izbuteşte să se ridice puţintel, dar atunci barca se apleacă pe o parte şi cu groază recunoaşte nenorocita că mizerabilul acela i-a pregătit o moarte fioroasă.

Podeaua bărcii trebuie să fi fost găurită şi apa pătrunde din ce în ce mai mult în interior. Trage cu disperare de legăturile de la mâini şi în cele din urmă izbuteşte cel puţin să rupă pânza. O mişcare prea violentă nu trebuie să facă, deoarece barca ar fi ameninţată să se răstoarne. Nu-i rămâne decât să arunce afară apa cu ajutorul mâinilor, pentru a câştiga astfel câteva minute.

Era un noroc că gaura făcută de bandit în podeaua bărcii, nu era prea mare. Golind apa cu palmele, Vipera” izbuteşte să se menţină câtva timp, la suprafaţă. Toată partea inferioară a corpului îi stă în apă, dar ea nici nu dă atenţie acestui lucru. Totuşi, simte cum puterile o părăsesc încetul cu-ncetul şi dacă va înceta să golească apa din barcă, aceasta se va scufunda în mod sigur.

— Să pier oare în chipul acesta mizerabil? răcneşte ea în noapte.

Şi atunci se gândeşte la Margot care doarme liniştită în micuţa vilă din Nisa şi nici nu bănuieşte că mama ei se zbate în prada morţii pe marea sălbatică.

Îşi mai încordează odată puterile şi scoate un strigăt de ajutor. Apoi începe din nou să golească apa, care pătrunde tot mai mult. Picioarele îi sunt încă legate şi ea nu se poate gândi să smucească de ele, căci barca s-ar răsturna.

Dinspre mal nu se apropie niciun salvator providenţial şi în cele din urmă biata femeie se consideră definitiv pierdută.

— Margot!l şopteşte nenorocita mamă, cu glasul înecat în lacrimi. Nu, nu trebuie să plec de lângă tine! Ai rămâne singură, părăsită şi fără niciun ajutor. Duşmanii tăi vor ieşi la iveală din întuneric şi vor căuta să te distrugă. Mama ta, care voia să te ocrotească de primejdii s-a aruncat cu uşurinţă în ghearele morţii.

Braţele îi cad moi, nu mai poate lupta. Mai îndreaptă o privire spre cer şi deschide gura pentru a scoate un ţipăt disperat de ajutor. Atunci barca se apleacă mult pe o parte, apa o acoperă pe nenorocita femeie.

Capitolul 92 – Proba morţii

În încăperea inundată de lumină Hector Rammont umblă în sus şi-n jos. Privirea lui pătrunzătoare e aţintită în pământ, ca şi cum ar făuri noi planuri pentru viitor. Totul a mers după dorinţa lui şi nici măcar servitorii n-au observat că stăpânul lor, presupusul prinţ Bentivoglio, a devenit un altul peste noapte.

Joe fusese numit intendentul castelului şi avea mână liberă în toate. Un singur punct îl îngrijora puţin pe Rammont.

Alice se restabilise pe deplin şi se afla iarăşi sub puterea Demonului roşu. Aranka dispăruse în chip nelămurit şi asta e ceea ce nu-i dă linişte regelui criminalilor. Cum a fost cu putinţă ca femeia aceasta s-o şteargă?

Imediat după dispariţia Arankăi, Rammont dădu poruncă lui Joe să cerceteze amănunţit toate încăperile, căci femeia aceasta ar fi fost în stare să mai făptuiască o trădare.

Dar nu se dădu de nicio urmă a perfidei femei, ceea ce însemna că sau se prăbuşise de undeva din înălţime, sau sărise zidul şi devenise liberă.

O bătaie în uşă îl face pe Demon să tresară. Joe îşi face apariţia în odaie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Rammont, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun lângă masă, luând şi el loc apoi.

— Aranka e în Monte Carlo răspunde aghiotantul.

— Eşti sigur de asta, Joe?

— Am văzut-o cu propriii mei ochi, şefule. Conform poruncii tale m-am travestit şi am umblat prin toate hotelurile. La-nceput se părea că nu voi avea noroc, dar în cele din urmă Aranka îmi apăru subit în faţă.

— Unde a fost? întrebă repede Rammont.

— În sala de joc a cazinoului, şefule. Apăruse la braţul unui bărbat pe care-l recomandase drept căpitanul portughez Pueblo. Individul pare că a căzut în cursă. Am observat că era îndrăgostit de ea până peste urechi.

— Cum arăta dânsa, Joe?

— Nu prea rău, şefule. Purta toaletă elegantă şi nimic nu trăda pe chipul ei c-ar fi avut de îndurat clipe grele în ultimele nopţi.

— Bine, Joe. Îţi mulţumesc. Aranka va fi urmărită pas cu pas de oamenii mei şi nu va izbuti uşor să întreprindă ceva fără să aflu şi eu.

— Nu vrei să punem mâna pe ea, şefule, şi s-o aducem aici?

Demonul roşu clatină capul.

— Nu. Asta n-ar avea niciun rost pentru moment. I-am atârnat un fir de picior şi în clipa când voi vrea s-o am în mână, voi trage pur şi simplu de firul acesta şi fluturele nu va mai putea face nicio mişcare.

— Mai ai să-mi dai ceva porunci, şefule?

Rammont se ridică de pe scaun şi întinde mâna, aghiotantului său:

— Pentru astăzi nimic. Reia-ţi slujba de administrator al castelului şi ţine ochii deschişi! Cred că te poţi bizui pe oamenii de jos. N-or fi bănuind ei ce se petrece pe aici?

— N-avea nicio grijă, şefule! Indivizii sunt mai tâmpiţi decât aş fi bănuit eu vreodată.

Se ridicase şi el şi vrea să părăsească odaia.

În clipa aceasta se aude un zgomot ciudat în colţul unde se află statuia unui cavaler medieval. Statuia aceasta nu-i decât un element decorativ.

Zgomotul venea din interiorul scheletului de metal. Era ca şi cum un ciocănaş ar bătea cu putere.

Masca-Roşie schimbă o privire cu Joe.

— Ce să-nsemne semnalul acesta? Ştii ceva, Joe?

Aghiotantul dă din umeri.

— Habar n-am, şefule. E noapte târziu şi nu ştiu ce s-ar putea petrece jos în peşteră, care să facă necesară prezenţa ta acolo.

Câteva clipe domneşte tăcere, apoi ciocăniturile se aud iarăşi în interiorul statuii. Pentru orice om normal, neiniţiat în tainele castelului, zgomotul acesta ar fi apărut misterios. În realitate însă, nu era decât o conductă, care trecea prin podea şi turn, până jos în peşteră. Ciocăniturile proveneau din faptul că în loc de clopote, fuseseră instalate ciocănaşe.

— Se anunţă pentru a doua oară, spune Rammont. Asta înseamnă că e ceva urgent.

Stă să chibzuiască vreo câteva clipe, apoi se apropie de masa de scris şi apasă pe un buton ascuns sub un vraf de hârtii.

— Vei coborî în peşteră în locul meu, Joe, şi, vei auzi ce vor de la mine.

Amândoi bărbaţii părăsesc cabinetul şi intră în dormitorul „prinţului”. Covorul de pe jos e dat la o parte şi apare trapa. Peste câteva clipe ea e din nou închisă.

Alice doarme la ora asta. Hector se despărţise devreme în seara aceea, spunând că are de lucru. Cu greu izbuti s-o liniştească pe biata femeie, care-i comunicase cu disperare în glas că tatăl ei se află în Monte Carlo şi i-a mirosit urma. Ea mai voia să ştie ce se-ntâmplase cu George Vallières şi Rammont îi răspunse cu seninătate că parizianul se înecase în mare.

Masca-Roşie s-a aşezat din nou la masa de scris şi aşteaptă întoarcerea lui Joe. Nu trece decât vreo jumătate de ceas şi aghiotantul reapare în faţa şefului.

— Ce s-a întâmplat jos? îl întâmpină regele criminalilor.

— Şefule, oamenii au făcut o captură în mare, pe când se-ntorceau cu lăzile furate. E un individ care pretinde, nici mai mult, nici mai

puţin, decât să-l primim în Asociaţia noastră.

Masca-Roşie priveşte surprins la Joe.

— Cum s-au întâmplat lucrurile! întreabă el apoi.

Joe povesteşte întocmai, ceea ce auzise de la indivizii din peşteră.

— Oamenii par să-ţi fie credincioşi şi supuşi, şefule, urmează aghiotantul. L-au închis pe individ într-o celulă, aşteptând hotărârea ta. Ăla povestise o istorie întreagă, care poate fi crezută sau nu. Cere, însă, să fie adus în faţa şefului şi nu vrea să dea nicio lămurire celorlalţi.

— Tu l-ai văzut pe individ, Joe?

— Da, şefule, zăcea pe paie, îmbrăcat într-un costum vechi pe care i-l dăduseră oamenii noştri! L-am luminat cu lanterna, privindu-l în faţă, şi i-am spus că l-aşi mai fi văzut eu pe undeva.

— Şi ce a răspuns la asta?

— Dădu din cap, şi spuse că are aceeaşi impresie. Apoi începu să enumere o serie de ascunzători de bandiţi din Paris, încât am rămas uimit de cunoştinţele ce avea. „Se prea poate să ne fi întâlnit pe-acolo”, – zise el. „Spune şefului tău că va avea în mine un ajutor de care şi-ar putea linge degetele”.

— Mare obraznic trebuie să fie, râde Masca-Roşie. Dar lasă că-i închid eu guriţa îndată.

— Ce porunceşti, şefule? Să fie aruncat în mare sau vrei să-i vorbeşti?

— Crezi tu că putem avea încredere într-însul, Joe? Ochi-de-Pisică se află în Monte Carlo şi trebuie să fiu cu băgare de seamă. Nu mă tem decât de un singur om şi acesta este „noul Sherlock Holmes”, cum a fost botezat Hartenberg. Când îşi vâră ceva în cap, îşi pune la bătaie viaţa.

— Crezi c-ar putea fi Ochi-de-Pisică omul acela de jos?

— Nu, el însuşi nu va fi, căci n-ar cuteza să pătrundă aici; ne cunoaştem doar şi ştie ce-l aşteaptă dacă i-aş zări mutra. Dar nu e exclus să fie un ajutor de al lui, pe care l-a instruit cum se cuvine.

— Atunci ar fi mai bine să-l vârâm din nou în sac şi să-i facem vânt în apă.

Masca-Roşie rămâne pe gânduri timp îndelungat, apoi spune:

— Nu. Voi lua eu măsurile necesare ca să aflu adevărul. Mâine-noapte individul va fi adus aici şi va depune examenul. Deocamdată, duceţi-l într-o încăpere din spatele dormitorului meu, de unde să-l pot observa în taină. De ce natură va fi examenul, vei afla în cursul zilei de mâine.

*

În noaptea următoare.

Ochi-de-Pisică zace pe culcuşul de paie din închisoarea sa din

stâncă şi începe să devină neliniştit. Hainele pe care i le dăduseră indivizii îl fac să nu se deosebească de ceilalţi şi el e ferm încredinţat că Masca-Roşie nu-l va recunoaşte.

Arme nu trebuie să ia cu dânsul, căci înainte de a fi adus în faţa regelui criminalilor indivizii îl vor percheziţiona cu amănunţime. Îşi ascunde deci cuţitul în crăpătura stâncii, pentru a şi-l lua înapoi atunci când îl vor readuce în temniţă.

În noaptea trecută Joe venise la el; îl recunoscuse imediat la lumina lanternei. După o scurta convorbire aghiotantul se retrase şi detectivul aştepta să vadă acum ce va urma.

După socoteala lui trebuia să fie noaptea, târziu. Se-ntoarce pe o parte şi e pe punctul să adoarmă, când aude deodată paşi afară.

— Aha! îşi spune el, desigur că acum va începe examenul.

Uşa se deschide şi Tom intră înăuntru, urmat de doi oameni. Unul din aceştia duce o lanternă mare şi pe braţ, un sac. Un fior îi trece prin trup.

— Scoală-te! porunceşte Tom cu glasul tunător.

Ochi-de-Pisică se ridică cu greu.

— Drace! exclamă el necăjit, de ce nu mă lăsaţi să-mi fac somnul? Dacă vreţi ceva de la mine veniţi când voi fi treaz.

— Ţine-ţi gura! se răsteşte Tom la el. Vei fi dus undeva şi în scopul acesta te vom vârî în sacul pe care-l cunoşti de-acum.

Detectivul se vede în pericol. Chiar dacă ar căuta să se apere împotriva acestor trei indivizi, va izbuti cel mult să doboare pe unul din ei. Dar în peşteră se găsesc alţi ticăloşi dintr-aceştia şi atunci soarta i-ar fi pecetluită.

— De ce să mă vâr din nou în sac? întreabă el. Cred că n-aveţi de gând să m-aruncaţi înapoi în apa de unde m-aţi scos?

— Aşteaptă! răspunde Tom.

Făcuse un semn însoţitorilor săi şi cel cu lanterna o pune repede pe pământ. Apoi amândoi se apropie de Ochi-de-Pisică, cu sacul în mână.

Detectivul nu se mai împotriveşte, ci zice doar:

— Probabil că mă duceţi în faţa şefului vostru şi pentru ca să nu văd ce drum apucaţi mă vârâţi în sac?

— Într-un sfert de ceas vei vedea, răspunde Tom şi înalţă din umeri.

Sacul îi este tras repede peste cap, apoi e legat.

— Înainte! porunceşte Tom şi cei doi indivizi îl ridică, apucând prin gang, spre peştera cea mare.

Cei câţiva bandiţi care se află aici în jurul focului ce arde veşnic, ştiu probabil despre ce e vorba, căci nu se arată uimiţi defel. Tom dispare cu lanterna îndărătul unei stânci colţuroase, urmat de purtătorii sacului.

Merg pe drumul cunoscut spre vechiul turn şi ajunşi acolo Tom

face un semn. Se aude un zgomot ca de obloane ridicate, sus se deschide trapa şi Joe coboară jos pe scara de frânghie. Discută ceva în şoaptă cu Tom, apoi urcă din nou sus, în vreme ce indivizii fixează o funie trainică la capătul sacului. Apoi acesta e tras în aer şi după, o călătorie de scurtă durată e aşezat pe pământ.

— Ridicaţi-l! se aude un glas poruncitor, în care Hartenberg îl recunoaşte pe Joe.

Câteva braţe iau în primire sacul şi-l duc prin încăpere. Detectivul aude nişte uşi care se închid şi în cele din urmă se pare c-au ajuns la ţintă cu el, căci îl lasă din nou jos.

Se scurg câteva minute, fără să se întâmple nimic. Apoi, Ochi-de-Pisică îşi încordează auzul căci i se pare că aude paşii mai multor bărbaţi.

— Deschideţi sacul! porunceşte glasul cunoscut al Măştii-Roşii.

Mai mult curios decât stăpânit de teamă, detectivul simte cum cineva taie funia deasupra capului său. Apoi e scos ca un pachet din închisoarea de pânză şi pus pe picioare.

Se află într-o sală mare, cam întunecoasă. Pe pereţi ard un număr de torţe. Podeaua e formată din plăci de piatră. Plafonul a boltit şi construit în formă de cruce. În mijloc, Ochi-de-Pisică vede un inel de fier, prin care e trecută o funie, la capătul de jos al căreia e un laţ. Dedesubtul acestei funii stă cam de o parte un individ vânjos al cărui cap e acoperit cu o glugă neagră, în aşa fel că numai ochii i se văd. În faţa detectivului se află o masă, acoperită cu pânză neagră. Pe aceasta e un cap de mort şi două pumnale stau înfipte în formă de cruce în faţa acestuia. În spatele mesei e un bărbat.

Detectivul îşi dă seama imediat că se află în faţa Măştii-Roşii. Astăzi Hector Rammont nu poartă masca de catifea roşie, ca de obicei, ci una neagră. Pe umeri are o mantie tot neagră şi largă.

Ochi-de-Pisică îşi trece cu mâna pe faţă, vrând să se arate uimit. Ochii săi rătăcesc neliniştiţi în jur.

Pe lângă pereţi stau vreo şase indivizi. După o pauză scurtă se aude glasul Măştii-Roşii:

— Ştii unde te afli?

— Nu, domnule, răspunde Hartenberg. Presupun că stau în faţa şefului Asociaţiei secrete.

— Fraţii mei, continuă Masca-Roşie, mi-au transmis dorinţa ta, de a deveni unul de-ai noştri. Bagă bine de seamă omule! Dacă te baţi cumva cu gândul să ne trădezi, eşti pierdut. Un singur semn al meu şi eşti spânzurat de funia pe care o vezi atârnată deasupra capului tău.

Hartenberg susţine cu tărie privirea fixă a duşmanului său de moarte.

— Pune-mă la probă, stăpâne, dacă crezi cumva că sunt un spion, spune el apoi. De-altfel, trebuie să-ţi spun că oamenii dumitale nu prea

s-au purtat delicat cu mine. M-au făcut să simt tot felul de amabilităţi din clipa când m-au pescuit din mare. Asta ar fi de-acum o probă suficientă.

— Să nu vorbeşti până nu vei fi întrebat! se răsteşte la el Demonul roşu. Ştii tu că în momentul când intri în rândurile noastre trebuie să depui un jurământ de care mulţi s-au speriat până acum?

— Aştept porunca dumitale şi nu mi-e frică defel de acest jurământ.

Ochi-de-Pisică vede că Joe e acela care ţine în mână capătul spânzurătorii. El e convins că viaţa sa e pierdută, dacă va şovăi o clipă. El nu cunoaşte jurământul pe care-l vor sili să-l depună, dar faţă de aceşti bandiţi nu se simte obligat să şi-l ţină. De asemenea nu ştie dacă pe lângă jurământ îl vor sili să mai depună şi alt examen. Punctul acesta este tocmai ceea ce-l îngrijorează mai mult. Dacă nu e vorba să ucidă pe cineva, el este ferm hotărât să meargă până la capăt.

— Apropie-te de masă! porunceşte Masca-Roşie şi se ridică de pe scaun.

Prefăcându-se zdrobit de calvarul la care fusese supus, Ochi-de-Pisică îndeplineşte porunca.

— Oamenii ăştia m-au strâns ca pe o legătură de lemne, şi de-abia pot sta în picioare, încearcă el să se scuze.

Masca-Roşie îşi încrucişase braţele sub mantie şi pare că vrea să-l înghită pe detectiv cu ochii săi. Deodată i se aude glasul:

— Figura ta mi se pare cunoscută. Îmi face impresia că te-am mai întâlnit pe undeva. Răspunde, înainte de a depune jurământul: ai fost cândva la Berlin?

Detectivul îşi face curaj şi răspunde imediat:

— Se prea poate, stăpâne, să mă fi întâlnit mai demult. O jumătate de an am stat la închisoare şi apoi am rătăcit un timp prin capitala Germaniei. Îmi pare rău că n-am avut cinstea să vă cunosc atunci.

Vorba potolită a străinului pare să îndepărteze bănuiala Măştii-Roşii.

— Pune mâna pe capul de mort de pe masă! se aude porunca.

Fără să şovăie o clipă, Ochi-de-Pisică se supune.

Rammont face un semn din cap şi imediat se apropie doi indivizi şi iau în mâna dreaptă pumnalele ascuţite. Se aşază de ambele părţi ale detectivului, punând câte o mână pe umerii acestuia, în vreme ce cealaltă mână e gata să lovească cu pumnalul. Aceasta se va întâmpla în clipa când noul tovarăş ar refuza să repete jurământul dictat de Masca-Roşie.

— Şi acum jură! porunceşte Rammont, cu glas ameninţător.

Jurământul pe care trebuie să-l depună Hartenberg, este unul din cele mai grozave care a fost depus vreodată. Încetişor, cuvânt cu cuvânt, vorbeşte Demonul roşu, şi detectivul repetă cuvintele, deşi un

fior de gheaţă îi trece prin trup. Ochii săi văd pumnalele ridicate ale căror vârfuri îi vor străpunge inima la cea mai mică şovăială. În cazul acesta toată întreprinderea sa ar fi fost zadarnică.

Şi aşa jură cu glas limpede, hotărât, ceea ce Masca-Roşie cere de la el. Făgăduieşte să asculte de cel mai mic semn al şefului său şi să nu se dea îndărăt chiar de-ar trebui să făptuiască cea mai grozavă crimă. Nu mai are voie să se gândească la familie, la patrie şi la prieteni; totul trebuie jertfit pe altarul Asociaţiei. Dacă şeful ar cere, trebuie să-şi omoare prietenii şi chiar proprii părinţi şi copii.

Cuvintele din urmă Masca-Roşie le pronunţase cu intonaţie deosebită şi detectivul se înfioară, căci i se pare din nou că Demonul roşu bănuieşte ceva. O clipă el stă pe gânduri, dar apoi îşi revine şi rosteşte ultimele cuvinte ale grozavului jurământ.

Masca-Roşie desface braţele pe care le ţinuse încrucişate până atunci şi cei doi indivizi îşi înfig la loc pumnalele în lemnul mesei.

— Acum ai intrat în Asociaţia noastră! spune Hector Rammont şi întinde lui Hartenberg mâna, deasupra mesei acoperite cu negru. Şeful îţi spune bun sosit!

Detectivul e străbătut de un nou fior când se vede nevoit să pună mâna lui cinstită în aceea pătată de sânge a acestui criminal fără pereche. Dar trebuie să-şi înfrângă resentimentele, căci scopul nobil pe care-l urmăreşte merită acest sacrificiu. De aceea strânge mâna pe care i-o întinde celălalt şi spune:

— Îţi mulţumesc, stăpâne, pentru încrederea ce mi-o acorzi. Nădăjduiesc că nu voi mai fi vârât în blestematul acela de sac când voi fi transportat înapoi în peşteră.

— Nu, fireşte că nu, răspunde Rammont şi glasul său capătă deodată o intonaţie misterioasă. Dar, înainte de a lua în primire slujba de servitor personal al meu, aici în castelul maur, va trebui să te mai supui unei probe de onoare.

Detectivul tresare, surprins. Gândul că va rămâne aici, ca servitor al Demonului, trezeşte într-însul nădejdea că nu va trece mult şi o va regăsi pe nenorocita sa Alice.

Şi acum se cere încă o probă de la el! Dar nu are timp să chibzuiască prea mult, căci Masca-Roşie făcu un semn oamenilor săi, care se aflau în colţul sălii. Joe – călăul – nu se mişcă de la locul său de sub spânzurătoare, aşteptând în tăcere.

— Ce ceri de la mine? întreabă liniştit Ochi-de-Pisică.

— Ia unul din pumnalele acelea de colo şi urmează-mă!

Masca-Roşie păşeşte în jurul mesei şi străbate sala. În faţa unei uşiţe se opreşte şi se-ntoarce spre Ochi-de-Pisică.

— Adu-ţi aminte de jurământul pe care l-ai făcut mai adineauri, i se adresează el, cu glas misterios. De azi încolo nu vei mai avea voinţa proprie ci vei urma numai porunca şefului. În încăperea de aici se află

o tânără fată, pe care întâmplarea ne-a adus-o în mână. Ea a fost condamnată la moarte de mine şi tu vei avea să execuţi sentinţa.

Ochi-de-Pisică se cutremură. Strânge cu putere mânerul pumnalului pe care-l ţine în mână. Se află doar la un pas distanţă de Masca-Roşie… Cu arma primejdioasă pe care o are la dispoziţie ar putea să-l culce la pământ pe individul acesta fioros, şi nimeni n-ar putea sări la dânsul să-l împiedice.

Dar Ochi-de-Pisică îşi spune repede că procedând în felul acesta nu-şi atinge ţinta urmărită. Numeroşii bandiţi aflători acolo se vor năpusti asupră-i şi-l vor ucide.

Se gândi apoi şi la Alice, nefericita-i copilă, care trebuia să fie pe aici, pe aproape şi pe care voia s-o salveze cu orice chip.

Dar atunci îl trece din nou un fior de spaimă. Dacă Masca-Roşie s-ar fi plictisit de amanta lui, sau ar fi izbucnit o ceartă între dânşii şi a condamnat-o la moarte?

Detectivul simţea cum se clatină pământul sub picioarele sale. La fugă nu se poate gândi, căci sala nici nu are ferestre. Dar înainte de a putea lua o hotărâre, Rammont a şi deschis uşiţa din zid, şi amândoi intră într-o încăpere destul de mare, din plafonul căreia o lampă roşie aruncă o lumină discretă în jur. În faţa uşii se află un pat şi pe acesta stă culcată… Alice, nefericita sa copilă.

Biată fiinţă pare să doarmă adânc. Pleoapele ei sunt închise, în jurul gurii pluteşte un zâmbet şi cu un simţimânt care nu poate fi redat în cuvinte, privirile lui Hartenberg se fixează pe trăsăturile fine ale fiicei sale.

— Podeaua e acoperită cu covoare, şopteşte Demonul, arătând cu mana spre Alice. Fata adormită nu va auzi paşii tăi. Înaintează spre ea şi înfige-i pumnalul în inimă. De-abia după ce vei fi îndeplinit lucrul acesta vei fi trecut examenul şi atunci voi şti că pot avea deplină încredere în tine.

Detectivul se simte cuprins de ameţeală, degetele îi tremură şi aproape să-i scape pumnalul din mână. Respiraţia îi devine grea şi ochii i se holbează.

— Nu… nu pot! exclamă el şi se sprijină cu umărul de uşă.

De sub masca neagră a lui Rammont se aude un râs uşor.

— Îţi dau timp trei minute, şi dacă tot mai şovăi, te aşteaptă funia.

Detectivul îşi întoarce privirea şi vede cu spaimă că toţi bandiţii formaseră un semi-cerc în jurul lui, aşa fel că nu mai era putinţă să scape.

— Cere orice altceva de la mine, stăpâne, şi voi îndeplini fără să şovăi o clipă, dar scuteşte-mă să înfig oţelul în inima acestei făpturi nevinovate. Simt că sub fruntea aceea curată nu se ascunde nicio vină…

— A trecut un minut! îl întrerupse Rammont, care-şi încrucişase

din nou braţele pe piept.

Alice continuă să doarmă adânc. Probabil că fusese narcotizată de demonul acesta fioros, ca să n-o trezească zgomotul.

Detectivul îşi apasă mâna pe pieptu-i care zvâcneşte în prada unei furtuni de nedescris. Nu-i rămâne decât să aleagă: sau să înfigă pumnalul în trupul propriului său copil sau… să mărturisească totul. Dar în cazul acesta din urmă, cu atât mai sigur este că va fi spânzurat.

— Două minute! se aude vocea de gheaţă a lui Rammont.

Cu o sforţare teribilă detectivul încearcă să se ţină pe picioare. Pumnalul îl ţine strâns în mână. Dacă, tot trebuie să verse sânge, dacă tot e pierdut el însuşi, atunci să vină şi Masca-Roşie cu dânsul în împărăţia morţii.

Un ţipăt răguşit scapă de pe buzele sale, ridică braţul drept în aer şi în aceeaşi clipă Masca-Roşie strigă:

— Trei minute!

Ochi-de-Pisică se avântă în odaie, spre patul unde se află culcată Alice, şi oţelul pumnalului luceşte în aer…

Capitolul 93 – Salvată

Eberhard da Hohenegge sosi la Nisa împreună cu Leonie, după ce se căsătoriseră la Londra. Închiriase o vilă superbă pe ţărmul mării, în care locuieşte numai cu tânăra sa soţie. Mama Leoniei nu se afla împreună cu dânşii, căci Leonie ceruse ca bătrâna să rămână la Hohenegge.

Aşadar, pătimaşa şi perfida femeie îşi atinsese ţelul. Dar ea nu se considera, totuşi, fericită.

Eberhard de Hohenegge nu mai găsise vreo cale să-şi ia înapoi cuvântul dat. Foarte adesea regreta în sinea lui că se lăsase îndemnat la căsătoria aceasta şi din ce în ce mai mult îşi dădea seama că nu se potriveau unul cu altul.

Niciodată nu rostise în faţa ei numele lui Margot, dar simţea că dânsa îl privea cu gelozie, ca şi cum s-ar fi temut ca gândurile lui să nu fie îndreptate spre fata aceea pe care o credea nimicită.

Despre Hector Rammont ea nu mai auzise nimic, dar avea presimţirea că şi dânsul se află aici, pe Riviera; asta ar fi fost bine, căci nu putea să ştie dacă într-o bună zi nu va avea nevoie de omul acesta, care-i făcuse odinioară la Paris un serviciu atât de mare.

Deocamdată făcuse totul ca să-l atragă la sine pe Eberhard, şi când simţise că se produce o înstrăinare inexplicabilă între ca şi soţul ei, mânia ei ascunsă nu mai cunoscu margini.

Pretindea de la Eberhard s-o ducă la toate petrecerile ce aveau loc în Nisa şi în localităţile învecinate şi contele îi făcea întotdeauna pe plac. Niciodată nu-i refuzase cererile de bani, îi comanda de la Paris

rochiile cele mai elegante şi închiriate o barcă cu motor pentru excursiile pe mare, pe tot timpul şederii lor acolo.

În primele două zile Leonie era fericită de aceste plimbări pe întinsul apei, stând alături de Eberhard, pe puntea micului vaporaş. Dar când contele o rugă odată să-l scuze, pretextând unele afaceri ce avea de rezolvat, ea se bosumflă şi renunţă la frumoasele plimbări. Şi astfel, minunatul vas rămase în părăsire pe ţărmul din faţa vilei.

. . . . . .

E o noapte minunată, cum numai pe Riviera se poate întâlni. Un vântuleţ parfumat încreţeşte apa mării şi lumina lunii face să lucească creştete valurilor.

Prin grădina scăldată de lună a vitei păşeşte o făptură înaltă şi mlădioasă. Este contele Eberhard. Avusese din nou o scenă neplăcută cu frumoasa-i soţie. Aceasta devenise în ultima vreme de o iritabilitate surprinzătoare.

În seara aceasta şedeau amândoi pe balconul vilei şi servitorul le servea masa. La început discutară despre lucruri indiferente, despre distracţiile din Monte Carlo, unde se făceau pregătiri pentru „serbarea rozelor".

Contele nu ştia sigur cum se făcu, că fusese rostit deodată cuvântul Margot. Probabil că Leonie îl aruncase în toiul conversaţiei, căci de câteva zile ea observase atitudinea ciudată, visătoare a soţului ei, care rămânea rece faţă de dânsa.

Eberhard puse pe masă cuţitul pe care-l avea în mână şi se uită o clipă la Leonie. Dar în acelaşi timp simţi că păleşte.

— Te rog, Leonie, i se adresă el apoi, evitându-i privirea, nu mai rosti niciodată numele acesta. Nu vreau să mi se mai amintească de el, căci în clipa aceasta îmi revin înaintea ochilor zilele de odinioară, cu toate grozăviile lor.

Leonie nici gând n-avea să tacă.

— „Zilele de odinioară cu toate grozăviile lor" repetă ea dispreţuitor. De ce nu aminteşti şi despre zilele de fericire şi dragoste, pe care le-ai gustat cu cocota aia, în parcul de la Hohenegge?

Eberhard îşi încleştă pumnul… dar se ridică de la masă.

— Văd că eşti iritată, Leonie, şi asta e o stare bolnăvicioasă, spuse el, silindu-se să se stăpânească. Te voi lăsa, deci, singură şi voi face o plimbare prin grădină; nu mă aştepta, căci se poate să plec cu barca pe mare, ca să-mi potolesc nervii.. N-ai făcut bine că ai dezgropat trecutul.

Şi se pregătea să plece, când Leonie scoase un ţipăt şi se luă după el.

— Eberhard, vreau să aud de la tine în clipa aceasta, dacă te mai gândeşti la persoana aceea, care s-a pus între noi zi şi noapte…

Blestemată fie ucigaşa tatălui tău, fii în sfârşit al meu, numai al meu, cu trup şi suflet.

Se agăţă de braţul lui şi vru să-i reţină.

Eberhard fu cuprins de un simţimânt de repulsie şi se smulse cu violenţă din strânsoarea ei.

— Du-te de te culcă, Leonie, spuse el rece, mâine dimineaţă, când te vei mai fi liniştit, vom continua discuţia.

Trecu repede pragul şi trânti uşa în urma lui.

El nu văzu că Leonie rămăsese în mijlocul încăperii, cu pumnii încleştaţi şi apoi se aruncă pe pat. Buzele ei fierbinţi rostiră din nou numele pe care-l ura atâta, numele lui Margot Hartenberg, despre care nici nu ştia unde se află în momentul de faţă. Dacă o va descoperi, dacă va afla că mai e în viaţă, va cere ajutorul lui Rammont ca s-o nimicească.

Îşi întoarse privirea, căci un zgomot îi atinse urechea. Uşa fu deschisă şi Anton, servitorul, trecu pragul.

— Ce vrei, Anton? îl întrebă ea aspru, căci nu prea îi făcea plăcere apariţia băiatului în clipele acestea.

Anton făcu o mutră plouată şi se pregătea să se îndepărteze.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă contesă, dar mi se păruse că m-aţi chemat, zise el.

Fireşte că Anton se folosea de un simplu pretext.

— L-ai văzut acum de curând pe domnul conte? întrebă Leonie.

— Fireşte, doamnă contesă. L-am văzut ducându-se în grădină.

— În cazul acesta urmăreşte-l fără să te simtă şi vino apoi să-mi raportezi exact încotro a mers şi dacă s-a întâlnit cumva cu cineva! porunci Leonie.

Servitorul făcu o plecăciune adâncă şi părăsi încăperea.

În timpul acesta, Eberhard ajunsese la ţărmul mării şi se apropie de locul unde era barca cu motor. Astăzi nu prea are gust să-l cheme pe cârmaci. Instalaţia micului vas e atât de simplă, încât contele o poate mânui şi singur. Simte nevoia să-şi liniştească nervii şi mijlocul cel mai nimerit e o plimbare pe întinsul apei.

Sare sprinten în barcă şi coboară apoi în cabina micuţă unde se află motorul. Îl pune repede în funcţiune şi peste câteva momente e în larg.

Tocmai în clipa aceasta, Anton ajunse pe ţărm. Se ascunde pe după un copăcel şi priveşte după barca stăpânului său.

— Îmi va fi cam greu să raportez ceva doamnei contese, îşi spune el. Cine ştie ce aventură plănuieşte cuconaşul?

Dând din umeri, se aşază pe o bancă şi de acolo urmăreşte raza de lumină de la farul bărcii lui Eberhard.

Contele stă cu mâna pe cârmă şi priveşte visător pe întinsul mării. Nici nu ţine seamă de direcţia pe care o apucă barca, principalul e să fie singur cu gândurile sale. Sufletul îi este apăsat şi aici, unde nimeni

nu-l poate auzi, murmură din nou numele iubit al lui Margot.

De ce zgândărise Leonie în seara asta vechea rană din inima sa?

Eberhard îşi trece mâna peste frunte şi se-ntreabă de ce n-a avut atâta putere să se smulgă cu violenţă din încătuşarea Leoniei, după ce recunoscuse că nu se potrivesc unul cu altul?

El ştie că Masca-Roşie l-a ucis pe tatăl lui şi bănuieşte chiar că omul acesta misterios are anumite legături cu Margot.

De ce nu putuse rupe plasa pe care o ţesuse în jurul său frumoasa baroneasă de Brissac?

Îşi aduse din nou aminte de cuvintele acelea grozave pe care le rostise Margot în faţa lui, şi prin care se învinovăţea singură c-ar fi o stricată, o decăzută.

În nopţi de insomnie, el îşi spunea de zeci de ori că fata nu putuse vorbi în felul acesta decât sub vreo presiune misterioasă. De ce nu izbutea să dezlege enigma din cauza căreia îi fusese răpită iubita şi fusese nevoit să devină soţul Leoniei?

Pierdut în gândurile sale, Eberhard nu observă că s-a îndepărtat mult de vilă şi era în drum spre Monte Carlo. Deodată apar lumini colorate printre copaci şi atunci el îşi dă seama unde se află.

Dar un zâmbet întristat îi apare pe buze. Ce-i pasă dacă se va întoarce mai târziu acasă? În noaptea aceasta tot nu se va mai întâlni cu Leonie, căci ar însemna ca cearta să izbucnească din nou.

Şopotul monoton al apei pare un cântec de leagăn şi ţinând cârma în mână, contele închide pe jumătate ochii şi buzele sale murmură:

— Cine ştie unde se află acum micuţa mea Margot? Poate că a pierit într-adevăr în mijlocul furtunii vieţii sau a căzut victimă vreunei crime! Dacă aş şti unde se găseşte, cred că n-aş mai avea puterea să rezist… Soarta mea a devenit şi mai nenorocită de când am întins mâna Leoniei, mintea mi se limpezeşte tot mai mult şi-mi dau seama că din prima zi când a venit la Hohenegge s-a dedat unui joc viclean, cu scopul de a mă cuceri.

Deodată liniştea nopţii e străbătută de un ţipăt puternic. Contele tresare speriat şi opreşte motorul. Privirea lui rătăceşte pe mare, căutând să descopere de unde a pornit strigătul.

Constată imediat că se află la o distanţă respectabilă de Monte Carlo şi zăreşte în depărtare contururile castelului maur.

Dar cine a strigat „ajutor”? Era un ţipăt de femeie, asta era uşor de recunoscut – şi iată că zăreşte într-adevăr un obiect întunecat pe valurile mării. Pare să fie o barcă micuţă, gata să se înece.

Strigătul de ajutor al femeii trebuie să fi venit din partea aceea. Cu grabă înfrigurată, contele îşi îndreaptă barca într-acolo. În câteva clipe ajunge şi cu ajutorul unei cange izbuteşte să tragă spre dânsul un obiect greu, care era pe punctul să se înece.

E un trup omenesc şi când, în cele din urmă, îl aşază pe puntea

bărcii, vede că e vorba de o femeie, de pe care apa curge şiroaie.

Contele se apleacă peste dânsa, apoi se ridică iar şi murmură:

— Pare să fie numai leşinată; trebuie să văd dacă nu mai e încă vreo persoană.

Luna iese dintr-un nor şi împrăştie o lumină albă deasupra mării. În apropierea bărcii cu motor se vede o parte a celeilalte bărci, în care fusese „Vipera”.

— Nu mai e nimeni, îşi spuse contele Eberhard, privind în jur.

Uitase pentru moment de propria sa nenorocire şi nu se mai gândea decât la salvarea unei vieţi omeneşti.

— Ciudat! şopteşte el. După cât s-arată, o femeie singură a pornit pe mare cu barca.

Priveşte trăsăturile leşinatei, dar n-o recunoaşte, căci n-o mai văzuse niciodată pe „Vipera”. Atunci scoate din cabină o lanternă mică şi luminează cu ea trupul necunoscutei.

— A stat numai puţin timp în apă, îşi spune el şi chibzuieşte ce e de făcut.

Dar în momentul acesta, privirile sale cad pe picioarele femeii.

— Ce e asta? Nenorocita e legată!

Împrejurarea aceasta îl luminează întrucâtva. Probabil că o vorba de o sinucigaşă, care a pornit singură în largul mării, şi-a legat picioarele şi apoi a răsturnat barca în care se afla. În ultimul moment, însă, fusese cuprinsă de spaimă şi atunci, a scos ţipătul acela de ajutor.

Dar împrejurarea aceasta nu-l poate opri să-ncerce a o salva. Cu ajutorul unui prosop o şterge de apă, uscându-i părul şi faţa. Apoi îi umezeşte buzele cu câteva picături de coniac. Peste câteva clipe, chipul palid al femeii începe să se însufleţească.

— Slavă Domnului! murmură Eberhard, pare că-şi vine în fire.

După alte zece minute, în timpul cărora i-a dezlegat legăturile de la picioare şi i-a pus o pernă sub cap, „Vipera” deschide ochii. Priveşte o clipă rătăcită în jur şi ochii ei se fixează asupra contelui, dar nici dânsa nu bănuieşte încă cine stă în genunchi lângă ea şi o contemplă cu atâta compătimire.

— Ce mi s-a întâmplat? izbuteşte să rostească. Bănuiesc că am căzut în apă şi spaima de moarte m-a făcut să scot ţipătul acela de ajutor.

— Aşa este, stimată doamnă, răspunde contele. Din fericire, mă aflam prin apropiere cu barca mea cu motor. După accent, îmi face impresia că sunteţi germană?

„Vipera” se cutremură.

— Vorbesc câteva limbi domnule, răspunse ea, dar nu vrei să-mi spui cui îi datorez salvarea mea?

— Despre asta mai târziu, răspunde Eberhard. Mă bucur din suflet că aţi scăpat numai cu o baie rece. Nu vreţi să-mi spuneţi unde locuiţi,

ca să vă duc acasă?

„Vipera” se ridică încetişor şi-şi dă la o parte părul de pe frunte.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule, oricine aţi fi, răspunde ea, mişcată. Nu vă pot spune ce m-a adus prin locurile acestea, pe mine, o femeie singură, dar puteţi fi sigur că n-aţi acordat mila dumneavoastră unei nevrednice.

— De asta eram convins din primul moment, răspunde contele. Vă rog chiar să primiţi ajutorul meu, dacă vă aflaţi cumva într-o situaţie disperată.

— De ce credeţi asta, domnule?

Eberhard îşi îndreaptă privirea asupra legăturilor pe care le tăiase şi femeia pare să-i priceapă gândul.

— Sunteţi în eroare, răspunde ea apoi. Nu e vorba de o încercare de sinucidere, ci de o crimă.

Contele tresare speriat:

— Şi cine a cutezat s-o comită? strigă el.

„Vipera” clatină capul:

— Nu pot vorbi mai mult, domnule, iertaţi-mă! Dacă vreţi să faceţi o faptă bună, duceţi-mă înapoi la Nisa, unde locuiesc împreună cu fiica mea, în vila „La Patrie”. În numele ei vă mulţumesc înc-odată pentru fapta nobilă pe care aţi săvârşit-o. De viaţa mea proprie nu m-aş fi sinchisit prea mult, dar fiecare picătură de sânge aparţine copilului meu, pentru care trăiesc şi duc o luptă dintre cele mai cumplite.

Contele Eberhard se simte stăpânit de un sentiment ciudat. Sunetul acestui glas trezeşte într-însul o amintire, care face să-i zvâcnească sângele la tâmple. Dar el nu cuteză să stabilească vreo legătură între Margot şi femeia aceasta. Un singur lucru l-a surprins, şi anume faptul că necunoscuta locuieşte în vila a cărei grădină se învecinează cu a sa.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că suntem vecini, zice el după o pauză. Locuiesc chiar alături de vila „La Patrie”. Cu atât mai bine deci; avem acelaşi drum şi nu-mi vine deloc greu să vă duc acasă la fiica dumneavoastră. Dar nu credeţi că dânsa va fi înspăimântată când vă va vedea în halul acesta? De aceea, socot nimerit ca să intru eu întâi în casă şi să-i anunţ pe cei de acolo.

— Nu va fi nevoie de asta, domnul meu, se grăbi să răspundă „Vipera”. Fiica mea doarme la ora aceasta şi deoarece nici nu bănuieşte lipsa mea de acasă, pot intra fără niciun pericol în apartamentul meu. Mâine dimineaţă nu se va mai cunoaşte nimic din cele ce am avut de pătimit.

Eberhard clatină capul. Trebuie să se supună dorinţei necunoscutei. Poate că faptul că sunt vecini, îi va înlesni să dobândească lămuriri asupra acestei crime ciudate.

— Pot afla cel puţin numele dumneavoastră sau al fiicei

dumneavoastră? întreabă el, în timp ce punea în funcţiune motorul.

— Mă numesc Antoinette Vacher şi fiica mea este văduva bancherului Grosser.

Numele acesta nu trezeşte nicio surpriză în mintea lui Eberhard, căci până acum nu-l auzise niciodată.

Resemnat, el se aşază la cârmă şi barca porneşte ca săgeata spre Nisa.

Între timp, „Vipera” se ridică şi se aşază pe un fotoliu de la prora micului vas, învelindu-se în pătura pe care i-o adusese contele Eberhard din cabină. În tot timpul drumului, cei doi nu mai vorbesc nimic între dânşii.

— Suntem aproape de destinaţie, spune deodată contele, cârmind spre ţărm.

— Colo unde se vede coloana aceea albă, este debarcaderul vilei „La Patria”, domnule! spune „Vipera”.

Eberhard îndreaptă vasul în direcţia arătată. Peste câteva clipe acostează şi sare imediat pe mal. Priponeşte barca de un stâlp, apoi ajută femeii să debarce.

De-abia în clipa aceasta observă ea că picioarele n-o mai ţin. Dacă n-ar fi sprijinit-o contele, s-ar fi prăbuşit la pământ.

— V-am spus eu, doamnă, că sunteţi prea slabă pentru a putea merge singură. Trebuie să-mi îngăduiţi să vă conduc cel puţin până la uşa de intrare a vilei.

Niciunul din ei nu zărise că în tufişul vilei învecinate, servitorul Anton se ţinea ascuns încă, şi observă acum cu deosebită atenţie întoarcerea bărcii.

La-nceput crezuse că stăpânul său va acosta în faţa vilei lor şi va intra în casă. Dar apoi vede o a doua persoană în barcă şi privirile-i agere recunoscură că era vorba de o femeie. Descoperirea aceasta pare să-l fi umplut de bucurie, căci făcu o săritură în aer, ca un copil mulţumit, apoi se furişă mai aproape de ţărm şi urmări mişcările bărcii.

— Pe cine ne-o fi aducând oare în casă? se-ntreabă Anton. Va fi foarte interesant pentru doamna contesă când îi voi povesti cele ce am observat aici.

De abia îşi sfârşi gândul că barca făcu un viraj şi se îndreptă spre debarcaderul ce aparţinea vilei vecine.

— Ce-o mai fi însemnând şi asta? se-ntreabă tânărul, cu uimire. Domnul conte pare să aibă legături cu vecinii. Ia te uită, asta n-aş fi crezut-o niciodată.

Începu să-şi frece mâinile de bucurie, gândindu-se ce ochi va face contesa când îi va comunica ultimele sale constatări.

Eberhard ajută femeii să coboare şi petrecându-şi braţul în jurul ei dispare cu dânsa pe treptele de piatră care duc spre grădina vilei.

Anton nu mai aşteptă să vadă urmarea, ci se târî ca un şarpe pe sub tufiş, apoi o luă la fugă spre vila stăpânului său.

Eberhard de Hohenegge ajunsese în partea de sus a grădinii.

— Vă mulţumesc înc-o dată, domnule, spuse „Vipera”, cu glasul mişcat. Voi încerca să merg singură, căci nu ştiu ce-ar zice ăia din vilă dacă ne-ar zări împreună. Rămâneţi cu bine şi poate că va veni ceasul când voi putea să vă dezvălui taina acestei nopţi.

Întinse contelui mâna şi vru să pornească înainte, dar se clătină neputându-se ţine pe picioare.

— Nu, nu, doamnă! spuse contele cu hotărâre. Vă voi duce în casă, căci nu pot să las în părăsire o femeie bolnavă. Fiţi încredinţată că nu voi căuta să pătrund cu forţa tainele dumneavoastră.

„Vipera” nu se mai putu împotrivi. Sprijinită de braţul sigur al contelui, ea păşeşte încet spre vilă.

— Doresc să intru pe terasa laterală, şopteşte femeia. Fiica mea doarme în apartamentul din cealaltă parte şi nu mă va auzi.

Ajunseră la scara îngustă, care ducea spre terasă. În interiorul vilei domnea întuneric adânc. „Vipera” stă acum în faţa camerei care dă pe balcon şi-şi ia rămas bun de la conte:

— Înc-o dată, mulţumirile mele călduroase, domnule.

În aceeaşi clipă se deschide uşa pe dinăuntru şi o rază de lumină se aşterne de-a lungul terasei.

Surprins, Eberhard rămâne locului, privind făptura din faţa sa, îmbrăcată în cămaşă albă, de noapte. E o femeie. Părul ei e despletit şi în lumina lunii luceşte ca aurul, căzând pe umerii rotunzi.

Tânăra ţine o lumânare în mâna dreapta, şi privirile ei se îndreaptă cu îngrijorare asupra chipului „Viperei”.

— Mamă… mamă! exclamă ea speriată. Mă simţeam neliniştită în noaptea asta şi voiam să vin la tine, dar am găsit patul neatins şi atunci am aşteptat plină de teamă să te reîntorci. Unde ai fost, mamă?

De-abia acum vede ea îmbrăcămintea udă şi părul ce cade în dezordine pe fruntea detectivei pariziene.

— Sfinte Dumnezeule! Ai căzut în mare! strigă ea, sprijinindu-se de pervazul uşii.

„Vipera” încearcă s-o liniştească:

— Nu-i nimic grav, copila mea, un mic accident doar! Dar pentru că tot ne-ai surprins, îi poţi mulţumi domnului acesta, care m-a salvat de la o moarte sigură.

Margot se-ntoarce repede, căci până, atunci se uitase numai la mama ei.

Contele Eberhard se dă cu câţiva paşi îndărăt şi-şi duce mâinile la tâmple. Să fie o viziune, o fantasmagorie?

Lumina lunii şi a flăcării lumânării pe care o ţine în mână femeia, îi arată trăsăturile neuitate ale acelei fete, carte a fost fericirea şi

nefericirea vieţii sale.

Aşteaptă să se întâmple ceva deosebit, care să-l trezească din visul acesta. Dar când fata se apropie de el şi ochii i se fixează pe chipul său, un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot… Margot… te-am regăsit!

Cu mâinile ridicate cade apoi în genunchi în faţa făpturii albe.

Capitolul 94 – Noul amant al Arankăi

Aranka izbutise într-adevăr s-o şteargă din castelul maur şi să scape astfel de mânia lui Hector Rammont. Joe văzuse bine: cocota pariziană se află la Monte Carlo şi pare să aibă o garderobă elegantă. Aceasta e plătită demult de către George Vallières şi Aranka a regăsit-o intactă în hotelul unde o dusese tânărul parizian, în noaptea aceea, când voise să scape de ea.

În primele clipe, când gelozia sălbatică pusese stăpânire pe dânsa, îşi jurase să prăpădească pe Rammont. Ajunsă la hotel în cursul nopţii, intră în camera sa şi ceasuri întregi se bătu cu gândul să denunţe a doua zi poliţiei, pe fostul ei amant. Dar când se trezi în dimineaţa următoare, se răzgândi şi rămase în odaie.

Peste puţin timp află şi de soarta lui Vallières. Tânărul zăcea bolnav în vila sa şi Aranka izbuti să cumpere pe servitor, care o informa despre tot ce se petrece.

Avea să se teamă că George va trăda tot ce se petrecuse în castelul maur. Dar deodată i se aduse vestea că tânărul îşi pierduse minţile şi asta o linişti.

Masca-Roşie părea să aibă noroc: George Vallières fusese făcut inofensiv şi Aranka nu îndrăznea să-l trădeze.

După scurt timp, perfida femeie făcu constatarea că mijloacele băneşti îi sunt pe sfârşite. De la vechii ei amanţi nu mai putea nădăjdui nimic. Şi în acest caz nu-i rămânea decât să caute o nouă victimă. Şi astfel se hotărî să păşească din nou pe terasa cazinoului.

Nu-i fu greu să-şi facă intrarea în sala de joc, căci se legitimă ca o pariziană bogată. În a doua seară, Aranka înregistră un succes. Stătu câtva timp în spatele unui bărbat înalt, cu barba, părul şi ochii negri. Omul juca cu toată pasiunea şi înjura de zor atunci când pierdea.

Ca din întâmplare, ochii săi întâlniră pe aceia ai Arankăi, care-i atinsese uşor braţul.

— Señora, zise el deodată cu vocea adâncă şi o flacără ţâşni din privirea sa, vrei să-mi faci o favoare? Pune cu mâna dumitale frumoasă o bancnotă de o mie de franci, pe roşu.

Aranka se prefăcu surprinsă o clipă, dar apoi îi făcu pe plac spaniolului. De data aceasta câştigă roşu şi cu un gest elegant, individul împinse spre Aranka suma câştigată. În aceeaşi seară încă,

supară amândoi în restaurantul cel mai de seamă din Monte Carlo şi Aranka legă, astfel, o nouă cunoştinţă…

La-nceput se părea că spaniolul lua cu uşurinţă noua sa legătură. Aranka observă aceasta şi căută un mijloc să lege mai strâns de ea pe bogatul bărbat. Şi prilejul se ivi mai curând decât credea ea.

Cei doi „prieteni" îşi făcură din nou intrarea în una din seri în sala de joc a cazinoului. Jocul era în toi şi Don Pueblo începu să mizeze imediat. Părea iritat şi foarte nervos. Probabil că primise vreo ştire proastă din Marsilia, unde ocupa o casă mare, ca holtei. În orice caz, ar fi fost primejdios să te iei la ceartă cu dânsul.

Şi, colac peste pupăză, cu puţin înainte de a intra în sala de joc, spaniolul dăduse pe gât o sticlă cu şampanie. Aranka îl observase cu atenţie tot timpul şi zadarnic căută să-l liniştească, cu vorbe. În cele din urmă tăcu, dar rămase în apropierea lui.

Se părea că norocul îl părăsise pe Don Pueblo, de când trăia cu Aranka. Cu o zi înainte pierduse o avere la masa verde. Cu toate astea, juca nebuneşte şi ponta sume din ce în ce mai importante.

Atmosfera devenise înăbuşitoare în sala de joc. Spaniolul îşi ştergea fruntea cu o batistă de mătase. Tocmai pierduse iar o sumă mare.

— N-ar fi mai bine să ne-ntoarcem la hotel, Pueblo? îi spuse Aranka pe şoptite, punându-i mâna pe umăr.

— Nu! răspunse el, muşcându-şi buzele, cu o furie abia reţinută.

Apoi scoase din portmoneu ultima bancnotă de o mie de franci, pe care o puse pe o singură carte. După câteva clipe o pierdu şi pe aceasta şi murmurând o înjurătură pe limba lui îşi vârî portmoneul în buzunar.

Timp îndelungat privi rătăcit înaintea lui şi Aranka observă cum îşi încleşta pumnii. Nenorocirea vru ca în clipa următoare privirea lui sălbatică să se întâlnească cu aceea a unui tânăr elegant şi imediat chipul său se învăpăie.

Persoana cealaltă era un englez, care de la intrarea în sală jucase cu sânge rece, vrednic de poporul său. Nu era deloc agitat, fie că pierdea sau câştiga. Norocul începu să-i surâdă şi mormane întregi de aur se-ngrămădeau din ce în ce mai mult înaintea lui.

Don Pueblo îl privi ţintă pe englez şi avu impresia că observă pe chipul său un zâmbet batjocoritor. Şi asta fu de ajuns.

— Zâmbetul dumneavoastră se adresează mie, mister? scrâşni spaniolul.

Celălalt îl privi liniştit şi de-abia acum zâmbi, şi chiar dispreţuitor. Apoi făcu servitorului său un semn să strângă aurul şi bancnotele şi se ridică de pe scaun. Îşi dăduse seama că se afla în faţa unui om enervat în cel mai înalt grad şi fără să-l învrednicească de un răspuns vru să părăsească sala de Joc. Dar în clipa următoare spaniolul se fixă în faţa lui, cu pumnii încleştaţi şi ochii spumegând de mânie.

— Ţi-am cerut să-mi răspunzi la ceva, mister, scrâşni el din nou.

Tânărul îl măsură din cap până-n picioare şi răspunse într-o germană pocită:

— Nu vreau să vorbesc cu dumneata.

Buzele palide ale lui Don Pueblo striviră o înjurătură, şi nu mai simţi braţul Arankăi care-l strângea cu putere pe al său, ca să evite un scandal. Funcţionarii cazinoului se grăbiră să intervină, numai că… era prea târziu. Cu un ţipăt sălbatic, spaniolul se năpustise asupra englezului şi-l apucă de beregată.

— Pungaş şi bandit englez! răcni el, ieşit din fire. Îţi voi da eu o lecţie să mă ţii minte cât vei trăi.

Dar înainte ca Don Pueblo s-aibă timp să-l trântească la pământ pe adversarul său, acesta îl izbi cu pumnul în bărbie, încât se prăbuşi el în locul celuilalt, scoţând un ţipăt de furie.

Liniştit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, învingătorul rămase în faţa învinsului. Apoi înălţă din umeri, de parc-ar fi vrut să dea de înţeles spectatorilor că-l socotea drept nebun pe agresorul său. Se pregătea tocmai să părăsească sala, când Don Pueblo sări repede în picioare. Aranka se aruncă înaintea lui şi funcţionarii cazinoului încercară şi ei să-l reţină.

Faţa spaniolului era schimonosită de furie şi ochii păreau că-i ies din orbite. Înainte ca vreunul din cei prezenţi să poată bănui ceva, el scoase un pumnal ascuţit şi se înfipse în faţa englezului. Acesta întinse mâna, încercând să lovească a doua oară pe adversarul său, dar de data aceasta Pueblo fu mai rapid. Cu iuţeala fulgerului se aplecă şi în clipa următoare… Aranka se prăbuşi înaintea lui, cu un ţipăt înfiorător.

Zeci de mâini îl înhăţară pe Don Pueblo şi-l dezarmară cât ai clipi din ochi. Englezul, liniştit ca şi pân-acum, se aplecă asupra frumoasei femei, pe care o ridică ajutat de alţi câţiva, şi-i examină rana făcută de pumnalul amantului ei.

— Nu-i nicio primejdie, murmură el, zâmbind din nou cu dispreţ şi făcând un semn servitorului, cu care părăsi apoi sala.

Un medic adus în grabă constată şi el că rana nu prezenta nicio gravitate.

Dar Aranka nu se expusese loviturii de dragul vieţii spaniolului, ci pentru că în ultimul moment îi venise o idee ingenioasă în minte. Voia să-l facă pe Don Pueblo să-i rămână îndatorat, în aşa fel ca acesta să se îngrijească apoi de dânsa. Instinctul îi spunea că nu va fi rănită de moarte, ceea ce se şi întâmplă.

Spaniolul rămase înmărmurit în mijlociii sălii. Părea potolit cu desăvârşire în urma celor ce se întâmplaseră.

— Daţi-mi drumul! strigă el şi bărbaţii care îl ţineau se supuseră.

Se apropie încetişor de locul unde Aranka fusese aşezată pe un

fotoliu şi pansată de medic. Rana era deasupra umărului. Un poliţist francez, care se afla de faţă, se recomandă lui Don Pueblo, cerându-i să-şi spună numele. Spaniolul îi întinse o carte de vizită şi poliţistul se retrase, înclinându-se.

După câteva minute, spaniolul o conduse pe Aranka la o trăsură. O ajută să urce şi împreună se-ndreptară spre hotelul unde locuiau.

A doua zi dimineaţă, frumoasa femeie se simţea iarăşi bine. Rana o mai durea, dar după toate aparenţele, urma să se vindece cât se poate de repede.

Timp îndelungat, Don Pueblo rămase lângă patul ei, ţinându-i mâna într-a sa. Îşi făcea mustrări pentru fapta-i necugetată şi mărturisi, în cele din urmă Arankăi, că-şi pierduse liniştea din cauza unei veşti proaste pe care o primise de la bancherul său din Marsilia. În timpul scurtei sale şederi în Monte Carlo pierduse o sumă enormă, şi pe ziua de ieri ajunsese la capătul resurselor sale financiare.

După ce-şi termină spovedania, îi propuse Arankăi să părăsească împreună Monte Carlo pentru a întreprinde o călătorie de plăcere pe Mediterana. Avea un vaporaş propriu, amenajat cu mult lux şi care-l aştepta de multă vreme pe ţărmul mării.

Ochii negri ai Arankăi scânteiară de triumf. Găsise în sfârşit ceea ce căuta. Va putea dispărea în modul cel mai sigur şi rapid.

Don Pueblo se declară de acord cu tot ce-i propuse ea. Fireşte că dânsa nu-i spuse cine era şi pe cine avusese de amant cândva. Seara târziu, după ce făcură în taină pregătirile de plecare – după cum propusese Aranka – părăsiră hotelul, pe o uşă dosnică. Bagajele fuseseră trimise înainte pe vaporaş. Şi îndată ce amanţii se urcară pe bordul lui „Pueblo IV” – aşa se numea vasul – acesta începu să se pregătească de plecare.

În timpul drumului, nu avuseseră niciun fel de neplăcere.

Toate luminile erau aprinse pe minunatul vaporaş, când Don Pueblo o conduse pe Aranka pe punte. Pasarela fu ridicată imediat şi marinarii dezlegară funiile.

În vreme ce Don Pueblo o conducea pe Aranka în interiorul elegant al vasului, pe ţărmul mării apăru o făptură în întuneric.

Era un spion al Demonului roşu. Văzând că vasul se pune în mişcare, individul murmură o înjurătură printre dinţi, dar trebui să se mulţumească numai cu citirea numelui vaporului.

Apoi se înapoie repede şi se pierdu prin labirintul străzilor din Monte Carlo.

Capitolul 95 – Între tată şi fiică

Hartenberg stătea, cu cuţitul ridicat, lângă patul fiicei sale. Întorsese o clipă capul către duşmanii săi şi-i văzu pe toţi cu

revolverele îndreptate asupră-i. Nu mai exista nicio scăpare. Sau îndeplinea ceea ce Masca-Roşie îi cerea, sau cădea răpus de gloanţe.

Deodată i se ivi pe buze un zâmbet ciudat pe care nu-l observă nici Rammont, care se apropiase de el.

Ridică în aer cuţitul şi-l înfige până în plăsele în inima fetei adormite. Liniştit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, se dă îndărăt apoi.

Pumnalul rămăsese înfipt în trupul fetei şi nicio schimbare nu se produse pe chipul palid al acesteia.

Un murmur de aprobare se aude în rândurile bandiţilor.

— Vârâţi armele în buzunar, porunceşte Masca-Roşie. Omul şi-a trecut examenul cu succes.

Ochi-de-Pisică nu aruncă nicio privire asupra fiinţei pe care a înjunghiat-o, ba izbucneşte chiar într-un râs uşor. Rammont îi face semn să se apropie şi privindu-l ţintă, în ochi, îl întreabă cu glas aspru:

— Ştiai că e vorba numai de un manechin de ceară, pe care l-am aşezat pe pat cu scopul ca să te pun la încercare?

— N-aş putea minţi, şefule – răspunde detectivul – că în clipa când m-am apropiat de pat mi-am dat seama de înşelătorie. Admir arta cu care a fost modelat capul. E opera ta proprie, stăpâne?

Demonul roşu zâmbeşte.

— Am la dispoziţie artişti de tot soiul, răspunde el. Şi acum, vei asculta de poruncile intendentului, care-ţi va face rost de o livrea cum se cuvine. Într-o jumătate de ceas vreau să te văd în faţa mea, ca servitor personal. Asta e o dovadă de încredere deosebită, căci vei fi veşnic pe lângă mine.

Ochi-de-Pisică părăseşte împreună cu ceilalţi încăperea.

Peste o jumătate de ceas, se aud bătăi în uşa odăii în care se află falsul prinţ Bentivoglio. Joe apare în prag şi anunţă stăpânului său sosirea noului servitor. La un semn al regelui criminalilor, detectivul intră în cameră. E îmbrăcat cu o livrea albastră, foarte elegantă, cu fireturi de aur. Are o înfăţişare bună, dar nimeni nu va recunoaşte într-însul pe celebrul detectiv.

Cu o plecăciune adâncă el rămâne înfipt în faţa prinţului. La un semn al stăpânului său, Joe a părăsit încăperea.

— Şi acum ascultă ce ai de făcut, începe prinţul. Ştii, desigur, că eu sunt şeful Asociaţiei secrete în rândurile căreia ai intrat. Îţi dau numele de Francisco, pe care-l vei purta atâta vreme cât voi socoti eu de cuviinţă. Orice s-ar întâmpla în castelul acesta, eşti ţinut să păstrezi secretul faţă de toată lumea. Un singur cuvânt scăpat, şi eşti pierdut. O mişcare din mână doar să fac, şi o duzină de braţe te iau în primire şi te fac să dispari fără să ştii cum. Acum ieşi pe uşa aceea din faţa noastră şi vei intra într-o încăpere, unde vei găsi o tânără fată, care este camerista soţiei mele. Spune-i că eu, prinţul Bentivoglio, doresc să

vorbesc stăpânei sale. Adu-mi răspunsul prinţesei!

Ochi-de-Pisică se înclină din nou, deşi în pieptul său se zbate o furtună. El ştia prea bine cine este această „prinţesă”, nimeni alta decât Alice, nefericita sa copilă.

O clipă inima lui e umplută de bucurie şi trebuie să se stăpânească pentru a nu izbucni. Apoi, însă, îl cuprinde din nou teama şi îngrijorarea pentru Alice.

În drum spre odaia copilei sale, se hotărăşte să nu se trădeze deocamdată nici în faţa ei. Dânsa nu bănuieşte că tatăl ei îndeplineşte funcţia de servitor al Măştii-Roşii în castelul maur. De recunoscut nu-l va recunoaşte, nici măcar după glas, pe care noul Sherlock Holmes şi-l poate transforma după voinţă.

În micul vestibul găseşte într-adevăr o tânără fată, pe care o avusese în serviciul său şi Jean Marsiliezul. Ochi-de-Pisică se înţelege repede cu ea…

— Îmi voi întreba stăpâna dacă e dispusă să primească pe Alteţa sa, spune dânsa, privind curios pe noul servitor.

Ochi-de-Pisică rămâne nemişcat lângă uşa îndărătul căreia dispăruse camerista. Nu-l observă nimeni, aşa că se apleacă fără teamă spre gaura cheii. Pieptul îi tresaltă puternic şi mâna începe să-i tremure. Aude toate zgomotele de dincolo şi ochii săi strălucesc de un foc ciudat.

Da, e glasul Alicei, l-ar recunoaşte dintr-o mie de alte glasuri. E ispitit o clipă să deschidă brusc uşa, s-o cuprindă în braţe pe biata fată şi să fugă cu ea. Dar se răzgândeşte repede. Îşi spune că numai cu atenţie deosebită ar putea dobândi ceva în situaţia aceasta. Altfel riscă s-o piardă pe Alice şi să se nenorocească el însuşi.

Camerista deschide uşa şi-i face un semn cu mâna:

— Poţi intra la stăpână.

Făcându-şi curaj, el păşeşte pragul şi iată-l acum în faţa fiicei sale.

Jucându-şi rolul de minune, se opreşte lângă uşa, care e întredeschisă. Chinurile iadului îl cuprind pe nefericitul tată. Trecuse prin situaţii grozave în viaţă, dar niciodată nu se simţise mai doborât ca în clipa de faţă. Îşi muşcă buzele cu furie şi-şi ţine privirea aplecată în pământ ca să nu i se vadă lacrimile.

Încăperea în care se găseşte e elegant mobilată. În apropierea ferestrei înalte este un pat cum puţine se văd, şi pe care stă întinsă Alice. Piei scumpe acoperă podeaua şi Ochi-de-Pisică vede că biata copilă e ţinută într-adevăr ca o prinţesă. Dar vede în acelaşi timp şi figura palidă a fiicei sale, vede cearcănele vinete din jurul ochilor ei şi durerea zugrăvită pe figură. Alice nu e fericită, ea luptă cu sine şi cu inima sa, negăsind nicio ieşire din grădina cu poteci întortocheate a dragostei.

Dar iată că se ridică şi priveşte surprinsă la servitor.

— Nu te-am văzut încă niciodată în castelul acesta, bătrânule, spune ea cu glas obosit. De când eşti în serviciul prinţului Bentivoglio?

— Alteţa sa m-a angajat aseară, stimată prinţesă, răspunde Ochi-de-Pisică, aşteptând cu spaimă să vadă, dacă fiica sa îl recunoaşte sau nu după glas.

— Am impresia că am mai întâlnit cândva chipul dumitale, dar nu-mi pot aminti unde şi cum, spune ea.

— Sunteţi prea bună, Alteţă, dar nu cred să fi avut cinstea de a fi păşit cândva în faţa dumneavoastră, răspunde el liniştit.

Apoi îi comunică dorinţa prinţului şi Alice dă din cap.

În clipa următoare Ochi-de-Pisică trece înapoi pragul budoarului şi se duce să anunţe regelui criminalilor rezultatul. Apoi se înapoiază cu acesta şi rămâne să-l aştepte în micul vestibul. Trebuie să rămână lângă uşă şi n-are voie să se mişte din loc, deşi ştie bine că în odaia alăturată Masca-Roşie îmbrăţişează pe copila sa şi o ameţeşte din nou cu vorbele sale. În prada unei dureri nebune îşi înfige unghiile în carne şi-şi muşcă buzele până la sânge.

Dar iată că se face seara şi întunericul învăluie misteriosul castel maur. Cu multă atenţie Ochi-de-Pisică observă tot ce se petrece în jurul său. Hector Rammont nu avusese până acum nicio bănuială împotriva lui, căci îşi jucase rolul de minune.

Hartenberg e hotărât să fugă cu Alice chiar în noaptea aceasta. Nădăjduieşte că Masca-Roşie va părăsi castelul pentru câteva ceasuri şi în felul acesta îi va da prilej să-şi pregătească planul de fugă. După cât putuse el constata, nu există altă posibilitate de fugă decât peste zidurile castelului, spre ţărmul mării.

Prin turn, lucrul n-ar fi cu putinţă, căci atunci ar trebui să treacă prin peştera unde sunt adunaţi bandiţii, şi desigur că aceştia nu l-ar întâmpina cu voie bună.

În cursul zilei izbutise să găsească o scară de frânghie şi o funie trainică. Ascunde aceste obiecte într-un loc sigur, pentru ca să-i fie la îndemână mai târziu.

Când se înnoptează bine, falsul prinţ îl cheamă în dormitor şi-i zice:

— Vreau să mă îmbrac spre a merge la cazinou. Spune să tragă trăsura la scară!

— Foarte bine, Alteţă! răspunde Ochi-de-Pisică şi, ieşind, transmite porunca unui alt servitor.

Apoi se înapoiază în dormitor, ca să ajute lui Rammont la îmbrăcat. După ce „prinţul” îşi pune pe cap jobenul strălucitor ca oglinda şi-şi aruncă pe umeri mantia, părăseşte odaia. Se-ndreaptă spre budoarul Alicei şi Ochi-de-Pisică aude şoapte nedesluşite prin uşa lângă care aşteaptă. Un fulger îi luceşte în ochii cenuşii.

— Nădăjduiesc că e ultima dată că o strângi în braţele tale,

ticălosule! murmură el.

Uşa se deschide şi Rammont păşeşte afară, liniştit.

— Ce te-ai aşezat aici, de parc-ai vrea să spionezi? se răsteşte el la servitor.

Ochi-de-Pisică bâiguie cuvinte de scuză. Prinţul nu-i răspunde şi porneşte pe scări în jos, unde îl întâmpină Joe, în holul luminat.

Cei doi bandiţi rămân câtva timp împreună vorbind în şoaptă, dar Hartenberg nu poate pricepe nimic; la sfârşit, falsul intendent spune tare:

— Aşa se va-ntâmpla, şefule! Poţi pleca liniştit!

Peste câteva clipe trăsura iese pe poarta, care se închide în urma ei.

Detectivul rămâne într-o firidă din apropierea scării şi se înapoiază sus de-abia după ce se încredinţează că Masca-Roşie a părăsit într-adevăr castelul.

Nu există niciun indiciu c-ar putea fi trădat, sau numai suspectat. Cu toate acestea, noul Sherlock Holmes îşi ia toată măsurile de prevedere, dictate de împrejurări.

Ajuns sus, îşi caută de lucru prin odăile prinţului.

Se scurge un timp, fără ca Hartenberg să întreprindă ceva. Deschide doar fereastra şi priveşte cu atenţie la zidurile castelului. Jos, în adâncime, marea se izbeşte de stânci. Coborârea cu ajutorul unei scări de frânghie este primejdioasă, dar braţele sale vor fi destul de puternice ca s-o ţină pe scumpa sa Alice.

*

Trecuse un ceas de când Masca-Roşie părăsise castelul. Ochi-de-Pisică păşeşte fără zgomot prin coridorul slab luminat, pentru a-şi da seama dacă nu e nimic suspect pe acolo. La un colţ se-ntâlneşte cu cel de-al doilea servitor, care îmbrăţişează cu patimă pe camerista Alicei. Bieţii de ei rămân înspăimântaţi, dar bătrânul nu le spune nimic, ci păşeşte înainte, făcându-le un semn îngăduitor cu mâna.

— De ăştia doi sunt sigur, îşi spune detectivul, mulţumit.

Se-ndreaptă, pe un drum ocolit, spre apartamentul Alicei şi iată-l ajuns în faţa uşii. Din nou îl cuprind chinurile îndoielii. Îşi reaminteşte de o altă împrejurare, când voia s-o scoată cu forţa pe nenorocita-i copilă din mâinile Măştii-Roşii, dar se văzu nevoit să abandoneze planul, căci fata se opuse, nevoind să-şi părăsească iubitul.

Dacă se va-ntâmpla şi acum la fel? Gândul acesta îl umple de groază.

Îşi lipeşte urechea de uşă şi ascultă cu încordare. Apoi se apropie de intrarea vestibulului şi trage zăvorul. Acum e cel puţin ferit de orice surpriză. Pune mâna pe clanţă şi deschide uşa fără zgomot.

Budoarul Alicei e scăldat într-o lumină roză. Fata stă într-un fotoliu şi priveşte visătoare în noapte. O fereastră e deschisă şi Ochi-de-Pisică

vede luna pe cerul albastru al nopţii. Marea străluceşte ca argintul în depărtare.

Ţinându-şi răsuflarea, detectivul păşeşte pragul şi rămâne locului. Podeaua e acoperită cu covoare moi şi înăbuşă paşii.

Alice nu bănuieşte prezenţa tatălui ei.

„La cine s-o fi gândind nenorocita?" se-ntreabă Ochi-de-Pisică.

Poate că o cuprinsese nostalgia după căsuţa părintească din Berlin, unde gustase o fericire atât de nevinovată.

Bietul tată îşi dă seama că orice clipă e preţioasă. Un strigăt înăbuşit îi scapă de pe buze.

— Alice… Alice!

Fata tresare înspăimântată şi se-ntoarce repede. Pe chipul ei palid e zugrăvită groaza. Cine e bătrânul acesta care o priveşte cu ochi holbaţi? Nu-i spusese oare în cursul zilei că fusese angajat de prinţ şi că n-o văzuse niciodată? Şi acum stă în faţa ei gâfâind cu putere şi apăsându-şi pieptul cu mâinile. Dar ceea ce o înspăimântase mai mult era strigătul acela, rostirea numelui ei, şi încă pe un ton care i se părea atât de familial! Genunchii îi tremură, tot încercând să se sprijine de fotoliu.

— Cine eşti dumneata? exclamă dânsa. Cum ai ajuns aici? Te-a trimis prinţul… sau ce alta vrei de la mine?

Ochi-de-Pisică se năpusteşte asupra ei şi-i cuprinde mâinile.

— Nu mă mai recunoşti, nefericita mea copilă? Eu sunt, eu, tatăl tău.

Ca lovită de trăsnet, Alice se clatină pe picioare.

S-ar fi prăbuşit desigur dacă detectivul n-ar fi reţinut-o.

Cu duioşie adevărat părintească, el o duce la pat şi se lasă în genunchi lângă dânsa. În cuvinte mişcătoare îi zugrăveşte chinurile sale şi disperarea de care era cuprins de câte ori se gândea la dânsa. Şi ţinându-i mâna într-a sa, îi şopteşte privindu-i chipul palid:

— Nu-ţi mai fac nicio imputare, sărmana şi nefericita mea copilă. În genunchi în faţa ta îmi retrag blestemul pe care l-am rostit împotrivă-ţi în noaptea aceea… Făgăduieşte însă un singur lucru mult încercatului tău tată: făgăduieşte-i că te vei despărţi de acest demon, de acest rege al criminalilor, pe care-l blestemă o lume întreagă, şi întoarce-te cu mine acasă. Strălucirea şi bogăţia cu care te înconjoară Masca-Roşie sunt false şi înşelătoare, ele sunt pătate de sânge şi ascund într-însele blestemele a zeci de oameni nevinovaţi. Ştiu, suntem înconjuraţi de spioni. Hector Rammont se pricepe cum să-şi recruteze oamenii săi. E un demon, căruia i-a căzut jertfă până şi inima ta. Acasă, în căsuţa din spatele grădiniţei idilice, te vei însănătoşi iarăşi şi toate prin câte ai trecut vor rămâne ca un vis urât. Masca-Roşie a părăsit castelul de vreun ceas şi se va înapoia probabil spre ziuă. Până atunci trebuie să fim plecaţi de aici. Dacă cunoşti vreo

ieşire secretă de care ne putem folosi, spune-mi-o! Dacă nu, voi găsi eu însumi drumul salvării.

În timp ce bătrânul vorbea, Alice stătea întinsă pe pat şi tremura din tot corpul. Sângele îi colcăie la tâmple şi i se pare că-şi pierde minţile. Aude tot ce spune şi durerea îi strânge inima. Tatăl ei are dreptate, ea îndură chinuri de iad în convieţuirea cu Rammont, pentru care nu putuse deveni îngerul bun, după cum nădăjduise. Şi cu toate acestea nu se poate rupe de lângă el, căci simte că va muri fără dânsul.

— Alice! strigă bătrânul cu glas tulburător. Nu m-auzi, Alice? De ce nu răspunzi bietului tău tată? Citesc pe chipul tău că eşti nespus de nenorocită. Spune-mi dacă vrei să mă urmezi sau dacă trebuie să mă dau în lături şi de data asta din faţa Demonului roşu.

Sărmana fată îşi acoperă obrazul cu mâna şi izbucneşte în lacrimi.

— Tată! exclamă ea, ştiu că sunt o mizerabilă şi o fată pierdută, că nu mai am dreptul să-mi înalţ ochii spre tine, care ai suferit atât de mult de dragul meu. Dar nu te pot urma… Te implor, fii îndurător faţă de mine şi lasă-mă în voia soartei! Nu va trece mult şi flăcăruia vieţii se va stinge în pieptul meu şi atunci vei putea vărsa o lacrimă pentru copila ta nefericită. Dă-mi voie să-ţi sărut mâna, tată, pentru cuvintele frumoase pe care le-ai rostit. Nici nu-ţi poţi închipui cât m-a apăsat blestemul tău! Dar pune-te însuţi la adăpost până nu se înapoiază Rammont, căci nici eu nu te voi putea apăra de furia lui care nu cunoaşte margini.

Ochi-de-Pisică se ridică din genunchi şi priveşte aiurit pe tânăra fată.

— Ai de ales între mine şi demon, Alice! strigă el. Eşti într-adevăr atât de rătăcită încât nu poţi vedea limpede? Poate că-ţi este frică de poliţia din patrie? Dar nu te-ngriji de asta, căci eu voi şti să te apăr. Gândeşte-te bine şi întinde-mi mâna, ca să ne putem salva!

Nenorocita clatină capul din nou şi atunci detectivul strigă aproape furios:

— În cazul acesta, te voi duce cu forţa de aici, silindu-te să accepţi fericirea şi pacea pe care ţi le ofer. Mă duc doar să arunc livreaua aceasta în care am acceptat să mă îmbrac numai de dragul tău şi apoi mă înapoiez aici. Nu vei scoate niciun strigăt, copila mea, căci bandiţii Măştii-Roşii vor da năvală şi mă vor ucide sub ochii tăi. Şi asta n-o vei face, căci ar fi împotriva legilor omeneşti.

Ea întinse rugătoare mâinile spre dânsul, dar detectivul a şi părăsit încăperea. Peste zece minute se înapoiază, transformat cu totul.

În timpul acesta fata fusese cuprinsă de o adevărată disperare. Ea ştie că tovarăşii demonului vor răsări ca din pământ în clipa când va scoate un strigăt de ajutor. O cuprinde ameţeala şi nu ştie ce să facă. De o parte stă tatăl ei, ai cărui ochi rugători nu-i poate uita, – de cealaltă parte o urmăreşte privirea demonică şi ispititoare a Măştii-

Roşii… şi ea simte din nou că e la discreţia acestui om, pe veci. Numai moartea ar putea-o elibera din acest impas chinuitor.

N-ar fi mai bine să se arunce de pe fereastră, zdrobindu-se de stâncile mării? Da, acesta ar fi singurul drum pe care s-ar putea salva.

Se apropie de fereastră şi se apleacă peste ea, dar în aceeaşi clipă Ochi-de-Pisică o apucă de braţ O singură privire pe chipul ei, îi trădează gândurile în prada cărora se zbate.

— Lasă-mă, tată, lasă-mă! imploră ea, luptând din răsputeri să se desfacă din strânsoarea bătrânului.

Dar el o târăşte cu blândeţe în mijlocul încăperii. Afară, pe coridor, deschisese de acum o fereastră şi fixase scara de mătase; peste câteva clipe vor plutea coborî pe ea.

— Ai milă, tată, fii îndurător! Nu pot… Nu pot merge cu tine.

Dar detectivul nu-i răspunde. Ea simte cum mâinile sale o strâng tot mai puternic, simte că orice împotrivire ar fi de prisos, simte că tatăl ei o va smulge în noaptea asta din mâinile lui Hector Rammont.

Şi atunci i se aşază o pânză în faţa ochilor şi o cuprinde un leşin adânc. Ochi-de-Pisică îşi dă seama de asta şi o duce repede afară, pe braţe. O aşază câteva clipe jos lângă dânsul şi dă drumul scării în adâncime.

— Şi acum, Dumnezeu să ne aibă în paza sa! murmură detectivul, aplecându-se peste făptura care zace la pământ.

Dar în clipa când braţele lui o ridică, două mâini grele i se aşază pe umăr…

Un ţipăt de furie şi disperare i se opreşte în gâtlej. Vrea să se năpustească asupra agresorului, dar se simte smucit într-o parte şi peste o clipă, zace la pământ, cu mâinile şi picioarele legate fedeleş.

Şase indivizi îl iau în primire şi Joe stă în mijlocul lor, cu un zâmbet triumfător pe buzele sale cărnoase.

— Bănuiala şefului a fost aşadar îndreptăţită, spune el. Luaţi-l şi duceţi-l în închisoarea din turn, unde va rămâne până la întoarcerea stăpânului nostru. Ce mai sărbătoare pentru Masca-Roşie! Ochi-de-Pisică, cel mai înverşunat duşman al nostru, a căzut înc-o dată în cursă! De data asta vom găsi mijloacele să-i facem cu neputinţă fuga.

Îşi încheie cuvintele cu un râs sarcastic şi detectivul ştie acum c-a fost trădat şi toată truda lui a fost zadarnică.

Nu rosteşte niciun cuvânt, dar în ochii săi vioi, aţintiţi asupra bandiţilor, luceşte o flacără ciudată.

— Sărmană, nefericită copilă! murmură el apoi, pentru sine. Acum nu mai e nicio scăpare pentru tine. Şi eu, tatăl tău, cad sub pumnalul acestui demon.

Capitolul 96 – Dispreţ şi ură

În camera ce dă pe balcon a vilei „La Patrie” se petrecea o scenă emoţionantă în toiul nopţii.

„Vipera” ţine îmbrăţişată pe Margot, care stă într-un fotoliu şi respiră din greu. Contele Eberhard de Hohenegge se află în faţa celor două femei, cu chipul palid şi în prada unei tulburări nespus de grozave.

— Spuneţi-mi, doamnă, izbuteşte el să rostească în cele din urmă, ce să înţeleg din toate acestea? V-aţi recomandat cu un nume străin, mi-aţi spus că fiica dumneavoastră e văduva unui anume bancher Grosser şi când colo… o găsesc pe Margot! Să vă destăinui oare că nici până azi n-am uitat-o încă pe Margot, că întindeam braţele după dânsa în nopţi pline de dor, rechemând-o la mine, după ce o soartă potrivnică ne-a despărţit? O! cât am luptat cu mine însumi! Femeia cealaltă, duşmana ei de moarte, căuta necontenit să mi-o alunge din inimă şi… Margot confirma tot ce spunea Leonie despre dânsa. De ce au distrus ele cu mâinile lor proprii, imaginea sfântă pe care mi-am făurit-o despre Margot?

Deodată îşi schimbă tonul glasului şi se aruncă din nou în genunchi în faţa tinerei femei.

— Ai uitat oare într-adevăr ceasurile acelea pline de farmec pe care le-am trăit împreună, toate jurămintele de dragoste pe care ni le-am jurat unul altuia? Până şi baronul de Bergen, idiotul acela care m-a provocat la duel, ştie că tu eşti mama copilului meu, şi cu toate acestea tu însuţi mă alungi de lângă tine şi pretinzi chiar să mă căsătoresc cu Leonie de Brissac. Ce-i drept, s-a făcut, ea e acum soţia mea; dar din clipa aceea eu sunt de mii de ori mai nenorocit. Spune-mi un singur cuvânt cald, mărturiseşte-mi ce s-a întâmplat, de te găsesc aici ca văduvă a bancherului Grosser?

Margot simte că hotărârea ei de a rămâne mută ca o statuie, se topeşte ca zăpada în bătaia soarelui. Cuvintele contelui pătrund până în adâncul inimii ei, o tulbură şi stârnesc o adevărată furtună într-însa.

„Vipera”, emoţionată şi ea, se retrage într-un colţ; zadarnic caută o ieşire din această situaţie, care devine chinuitoare.

Şi atunci Margot se hotărăşte să vorbească.

— Am căutat să fug de tine, Eberhard, murmură ea, cu voce duioasă, ca în vremurile de demult, când se afla singură cu bărbatul iubit. Am aflat, într-o zi, că ai deveni nenorocit, dacă n-aş pleca de lângă tine. Leonie de Brissac avea soarta ta în mâinile ei. Am implorat-o să nu te părăsească, dar ea mi-a făgăduit, numai pentru că şi eu i-am promis că nu-ţi voi mai încrucişa niciodată drumul. Şi astfel am fost dată în faţa ta drept o femeie păcătoasă şi am îndurat toate acuzaţiile ce mi s-au adus. Nu-ţi pot spune cât m-a durut blestemul tău, am îndurat de-atunci nenorociri nespuse, dar nu mă întreba cum am devenit doamna Grosser. În femeia de colo am regăsit-o pe mama

demult pierdută… Un lucru îţi jur, însă: bărbatul acela nobil, care m-a luat la el când eram pe marginea prăpastiei, care ştia că port la sân copilul tău, bărbatul acela, zic, nu m-a atins, căci de-abia pe patul morţii am devenit soţia lui. Margot, pe care ai cunoscut-o odinioară, este moartă astăzi, ea nu trebuie să mai trăiască, deoarece altfel ar reîncepe lupta. Şi noi nu trebuie să ne mai vedem şi să ne mai vorbim. Tu eşti soţul Leoniei de Brissac, şi cred că dânsa e mulţumită acum.

Zâmbind cu tristeţe, Margot îşi lasă capul în jos, pentru ca să-şi ascundă lacrimile.

Eberhard, însă, strigă:

— Te-nşeli, Margot, dacă-ţi închipui că sunt fericit cu Leonie. Din ce în ce mai mult simt scârbă faţă de pasiunea sălbatică a acestei femei; eu nu-i pot da ceea ce dânsa pretinde de la mine, şi deoarece simte asta, începe să mă urască. Am presimţirea că în curând se va produce o catastrofă între noi. Fii îndurătoare, Margot, şi nu mă părăsi acum, în clipa când te-am regăsit. Nu cer decât să rămân în apropierea ta şi să te văd din când în când, chiar dac-ar fi numai printre ramurile tufişului. Mă voi simţi fericit şi ţi-aş mulţumi din suflet dacă vei rămâne aici, şi voi face totul ca s-o abat pe Leonie de pe urmele tale. Ea te urăşte încă, dar nu-i voi îngădui niciodată să-ţi adreseze un singur cuvânt de ocară. În clipa când va cuteza totuşi, o voi sili să se înapoieze la Hohenegge. Şi dacă nu va fi cu putinţă altfel, nu mă tem nici de scandal şi voi divorţa de dânsa.

Margot schimbă o privire rapidă cu mama ei.

— Eberhard, spune ea apoi, cu glas implorator, făgăduieşte-mi sus şi tare că nu te vei despărţi niciodată de Leonie şi că nu vei face nimic pentru a provoca divorţul. Îţi cer aceasta ca o ultimă dovadă de dragoste, căci nu vreau ca să fii distrus de ura acelei femei.

Contele priveşte ţintă la Margot.

— Din nou cuvintele acestea ciudate, Margot! răspunde el. Eu nu le pricep, nu ştiu ce armă are Leonie în mâinile ei pentru ca să mă poată distruge. Spune-mi şi mie ca să văd limpede odată.

— Nu pot asta, Eberhard. Să nu-mi mai ceri asta. Caută de te împacă cu Leonie şi evită s-o întărâţi. Noi doi nu ne putem aparţine niciodată în viaţă, dar îţi făgăduiesc că iubirea mea n-o voi dărui niciunui alt bărbat din lume, după cum inima mea n-a aparţinut nici înainte altcuiva. Şi acum părăseşte-mă, Eberhard, căci simt că mă lasă puterile.

Contele îşi apasă buzele pe mâna ei albă, apoi o priveşte cu ochi rugători.

— Mă alungi, Margot! murmură el. Trebuie să mă supun, căci sunt soţul Leoniei de Brissac şi nu mai am niciun drept să rămân lângă tine. Totuşi, nu voi pleca de aici, până nu-mi vei făgădui că ne vom revedea.

— Nu se poate, Eberhard, răspunde Margot.

— Să nu-ţi fie frică de mine, insistă contele. Îngăduie-mi să te văd doar o clipă, oriunde ar fi, în grădină sau pe mare, căci altfel aş înnebuni.

Margot îşi îndreaptă din nou faţa spre el. Privirile lor se întâlnesc. Aud din nou foşnind frunzişul din parcul din Hohenegge şi privighetorile cântând în nopţile călduroase.

— Eberhard! şopteşte Margot.

Contele uită ca e căsătorit cu alta; nu vede nici pe mama iubitei sale, care se apropie repede.

Cuprinde pătimaş pe fiinţa iubită şi-i lipeşte capul de pieptul său.

— Domnule conte! strigă „Vipera", ridicând mâinile, implorator.

El nu aude nimic însă, ci acoperă cu sărutări fierbinţi obrajii lui Margot, care se lasă pradă beţiei tulburătoare.

Deodată, se aude o împuşcătură afară pe terasă, geamul de la uşă se face ţăndări şi Eberhard aude şuieratul unui glonte deasupra capului său.

Scoţând un ţipăt, sare-n sus şi-şi îndreaptă privirea spre uşă. Afară, pe terasă, trebuie să fi stat cineva care-i observase. Glontele nu nimerise însă, lovind doar un tablou în perete, care cade la pământ.

— Leonie! exclamă contele, cu glas răguşit.

În clipa următoare se află lângă uşă şi o deschide brusc. Lumina lunii cade pe terasa pustie. De jos se aud paşi care se-ndepărtează în fugă.

Eberhard e hotărât să urmărească pe misteriosul ucigaş, dar în clipa când se pregăteşte să coboare treptele, „Vipera" îl apucă de braţ.

— Oricine ar fi fost, domnule conte, renunţă la urmărire! îi spune fosta detectivă, cu glas aproape poruncitor. Eşti soţul Leoniei de Brissac şi nu trebuie să uiţi lucrul acesta. Întoarce-te în vila dumitale, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Din purtarea soţiei dumitale vei constata lesne dacă bănuiala pe care ai exprimat-o este sau nu întemeiată. Dar chiar în cazul afirmativ, nu va trebui să întreprinzi nimic împotriva Leoniei – te avertizez pentru ultima oară! Margot e pierdută pentru dumneata, orice ar aduce viitorul cu sine. Acum du-te! Voi rămâne singură cu copila mea.

Eberhard simte ca o ameţeală şi trebuie să se sprijine de uşă.

Dacă Leonie a cutezat într-adevăr… dacă nu şi-a dat în lături nici de la o crimă… atunci va trebui să-şi ispăşească fapta.

— Rămâi cu bine, Margot! strigă el în cameră. Ne vom revedea… şi nădejdea această nu mă va părăsi până-n ultima clipă a vieţii.

Margot dă cu tristeţe din cap. „Vipera", însă, închide repede uşa.

Clătinându-se pe picioare, contele Eberhard păşeşte prin grădina luminată de lună, îndreptându-se spre ţărm, unde se află barca cu motor. Nu-ntâlneşte pe nimeni în drumul său. Poate c-a fost numai un

glonte rătăcit?

Ajungând pe ţărm, îşi roteşte privirea în toate părţile, dar nici aici nu se aude vreun zgomot suspect. Desface liniştit funia care priponeşte micul vas, sare pe punte şi pune motorul în funcţiune. După câteva minute, acostează în faţa vilei sale.

Cu mintea plină de gânduri, urcă treptele spre grădină. Nădăjduieşte, să n-o întâlnească pe Leonie în noaptea aceasta. Simte că nu s-ar putea stăpâni, dacă i-ar ieşi înainte.

Iată-l ajuns la vilă; înconjoară intrarea principală şi deschide o uşă dosnică. Cel mai nimerit lucru ar fi să intre pe ascuns în apartamentul său. Acolo se va trânti într-un fotoliu şi va căuta să-şi rânduiască gândurile; îşi dă prea bine seama că trebuie să se producă deznodământul, căci căsătoria cu Leonie l-a făcut nenorocit.

Păşind fără zgomot pe scara acoperită cu covoare, îşi aminteşte de scena pe care i-o făcuse Leonie în seara trecută.

Bănuise ea ceva despre prezenţa lui Margot?

Ajuns în coridorul de sus, se îndreaptă spre odăile sale. Totul e liniştit în jurul său. Ca de obicei, o lămpiţă arde în perete, luminând sărăcăcios. Deschide o uşă, străbate vestibulul luminat, apoi intră într-o încăpere elegantă.

În clipa când trece pragul, îi scapă de pe buze o exclamaţie de surpriză… În faţa lui se află Leonie, soţia sa. Camera e luminată şi el poate observa trăsăturile femeii.

Contesa e îmbrăcată cu o rochie de culoare închisă. Părul îi este puţin deranjat şi chipul acoperit de o paloare cadaverică.

— Tu aici, Leonie? exclamă contele, fără voie.

— Da, răspunse pătimaşa femeie, cu glas aspru şi în ochii ei pâlpâie o flacără. Probabil că nu te ai aşteptat să mă vezi. De unde vii?

Eberhard dă din umeri şi se îndreaptă spre un fotoliu, în care se aşează.

— Te rog, Leonie, lasă-mă să dorm noaptea asta, spune el, silindu-se să-şi păstreze liniştea. Dacă ai să-mi spui ceva, e timp mâine. Eu însumi voiam să stau de vorbă cu tine, dar nu e momentul potrivit acum.

Leonie se ridicase în picioare. Stă în faţa mesei şi se sprijină cu mâna de ea. Pieptul îi tresaltă puternic, iar privirile-i vor parcă să-l înghită pe conte.

— Eu însă nu vreau să mă las trimisă la plimbare, ca un copil mic, strigă ea. A trecut vremea aceea! Clocotesc de furie şi mi-e teamă să nu-mi pierd minţile. Nu vezi asta, Eberhard?

Contele clătină capul.

— Eşti foarte enervată, Leonie. Cu atât mai mult te rog să mă laşi singur. Poate că nici eu nu-s în situaţia să stau de vorbă liniştit cu tine. Noapte bună!

— Nu! răcneşte Leonie. Spune-mi unde ai fost!

— Şi dacă nu vreau? întreabă contele. Poate c-am făcut o plimbare în largul mării, lăsându-mă în voia visurilor… Trebuie oare să-ţi dau socoteală despre toate?

— Ai spus o minciună. Nu numai faţa te trădează, ci şi hainele. Eşti ud leoarcă şi ghetele îţi sunt acoperite cu nisip. Îţi voi spune eu unde ai fost.

Se aplecă spre el şi rosteşte cu glas răguşit:

— Ai fost la Margot, la cocota aceea, pe care ai adus-o aici fără ştirea mea, pentru ca s-o ai aproape de tine.

Eberhard sare-n sus de pe scaun. Tot sângele-i dispăruse din obraz, şi-şi încleştează pumnii.

— Te-ai luat după mine, spioano!

— Spioană, eu? răcneşte Leonie, cu faţa schimonosită de furie. Oare n-am dreptul, ca soţie a ta, să blestem o cocotă care ni se pune-n cale? De ce te-ai căsătorit cu mine, dacă te purtai cu gândul de la început să mă înşeli cu Margot aceea?

Dintr-o săritură, Eberhard fu lângă ea şi o scutură de braţ:

— Te-ai luat după mine în noaptea asta, mărturiseşte!

— N-ai niciun drept să-mi pui o astfel de întrebare! strigă Leonie, încercând să se libereze din strânsoare. De ce nu mi-ai spus din primul moment că te-ai căsătorit cu mine numai de milă, că o iubeai şi o iubeşti încă pe cocota aceea, pe criminala care ţi-a ucis tatăl?

Cuprins de scârbă, contele o împinge încolo şi perfida femeie se prăbuşeşte într-un scaun lângă masă.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Leonie! strigă el cu glas tunător. Deoarece mă provoci, ascultă: Da, te-am luat de soţie numai de milă, căci am fost prea nobil pentru a-mi călca cuvântul, pe care mi l-ai stors într-un moment de slăbiciune. Mi-a părut rău de pasul acesta din primul moment, deoarece am simţii că eşti o femeie fără inimă, o femeie pătimaşă; şi ai căutat numai să devii contesă şi stăpână în castelul Hohenegge. Şi acum, poţi afla şi restul: am iubit-o pe Margot, fata aceea simplă, şi o iubesc încă şi astăzi, deşi nenorocita e pierdută pentru mine. Nu ea este criminală, asta o ştiu bine, Leonie! Dar nu vreau deocamdată să dau de rostul tainei, care te leagă de Hector Rammont…

Contesa îşi înfige unghiile în stofa fotoliului şi sare-n sus.

— Ce vrei să spui cu asta? gâfâie dânsa. Doar n-oi fi crezând că eu şi omul acela…

— Să mai aşteptăm puţin! o întrerupse, contele, rece. Poate că bietul meu tată a vrut să se împace în noaptea crimei, cu mine şi cu Margot, dar nu i-a fost dat. Masca-Roşie a fost în dormitorul contelui Bertram, asta e sigur, dar cine i-a dat drumul în castel, rămâne să stabilesc.

— Mizerabile! îi aruncă în faţă Leonie.

Nu se aşteptase ca lucrurile să ajungă atât de departe între ei. Acum ştie însă că ruptura s-a produs. Între ea şi acest bărbat, care o luase de soţie numai de milă, nu mai poate exista decât ură înverşunată. El va trebui să se ferească, da, căci răzbunarea unei femei e de o mie de ori mai primejdioasă decât a unui bărbat.

— Dar n-am sfârşit încă, urmează contele. Tu singură ai căutat explicaţia aceasta. N-am ştiut nimic de prezenţa lui Margot la Nisa. Şi numai o întâmplare a făcut s-o aflu. Dumnezeu mi-e martor că spun adevărul. Tu, însă, Leonie, te-ai luat după mine, ai intrat în parcul vilei „La Patrie” şi mâna ta a fost aceea care a tras glontele, ce trebuia s-o lovească, pe Margot. Dacă vei cuteza s-o insulţi cu un singur cuvânt pe biata fată, sau să-i pui vreo piedică în cale, îţi jur pe tot ce am mai sfânt, că eu însumi te voi preda pe mâna poliţiei, ca ucigaşă.

Ochii Leoniei se holbează de spaimă. Rămâne nemişcată în faţa contelui, dar în cele din urmă un hohot satanic îi izbucneşte din piept:

— N-ar fi mai bine să m-alungi din casa ta, domnule conte Eberhard de Hohenegge? Deschide uşa şi aruncă-mă afară! Ce mai aştepţi? În clipa aceasta tu însuţi ai rupt legătura care ne-a unit. Citesc în ochii tăi că în loc de iubire îmi porţi ură. Ei bine, îţi voi plăti cu aceeaşi monedă. Nu vreau să mai aud nimic despre dragoste şi pasiune, te răsplătesc cu aceeaşi ură, pe care o simţi tu pentru mine. Şi vom vedea curând de partea cui va fi izbânda.

Contele e stăpânit de o mânie fără margini.

— Se pare că ai uitat, Leonie, că v-am acordat, ţie şi mamei tale, un adăpost în castelul din Hohenegge; cine altul v-ar fi primit, câtă vreme ţi-ai pierdut toată averea în Franţa? Ca o cerşetoare, dar mândră şi îndrăzneaţă, ai păşit în castelul meu, ca o cerşetoare te-am luat de soţie, şi drept răsplată îmi faci din viaţă un infern. Dar acum vom pleca de aici. Acasă, în Germania, vom desface căsătoria noastră, căci nu mai putem trăi împreună.

Se pregăteşte să părăsească încăperea, dar Leonie se apropie în spatele lui şi-i pune mâna pe braţ.

— Îndrăzneşte numai, domnule conte de Hohenegge! îi şuieră ea în urechi. Dar ia aminte că atunci eşti pierdut şi tu. Te voi azvârli în prăpastia dezastrului şi vei ajunge mai rău ca cel din urmă cerşetor. Nu eu voi părăsi castelul Hohenegge ca o izgonită, ci contele Eberhard va porni cu o legăturică în spinare, dispreţuit şi luat în batjocură de toată lumea, şi în primul rând de propriii săi servitori. Vor da drumul câinilor după dânsul, şi aceştia îl vor sfâşia în bucăţi dacă nu se va grăbi să părăsească în grabă parcul, iar capul şi-l va odihni pe caldarâmul străzii. Nu uita asta, scumpul meu soţ, şi acum n-ai decât să faci ceea ce crezi că este bine.

Ca lovit de trăsnet, contele Eberhard se dă îndărăt. Rămâne ca o

statuie în faţa uşii, privind ţintă pe femeia care i-a zvârlit în faţă cuvintele acestea grozave.

— Ce înseamnă asta? murmură el.

Vrea să se năpustească asupra Leoniei, s-o silească la o explicaţie, dar perfida femeie şi părăsise odaia.

Eberhard rămâne singur. Stă ţintuit locului câteva clipe şi în urechi îi răsună ca un ecou cuvintele grozave: „Luat în batjocură de toată lumea şi în primul rând de propriii săi servitori… Capul i se va odihni pa caldarâmul străzii”.

Ce să însemne toate astea? Îşi apăsă mâinile pe fruntea înfierbântată şi clătinându-se se îndreptă spre un scaun.

Simte instinctiv că Leonie va păstra arma aceasta, până în clipa hotărâtoare când îl va putea doborî; astăzi fusese numai o ameninţare. Căci fără îndoială că perfida femeie posedă o armă împotriva sa. Dar ce fel de armă? Asta n-o ştie.

Aşa cum se prezintă lucrurile acum, va urma o luptă până la distrugere reciprocă.

Nu trebuie să cuteze s-o alunge din casă şi nici măcar să intenteze divorţ, căci în cazul acesta s-ar putea ca dânsa să dea în vileag cine ştie ce taină din trecutul său. Dar nici împreună nu mai pot trăi, asta e cert.

Capul îi vâjâie şi nu e în stare să ia o hotărâre, dar simte că trebuie să plece pentru câteva zile, căci în casa aceasta îl va cuprinde nebunia.

Ridicându-se, se îndreaptă spre birou, şi aşterne câteva rânduri pe o hârtie. Scrisoarea e adresată mamei lui Margot şi are cuprinsul următor:

„Stimată doamnă!

O afacere urgentă mă sileşte să plec la Marsilia chiar în noaptea aceasta. Mă reîntorc de abia peste câteva zile. Contesa Leonie ştie de prezenţa la Nisa a lui Margot, lucru ce l-am aflat chiar de la dânsa. O urăşte pe biata dumneavoastră fiică şi trebuie să vă mărturisesc c-ar fi capabilă de orice faptă, pe faţă sau pe ascuns. Vă implor să fiţi cu toată băgarea de seamă, până la întoarcerea mea. Dacă vă este posibil, părăsiţi vila „La Patrie”, unde nu mai sunteţi în siguranţă.

Contele Eberhard de Hohenegge”.

Contele priveşte la ceas. E târziu, dar el îşi menţine hotărârea luată. Nu mai vrea să rămână nicio clipă sub acelaşi acoperământ cu Leonie.

Printr-o altă scrisoare o pune în cunoştinţa pe soţia sa că trebuie să plece pentru câteva zile şi-i cere să se reţină de la orice pas necugetat. Nu-i dă nicio lămurire cu privire la ţinta călătoriei şi nici asupra motivului acesteia. Pune scrisoarea pe masă şi apasă pe un buton.

După câteva minute apare Anton, servitorul care-l spionase când plecase pe mare.

— Doresc să-mi schimb îmbrăcămintea, Anton, i se adresează contele. De asemeni, doresc să-mi pregăteşti geamantanul cel mare, în care vei pune câteva costume, pentru două, trei zile. Fă repede!

— Foarte bine, domnule conte, răspunde servitorul, fără a trăda nicio surprindere.

Se înclină uşor şi în ochii săi luceşte o scânteie de viclenie.

Nu trece mult şi se înapoiază cu geamantanul, apoi ajută contelui să-şi schimbe hainele.

— Vei părăsi vila odată cu mine, luând şi geamantanul acesta, îi porunceşte Eberhard. Scrisoarea o vei preda mâine dimineaţă doamnei contese.

Stilatul servitor nu trădează nici acum cea mai mică uimire. Părăseşte vila împreună cu contele şi acesta deschide însuşi poarta. După ce fac câţiva paşi întâlnesc o trăsură, pe care Eberhard o opreşte.

— Aşază geamantanul pe capră şi întoarce-te la vilă! porunceşte el lui Anton.

De-abia după ce acesta se depărtează, contele dă birjarului adresa unui hotel, unde vrea să se odihnească până la ziuă. Apoi se gândeşte într-adevăr să plece la Marsilia, unde are de aranjat nişte afaceri cu un bancher local.

Anton se despărţise de stăpânul său cu o închinăciune respectuoasă, dar după câţiva paşi se furişă în gangul unei case şi de acolo putu s-audă adresa pe care-o dăduse contele Eberhard birjarului.

Frecându-şi mâinile, Anton se îndepărtă apoi şi după câteva minute ajunse înapoi la vilă. Când dă să intre, se întoarse repede, căci i se păruse că aude zgomot de paşi îndărătul copacilor. Se furişează în spatele unei coloane, aşteptând să vadă ce se va petrece.

Se scurge câtva timp, apoi o făptură apare deodată din întuneric. E un bărbat şi în lumina lunii i se poate vedea îmbrăcămintea zdrenţăroasă. O pălărie veche îi stă înfundată în ceafă şi părul negru îi atârnă pe frunte. Ciudatul individ se apropie pe furiş de vilă şi ochii săi alunecă de-a lungul şirului de ferestre.

Iată-l ajuns dedesubtul unui balcon şi privind în sus. În odaia de acolo e încă lumină, sub perdelele lăsate. E dormitorul contesei. Se orientase oare dinainte individul acesta suspect? Aşa se pare, căci ridică deodată braţul în semn de ameninţare.

Anton îl aude murmurând ceva, dar nu izbuteşte să priceapă nimic. Sus în casă se aude zgomotul unei uşi trântite. Vagabondul tresare, se apleacă şi, peste câteva clipe, dispare în tufiş.

Anton deschide uşa şi intră în casă.

— Vom vedea îndată ce-i cu individul acesta, murmură el. Poate c-o fi vreun cunoscut vechi al frumoasei mele stăpâne. Te pomeneşti. Eu

cred că slujba pe care o am aici îmi pregăteşte o carieră strălucită.

Coboară apoi din nou în parc, înarmat cu un revolver, dar zadarnic iscodeşte în toată părţile. Nici urmă de misteriosul vizitator.

Acesta nu era nimeni altul, decât Max Şerparul.

Capitolul 97 – Spovedania unei mame

În noaptea aceasta nu închide ochii nici Margot, nici mama ei, în vila „La Patrie”.

După ce contele Eberhard părăsise casa, „Vipera” o conduce pe fiica ei spre una din odăile din etajul de sus.

Ciudat, Margot se mai liniştise. Pe chipul ei nu mai e zugrăvită spaima, ci o tristeţe adâncă.

Ajunse în camerele locuite de fosta detectivă, aceasta îşi schimbă repede îmbrăcămintea. Câteva picături de coniac sunt de ajuns ca să-i redea vigoarea. După ce-şi pune în ordine părul, se apropie de Margot, care stă întinsă pe pat, cu ochii visători îndreptaţi în tavan.

— Ar trebui să te duci la culcare, scumpă copilă, spune „Vipera” aşezându-se pe un scaun de lângă pat.

Margot cuprinde mâna mamei sale şi clatină încetişor capul.

— Nu-mi cere asta, mamă, nu voi putea închide ochii. Dac-aş fi bănuit că Eberhard va da peste noi aici, desigur că nu veneam încoace.

— Putem pleca, Margot, căci tu singură îţi dai seama că el nu trebuie să ne mai întâlnească, răspunde „Vipera”, căutând s-o liniştească.

Margot rămâne tăcută câteva clipe, apoi întreabă brusc:

— Cine crezi tu c-a tras gloatele care trebuia să mă nimerească pe mine?

— Nu ştiu, copila mea şi nici nu pun temei pe vorbele contelui, rostite în primele clipe de spaimă.

Din nou o pauză de lungă durată. Trupul tânăr al lui Margot e străbătut de un tremur, îşi îndreaptă privirile de câteva ori spre mama ei şi buzele-i se mişcă, de parc-ar vrea să pună o întrebare.

Bătrâna observă aceasta şi-i spune:

— Vrei să ştii ceva de la mine, Margot? De ce şoväi?

— Mamă, noaptea e liniştită, şi nimeni nu ne va mai tulbura. Nu aud nimic altceva decât freamătul îndepărtat al copacilor şi o tristeţe adâncă îmi sfâşie sufletul. Revăd noaptea aceea când m-ai trimis în castelul Hohenegge, ca să iau pacheţelul din sertarul biroului. Dacă n-ar fi existat acele scrisori, n-ar fi putut să cadă în mâinile Leoniei de Brissac şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat?

„Vipera” îşi lasă capul în piept şi pare să chibzuiască. După câtva timp, simte mâna copilei sale pe braţ.

— Mamă, spune ea pe ton implorator, ridicându-se în capul

oaselor, vrei să-mi povesteşti întâmplările vieţii tale, toate nenorocirile şi mizeriile care te-au lovit?

„Vipera” face un gest de refuz şi o expresie de spaimă i se întipăreşte pe figură.

— Margot! exclamă ea apoi, îngenunchind în faţa copilului ei şi îngropându-şi faţa în pieptul acesteia, nu cere de la mama ta să-ţi povestească propriile ei păcate. Dacă am tăcut până astăzi am făcut-o pentru că mi-era ruşine de viaţa mea de odinioară.

— Tot ce-ai făcut, mamă, ai ispăşit de mii de ori, răspunde Margot, punând mâna pe capul „Viperei”. Nu-s oare şi eu încărcată de păcate şi n-am suferit ca şi tine? Crezi că n-aş fi în stare să pricep cuvintele unei mame, pe care o iubesc? Dar voi fi mai liniştită când îmi vei spune cum s-a petrecut totul. De multe ori, în nopţi fără somn, îmi frământ capul să dezleg taina care apasă asupra ta, dar e în zadar. Numai buzele tale m-ar putea lămuri şi te pot încredinţa că orice ar fi s-aud, iubirea mea pentru tine nu va slăbi deloc.

„Vipera” ridică încetişor capul şi o luptă aprigă pare că se dă într-însa.

— Dacă o ceri de la mine, Margot…

— Te rog, mamă, n-o cer! o întrerupse tânăra fată. Spune-mi ce înseamnă rândurile acelea, pe care le am citit când mi-a scăpat din mâna pacheţelul cu scrisori îngălbenite, în castelul Hohenegge? Era scris lămurit: „…Eberhard, frumosul tău fiu, nu este din sângele tău. Astăzi, în ziua căsătoriei sale, să te ajungă răzbunarea unei femei părăsite. Eu sunt mama lui şi propriul tău fiu este…!?

„Vipera” se ridicase de la pământ şi se lasă greoi în fotoliu.

— Ştiu, Margot, spune ea cu glas şovăitor, ai citit şi celelalte cuvinte, după cum le-a citit mai târziu şi Leonie de Brissac. Ţi le mai aminteşti?

Margot clatină uşor capul.

— A fost ceva grozav, ce-am citit atunci, murmură ea… „Propriul tău fiu este… progenitura unei ţigănci, al cărei bărbat a murit în temniţă”.

„Vipera” face din nou o mişcare cu mâinile, parc-ar vrea s-alunge o fantomă chinuitoare, apoi trăsăturile sale devin deodată liniştite.

— Mai mult n-ai citit, copila mea?

— Nu, mamă, răspunde Margot. Am rămas la-nceput ca înlemnită de spaimă şi groază, căci cuvintele acelea mărturiseau lămurit că Eberhard de Hohenegge, nu putea fi moştenitorul tatălui său, că naşterea lui e învăluită într-un mister. Poate că aş fi desfăcut hârtia, ca să aflu mai multe, dar în clipa aceea Leonie de Brissac m-a tras îndărăt şi mi-a furat hârtiile. Restul îl cunoşti, mamă.

— Ei bine, copila mea, continuă „Vipera”, cu un glas din ce în ce mai sigur, îţi voi istorisi acum tragedia vieţii mele, cuvânt cu cuvânt,

fără să ascund nimic, ca şi cum aş sta în faţa judecăţii de apoi. Simt eu însămi că nu mai trebuie să tac, căci ştii prea bine că Hartenberg, tatăl tău, m-a urât ani de-a rândul, pe mine, soţia lui, şi m-a oprit să trec pragul casei sale. Vei asculta multe lucruri neplăcute, Margot, dar astăzi, după ce ai trecut şi tu prin şcoala nenorocirii şi suferinţei, o vei putea pricepe pe nenorocita ta mamă.

Ascultă deci:

Ca unic copil la părinţii mei, m-am bucurat de o educaţie bună, şi când ei au murit la intervale scurte, împlinisem tocmai optsprezece ani. O rudă îndepărtată mă luă în casă la ea, dar mi-am dat seama imediat că-i eram o povară. Şi aşa m-am hotărât să muncesc.

Un funcţionar mai în vârstă, fost prieten cu părinţii mei, mi-a dat o scrisoare de recomandare şi cu aceasta m-am dus la o doamnă foarte nobilă, care avea legături cu lumea selectă.

După câteva zile m-am prezentat bătrânei contese de Hohenegge, care avea nevoie de o fată modestă. Înfăţişarea şi felul meu de a fi, au fost, probabil, pe placul castelanei, căci m-a angajat imediat.

Voiam să-mi câştig existenţa cu propriile mele mâini, să nu mai fiu o povară pentru nimeni în lumea aceasta plină de oameni răi.

Cât eram de fericită că mi-am găsit în sfârşit un rost! Dar această fericire n-avea să dureze mult.

Contesa avea un fiu, care tocmai îşi dăduse demisia din armată, pentru a se ocupa de moşia părintească. Contele Bertram de Hohenegge era un bărbat frumos, obişnuit cu aventurile de dragoste, de care nu fusese lipsit în capitală. În pustietatea de la Hohenegge începu să se plictisească îndată şi nenorocirea a vrut să-şi aţintească privirile asupra mea.

Eu nu-mi pusesem întrebarea dacă sunt frumoasă sau urâtă, şi de-abia contele Bertram m-a făcut atentă asupra acestui lucru, care nu mă preocupase niciodată.

La-nceput îmi arunca numai priviri admirative, care îmi aduceau sângele în obraji. Instinctiv am simţit că mă ameninţa un pericol grav, dar nu eram destul de tare să mă împotrivesc cu toată puterea.

În nenorocirea mea m-am destăinuit bătrânei contese, pentru că nu aveam pe nimeni altcineva de la care să pot obţine un sfat sau măcar o mângâiere.

Bătrâna doamnă găsi îngrijorarea mea neîntemeiată. Îmi spuse că nu aveam de ce să mă tem, căci frumosul ei fiu se va căsători în curând şi atunci va veni în castel o femeie tânără. Viaţa de ofiţer îl obişnuise pe Bertram să arunce ocheade tuturor femeilor frumoase, şi atâta tot.

Cu toate acestea, contesa vorbi cu tânărul ei fiu.

Cu două zile mai târziu, acesta mă întâlni în parcul castelului… Am căutat să fug, el însă mi se puse-n cale şi mă inundă cu-n adevărat

potop de vorbe pătimaşe.

Îmi spuse că mă iubeşte, că gândul lui zboară spre mine zi şi noapte, îmi făgădui comori de fericire, bogăţie şi fast.

Niciodată pân-atunci nu auzisem ceva asemănător şi credeam că mă-ngrop în pământ de ruşine şi zăpăceală. El însă stătea drept înaintea mea, cu ochii-i negri aţintiţi asupră-mi şi când, cu o mişcare rapidă, îmi apucă mâinile şi mă trase la dânsul, mă smulsei cu un ţipăt înăbuşit şi fugii în castel.

Nu ştiu de ce, dar n-am cutezat să povestesc bătrânei contese întâmplarea aceasta. Mă temeam poate că va râde din nou de mine. Toată noaptea am plâns în odăiţa mea, luptând ca o nebună cu inima mea, căci… aproape fără să-mi dau seama simţeam ceva pentru frumosul conte Bertram. Am simţit curând că nu mai am puterea să-i rezist, cu atât mai mult că era primul bărbat care apărea în calea vieţii mele.

M-am bătut cu gândul să părăsesc castelul pentru totdeauna şi într-una din nopţi am început să rătăcesc fără ţintă prin parc şi m-am oprit lângă lacul castelului, în care luna îşi oglindea chipul de aur. Şi atunci m-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să mi caut în adâncul apei pacea şi liniştea care urmau să-mi fie răpite aici, pe pământ? Nimeni nu va plânge după mine când mă vor scoate la ţărm după o zi sau două. Contele Bertram va uita repede de tot pe micuţa damă de companie a mamei sale şi nimeni altcineva nu exista în lume care să-mi poarte interes.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi spre ţărm, când ramurile tufişului se dădură la o parte şi cu un ţipăt puternic contele Bertram se aruncă asupra mea.

Probabil că bănuise ce se petrece în sufletul meu şi de aceea mă pusese sub observaţie. În noaptea aceea stătuse la fereastra deschisă a odăii sale, în care nu ardea nicio lumină şi el mă recunoscuse când trecusem pe dinaintea lui prin parcul castelului.

Cum aş putea să-ţi redau cuvintele calde şi jurămintele de dragoste pe care mi le-a spus în noaptea aceea cu lună? Ah! dar şi tu ai auzit vorbele acelea dulci, otrăvite, şi tu ştii ce se petrece în inima unei tinere fete, când vede la picioarele sale un bărbat pe care-l iubeşte cu toată pasiunea.

Pe jumătate leşinată, contele mă duce pe braţele-i puternice îndărăt în castel. Deasupra noastră fremăta frunzişul copacilor, în depărtare cântau privighetorile şi mireasma ameţitoare a florilor îmi răpea mintea.

Nu ştiam nimic de răutatea omenească, auzeam numai vorbele dulci ale contelui, credeam tot ce-mi spunea, că nu iubeşte pe nimeni alta pe lume şi nu se va despărţi niciodată de mine, orice s-ar întâmpla.

În noaptea aceea am devenit a lui.

„Vipera” lăsă braţele în jos şi Margot auzi respiraţia grea din pieptul ei. Şi copila spuse încetişor, ca un suflu:

— Sărmană mamă! Pricep tot ce ai îndurat, căci şi eu am iubit cu aceeaşi patimă ca tine.

„Vipera” privi ţintă înaintea ei, apoi continuă cu acelaşi glas slab.

— Nu trecu mult şi bătrâna contesă descoperi legătura fiului său. O scenă grozavă avu loc între ea şi Bertram, iar urmarea fu c-am fost nevoită să părăsesc castelul.

Zadarnic am căutat să-l zăresc pe bărbatul căruia îi datoram nenorocirea mea şi care trebuia să-mi ajute acum în nenorocire. El se închisese în apartamentul său şi refuza să se arate.

Cu paşi nesiguri am coborât treptele şi m-am oprit în parc, privind cu ochii scăldaţi în lacrimi spre locul acela unde fusesem fericită, dar de unde mi se trăgea şi nenorocul în acelaşi timp.

Pe atunci, dorul de răzbunare nu încolţise încă în sufletul meu. Iubeam doar pentru prima oară în viaţa mea şi dacă Bertram de Hohenegge ar fi cerut-o de la mine, aş fi murit cu dragă inimă în orice clipă pentru el.

Poate că în ceasul acela lupta şi el cu sine, căci nu putea, desigur, să se împotrivească voinţei bătrânei sale mame. În inima mea eram încredinţată că el mă va urma curând, aducându-mi mângâiere.

Pornii încetişor înainte, în mână cu o gentuţă doar, urmând ca restul bagajelor să fie adus a doua zi la hanul satului; aşa orânduise bătrâna contesă.

O ruşine de moarte puse stăpânire pe mine, când trecui prin sat, îndreptându-mă spre hanul unde trebuia să aştept sosirea bagajelor. Toţi întrebau curioşi, de ce am părăsit o slujbă atât de bună, şi am fost nevoită să mă stăpânesc cu toată energia, spre a nu mă trăda. Şi totuşi mi se părea că oamenii zâmbeau, cu înţeles în calea mea… Acestea sunt chinuri, pe care numai o femeie îndrăgostită le poate pricepe.

A doua zi, vizitiul contelui îmi aduse bagajul şi-l puse la intrarea hanului. Omul fusese de obicei foarte prietenos cu mine. Acum însă mă privi cam dispreţuitor. Simţeam că mă năpădesc lacrimile, dar n-aveam încotro şi trebuii să-l întreb:

— „Johan, n-ai nimic să-mi spui din partea doamnei contese sau a domnului conte?”

Fără să-mi răspundă duse mâna la buzunar şi scoase o scrisoare, pe care mi-o înmână. Apoi se-ntoarse pe călcâie şi fără a duce măcar mâna la pălărie, se-ndepărtă.

Hangiul şi soţia sa observaseră scena şi-i văzui şuşotindu-şi ceva la ureche. Acum puteam fi încredinţată că a doua zi tot satul va afla ce se petrecuse cu mine la castel.

În odăiţa rece în care mi-am petrecut noaptea, am căzut pe un

scaun şi am plâns amar… Apoi abia am deschis scrisoarea, care era de la contele Bertram, după cum am bănuit din primul moment.

În rândurile acelea el îmi repeta jurămintele de dragoste, încredinţându-mă că nu mă va uita niciodată. Amintea, totuşi, de situaţia lui, insistând asupra faptului că depindea în totul de mama sa, de care nu putea să nu asculte. Mă sfătuia sa-ncerc să uit visul dulce şi de scurtă durată, pe care l-am trăit împreună. La sfârşit, mă ruga să mă adresez lui ori de câte ori voi fi la nevoie. Socotea de datoria lui să se-ngrijească de mine, în orice împrejurări.

Am rămas multă vreme cu scrisoarea în mână, apoi am ars-o în foc şi mi-am şters lacrimile. Nu voiam să primesc niciun ban de la dânsul, contesa îmi plătise restul ce mi se cuvenea, şi cu asta speram s-o pot duce câtva timp, până îmi voi fi găsit o slujbă nouă.

Aş fi vrut să plec departe, să uit cu desăvârşire de Hohenegge şi de patria mea. Pentru moment, însă, nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să plec la Berlin. Ruda la care mai stătusem mă primi şi de data aceasta, dar observă imediat de ce părăsisem castelul Hohenegge. Ochii mei plânşi şi chipul palid, trădară femeii cu experienţă, întreaga poveste a vieţii mele. Ea nu era însă fiinţa care să mă priceapă sau să mă consoleze – dimpotrivă, se gândi cum să mă îndepărteze cât mai repede din casă.

Şi-ntr-adevăr aşa sa întâmplă.

Izgonită ca o nevrednică, începui să rătăcesc pe străzile marelui oraş, şi în fiecare zi deveneam tot mai disperată.

După multe căutări găsii o altă slujbă, de data aceasta în casa unui funcţionar superior. Serviciul era greu, căci stăpâna casei era bolnavă de mulţi ani şi-mi trebuia o răbdare îngerească spre a-i suporta capriciile.

Uneori mă furişam în grădiniţa din faţa casei şi mă aşezam pe o bancă, în prada gândurilor mele. Să plec iarăşi, în căutarea unui alt adăpost? Mă îngrozeam la ideea aceasta şi totuşi, de-abia puteam, să mai îndur viaţa în casa noilor mei stăpâni.

Într-o seară mă pomenii cu un bărbat în faţa mea, pe care-l văzusem de câteva ori în casă, dar căruia nu-i dădusem nicio atenţie. Ceea ce m-a izbit a el, era numai ochii-i cu privirea ascuţită, care păreau să mă străpungă de câte ori trecea pe lângă mine, salutându-mă.

De data aceasta îmi vorbi şi deoarece tonul său era cât se poate de cuviincios, căpătai îndată încredere într-însul.

„Vipera” tăcu o clipă, şi se părea că amintirile trecutului o apasă grozav. Apoi, revenindu-şi ca din vis, urmă:

Numele lui era Hartenberg, era de meserie funcţionar şi, după cum îmi spuse, mă compătimise din primul moment când mă văzu. Din vorbă-n vorbă aflai că era singur pe lume, deoarece şi lui îi muriseră

amândoi părinţii. În zilele următoare ne-ntâlnirăm din nou în grădină şi stăteam la discuţie câteva minute.

Hartenberg nu suferea comparaţie cu frumosul conte Bertram de Hohenegge şi nu simţeam iubire pentru dânsul, ci o înclinaţie tăcută, nevinovată.

Era ca şi cum vedeam în el un ocrotitor, de care aveam atâta nevoie în clipele acelea!

Deodată se produse deznodământul. Într-o după amiază avu loc din nou o scenă teribilă în odaia stăpânei mele şi aceasta, pradă unei nervozităţi fără seamăn, mă concedie. Seara comunicai faptul acesta lui Hartenberg şi dânsul rămase câtva timp locului, gânditor. Ochii săi cenuşii se fixară asupra mea, apoi mă întrebă cu glas tremurător, dacă sunt dispusă să mai îndur capriciile unei alte stăpâne.

I-am răspuns că nu-mi va rămâne altceva, deoarece sunt orfană şi fără adăpost. Răspunsul meu părea că-i insuflă curaj şi-mi propuse în mod deschis să mă căsătoresc cu el. Îmi oferea o existenţă modestă, în schimb foarte liniştită şi paşnică. Muncea zi şi noapte să-şi îmbunătăţească situaţia, căci voia cu tot dinadinsul să avanseze, dar deocamdată nu izbutise. Îmi lăsa timp câteva zile să-i dau răspunsul.

Se apropia ziua când trebuia să părăsesc slujba şi în seara din ajun m-am întâlnit cu Hartenberg.

Am chibzuit multă vreme, dacă trebuia să primesc propunerea lui. Inima mea aparţinea încă în mare parte contelui Bertram de Hohenegge, care nu mai dădu niciun semn de viaţă în timpul acesta şi care probabil că mă şi uitase.

Către Hartenberg mă atrăgea numai un simţimânt de tandreţe, care nu ştiam dacă se va transforma într-o zi în dragoste.

Ar fi fost de datoria mea să-i mărturisesc deschis, ce se petrecuse la Hohenegge; nu cutezam însă, căci avusesem prilejul să constat că Hartenberg era foarte gelos. Şi astfel am trecut sub tăcere acest episod de dragoste al inimii mele, ceea ce a fost spre propria mea nenorocire.

Să-ţi descriu cum s-au scurs apoi zilele? Cu un cuvânt: am devenit soţia lui Hartenberg, locuind cu el în căsuţa aceea în care te-ai născut tu şi Alice.

Dar se mai născuse un copil, – copilul dragostei mele nefericite.

„Vipera” făcu din nou o pauză, căci vorbele îi ieşeau tot mai greu de pe buze.

Margot o mângâie încetişor pe braţ şi zise:

— A fost frăţiorul acela, mamă? Primul vostru născut despre care am auzit vorbindu-se cu ani în urmă?

— Primul nostru născut, Margot, da. Copilul care a abătut asupra mea disperarea şi mizeria. Hartenberg mă înconjura cu toată dragostea la care m-aş fi putut aştepta de la el. Firea lui nu era creată pentru izbucniri pătimaşe, tăcut şi liniştit, aproape rece se apropia de mine.

Cu toate astea ştiam că mă iubeşte mai mult decât oricare altul, care avea vorbe mieroase pe buze.

Încetul cu-ncetul m-am obişnuit cu dânsul şi nădăjduiam că pacea se va instala în casă la noi.

Dar atunci se abătu asupra noastră prima nenorocire. Tatăl tău se îmbolnăvi şi medicii îşi dădură avizul că trebuie să plece neapărat într-o staţiune balneară. Altminteri, viaţa îi era primejduită.

Boala lui consumă ultimele rezerve băneşti ce le aveam şi mă întrebam cu disperare cum să ies la capăt. Nu cutezam să spun pacientului că de-abia mai aveam bani de trai pentru o săptămână; până atunci mă pricepusem să-i înşel atenţia, prin felurite manipulări.

M-am dus la medic şi i-am expus situaţia. Omul dădu din umeri şi-mi răspunse rece:

— În cazul acesta sunt ferm încredinţat că soţul dumitale e pierdut.

Rămăsei o clipă ca paralizată, apoi îmi veni un rând nebunesc.

— Îmi puteţi jura, domnule doctor, că soţul meu va fi salvat, dacă se va duce într-o staţiune balneară?

Fără să şovăie o clipă, medicul răspunse:

— Nu obişnuiesc să jur în astfel de cazuri, dar sunt convins că asta e singura lui salvare.

Murmurând câteva cuvinte de mulţumire, mă îndepărtai.

A doua zi după amiază îi spusei lui Hartenberg că vreau s-o vizitez pe bătrâna mea rudă, despre care-i vorbisem deja. Rugai pe o vecină să îngrijească de el şi mă dusei la… contele Bertram de Hohenegge.

După vizita mea la medic îi trimisesem un bileţel, înştiinţându-l că-l voi aştepta în micul pavilion din parc, care adăpostise pe vremuri iubirea noastră.

Cum mă zări, îmi zâmbi prietenos şi se apropia de mine. Chipul îi era strălucitor de bucurie, ochii-i luceau ca altădată şi vru să mă cuprindă în braţe. Eu mă dădui însă repede înapoi în interiorul pavilionului, care era slab luminat de o fereastră mică.

Contele Bertram veni după mine şi închizând uşa îmi zâmbi fermecător.

Dar pe mine zâmbetul acela mă săgetă în inimă şi nu ştiu cum avui curajul să-l înfrunt.

— „Am primit scrisoarea ta, Antoinette, zise el, şi după cum vezi, sunt punctual. Îţi mulţumesc că-mi dai prilejul să te mai văd o dată, căci trebuie să-ţi mărturisesc sincer că nu te-am putut uita până azi. Mi s-a spus că te-ai fi căsătorit şi auzind vestea aceasta am simţit un pumnal străpungându-mi inima. În definitiv, era cel mai bun lucru ce l-ai fi putut face. Îţi doresc din tot sufletul să fi găsit un bărbat bun.”

Stăteam pe canapeaua acoperită cu o cuvertură de mătase şi am fost năpădită de fel de fel de sentimente. În cele din urmă ridicai privirea spre el, căci trebuia doar să-i spun ce m-a adus acolo. Îi

descrisei mizeria din casa noastră, îi vorbii de boala bărbatului meu şi de singura salvare ce există.

Contele Bertram mă privi în tăcere şi văzui apărând un zâmbet pe buzele sale. Apoi se aşeză liniştit lângă mine pe canapea şi-mi luă mâna într-a lui. Eram prea slabă ca să opun rezistentă, deşi sângele începu să clocotească în mine.

Să mă fi făcut oare apropierea lui atât de slabă? Încăperea aceea să fi trezit în mine amintiri de demult şi să nu mă mai fi simţit în stare să rezist acestui bărbat?

El scoase liniştit din portofel câteva bancnote, de două ori mai mult decât aveam nevoie pentru bolnavul meu, şi mi le întinse. Ascunsei repede banii în buzunarul rochiei şi mă ridicai. Obrajii îmi ardeau ca în friguri.

— Îţi mulţumesc, domnule conte, izbutii să îngân. Rămâi cu bine! Nu trebuie să ne mai vedem. Ceea ce ai făcut azi pentru soţul meu, e necesar să rămână secret de-a pururea, căci aş fi pierdută dac-ar afla vreodată despre asta.

Am vrut să ies repede afară, în parc, căci mă cuprinse o spaimă de moarte. Era însă prea târziu. Contele Bertram mă înlănţui cu braţele şi mă trase îndărăt pe canapea. Îmi sărută buzele, faţa, ca în vremurile de demult şi căzui fără putere în faţa lui.

— De ce fugi de mine, Antoinette? îmi murmură el în ureche. L-ai luat pe celălalt de bărbat, dar iubirea ta e pentru mine, o văd în văpaia din ochii tăi, în tresăririle pieptului tău, şi nu voi lăsa să-mi scape acest ultim ceas al fericirii.

Zadarnic m-am împotrivit, zadarnic l-am implorat să mă cruţe şi să preţuiască cum se cuvine onoarea mea de femeie… El îmi râse în faţă şi am simţit cum se abat asupra noastră valurile pasiunii şi cum am făptuit cel mai mare păcat al vieţii mele, ca soţie a tatălui tău…

Cum am plecat de acolo, cum am nimerit drumul până în oraş – nu ştiu nici azi bine. Atâta doar îmi amintesc că m-am prăbuşit în genunchi în faţa unei cruci aşezată la răspântie.

Era pustiu în jurul meu, cât vedeai cu ochii. Am împreunat mâinile şi cu glas tremurător am implorat iertarea Domnului.

Banii care l-au salvat pe tatăl tău îi aveam în buzunar, dar am vândut pentru dânşii onoarea mea de femeie.

Roua nopţii îmi căzu pe faţă, amestecându-se cu lacrimile care şiroiau din belşug. Vorbele rugătoare pe care le adresam răstignitului deveneau din ce în ce mai slabe şi vântul le ducea peste câmpii. Nu izbuteam să-mi regăsesc liniştea sufletească şi în ceasul acela ştiam că Cerul îmi va răsplăti înmiit păcatul, şi aşa s-a şi întâmplat.

Soarta mă azvârli în noroiul străzii. Zadarnic am strigat după milostivire, astăzi încă apasă asupra mea mâna răsplatei divine.

Ultimele cuvinte „Vipera” le rostise cu glas răguşit, şi îngenunchind lângă Margot exclamă:

— Blestemă-mă, copila mea, ţi-am destăinuit acum păcatul cel mai greu al vieţii mele. Altceva n-am mai făptuit, ci port pe conştiinţă numai ceea ce mi-a adus ceasul de uitare desăvârşită, în pavilionul din grădina castelului Hohenegge.

Sfârşitul volumului 3

Urmează:
Capitolul 98 – Tragedia unei mame

---

[1] Monte Carlo a fost construit pe un teren stâncos; multe stânci au mai rămas încă.